

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

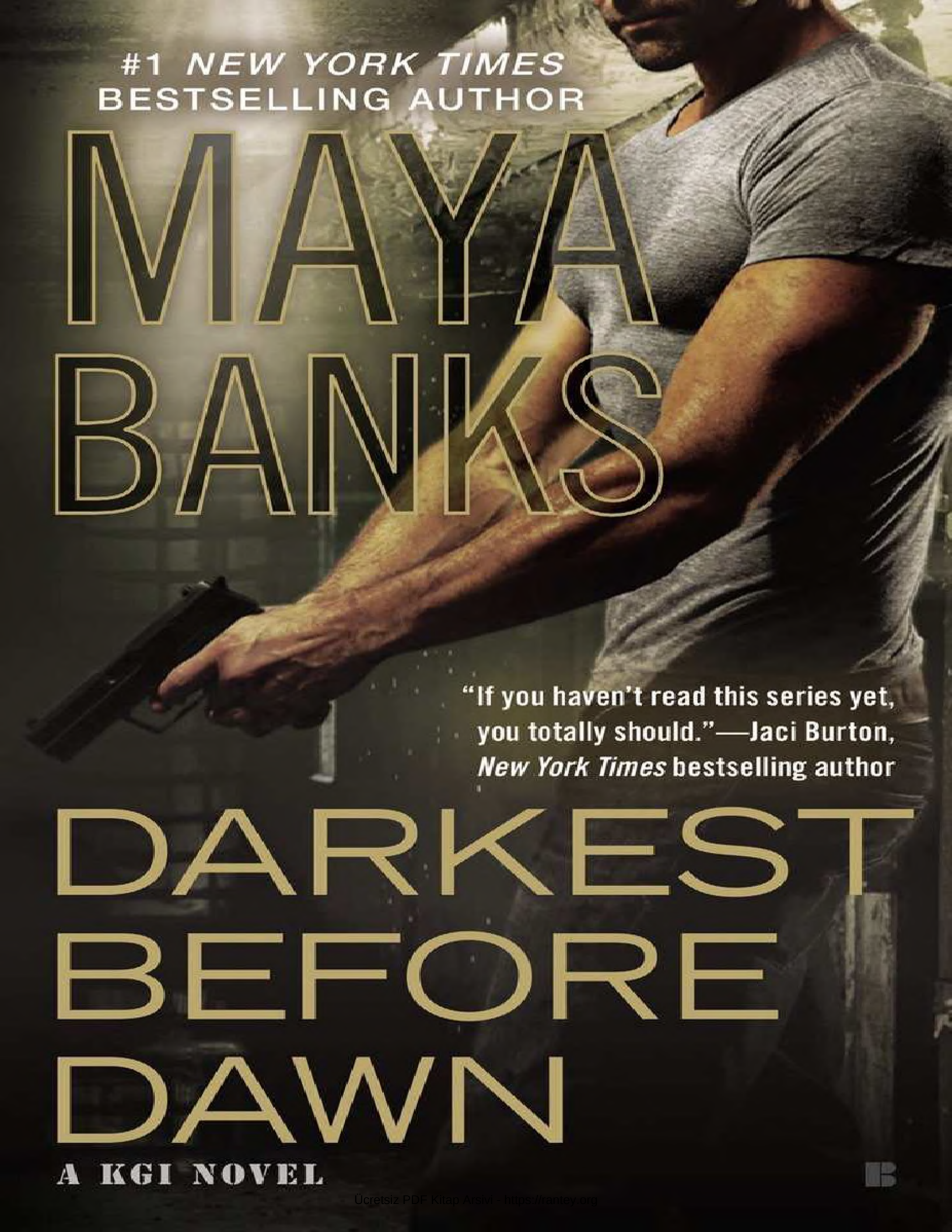
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



#1 *NEW YORK TIMES*
BESTSELLING AUTHOR

MAYA
BANKS

"If you haven't read this series yet,
you totally should."—Jaci Burton,
New York Times bestselling author

DARKEST
BEFORE
DAWN

A KGI NOVEL





İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Maya Banks'in romanları için övgüler

"İnanılmaz derecede harika. Maya Banks'i ve kitaplarını çok seviyorum."

-Jaci Burton, New York Times çoksatan yazarı

"Maya Banks . . beni gerçekten de duygu yoğunluğuna sürükledi. 'Burası sıcak mı? 'Burası sıcak mı?'dan 'Aman Tanrım'a kadar. Şimdi bir sonraki sürüş için hazırım!"

-USA Today

"Okurları bir sonraki kitap için sabırsızlandıracak bir-iki yumrukluk bir eğlence."

-Publishers Weekly

"Yaramaz, kirli ve masada beni yap HAWT'ı sevenler için!"

-Examiner.com

"Bared to You ya da Fifty Shades serileri ile Shayla Black'in Wicked Lovers serisinin bir karışımı."

-Book Savvy Babe

"En soğukkanlı okuyucuyu bile terletecek kadar sıcak!"

-Fresh Fiction

"Bununla koltuğunuzun ucunda olacaksınız."

-Night Owl Yorumları

"Kesinlikle okunması tavsiye edilir."

-Fallen Angel Yorumları

"Sylvia Day'in Bared to You kitabının hayranları için."

-Kapakların Altında

"İlk sayfadan itibaren beni yakaladı ve son kelimeyi okuyana kadar bırakmayı reddetti."

-Joyfully Reviewed

"Elimden bırakamadığım mükemmel bir kitap. Tüm duygusal yelpazeyi kapsıyor."

-Romantizme Giden Yol

Maya Banks tarafından yazılan başlıklar

ONUN ZEVKI İÇİN
BENİMLE OL

Tatlı Serisi

TATLI TESLİMİYET
TATLI İKNA TATLI
BAŞTAN ÇIKARMA
TATLI AYARTMA TATLI
SAHIPLENME TATLI
BAĞIMLILIK

Kelly/KGI Serisi

EN KARANLIK SAAT
KAÇACAK YER YOK
SAKLANACAK
KARANLIKTA FISILTILAR ŞAFAKTA
YANKILAR
GÜN AĞARIRKEN
FIRTINADAN SONRA
STEELE'DE
DÖVÜLEN GRİNİN
TONLARI
ŞAFAKTAN ÖNCE EN KARANLIK

Colters'ın Mirası

COLTERS'IN SÖZÜ
COLTERS'IN HEDİYESİ

Nefes Nefese Üçlemesi

ACELE
ATEŞ
YANIĞI

Teslimiyet Üçlemesi

BIRAKIP GITMEK
HER ŞEYİ ALMAK

Antolojiler

DÖRT OYUN
(Shayla Black ile)

ÜNİFORMASIZ ADAMLAR
(Karin Tabke ve Sylvia Day ile birlikte)

ŞEREFLİ
(Lauren Dane ile)

Özel Ürünler

YASTIK
KONUŞMASI
SÜRGÜN

DAPKEST BEFOPE DAWN

MAYA BA N KS



BERKLEYB00ÆS, NEWYORK



BERKLEY

**An imprint of Penguin Random House LLC 375
Hudson Street, New York, New York 10014**

ŞAFAKTAN ÖNCE EN KARANLIK

Bir Berkley Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

Telif hakkı © 2015 Maya Banks tarafından.

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY® ve "B" tasarımı Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Daha fazla bilgi için [penguin.com adresini](http://penguin.com/adresini) ziyaret edin.

e-Kitap ISBN: 978-0-698-17618-8

YAYINCILIK GEÇMİŞİ

Berkley kitlesele pazar baskısı / Kasım 2015

Kapak resmi Craig White
tarafından yapılmıştır. Kapak
tasarımı Rita Frangie tarafından
yapılmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Penguin
Random
House

Sürüm_1

İÇİNDEKİLER

[Maya Banks'in Romanlarına Övgüler](#)
['Maya Banksin Yazdığı](#)
[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı](#)

[BÖLÜM 1](#)
[BÖLÜM 2](#)
[BÖLÜM 3](#)
[BÖLÜM 4](#)
[BÖLÜM 5](#)
[BÖLÜM 6](#)
[BÖLÜM 7](#)
[BÖLÜM 8](#)
[BÖLÜM 9](#)
[BÖLÜM 10](#)
[BÖLÜM 11](#)
[BÖLÜM 12](#)
[BÖLÜM 13](#)
[BÖLÜM 14](#)
[BÖLÜM 15](#)
[BÖLÜM 16](#)
[BÖLÜM 17](#)
[BÖLÜM 18](#)
[BÖLÜM 19](#)
[BÖLÜM 20](#)
[BÖLÜM 21](#)

[BÖLÜM 22](#)
[BÖLÜM 23](#)
[BÖLÜM 24](#)
[BÖLÜM 25](#)
[BÖLÜM 26](#)
[BÖLÜM 27](#)
[BÖLÜM 28](#)
[BÖLÜM 29](#)
[BÖLÜM 30](#)
[BÖLÜM 31](#)
[BÖLÜM 32](#)
[BÖLÜM 33](#)
[BÖLÜM 34](#)
[BÖLÜM 35](#)
[BÖLÜM 36](#)
[37. BÖLÜM](#)
[BÖLÜM 38](#)
[BÖLÜM 39](#)
[BÖLÜM 40](#)
[BÖLÜM 41](#)
[BÖLÜM 42](#)
[BÖLÜM 43](#)
[BÖLÜM 44](#)
[BÖLÜM 45](#)
[BÖLÜM 46 SONSÖZ](#)

BÖLÜM 1

HONOR Cambridge, üzerinde sarı gülen yüzler bulunan renkli yara bantlarından birini dört yaşındaki çocuğun kolunda açılan küçük yaranın üzerine yapıştırdı ve ona güven verici bir gülümseme sundu. Kusursuz bir Arapça ile ona, annesinin önünde korku ya da üzüntü göstermeyerek onu daha fazla üzmemekle ne kadar cesur davrandığını söyledi.

Ona şimdiden dişlek bir sırıtış attı.

Bu kadar genç yaşta bile erkek kibri, sanki ona Elbette cesurdu.

Honor'ın tıp diploması olmamasına rağmen, eğitimi ileri düzeydeydi ve ateşle imtihan ederek çok şey öğrenmişti. Teknik olarak işi bir yardım ; savaşıran gruplar ve bitmek bilmeyen çatışmalar arasında kalan küçük köylerdeki yoksullara ve ezilenlere çeşitli şekillerde yardım sunuyordu. üstünlük mücadelesi.

Ailesi onu kadar destekliyordu ama aynı zamanda hayatını başkalarının hizmetine adama ihtiyacını sorguladıklarını da biliyordu. Onunla gurur duyuyorlardı ama aynı zamanda Yardım sunmak için başka, daha güvenli yerleri seçmiş olmayı diledi. Tehdidin sadece diğer uluslardan değil, aynı zamanda kendi ülkeleri içinde de dini, siyasi ve kültürel farklılıklarla bölünmüş gruplardan geldiği savaşın parçaladığı Orta Doğu'yu değil

başkalarının farklılıklarına tahammül edemiyorlardı. Hepsi de diğerlerini kendi yaşam tarzlarına boyun eğmeye zorlamak istiyordu.

Aynı ideolojiyi paylaşmayanlara inançlarını empoze etmeye gittiklerinde, şimdiye kadar katılmış olması gerektiği gerçeğine rağmen Honor'u dehşete düşürmeyi ve şaşırtmayı başardılar.

Hiçbir şey onu şaşırtmamalı. Ve yine de . . . Her gün şaşırtmayı başardı, çünkü her zaman daha fazlası vardı.

Her şeyi gördüğünü sandığında, bir şey onu her zaman hazırlıksız yakalamayı başarıyordu.

Ancak bıkkın ve alaycı olmak ölüm öpücüğüydü. Artık masumlara ve mazlumlara karşı merhamet ve anlamsızlara karşı öfke duyamadığı gün Hizmet verdiği bölgede çok yaygın olan şiddet ve umutsuzluk, onun ağırbaşlı, akılsız bir adam bulması gereken gündü. Dokuzdan beşe çalıştığı, karşılaştığı en tehlikeli şeyin yoğun trafik olduğu güvenli bir hayatı vardı.

Honor elini çocuğun koluna koyarak onu bekleyen annesine yönlendirdi; annesi zaten çoğu insanın doğal karşıladığı ama akan suyun lüks olduğu köylerde çok değerli olan şeylerle dolu büyük bir bakım paketini tutuyordu.

Tüm bina aniden sarsıldı ve zemin sanki bir deprem oluyormuş gibi Honor'un ayaklarının altında büküldü.

Kimse çığlık atmadı. Ama Honor'ın sevdiği insanların yüzlerinde çok sık dehşet ifadeleri herkes tarafından paylaşılıyordu. Ürkütücü bir sessizlik oldu ve sonra ...

Dünya patladı, korkunç bir fırtına, ısı, ateş ve patlayıcıların keskin kokusundan oluşan dönen bir girdap.

Ve kan.

Ölümün kendine has bir kokusu vardı. Ve Honor daha fazla kan ve ölüm görmüş, kokusunu almış, bir zamanlar capcanlı olan bir insandan yaşamın özünün yavaşça sızıışının korkunç görüntüsüne tanık olmuştu. Masum bir çocuk. Bir anne.

Sadece yavrularını korumaya çalışıyor. Tüm ailesinin önünde katledilen bir baba.

İnsanlar kaçışırken kaos hüküm sürüyordu, akıllarında net bir yön yoktu ve yine de Honor olan biteni sakince izledi, sanki bedeninden ayrılmış ve yardım merkezine yapılan saldırıyı tarafsızca izliyormuş gibi. İş arkadaşlarından biri -arkadaşı- ona siper alması için bağırdı ve sonra tamamen hareketsiz kaldı, göğsünden kan fışkırırken gözlerinde ölüm vardı. Kadın

Bir kukla gibi sarktı, yüz ifadesi acıdan değil büyük bir kederden . Ve pişmanlık.

Sonunda kendini harekete geçmeye zorladığında Honor'ın gözlerinin kenarları yaşlarla doldu. Korunması gereken çocuklar vardı. Kurtarılacak kadınlar. Aşırılık yanlısı vahşi hücre hepsini alamayacaktı. Bu bir yemindi, çocukları ve anneleri arka çıkıştan çöl sıcağına doğru iterken zihninde defalarca tekrarladığı bir litanyaydı.

Honor içeri girmek için döndüğünde kadınlardan biri Honor'ın elini tuttu ve Arapça olarak kendileriyle gelmesi için yalvardı. Kaçması için. Kendini kurtarmak için. Aşırılık yanlıları merhamet yok. Özellikle de Batılılar için.

Honor elini kadının ellerinden nazikçe çekti. Umutsuzca sarıldı. "Allah seninle olsun," diye fısıldadı, kalbinde Tanrı'nın, herhangi bir Tanrı'nın, her Tanrı'nın nefreti ve kan dökülmesini durdurması için dua . İyi ve masum insanların anlamsızca öldürülmesini.

Sonra döndü ve binaya ya da ondan geriye kalanlara doğru koştu. Her zaman giydiği hafif ama havalı batı tarzı parmak arası terliklerinin etrafını saran kargaşada bir şekilde ayağından düştüğünü belli belirsiz fark etti ama hayatı söz konusuysen aklındaki son şey ayaklarını korumaktı.

Çılgınca yardım görevlisi arkadaşlarını aradı. Gece gündüz yorulmadan çalışan, tıbbi yardım ihtiyacı çok büyük olduğu için bazen geceleri uykusuz kalan iki doktor. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki birçok doktorun yaptığı işi çok daha az maliyetle yapan hemşireleri. İleri teknoloji veya teşhis araçları.

Nereye dönse kan görüyordu, kan nehirleri. Ve ölüm. Koku midesini isyan ettirdi ve şiddetli bir şekilde hastalanmasını önlemek ve ruhunun derinliklerinden gelen çılgılığı susturmak için bir elini ağzına kapattı.

Baktığı hiçbir yerde teselli bulamıyordu, ama en azından onu görmediği için minnettar olabilirdi.

Birçok çocuğun ya da annelerinin cesetleri. Çoğu kaçmıştı, iyi eğitilmişlerdi ve bu tür saldırılara alışkınlardı. Honor'un yoldaşları, arkadaşları, onunla aynı çağrıya sahip olan insanlar aynı durumda değildi.

Dünya onun altında patladı. . Taş ve molozlar üzerine yağıyor, sonsuz bir acı ve dehşet dalgasıyla onu dövüyordu. Tek bir adım attı.

Keskin bir şey hassas ayağını kesti. Ve sonra zaten sarkmış olan çatı çöktü, onu yayılmaya gönderdi harap olmuş zeminde acıyla ilerledi. Üzerine enkaz yağdı. Hayır, bu üzerine çöken, onu kayaların, molozların, parçalanmış bir kirişin altına sıkıştıran tavandı. Toz ve duman bulutu o kadar yoğundu ki işkence gören ciğerlerine hava çekemiyordu.

Dumanın kalınlığından mı yoksa Nefes almasını imkansız kılan sıvaların dökülmesi mi, yoksa altında kaldığı moloz yığınları mı, her bir parçasından emin olana kadar üzerine acımasızca bastırıyordu? kemikler ezilecek, dayanılmaz gerginliğe dayanamayacaktı.

Acı vardı. Oradaydı. Bunu biliyordu. Ama uzaktaydı. Sanki etrafını saran yoğun sisi delmeye çalışıyordu. Uyuşukluk sinsice vücudunu sarmıştı ve dayanılmaz acıları hissedememenin bir lütuf mu yoksa ölümün laneti mi olduğundan emin değildi.

Ölümü.

Bilincini kaybetmemek için mücadele ederken göz halsizce çırpınıyor, yaklaşan karanlığa teslim olursa nihai savaşı ölümün kazanacağından çok korkuyordu.

Ölüme yabancı değildi. Bunu her gün görüyordu. Sadece sürekli savaş halinde olan bir ülkede çalışarak aldığı muazzam riski de inkar etmiyordu.

Hepsi farklı gündemlere, inançlara ve farklı fanatizm seviyelerine sahip, aynı zamanda kendi sınırları içinde bölünmüş, her biri tüm bölgeyi ele geçirmeye kararlı komşu ülkeler

ve iradelerini karşıt görüşlere sahip olanlara dayatırlar.

Bir de yurttaşlarını öldürmek, terörize etmek ve kurban etmek için hiçbir nedene ihtiyaç duymayanlar vardı. Onlar kötüleri idi. Tahmin edilemezler. Fanatizm kokuyorlardı ve tek amaçları karşılarına çıkan herkesin kalbine korku salmaktı. Zafer istiyorlardı. Düşmanları tarafından korkulmak ve savaşa girmeye korkan diğ er gruplar tarafından saygı görmek istiyorlardı.

Dünyanın onları tanımasını istediler. Kim olduklarını. İnsanların, canavarlardan çok yüksek sesle bahsederek onları çağ ırmaktan korkar gibi isimlerini fısıldamalarını istediler. Statülerini yükseltmenin, dünya ç apında medyanın ilgisini çekmenin ve seçkinleri, en iyilerin en iyilerini, sadece "davaları" için canlarını vermekten korkmayanları de ğ il, aynı zamanda şehit olmanın ş erefi Batılıları hedef almaktı. Özellikle de Amerikalıları.

ABD medyası zafer arayanlara tam da istedikleri şey i verdi. Ne zaman yeni bir saldırı baş latsalar, günün her saati haber oluyorlardı. Ve bu ilgiyle birlikte Daha fazlası için hırs. Daha cesur hale geldiler, ağ larını hızla genişlettiler, güçleri normalde Batı'ya karşı bu tür bir nefrete göz yumacak olan ulusları duraksattı.

Böyle bir güç petrol zengini ülkelerin liderlerini tedirgin ediyordu. Öyle ki daha önce benzeri görülmemiş bir zirve çağ ırısı yapıldı, Ezeli düşmanları bir araya getirerek güç, servet, askeri kudret ve her geç en gün sayıları artan fanatik bir grubun giderek büyüyen sorununu tartışmak.

Dünyanın her köş esinden gelen erkekler ve kadınlar. Böyle bir nefrete ne sebep olabilir? Acıya, ş iddete, incinmeye ve ıstıraba böylesine susamış lık?

Honor, etrafını saran uyuşmuş kabuk parçalanma belirtileri gösterdiğ inde ürperdi ve bir an için acı ona saldırdı, nefesini kesti. Görüş üne siyah girdi,

Işık gittikçe sönükleşiyordu. Gözyaşları asit gibi yakıyordu ama onlara teslim olmayı reddetti. Yaşıyordu. En azından şimdilik. Diğer yardım çalışanlarının hiçbiri onun kadar şanslı değildi.

Bina, sanki bir meteor dünyanın atmosferinden fırlamış ve tüm bölgeyi yerle bir etmiş gibi görünüyordu. Çatının yarısı çökmüştü ve

Rüzgârın en hafif fısıltısıyla yankılanan gıcırtilar ve inilti, geri kalanı çok geride değildi.

Asla çıkamayacaktı. Ve bu nedenle, belki de yardım görevlisi arkadaşları daha yüce bir varlıktan merhamet görmüşlerdi. Hızlı bir ölüm, onu bekleyen şeyden kesinlikle daha iyiydi.

Böyle bir yıkıma neden olan kana susamış vahşiler tarafından keşfedilen hayatta kalanlar.

Neden acı çekmeye terk edilmişti? Neden merhamet ve yoksundu? Ölümünden daha kötü bir kader olan cehenneme mahkûm edilmekten için ne günah işlemişti? Soğuk bir ürperti hırpalanmış bedeninin derinliklerine işledi ve ona yapıştı. Kemiklerine, kanına inatla bağlıydı. Etrafındaki dünya yanarken, cehennemin alevleri kurbanlarını açgözlülükle tüketirken, ruhunun en derin köşelerinden donuyordu.

"Kendine gel, Honor," diye mırıldandı, kelimeleri bulanıklaşıyordu, bu da şokta olduğunun bir kanıtıydı.

Burada hayatta olduğu için sızlanıyordu. O

İmkânsız başarmıştı ve daha da kötüsü, iş arkadaşları ve onları kıskanmaya cüret mi etti? Kimse kurtulamazken o kurtulmuştu. Bunun bir anlamı olmalıydı. Hayatının bir amacı vardı. Hâlâ yapması gereken çok şey vardı. Tanrı Onunla işi henüz bitmemişti ve burada, yıkımın enkazı arasında, yaşadığı için nankör bir çocuk gibi davranarak yatıyordu.

Hiç bu kadar utanmamıştı. Ailesi ne yapardı

düşündün mü? Hâlâ hayatta olduğu için kesinlikle üzülmezlerdi. Onun ölümü onlara sonsuz acı verirdi. O bebektir. Altı kardeşin en küçüğüydü ve

herkes tarafından sevilirdi. Kendini böyle bir duruma sokmasından hoşlanmayabilirler.

ama onun çağrısını anladılar ve onu desteklediler. Onunla gurur duyuyorlardı. Başka hiç kimse için olmasa bile, onlar için hayatta kalacaktı.

Yükselen sesler, havlayan emirler ve kenara itilen enkaz Honor'u sıkışıp kaldığı yerde dondurdu. Paniğe kapıldı, kalbi çılgınca hızlandı. Nefesleri, Zaten yırtık pırtık ve acı , daha da arttı. Gözlerini kapadı ve ses çıkarmamayı diledi.

Askerler yıkıntıları karıştırıyor ve Özellikle de Batılılar için -yardım merkezini işleten ve mültecilere yardım sunan insanlar için. Saldırılarının başarısı karşısında duydukları zafer Honor'un midesini bulandırdı. Birbiri ardına bir işçi ölü bulunurken neşeli bağırışlar duyuluyordu. Cesetlerin klinikten sürüklenerek çıkarılması ve fotoğraflarının çekilip dünyaya gösterilmesi için sıraya dizilmesi önerildiğinde gözyaşları boğazını sıktı; bu, diğerlerine varlıklarının saldırgan olduğuna dair bir uyarı olacaktı.

Tanrım, onu bulduklarında ne olacaktı? Aramalarında sistematiktiler, sanki yardım görevlilerinin kim olduğunu ve kaç kişi olduklarını biliyorlardı. Eğer bu kadar çok ölü için mutluysalar, daha ne kadar heyecanlı olabilirlerdi ki? canlı bir rehineye sahip olmak isterler miydi? İbret biri.

Bina gıcırıyor ve inliyor, kalan duvarlar yapının zayıflığını protesto ediyordu. Daha fazla moloz yağdı ve tüm alanı kapladı. Honor, üzerini örten nesnelere bir şey çarpıp onu daha da ezmelerine neden olduğunda acı dolu bir sesi zorlukla tutmayı başardı.

İstilacılar aniden temkinli ve davranmaya başladılar; konuşmaları sistematik faaliyetlerine devam etmenin güvenli olup olmadığı üzerine yoğunlaştı. ceset sayısı. Biri hemen çıkmalarını önerdiğinde -binanın kabuğundan geriye kalanlar kulaklarının dibine önce-bir tartışma çıktı, sesler yüksekti ve sert ve Honor'un rahat edemeyeceği kadar yakın.

Ona yakındılar ve her daha da yaklaşıyorlardı. Nefes alışlarını duyabiliyor, aceleyle nefes verişlerini hissedebiliyordu.

Bunun mümkün olmadığını bildiği halde boynuna sarıldı. Ama kendini avlanmış hissediyordu. Tıpkı bir avcının öldürmek için yaklaştığında hissetmesi gerektiği gibi.

Gözlerini kapadı ve yaşamak için dua etti, oysa birkaç dakika önce ölmediği için hayıflanmıştı. Hararetli bir dua, zihninde sadece yaşamak için değil, hayatta kalmak için de bir ayine dönüştü. Bu korkunç olaydan yara almadan kurtulmak için.

Kadınlara tecavüz etmekten, işkence etmekten ve öldürmekten çekinmeyen askerler tarafından keşfedilirse katlanacağı kader. Ya da çocukları, bu konuda.

Geri çağıramadan önce vücudunu bir ürperti kapladı ve sonra nefesini tuttu.

kendine ihanet etti. Hissetmediği sakinliğin vücuduna yerleşmesi için zorladı, acıyı ve iç burkan korkuyu bloke etti. Hiç şu anda olduğu kadar dehşete düşmemişti. Ne kadar hazırlık yaparsa yapsın, yok etmeye kararlı militanlarla ne kadar yakın temas kurarsa kursun, aylarca zihinsel olarak kendini hazırladığı gerçeğe bir göz atması mümkün olamazdı.

Kalbinin derinliklerinde yüzleşmesinin kaçınılmaz olduğunu hissetmişti. Nihai korku, acı, ama hayattaki amacı olduğunu hissettiği şeyi yaparken öldürülebileceğini düşünmesine asla gerçekten izin vermemişti. Ailesi onu ikna etmeye çalışmıştı. Başlangıçta ona yalvarmışlar, hatta "bebeklerini" kaybetmek istemediklerini söyleyecek kadar ileri gitmişlerdi.

Dört ağabeyi ve ablası onu gitmemeye ikna etmek için bir araya gelmiş, büyük silahlarını çekmiş ve yeğenlerinin hayatlarının bir parçası olmasını istediklerini söylemişlerdi. Kız kardeşi gözyaşları içinde Honor'ın elini sıkıca tuttu ve boğulurcasına, kız yakın zamanda evlenmeyi planlamamasına rağmen düğününde, yanında olmasını istediğini söyledi.

Neredeyse onların duygusal şantajına boyun eğecekti. İçten içe irkildi. Şantaj çok ağır bir kelime oldu. Her şey Yaptıkları ve söyledikleri sevgiden kaynaklanıyordu. Sonunda annesi, Honor'ın bir şeyi istemekle istememek arasındaki savaşını hissetmişti.

ailesini memnun etmek, onların mutluluğunu istemek ve Aileyi bir araya toplayan ve onlara sessizce ama kararlı bir şekilde geri çekilmelerini söyleyen kişi, zor durumdaki, terörize edilmiş uluslarda başkalarına hizmet etme ihtiyacına cevap veriyordu.

Honor'a bakarken bakışlarında o kadar çok sevgi, anlayış ve gurur vardı ki, gözyaşları gözlerinde ışıltı ışıltı parlıyordu. Honor bunu bir gelgit dalgası gibi hissetmişti, onu tüketiyordu. Sevgi, annesinin sevgisi içini sıkıyor ve kalbini başka hiçbir şeyin kadar ısıtıyordu.

Hayır, annesi Honor'ın gitmesini istememişti ama anlayışla karşılamıştı. Kocasına ve diğer çocuklarına Honor'ı bırakmanın ve uçmasına izin vermenin zamanının geldiğini söylemişti. Olması gereken kişi olmasına. Genç hayatı boyunca sessiz kalan, her biri kendi yolunu çizirken kardeşlerinin başarılarından ve mutluluklarından keyif alan Honor'ın parlama zamanıydı.

Annesinin konuşması kardeşlerini ve babasını utandırmıştı ama Honor'ın istediği asla bu değildi. Her biri koşulsuz desteklerini sunmuş ve babası da Ona sıkıca sarıldı, sert bir şekilde her zaman bebeği olacağını ve eve döneceğine dair söz vermesini söyledi.

Göğsü şişti ve ağrıdı, babasına verdiği sözü tutmama ihtimalini düşündükçe gözyaşları bir kez daha göz yaktı.

Harap olmuş binanın içinden bir başka gümbürtü daha geçti ve daha fazla enkaz ve tavanın hâlâ sağlam olan parçaları geldi.

Honor'ın üzerine ve etrafına yuvarlanıyordu. Öksürük sesleri ve mırıldanılan küfürler duydu ve sonra umudu canlandı. hiç olmadığını düşünmüştü.

Militanlar, yıkılmakta olan kabuğu daha önce boşaltmaları gerektiği konusunda anlaşmaya -sonuca- vardılar. tuzığa düştüler. Ya da öldürüldüler.

Konuşmalar hafifledi, ayrılmaları için tartışan bazı seslere rahatlama sızdı. Cesetlerin hiçbir yere gitmediğini ve hiç kimsenin

Muhtemelen patlamalardan ve kaçmaya çalışan kurbanları avlayan ölümcül keskin nişancılardan kurtulmuşlardır.

Honor kederli bir hıçkırığı bastırdı. Bu kadar çok anlamsız ölüm ve ne için? Çaresizce ihtiyacı olan insanlara yardım ettikleri için mi?

Adamlar geri çekilmeye başladıkça silikleşen bir sonraki sözler Honor'u iliklerine kadar dondurdu.

Güvenli olduğunda geri dönecekler ve her bir kurbanın yerini tespit ederek yardım görevlilerinden hiçbirinin ölümden kurtulmadığından emin olacaklardı. Tanrım. Her işçiyi tanıyorlardı. Hedeflerini incelemişlerdi. Ve eğer Honor onlar korkunç muhasebelerini yapmak için dönmeden önce kendini kurtarabilirse, onun ölmediğini bileceklerdi.

Bu da onu acımasızca avlayacakları anlamına geliyordu çünkü her şeyden önce bu grubun başarısızlığa tahammülü yoktu. Ve eğer bir tanesi bile -Onur- hayatıyla kurtulursa, o zaman onların hedefe ulaşamamıştır.

BÖLÜM 2

HONOR zihni bulanık bir halde, loş bir farkındalıkla uyandı. Yönelim bozukluğu onu sıkıca kavramıştı ve içinde bulunduğu durumu anlamlandırmakta zorlanıyordu. Bir anda, sanki farkındalığını bekliyormuş, bilinçsizliğe kaydığı ve sert, cezalandırıcı çekiminden kaçtığı için sinirlenmiş gibi acı ona çarptı.

Hafifçe soludu ve üstündeki enkaz yığınlarının arasından baktı ve deneysel olarak vücudunu oynatmaya çalıştı, Sadece ciddi yaralanmaya işaret edebilecek daha şiddetli ağrı için değil, aynı zamanda herhangi bir şansı olup olmadığını görmek için de test

Kendisini yere yapıştıran molozlardan kurtulmaya çalışıyordu. Hava zifiri karanlıktı, bu da gecenin çöktüğünü gösteriyordu. Rahat bir nefes aldı ama hemen sonra fark etti ki

ormandan çok da uzakta değildi. Gece sadece Eğer bir şekilde kendini hapishaneden kurtarabilir ve karanlığın korumasına kaçacak kadar hareketli olabilirse ona yardım etti.

Umutsuzluk onu tamamen saramadan önce, olumsuz duyguyu sertçe itti. Yeterince içindeydi Kendini hiç şansı olmadığına inandırmadan tehlikeye atılamazdı. Bu noktada, sahip olduğu tek şey umuttu. Ve hayatta kalmak için çok güçlü bir istek. Acı, korku ve kendilerinden olmayan herkesi tamamen boyunduruk altına almaktan beslenen erkekler tarafından yenilmemek için. ideolojilerine.

Eve dönecekti. Bir yolunu bulacaktı. Ve Tanrı şahidim olsun ki, bunu yaptığında, iş arkadaşlarını öldüren terörist hücreye en büyük "siktir git "i gönderecekti.

-Ve basit bir Amerikalı kadının onların en iyi atışını yaptığını ve hayatta kaldığını bilmelerini sağlayın.

Yeni bir amaç ve kararlılık duygusuyla taşarak, kendini hapsoldüğü katliamdan kurtarmak için neyi hareket ettirebileceğini ve en iyi hareket tarzının ne olduğunu bulmaya koyuldu.

Dakikalar acı verici bir yavaşlıkla akıp gidiyordu. Acı onun sürekli yoldaşydı. Ter vücudunu yıkıyordu ama sadece terlemek için fazla nemliydi. Kanaması olduğunu biliyordu. Korkunç derecede değil ve hızlı da değil, yoksa bilinci yerinde olmazdı.

Ama yapışkan bir sıcaklık tenine yapışmıştı ve küf, sıva, tahrip olmuş taş ve ahşap kokusu ile patlayıcıların kimyasal kokusu gece rüzgârının etkisiyle azaldığı için artık bu kokuyu alabiliyordu.

Acele etmedi, ayaklarından başlayarak vücudunun her bir parçasını test etti. Ayak parmaklarını oynattı, sonra ayaklarını esnetti ve ardından bacaklarını döndürebildiği kadar döndürdü, dizi sivri bir taş parçasına çarptığında yüzünü buruşturdu. Kliniğin duvarları tamamen taştan, tavanı ise yapıyı destekleyen ağır kirişlerle ahşaptan yapılmıştı. Zemin betonu ve ne kadar süpürülürse süpürülsün, ne kadar temizlenirse temizlensin, kumun içeri girmesini ve üzerinde birikmesini engelleyemiyordu.

her yüzey. Steril bir ortam sağlamaya çalışmak çok zor bir işti ve enfeksiyon, doktorlar ve hemşireler arasında her zaman bir endişe kaynağıydı.

Dizini gergin hissediyordu. Şişmiş. Ve çok acıyordu. Daha fazlasını yapmak istemediği için yavaşça küçük adımlarla bükte.

Ağır yaralanmış olsa da bacaklarını kullanabilmeye çok ihtiyacı vardı. Kolları o kadar önemli değildi. Ama onu bu yerden uzaklaştırmak için bacaklarına ve ayaklarına ihtiyacı vardı. Mümkün olduğunca çabuk.

Yardım güvenemezdi. Kurtarma yok. Dışişleri Bakanlığı bir kararname yayınlarak tüm ABD'lilerin vatandaşları bölgeden uzaklaştırılacak ve uyarıyı dikkate almayanlara yardım edilmeyecekti. Bölgede hiç ABD askeri yoktu. Elçilik yoktu. Burada hiçbir Amerikan varlığı yoktu.

Ve başka hiçbir grup ya da ülkenin ordusu misilleme korkusuyla militan vahşilere karşı çıkmaya cesaret edemedi. Onlar çok meşguldü.

Herkesin harekete geçmek yerine konuyu ölümüne konuştuğu bir zirve düzenlemesi Honor'ı çileden çıkardı.

Bir hükümet böylesine geniş bir alanda sayısız erkek, kadın ve çocuğun çektiği acı ve ıstırapı nasıl görmezden gelebilir? Neden kamuoyunda daha fazla öfke yoktu? Medyada günün her saati haber yapıldığını bir tek Tanrı biliyordu. Acaba herkes sürekli haber yapmaktan bıkip usanmış ve bu durumdan uzaklaşmış mıydı?

kendileri mi? Yoksa kendi güvenli ortamlarında o kadar kendini beğenmiş ve rahattılar ki, başkalarının durumunu umursamıyorlar mıydı?

Kendisini pençeleyen çaresiz öfkeyi dizginledi ve ona tutundu. Kendini kurtarmak için kararlılığını ve gücünü arttırmaya hizmet etti.

Uzuvlarını ve vücudunun en hayati organlarını koruyan bölgelerini dikkatle inceledikten sonra, bunu yapabileceğinden emindi - belki de sadece umutluydu.

Elleriyle başladı, her türlü dağınıklığı kaşdı ve itti, parmakları keskin nesnelere takılıp derisini kestiğinde ve kanamasına neden olduğunda küfretti.

Tırnakları düzensiz bir şekilde yırtılıyor, hızlıca parçalanıyordu, ancak vücudunun geri kalanındaki zonklayan acıya kıyasla önemsizdi ve sadece dürtüsünü keskinleştirdi. Karşılaştığı aksilikler arttıkça öfkesi de artıyor ve adrenalin onu Acının ve zihninin kapılmış gibi görüldüğü kendi kendini yenilgiye uğratan düşünce sürecinin yeri.

Karnının üzerinde ya da garip bir şekilde hafifçe yan yatmış bir şekilde durduğu için çalışması zordu. Bu durum onu çoğunlukla tek elle çalışmaya zorluyordu; vücudunun altında bükülmemiş ve ulaşabildiği yerleri temizlemek dışında işe yaramayan bir el.

Zamanın nasıl geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu, sadece şafak sökmeden, katillerden önce kaçması gerektiğine dair bir aciliyeti vardı.

şüphesiz ceset sayımına devam etmek için geri döneceklerdi. Keder tutabilmek için ısırdı.

onu yenemezlerdi. Hayatlarını başkalarına yardım etmeye adanmış, artık hayatta olmayan kahramanların ve kadın kahramanların hikayelerini sadece o anlatabilirdi. Burada işlenen vahşete sadece o tanıklık edebilirdi ve onların cesareti ve özverisi takdir edilmeden kalmayacaktı. Tabii bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından vücudunun üst yarısını tamamen ortaya çıkarmıştı ve bir an için yere çöktü, bir sonraki adıma hazırlanırken yanağını yere dayadı. Bir şekilde dönmesi ve mümkün olduğunca dik oturması gerekiyordu, böylece vücudunun alt yarısını serbest bırakmaya çalışabilirdi. Bacaklarını. Bu yerden kurtulmak için tek umudu.

Gücünü ve cesaretini toplayarak vücudunu bükmeye başladı, her kası garip hareketi protesto ederken yüzünü buruşturdu. Bir kedi yavrusu kadar zayıf hissediyordu. Ter artık yırtık pırtık giysilerini ıslatmıştı. Vücudunun bazı kısımlarını kaplayan kanla birlikte pantolonu ve gömleği sanki yapıştırılmış gibi üzerine .

Yaralı dizi ona en büyük sorunu çıkaracaktı. Üzerine baskı yapan ağırlığa aldırmadan tüm alt yarısını döndürmek zorundaydı

Dişlerini bir avucunu yere koydu ve vücudunun üst kısmını bükerek diğer elinin diğer tarafındaki zeminin birkaç santim üzerinde durmasını sağladı. O yukarı doğru itti, zorlandı, büküldü ve sonra bacaklarına acı yayılırken nefesi kesildi. İkisini de.

Tanrım, artık yürüyemeyecek miydi? İkisini de mi kırmıştı ve kırıkları hissedemeyecek kadar şokta mıydı? Tanımlayabildiği tek ağrı dizindeydi.

Yine ayak parmaklarını ve ayaklarını oynattı, birkaç dakika önce bunu yapabileceğini hayal etmediği için güvence aradı. Bu kez daha yakından dikkat etti, acı mı yoksa zayıflık mı hissettiğine şiddetle odaklanırken rahatsız edici, garip bir pozda eğildi.

Sonra aklına, acı ya da güçsüzlük hissetmemesinin nedeninin bacaklarını hiç hissetmemesi olabileceği düşüncesi geldi. Paniğe kapılan bu düşünce aklından geçer geçmez onu sabırsızca bir kenara itti. Mantıksız, histerik düşüncelerin burada yeri yoktu. Eğer o

Felç geçirdiğinde ayaklarını hareket ettiremeyecek ya da hareket ve dizindeki zonklayan ağrıyı hissetmeyecekti.

Korkuları daha kontrol edilebilir bir seviyede olan Honor kendini destekledi ve kararlı bir şekilde alt yarısını kaplayan baktı. Saçma bir şekilde memnundu ve heyecanı Sol ayağının parmak uçlarında gece havasının yumuşak fısıltısını hissettiğinde damarlarında dolaşıyordu. Tekrar kıpırdandı, daha fazla dikkat ederek, molozların arasından çıktıklarını fark etti.

bir ürperti kapladı. Tanrı'ya şükür militanlar ayağının ucunun çıktığını görecektik kadar ona yaklaşmamışlardı. Diğerleri gibi ölüp ölmediğini anlamak için üstünü açabilirlerdi. Onu canlı bulduktan sonra mı? O Bu düşünce yolunda devam etmeyi reddederek zihnini kapattı. Onu bulamamışlardı. Bulamayacaklardı da. Bu yüzden kendine eziyet etmesine gerek yoktu. . O daha çok asla olmayacak olana .

Dudakları inceldi, tek bir sesin bile geçmesine izin vermemeye yemin ederek birbirine bastırdı, vücudunu ilk başta yaptığı deneysel bükülme yerine bu sefer daha kararlı bir şekilde çevirdi. Dudaklarının çizgisi yüzünü buruşturdu ve dişlerini birbirine geçirdi, çenesi baskıdan ağrıyordu.

Kararlılık onun içinde canlıydı. Onu ele geçirdi. O oldu. O anda, kaçmayı başaramaması uzak bir ihtimal bile değildi. Açık ağzından acı dolu bir tıslama çıktı, daha fazla baskı uyguladıkça nefesleri zorlaştı, Kalçalarını ve bacaklarını döndürmek için sertçe zorluyordu.

Taş, metal, tahta ve camın sivri kenarlarını bacaklarının arka tarafından ateş fışkırtıyordu. Onun

Yaralı dizi hareketsiz bir cisme çarptığında midesi sarsıldı ve her türlü içerikten kurtulmak istercesine içe doğru sıkıştı. Yıldızlar gördü ve gözyaşları göz kapaklarının kenarları. Bu onu daha da öfkelendirdi. Öfkesi titreyene kadar büyüdü.

"Neden bana yardım etmiyorsun?" diye öfkelendi, utanç tıpkı bina gibi onun da üzerine çökmeden önce bakışları yukarı doğru fırladı. "Üzgünüm," diye mırıldandı gözlerini kapatarak. "Ama şu anda gerçekten yardımına ihtiyacım var. Eğer bizzat ilgilenemeyecek kadar meşgulseniz bir melek iyi olurdu."

Bir nefes daha çekti, damarlarında kaynayan öfkenin içinde yuvalanmış olan sükûnet merkezini buldu.

Tanrı'ya bağışlamak onu hiçbir yere götürmeyecekti. Eskilerin gibi, Tanrı kendine yardım edenlere yardım ederdi ve şu anda uzaktan yakından yardım edecek bir şey yapmıyordu.

Sızlanmak, ölmeyi dilemek ve sürekli gözyaşlarıyla mücadele etmek, yaşam armağanına layık birinin ayırt edici özellikleri değildi. Yine de burada yatıyordu. Özgürlüğe bu kadar yakinken diğerleri de yakınlarda yatıyordu, ruhları çoktan bu dünyadan gitmişti.

Bir amacı vardı. Bunu tekrar düşündü. Bu onun moralini yükseltti ve içini kemiren korkuyu biraz olsun hafifletti. Belki de şimdiye kadarki her şey onun gerçek amacı için bir hazırlıktı.

Amacını çoktan bulmuştu ve ona hizmet ediyordu. Güneş doğmadan önce kışını kaldırıp buradan gitmezse bunu öğrenemeyecekti.

Honor patlamak üzere olan bir volkan gibi yükselen duygularını bastırarak ve acıyı ya da vücudundaki mevcut kısıtlamaları kabullenmeyi reddederek tekrar dönmeye çalıştı. Bu kez iğrenç sıyrık bacaklarını yaktığında ya da çok hassas ve şişmiş olan dizi hareketlerini protesto ettiğini haykırdığında durmadı. Sonunda her iki topuğu da yere dikilene kadar durmayı reddetti, ayakları ve ayak parmakları yukarı doğru yönlendirilir.

Yeni pozisyonu ve bacağının düz ve bükülmeden durması nedeniyle gerilen dizi öfkeyle zonkluyordu. Aceleyle itti

Öne doğru eğilene kadar kendini yukarı kaldırdı, avuçlarını etrafını saran enkazın arasına dikti.

Gözleri ışıksızlığa alışmış olsa , tüm alan boğucu bir karanlıkla kaplıyken herhangi bir şeyi ayrıntılı olarak görmek imkansızdı. Çekingen bir şekilde aşağı uzandı, bacakları boyunca yolunu hissetti.

Parmakları onunla özgürlüğü arasında duran engellerin üzerinde hafifçe geziniyordu.

Patlama sırasında üzerine düştüğünü şimdi hatırladığı ağır kirişle karşılaştığında yemin etti. Binanın yarısının ağırlığıyla yüzüstü yere kapaklanmadan önce dizine çarpan şey buydu. sırtına yükleniyordu. Dünya çöktüğünde, sırt üstü düşmüştü ama

içgüdüsel olarak ve kendini mümkün olan her şekilde korumaya çalıştı.

Bir an durakladı ve parmaklarını sertçe şakaklarına gömdü, sıkı daireler çizerek bastırdı ve ovdu, kazmak ve sıkı bir baskı uygulamak umuduyla en azından kafasındaki sıkıcı davulun gitmesini sağlayabilir ve bilincini yeniden kazandığından beri inatla üzerine yapışmış olan bulanık sis tortusunu temizleyebilirdi.

Onu bu kadar basit bir şekilde Zihnindeki karanlığın tehdidine boyun eğmek, kaybolmak ve teslim olmak, eğer sadece bırakırsa acının ve korkunun, her şeyin basitçe gideceği düşüncesi ... uzakta. Ama uyandığında ya da uyansa bile, ölümden beter bir kabusla karşılaşacağını hatırlattı. cehennemin derinliklerine itilecek ve bir kez daha hayatta kaldığı için ağıt yakacaktı. görevine odaklanmıştı.

Yaşadığım için duyduğum pişmanlık başka bir şeydi. Gözlerini acıya, derin üzüntüye ve kafa karışıklığına açtığı bir anda sinsice aklına girmiş ve aklını başına toplamadan önce bir zayıflık anında utanç verici düşünceye kısa bir süreliğine yenik düşmüştü.

demir gibi kararlılığını yeniden kazandı - her zaman
Bu katliamdan sorumlu korkaklara ölüm için yalvardığını
duyma zevkini tattırdığı bir durumda olmak ise bambaşka bir
şeydi.

Bu onu, pek çok iyi ve cömert insanın anlamsız ölümü kadar
öfkelenendiriyordu. Başka bir canlıya asla zarar vermeyen
insanlar. Tek amaçları, kendilerine yardım edemeyen ihtiyaç
sahiplerine yardım etme arzusuydu.

Korktuğunu gösterecek ya da o piçlere herhangi bir şey için
yalvaracak kadar korkak olacaktı. Onların "inançlarını"
kınayacak ve yüzlerine tükürecek, gerçek bir jest olmasa bile
her bakışında, tepkisinde, hatta nefesinde onlara orta
parmağını gösterecekti. Son nefesinde.

Onlara canlı kuş çevirmek daha da iyi. Eve döndüğünüzde,
yardım çalışanlarının her birini yok etme planlarını bozmuş
olacaksınız. Kendini beğenmiş bir şekilde zafer kazan ve
kelimelerden daha fazlasını söyle, Beni yenemediniz. Beni
yenemediniz.

Bu bir fanteziydi, onu bağlarının geri kalanında
pençelemeye devam eden bir hedefti. Yenilenmiş bir enerjiyle
çalıştı. Daha hızlı. Daha öfkeli. Fırlattığı taşlar, sıva parçaları,
parçalanmış sandalye ve muayene masaları. Bacaklarının
arasında duran kiriş dışında her şeyi.

Etrafını yokladı ve kirişin üstündeki her şeyi temizlediğini
fark etti. Sonra elleri aşağıya indi ve
Eğilebildiği kadar öne eğildi, ağır tahta parçasının altından bir
çıkış yolu bulmak için zorlanırken nefesi işkence gibi
kesiliyordu.

Dudakları düşünceli bir şekilde aşağı doğru kıvrıldı ve
alını kırıştı. Doğrulamak için ellerini aşağı indirdi
Bacaklarının alt kısımlarının aslında yerde olmadığı, bunun
yerine moloz ve enkaz tabakası olduğu ve bacaklarının bu
tabaka ile kiriş arasında sıkıştığı gerçeği.

Ellerini dışa doğru hareket ettirdi, kirişin bacaklarından
başka bir desteği olup olmadığını görmek için yanlara doğru
hissetti. Ağır olduğu kesindi ama yükünü taşıyormuş gibi
hissetmiyordu.

tüm ağırlığıyla. Öyle olsaydı bile dönmesi mümkün olmazdı.

Kiriş bacaklarının üzerinde düzensiz bir şekilde duruyordu ama her iki yanında da kirişin dayandığı moloz yığınları vardı. Yaralı dizinin olduğu bacağı ile kirişin eğildiği yer arasında belki bir santim boşluk vardı ama diğer tarafta giriş derisine baskı yapıyordu ama ağırlık dayanılmaz değildi.

Heyecanla bacaklarının altındaki molozları kazmaya başladı, bacaklarının arkası ile zemin arasındaki her bir engeli kıpırdatmak için yukarı ve bir o yana bir bu yana eğildi. Kanayan parmak uçları pürüzlü betona değdiğinde umudu alevlendi ve bir anda patladı sönmez bir alev. Dışarı çıkacaktı.

Kaba ve sivri parçaları iki bacağından uzağa ittikten sonra arkasına uzandı, olabildiğince geriye yaslandı ve avuçlarını kaldıraç olarak yere koydu.

Sonra geriye doğru ilerlemek gibi zorlu bir göreve başladı, Kiriş ile bacakları arasında, özgürlüğe giden son engelden kurtulmasını sağlayacak kadar boşluk oluşması için dua ediyordu.

Gücünün her tüketti. Nefes alıyordu. ve gürültülü bir şekilde nefes veriyor, tüm vücudu bacaklarını ağır tahtanın altından çekmek için zorlanırken değerli oksijeni ciğerlerine çekmeye çalışıyordu.

Her santimi acı vericiydi. Bu sefer sadece tehdit etmekle kalmayıp yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarına lanet okumadı. Umurunda olmayacak kadar hedefine odaklanmıştı. Ayrıca, eğer kaçmayı başarırca, bunları rahatlama gözyaşları olarak kabul edebilirdi.

Bacaklarının kalın kısımları gevşedikçe ilerlemesi kolaylaştığında bir sevinç patlaması hissetti. Bacakları ayaklarına doğru küçüldükçe çok daha hızlı hareket edebiliyordu. Sonunda ayaklarının üst kısımları bariyere çarptı ve durmak zorunda kaldı, nefesini tutmak için kısa bir mola verdi ve sonra acı ve gerginliği soludu.

Ayaklarını düzleştirebildiği kadar öne doğru bükte. Onları yana çevirdi, bükme hareketinin hırpalanmış dizine verdiği acıya dişlerini sıktı. Ama işe yaradı. Ayakları kirişin altından kayarak kaba tahtaya sürtündü. Kıymıkların kemerlerinin yumuşak derisine battığını hissedebiliyordu ama zafere duraksamayacak kadar yakındı.

Minik tahta parçalarının delip hissini memnuniyetle karşıladı. Çünkü bu neredeyse oraya vardıgı anlamına geliyordu. Sonunda, kıymıkların onu kestiğini bile hissetmedi, ancak kirişin hassas etini aşındırdığı yerden derisine bulaşan kanın sıcaklığını hissetti.

Elleri kaydı ve ayakları nihayet bariyerden kurtulduğunda neredeyse geriye düşüyordu. Dik durmaya çabaladı, çünkü bir an bile gevşemesine izin verirse, ayağa kalkma, dışarı çıkma isteğini asla toplayamayabilirdi. Kaçmak.

Zafer, damarlarında sıcak ve vahşi bir şekilde kabardı. Ama ayağa fırladığında -daha doğrusu kalkmaya çalıştığında- zaferi onu sönmüş bir balon gibi sarkık bıraktı. Acı omurgasından aşağıya, ayaklarına kadar indi ve sonra tekrar yukarı çıktı, kafatasının tabanına doğru hızla ilerledi.

sekiyor gibiydi. Birkaç uzun saniye boyunca boynuna yayılan acı yüzünden başı kasıldı, sanki nöbet geçiriyormuş gibiydi. Sonunda ağrı kontrol edilebilir bir seviyeye inene ve boynundaki sertlik nihayet geçip hareket edebilecek hale gelene kadar nefes aldı.

Bir kez daha.

Bir yaprak gibi titriyordu. Ayakta durma çabası, öyle bir şey ki Daha önce kolay ve doğal karşılanan bu durum, gücünü tüketmiş ve onu yerde bir bulaşık bezi kadar gevşek bırakmıştı.

Hayır. Şimdi olmaz. Lanet olsun. Bütün geceyi kliniğin enkazından kurtulmaya çalışarak geçirmemişti, sadece orada yatıp, nefret ve şiddet kapasitesini anlayamayacağı kadar kötü olan adamların ellerinde kaderini beklemek için. Hayır. Onu ele . Kaderinin onu öldürmesine izin vermeden önce kendi canına kıyacaktı.

canavarlar tarafından karar verilecekti. Ve o henüz ölmeye hazır değildi. Yaşayacak daha çok hayatı vardı. Bu sadece yoldaki küçük - tamam, büyük- bir tümsekti.

Herkeste vardı. Belki herkes eli silahlı, roketatar taşıyan, patlayıcıları nefes almak kadar doğal bir şekilde kullanan ve ulaşım araçları tanklar olan çılgın manyaklarla karşılaşmıyordu ama o nispeten yara almadan kurtulmuştu. Fiziksel olarak. günün zihinsel izlerini hayatının sonuna kadar taşıyacaktı. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Bu kez gücünü çok dikkatli bir şekilde test etti, elleriyle kendini yukarı itti, yaralanmamış dizini yere doğru bükerek kaldırdı, ancak yaralı dizini ağırlık taşımayacak ve yere bastırmayacak şekilde açmaya dikkat etti. İki eli ve tek bacağıyla ayağa kalkmak en hızlı hareket şekli değildi ama işini görecekti.

Bu sefer hazırlıklıydı ve çılgınca kaçarak kendini öldürtmek isteyen aceleci bir aptal gibi davranmıyordu.

Son bir yıldır ona ev sahipliği yapan yapı yıkılmıştı.

Bölgeyi tararken üzüntü hissetmesine izin vermedi, şişmiş dizini taşıyan sol ayağına sadece topallayarak ilerlemek ve yıkıntılar arasında yavaşça ilerlemek için gerektiği kadar baskı uyguladı. Yapmak zorundaydı

kendi başına hayatta kalmak için gerekli araçlara sahipti.

Amerikan ordusunun bulunmadığı, Amerikan elçiliğinin olmadığı, sığınak ya da barınak bulunmayan ve geri dönüş yolu olmayan yabancı bir ülkede

Tabii bir şekilde ailesine haber ulaştıramazsa.

Orada olduğunu bildiği ama neyse ki karanlıkta seçilmesi zor olan kırık, kanlı bedenlere bakamıyordu. Akıllı olması, pasif bir gözlemci olması ve kaçmasına yardımcı olacak şeyleri araması gerekiyordu. Sadece bu binadan değil provokasyon olmadan saldıran adamlar. Ama tüm ülke.

Bir şekilde eve giden uzun, dolambaçlı ve zorlu yolu bulmak zorundaydı.

BÖLÜM 3

"Benden ve adamlarımdan ne yapmamı istiyorsun?" Hancock, "Bu da nesi?" duygusunu belli etmeden yumuşak bir sesle sordu.

Guy Hancock ya da genel olarak bilinen adıyla Hancock, her ne kadar adını pek kimse bilmese de, Russell Bristow'la yüzleşti; Bristow'un aptallığına duyduğu kuşku belli olmuyordu ama yine de oradaydı.

Hancock'un kimliği rüzgârlarla birlikte değişiyordu ve zaman zaman şu anda kim olduğuna ayak uydurmakta zorlanıyordu. Bu yorgun bir varoluştı ve her geçen gün daha da yoruluyordu.

Ama en azından bir amacı vardı. Ya da en azından bir zamanlar vardı. Artık önce olduğu kadar emin değildi. Zaman onu bu katı onur kuralından mahrum bırakmıştı, ta ki çizgiye ne kadar yakın olduğunu ve çok çalıştığı şeye dönüşmeye ne kadar yaklaştığını merak edene kadar

Masumları korumak ve yok etmek için yorulmadan . Öldürmekten başka bir hayat bilmiyordu. Manipüle ediyor. Kötülüğün efendilerine hükmetmek ve kendi soğukkanlılığıyla adaleti sağlamak, hiçbir yasal kuralla ilgisi olmayan metodik bir şekilde.

Uzun zaman önce her türlü vicdan duygusunu bir kenara bırakmıştı. Sarsılmaz ve derinlere kök salmış bir onur duygusu vardı ama herkes onurla birlikte bir vicdanın da geldiğini kabul etmezdi. Ve onun kişisel kuralları sadece bundan ibaretti. Onun için kişiseldi. Siyah ve beyaz görmüyordu. Onun dünyası grilerle doluydu. Onu tüketmekle tehdit eden büyük gölgeler. Zaman zaman kendini avlanmış hissediyordu -ve öyleydi- ama sanki zamanının sınırlı olduğunu biliyordu. Hedefini alaşağı etmenin aciliyeti, elde etmek için çok uzun süre beklediği saatli bir bomba gibiydi. Başarı elden kaçmıştı.

ve Şimdi zaman tükenmişti. Hancock bir daha asla bu kadar yaklaŐamayacaktı. Bunu biliyordu. Adamları da biliyordu. Onlar da görevlerini yerine getirirken  lebileceklerini hissediyorlardı. Yine de hiçbiri görevine sırtını dönmedi.  l m  zaferin sonucu olarak kabul ettiler. Daha fazlası değil.

Russell Bristow'un dudakları tiksintiyle kıvrıldı, gözlerinde öfke alevlendi. Aptal herif duygularını maskeleyecek ya da öfkesini kontrol edecek kadar zeki değildi. Bu onu öldürtebilirdi ve Hancock zihinsel olarak omuz silkti. Bu, bir kişinin daha

Dünyadaki bir pislik ve sonunda kendisini öldürmesi gereken bir kişi daha eksildi. Ama nihai amacına ulaşana kadar, o aptal piçi hayatta tutması gerekiyordu.

boynunu kırmaktan ve dünyayı onun iğrenç varlığından kurtarmaktan başka bir Şey istemiyordu. Bristow bir amaç için bir araçtı ve bu yüzden Hancock amacına hizmet edene kadar adama karşı duyduğu tiksintiyi dizginlemek . Sonra ölecekti, çünkü Hancock

böyle bir ahlaksızlığın yaşamasına asla izin vermezdi.

"Adamlarımı kastetmiyor musun?" Bristow tersledi.

Hancock tek kaşını kaldırdı ve diğerlerinin korktuğunu ve gözünü korkuttuğunu bildiği bir bakışla onu sabitleyerek diğer adama baktı, ta ki Bristow'un boynunda benekli bir kızarıklık oluŐana ve bir böcek gibi kıpırdanana kadar mikroskop. Uzaklara baktı ve sonra geri döndü ama bu kez Hancock'un gözleriyle karşılaşmadı. Korkusu, havada Hancock'u rahatsız eden ve adamlarını tiksindiren pis bir kokuydu. Cesaret

birçok formda, Şekilde ve renkte geldi. Başarılı olmak için cesaret her zaman gerekli değildi. Kararlılık gerekliydi. Ama korku aptallık doğururdu. Korku hatalara neden olurdu. Korku insanları kendilerine, davalarına ve başkalarının hedeflerini engelleyen herkese ihanet yönlendirebilirdi.

Bristow kendisinden başka kimseye sadık değildi ve Hancock asla aksini düşünme hatasına d Ő medi ya da onu ya da bir yanlış değerlendiriyordu. Bristow, Hancock'u ve tüm adamlarını feda edebilirdi.

hayatının tehlikede olduğu zaman. Ve de. Bristow'un kendini güvende ve yenilmez hissetmesini sağlamak Hancock ve adamlarının göreviydi.

Doğal kibrini ve güç arzusunu beslemek için. Neyle karşı karşıya olduğunu bilseydi, korkuyla derin ve karanlık bir deliğe girerdi ve Hancock'un hedefiyle olan son bağlantısı da kaybolurdu. Hayır, tüm aptallığı ve kibri içinde Bristow'a ihtiyacı vardı. Maksimov da neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Bir kuklayla. Kontrolün kendisinde olduğunu düşünen ama yine de başkaları tarafından kolayca kontrol edilen bir adam. Hancock'un hayatının en önemli maçı satranç oyununda, Bristow'un Maksimov tarafından kolayca manipüle edildiğini göstermesi gerekiyordu ve Maksimov'u Hancock'un istediği gibi konumlandırarak şekilde hareket ettirdi. Böylece aslında Hancock her iki adamı da farkında olmadan manipüle etmiş oldu.

Bristow, "Hepiniz benim maaşımla çalıştığınıza ve benden emir aldığınıza göre, bu hepinizi benim adamlarım yapar," dedi, sesi bir an önceki kadar buyurgan değildi. Ama o bir korkaktı, pis işlerini yaptırmak için her zaman başkalarını kullanırdı. Eğer seçenekleri kalıp adamlarıyla birlikte savaşmak ya da onları bırakıp kaçmak olsaydı, kaçardı. Onun gibiler hep öyle yapardı. Hancock'un kendi ekibini Bristow için incelemiş ve işe almış görüntüsü altında buraya getirmesinin nedeni de tam olarak buydu. Bristow'un, Hancock'un ekibinin yıllardır birlikte çalıştığı gerçeğinden haberi yoktu.

Birbirlerine olan sadakatleri çok derindi. Hancock'a cevap veriyorlardı, başkasına değil. Asla.

Hancock'un çok az kişi dışında kimseye güvenmediği bir dünyada, güveni Titan'a verilmişti ama artık Titan değildi. Hiçbir şey değildi. Onları yaratan, ölü taklidi yapan ve sonra Anka kuşu gibi küllerinden diriltten hükümet, onlara yeni kimlikler vermişti ve dış dünyayla hiçbir bağları olmayacaktı. Önemli olan tek şey görevdi. İnsanlar değil. Politika ya da diplomasinin hassas dansı değil.

Hükümet canavarlar yaratmıştı. Merhameti ve vicdanı olmayan, emirleri ne pahasına olursa olsun getirmek üzere eğitilmiş ölüm makineleri. Çoğunluğun iyiliği her zaman azınlığın iyiliğinden daha ağır basmıştır. Ve Titan çok güçlendiğinde,

Aldıkları emirleri, hedeflerini ve bunun kamu yararına nasıl yardımcı olduğunu sorgulamaya başladıklarında, görevler Titan'ın eğitimine ve yeteneklerine sahip bir grup için fazla kişisel, fazla önemsiz göründükleri için dağıtıldılar, hain, serseri mayın, katil olarak damgalandılar. Hatta teröristler. Avladıkları şeyin ta kendisi olarak etiketlenmişlerdi ve bu durum Hancock'un içini yakmaya devam ediyordu. Sonra Uzun yıllar boyunca hisleri ve duyguları olmadan, onları istediği zaman kapatarak ve işini soğukkanlılıkla yaparak yaşayınca gerçek öfkeyi öğrendi. Üvey annesinden beri, bir kadın

Hancock'a değerli olduğunu hissettiren ve ona ilk ve tek aile duygusunu veren kadın, kocasının görevine misilleme olarak öldürüldüğünde Hancock öfke ve ezici bir hiddet hissetmişti. O görev kişiseldi. Tek bir görev. Koca Eddie, ona oğlum diyen adam, yardım için ona gelmişti. İntikam. Ve Big Eddie Eddie sormasaydı, Hancock Caroline Sinclair'in katilinin peşine düşecekti.

Ama o zamandan beri işler değişmişti. Bu yıllar önceydi, Titan'ın ABD hükümetinin otoritesi altında faaliyet gösterdiği zamanlardı, ancak Titan'ın varlığından sadece birkaç kişi haberdardı. O zamanlar ulusal güvenliğe tehdit oluşturanları ortaya çıkarma, istedikleri tehdidi ortadan kaldırma özgürlüğüne sahiptiler. Ve sonra, kendi hükümetleri onlara sırt çevirdi, harcanabilir ve kolayca bertaraf edilebilir olduklarını düşündüler.

Şimdi bile avcılar av haline gelmişti ve çok sayıda gizli askeri grup görüldükleri yerde öldürme emri almıştı. Karanlık bir CIA ajanının bilgisayar dosyalarına erişim sağlayan Hancock, bağlılık yemini ettiği ülke hakkında çok şey öğrenmişti.

Hayır, Amerika'yı ve halkını savunmakla görevlendirilen herkes kötü ve çıkarıcı değildi.

Korumaya ve savunmaya yemin ettikleri vatandaşları. Yorulmadan hücum geçiren erkekler ve kadınlar vardı. Ama bunlardan herhangi biri Hancock'u gördüğü yerde öldürebilirdi.

takip ettikleri, yaşadıkları ve uğruna ölecekleri ilkelere ihanet ettiler.

Titan ölmeyi reddetmişti. Başlangıçta eğitimcilerinin onlara öğrettiklerinin çok ötesinde bir evrim geçirmişlerdi. Ve şimdi, sadece ölmüş olanları bile korumak için savaşıyorlardı. Onlara ve sayısız masum Amerikan hayatına ihanet ettiler ama erişim alanlarını ABD hükümeti ve ordusuna yansıyan aynı iyi ve kötülerle dolu bir dünyaya doğru genişlettiler.

Masumiyetin sınırları yoktu. Tek bir milliyet yok. Biri sadece belli bir milletten olduğu için iyi ya da kötü değildi. ya da farklı bir inanç sistemine sahipti. Masumlar her gün ölüyordu çünkü onlar için savaşacak kimse yoktu. Kendi hükümetleri bile. Titan tüm dünyayı kurtaramadı ama parçalarını kurtardı. Her seferinde parça.

Maksimov'u ortadan kaldırmak -sonunda- bir sürü hayat kurtarır. Başka birinin imparatorluğun kalıntılarını toplaması, dizginleri ele alması ve operasyonları devralması için geçecek zaman, diğer ülkelerin, diğer özel operasyon gruplarının sızmasına ve onu bir daha ayağa kalkamadan kapatmasına olanak tanıyacaktı.

Çünkü Maksimov'dan sonra ... Hancock zihnini ve Bristow'dan önce elindeki konuya geri döndü. Hancock'un saygısızlığının derinliğini ve bu adamdan hiçbir şekilde korkmadığını, üstünlüğünden o kadar emindi ki, her an Bristow'a ulaşip sefil varlığına son verebileceğini biliyordu. Kafasının içinde geçmiş olayları tekrarlayan ve her şeyden önce bu göreve odaklanmasını sağlayan birçok sesi susturmaya çalışmasına rağmen, bir fısıltı sinsice zihninden geçerek her yolu izledi, böylece onu duymaktan başka seçeneği yoktu. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi, bu kez de Hancock onu kökünden sökmeye, uzaklaştırmaya, orada olduğunu unutması için serbest bırakmaya bile zahmet etmedi.

Maksimov'dan sonra bu hayattan kurtulacaksın. Dinlenme zamanının gelecek.

Neredeyse dişlerini gıcırdatacaktı. Başka pek az şey onu rahatsız ederken fısıltı onu rahatsız ediyordu. Başka pek az şey onu etkileme gücüne sahipken. Dinlenmek onun gibi bir adam için pek çok farklı anlama gelebilirdi. Ancak hakim olan tek düşünce, başka hiçbir şey yapmadığında yerleşen şüphe, bu durumda dinlenmenin ebedi dinlenme anlamına geldiğiydi. Ve bu düşünceden daha da kötüsü

Sonuncu olan şey ise bundan korkmaması, üzüntü ya da pişmanlık hissetmemesiydi. Hissettiği tek şey ... beklentiydi. Bunu kabullenişini ekibiyle ya da ailesi olarak gördüğü dört kişiyle, dünyada onun için önemli olan tek insanlarla paylaşmadı. Gerçek duyguları hissettiği tek insanlarla. için. Sevgi. Sadakat. Saygı. Ve bunlardan herhangi biri için ölebileceği bilgisi. Hayır, eğer bilselerdi, bunu onun için çok daha zor hale getirirlerdi. Asla anlamazlar. Onu bu hayattan uzaklaştırmak isterlerdi. Yaşamamasını isterlerdi. Onlar için. Onun için.

Onlar. Onun sivil hayata, normal hayata asla olamayacağını asla anlayamazlardı. Normalin ne olduğunu bile bilmiyordu. Her şeyin siyah olduğu bir dünyaya uymuyordu. ve beyaz, grinin kabul edilmediği. Sevdiği birinin başına bir şey geldiğinde sorumluların peşine düşemeyeceği, onlara bunu ödetemeyeceği bir hayatta yaşayamaz ya da var olamazdı. Sevdiği kişi için adaleti sağlamak üzere önce kolluk kuvvetlerine, sonra da adalet sistemine güvenmesi ve itimat etmesi bekleniyordu. Bu ne kadar berbat bir durumdu?

O kendi başına bir yasaydı ve bu asla değişmeyecekti. Tanrı yardımcısı olsun, değişmesini istemiyordu. Asla arkasına yaslanıp kendi görevi olan şeyi başkasının yapmasına izin vermeyecekti.

Bristow sabırsızlıkla kaynıyordu, Hancock'un uzun süren sessizliğini küçümseme ve itaatsizlik olarak algılıyordu. Hancock her ne kadar ona defolup gitmesini söylemek istese de, ortada daha önemli bir amaç vardı ve Bristow ancak bu amaca ulaşmak için kullanılan bir piyon kadar önemliydi. Hancock ondan henüz kurtulamazdı. Ama adamın

kontrolün gerçekten kimde olduğunu biliyordu. Bristow nedenini bilmeseydi de Hancock'a karşı gelmemesi gerektiğini biliyordu. Hancock'un doğrudan söylediği bir şey olmayacaktı. Ama Bristow kesinlikle biliyordu.

"Bana ödeme yapıyorsunuz," dedi Hancock yumuşak bir sesle. "İşe aldım ve paramı ödüyorum Erkekler. Emirlerime uyarlar. Asla aksini düşünmeyin." İfade yavan görünse de, basit bir gerçektir, Bristow'un yanlış anlamadığı yumuşak bir uyarı vardı. Kariyer suçlusunun gözlerinde kısa bir an için korku parladı, sonra başını sallayarak korkuyu gözle görülür bir şekilde kovdu, kaşları çatıldı. Bu adamdan nefret ediyordu. aşağılık duygusu. Hancock gibi kaba saba, sert ve boyun eğmez, kimsenin standartlarına göre yakışıklı ya da çekici olmayan bir adamın Bristow gibi bir adama kendini bu kadar ... itaatkâr hissettirebilmesi. Yine de Hancock'un gücünün farkındaydı ve onun için çalışan adama meydan okuyamıyordu. Ondan korkuyordu. Ve en çok da bu canını sıkıyordu.

Hancock neredeyse gülümseyecekti ama bunu yapamayacak kadar disiplinliydi. O küçük piçin kendisinden, adamlarından korkmasını istiyordu. Ve güce aç savaş lordunun adamlarının sadakatini nerede yattığını bilmesini kesinlikle istiyordu. Bristow'a değildi ve buna inanmak için aptal olmak gerekirdi.

"Şimdi, bu kadın hakkında," dedi Hancock, kasıtlı olarak Onları asıl konuya geri getirdim. "Yalnız bir kadınla ilgili bu kadar önemli olabilir ki dünyanın en güçlü adamlarından birini kızdırmak mı?"

Bristow'un gözlerinde bir kez daha öfke parladı. Sabırsızlık sağ göz kapağında bir seğirmeye neden oldu ve zar zor öfkesini kontrol altında tutuyordu. Başka biri olsa çoktan harekete geçmiş olurdu. Kendisini sorgulamaya ve dünyanın en güçlü adamı olmadığını söylemeye cüret eden kişinin öldürülmesini emrederdi. Ve bu hızlı ve merhametli bir ölüm de olmayacaktı. Hancock'un Bristow'un ahlaksızlıklarına ilk elden tanık olmuştu. Kendini kanıtlamak için katılmaya zorlanmıştı. Bristow'un evine girmek için

ve güvenini kazanıp Bristow'un ikinci komutanı olarak konumlanacaktı.

Adam iğrençti ve sadece Hancock'un asıl hedefini indirdiğinde Bristow'u da indireceğini ve tüm organizasyonunu dağıtacağını bilmesi onu Bristow'u oracıkta öldürmekten alıkoymuştu. Ama bu adama, daha doğrusu itiraf etmekten ne kadar nefret etse de bir piyona ihtiyacı vardı. Bristow'un bağlantılarına sahip herhangi bir aptal iş görürdü. Bu Bristow'la ya da onun adına algıladığı herhangi bir büyüklükle ilgili değildi.

Maksimov, asıl hedef, nihai amaç, kurnaz bir piçti ve Hancock sayılamayacak kadar çok kez yaklaşmış, ancak Rus onu atlatmıştı.

Bunun son kovalamacası olduğuna kararlıydı. Her şey burada sona erecekti. Bu ürkütücü kötülük zincirindeki her kralı alaşağı edecekti. Masumları avlıyorlardı, parası olan herkes için gerekli araçları sağlamak ve masumlara savaş açmak için araçlar. Çok fazla kan dökülmesine neden oldular. Nehirler dolusu. Yüz binlerce ölüm zincirin halkalarına atfedilebilirdi ama tüm halkalar aynı adama çıkıyordu. Maksimov. Akla gelebilecek her pastada parmağı vardı. Acı, ıstırap ve terörizmden kazanç sağlamanın bir yolu varsa, o da bunu bulmuştu.

İronik bir şekilde, Maksimov karşıt gruplara eşit silah sağlıyordu ve şüphesiz grupların kendi sağladığı silahlarla birbirlerine karşı savaşmasını eğlenceli buluyordu; silahlar, patlayıcılar, akla gelebilecek her türlü askeri silah ve hatta nükleer silah yapımı için gerekli bileşenler üzerinde sahip olduğu gerçek tekel sayesinde cepleri doluydu.

Her medeni ülkenin en çok arananlar listesindeydi. Dünyanın en çok aranan adamıydı ama yine de kimse onu yakalamayı başaramamıştı. Yıllar boyunca Hancock, Maksimov'un peşini bırakmadığı için hatırlamak istemediği kadar çok kez başarısızlığı tatmıştı. Fırsatlardan yararlandı ona. Maksimov'a giden zincirde yüksek mevkilerde olanlarla ortaklıklar geliştirdi. Bir saldırı olmasaydı

Sahip olmadığına yemin ettiği şeyin ta kendisi -vicdan- o piçi iki kez çivileyebilirdi.

Zihinsel olarak kendini yüzlerce kez azarlamıştı ama yine de yaptığı seçimlerden gerçek bir pişmanlık duymayı içinde bulamıyordu. Yapabildiği tek şey çağrısı, bir daha asla tek kişinin iyiliğini çoğunluğun iyiliğine tercih etmeme yönündeki demir iradeydi. Bedeli çok ağır oldu. Tek bir masum için hedefini feda etmişti. Bir , iki kez. Ve iki masumu, sadece iyi olan iki kurtardığı için kaç bin masum insanın öldüğünü -hâlâ ölmekte olduğunu- hayal ettiğinde -olmadığı her şey- sadece onurunu, inanç sistemini bir daha asla kaybetmeme kararlılığını . O kurtarmak için görevinden vazgeçmeyi seçtiği iki kadının kaybının bir felaket olacağını anlamıştı. travesti. Dünyanın Grace ve Maren gibi insanlara ihtiyacı vardı. Ama yıllardır yaşadığı duygusuz varoluşu bir kez daha benimsemekten başka çaresi yoktu ve Kendini katmanların derinliklerine sarar, böylece ne pahasına olursa olsun görevini tamamlama dürtüsünden başka bir şey hissetmezdi.

Çok kişi için az kişiyi feda etmekten dolayı suçluluk duymayacaktı. Bu, kimsenin yapmak zorunda kalmaması gereken bir seçimdi ama o böyle yaratılmıştı. Yetenekleri ateşle bilendi.

En iyiler tarafından öğretilmişti. Görevi ne pahasına olursa olsun tamamlamanın gerekli olduğu ve başarısızlığın bir seçenek olmadığı bilgisi o kadar sağlam bir şekilde içine işlemişti ki bu onun bir parçası haline gelmişti. Hayır, bir parçası değil. Her şeyi tüketen, varlığının bütünü haline gelmişti. Ruhunda o kadar derinlere kök salmıştı ki, kim olduğu haline gelmişti. Ne olduğunu. Bir zamanlar olduğu kişiden hiçbir şey ve onun yerine acımasız bir savaşçı doğuncaya kadar. Ateşle dövülmüş.

Çelik gibi kararlı. Yemin ettiği görevini yapmakta ve olduğu tek onuru ve kuralı korumakta hiç tereddüt etmedi. Kendisinininkini.

"Beni aptal yerine koyuyorsun," diye tısladı Bristow, gözlerinde eski ateşinin bir kısmı yeniden parladı, öfkesi hızlı ve hoyrattı. "Sana beni yargılamam için para vermiyorum. Ben sana mutlak

itaat. Eğer bununla başa çıkamıyorsanız, o zaman kendinize ve adamlarınıza kapıyı gösterin," diye alaycı bir şekilde ekledi.

Hancock o zaman gülümsedi, ama bu alaycıydı, Bristow'u küçümsediğini ve her ikisine de ilham vermeye alışkın bir adama karşı saygı ya da korku duymadığını göstermek içindi.

"Hayır, bana kirli işlerini yapmam için para ödüyorsun. Bana kışını kurtarmam için para ödüyorsun. Ve bana ödeme yapıyorsun çünkü korkuyorsun

Yıllar boyunca edindiğiniz birçok düşman sizi ele geçirecek, bu yüzden en iyisini işe almak istediniz ve aldınız. Elbette, bu meseleleri kendi başınıza halledebilecek kadar yeteneklerinize güveniyorsanız, ben ve adamlarım başka bir yere gideriz. Her zaman benim yeteneklerime sahip birini arayan birileri vardır. kesinlikle daha çok takdir . Eminim güvenliğinizden emin olarak geceleri rahat uyuyacaksınız."

Korku Bristow'un gözlerinde sadece titreşmekle kalmadı, neredeyse ortaya çıkar çıkmaz kovalanan bir gölge gibi. Tüm yüzü beyazlaştı ve gözle görülür bir şekilde yutkundu. Hancock korkağın blöfünü gördüğünden emindi çünkü Bristow her şeyden önce ölümden korkuyordu. Yani kendi ölümünden. Başkalarının ölümüne hiç aldırmıyor ve ölümün aracı olmaktan zevk alıyordu. Bir başkasının yaşamasına ya da ölmesine karar verebilmek ona kendini tanrısal ve güçlü hissettiriyordu. Ve başkalarının da Onun kim ve ne olduğunu bilsinler ki ondan korksunlar, onu kabul etsinler, ona boyun eğsinler, hatta ona tapsınlar.

Hancock'u bu kadar hor görmesinin nedeni de buydu. Çünkü Hancock sadece yenilmez ve ölümden etkilenmez olduğunu kanıtlamakla kalmamış, aynı zamanda Bristow'a hiçbir şekilde saygı duymamıştı. Kendi yeteneklerine güveniyordu ve emirlerini yerine getirmek için asla başkalarını işe almak zorunda kalmayacaktı. Ve diğerlerinin içgüdüsel olarak korktuğu ve itaat ettiği bir adamdı. Bristow arzuladığı ve eksikliğini hissettiği her şeyi işe aldığı adamda görüyordu, ve bunun için Hancock'tan nefret ediyordu.

Hancock beklemeden adamlarına gitmelerini işaret etti ve Bristow'a arkasını dönerek, silahını çekip ateş etmek gibi aptalca bir şey yapmaması için adamlarından en az ikisinin Bristow'u görüş alanında tuttuğundan emin oldu

Hancock'u arkadan vurdu. Bu onun karakterine tamamen uygun olurdu, çünkü Bristow hem korkak hem de öfkesini kontrol edemeyen biriydi.

"Maksimov onu isteyecektir," diye ağzından Bristow. "Ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Onun kim olduğunu bilmiyorsun, sadece benim onu istediğimi söylemiştim."

Ses tonu yalvarır gibiydi. Hancock ve adamlarına yalvarmadan kalmalarını sağlamayı umuyordu. Onlara kalmalarını emretmekten daha iyisini biliyordu. Ve yalvarmak, Hancock'un Bristow'un ona ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmesine izin vermek ve Hancock'un olmadığı bir dünyanın düşmanlarıyla arasında bir engel olmasından korkmak zaten paramparça olmuş gururunu incitiyordu.

Hancock ve adamlarını durduran Bristow'un çaresizliği değildi. O sihirli kelimeydi. Maksimov.

Hancock yavaşça döndü, böylece elini uzatmamış oldu. Gözlerini Bristow'a dikti.

"Maksimov pek çok şey istiyor," dedi soğukkanlılıkla. "Bu kadını bu kadar özel yapan ne?"

Bristow sabırsızlıkla, "Bu o değil," dedi. "Yani bu onun şahsi meselesi değil. Anlamıyorsunuz. Kendisinin ve birçok Batılının çalıştığı bir yardım merkezine yapılan saldırıdan kaçtı. Hayatta kalan tek kişi oydu ve militan grup işini şansa bırakmadı. Tüm cesetleri ve orada çalıştığını bildikleri kişilerin listesiyle karşılaştırdılar. Hedef onlardı. Kadının ölümler arasında olmadığını ve hiçbir yerde bulunamadığını fark ettiklerinde onu aramaya başladılar. Şimdiye kadar onlardan kaçmış ve bulunamamış."

Hancock adamlarına geri çekilmelerini ve bir kez daha odada yerlerini almalarını işaret etti. Bristow'un her açıdan izlenebilmesi için koruyucu bir düzen oluşturulmuştu ama Bristow her hareketinin izlendiğini ve dışarı çıkarılacağını bilecek kadar zeki değildi Yanlış bir hareket yaparsa hemen.

Hancock aldatıcı bir rahatlık ve merak içinde kollarını karnının üzerinde kavuşturdu.

"Peki bu kadın neden Maksimov'un ilgisini çeksin? O kadar ki, onu takip ve bu grup onu bulmadan önce yakalamamı mı istiyorsun? Sende olduğundan şüpheliyim. onu korumak ya da hayatını kurtarmakla ilgilenmiyor, çünkü takipçileri onu bulduğunda -ki kesinlikle ölmüş olacak. Ya da ölmüş olmayı dileyecek."

Bristow iş anlaşmaları için kullandığı süslü masanın arkasına oturdu. Buram buram zenginlik ve bolluk kokuyordu ama Hancock, Bristow gibi bir adamdan daha azını beklemezdi. temas kurduğu herkesin servetini ve hayali gücünü sağladı.

Gözleri heyecanla parlıyordu. Orada Belli ki Bristow'un hayal ettiği ya da etmediği, kadınla ilgili şey ona üstünlük sağlıyordu. Tüm vücudu bir anda sabırsızlık ve beklenti.

"Çünkü ülkeyi altüst eden ve kadının peşine düşen terörist hücre A New Era iyi tanınıyor ve acımasız. Pek çok kişi onlardan korkuyor. Tüm uluslar onlardan korkuyor ve hatta düşman uluslar bile onları durdurmak için ortak çabalarına odaklanmak üzere bir zirvede bir araya geldi. Her geçen gün daha da güçleniyorlar. Sınırsız kaynaklara sahipler ve korku ve sindirme yöntemlerini kullanarak faaliyet gösteriyorlar. gündemlerine ulaşmak."

"Peki gündemleri tam olarak nedir?" Hancock sordu. "Asıl soru , değil mi? Herhangi bir fanatik Terörist hücre gerçekten ne istiyor? Güç ve saygı istiyorlar. İnsanların sadece kendilerinden korkmasını değil, aynı zamanda yeteneklerine saygı duymasını istiyorlar. Sadece tek bir ülkeyi ya da bölgeyi değil, tüm bölgeyi yönetmek istiyorlar. Ulusların kendilerinden korkmasını ve herhangi bir askeri güçten daha üstün olduklarını kabul etmelerini istiyorlar. Sayıları giderek artıyor. yerden adam topluyorlar. Her etnik kökenden, milletten kadın ve erkek. Onlar çok İkna edici ve nihai zenginlik, güç ve hakimiyet vaat ediyor. Ve şimdiye kadar hiç kimse, hiçbir ordu, hiçbir ülke, hiçbir organize çaba onlara yaklaşmadı. Çok az kayıp verirler ve bu etkilenmezler. Herkes

Katılanlar davaları uğruna ölmenin büyük bir onur olduğunu düşünür ve bu onları daha da tehlikeli kılar çünkü ölümden korkmazlar. Onlar ... durdurulamaz."

"Maksimov'un bu grupta bağlantısı nedir ve bu kadın neden onun ilgisini çeksin?" Hancock sabırsızca sordu, işe yaramaz olduğunu düşündüğü bilgilerden bıkmıştı.

Arayış içinde olan bağımsız hücrelerin sayısı hiç de az değildi. zaten savaştan zarar görmüş bir bölgede hakimiyet. Peki bunu diğerlerinden farklı kılan neydi? Ama bahsettiği bu grupta bir korku ve saygı sezmişti.

Maksimov kimseden korkmuyor ya da kimseye saygı duymuyordu ama bu onu aptal durumuna düşürüyordu çünkü zayıftı ve emirlerini yerine getirecek güçlü, acımasız insanlar olmadan bir hiçti.

"Maksimova borçlular. O onların ana silah ve patlayıcı tedarikçisi. Kendilerine kimsenin dokunamayacağına inanıyorlar ve Maksimov'dan, yani aptallardan hiç korkmuyorlar. Eğer

Maksimov'da çok istedikleri bir şey var, o zaman bu ona avantaj sağlıyor. Ve bu kadını istiyorlar. Yalnız bir kadının, yakalanmaktan kurtulan savunmasız bir Amerikalı kadının haberi çoktan bölgeye yayıldı ve bu onları zayıf gösteriyor. Aptallar gibi.

bir kadın bulmak. Öfkeli olduklarına şüphe yok ve eğer onu bulurlarsa -ki eninde sonunda bulacaklarından şüphem yok- ulaşabilecekleri yer

çok uzak, güçleri çok büyük - çabuk ölmeyecek. Onu ibret olsun diye kullanacaklar. Onu kullanacaklar.

Ne kadar acımasız olduklarını gösterecek ve kendilerine karşı çıkan herkese bir mesaj göndermek için onu kullanacaklar. Maksimov'un ona sahip olmak için sadece çok para ödemekle kalmayacağından, aynı zamanda borçlu da olacağından hiç yok. Bana."

Sonuncusunu büyük bir memnuniyetle, gözlerini aydınlatan kibir ve açgözlülükle söyledi. Demek amacı buydu. Sarkıtmak Maksimov'un umutsuzca istediği bir şey ve kadını Maksimov'a teslim eden kişi olmak. Bu Bristow'un Maksimov nezdindeki statüsünü yükseltecek, ona daha fazla güç ve zenginlik getirecekti. Bu onu gelecek yıllar için hazırlayacaktı ve Maksimov'un emri altındayken

Bristow'un dūřmanları, Bristow'a yapılan her şeyin Maksimov tarafından bir hakaret olarak algılanacağını, Maksimov'un kendisine yapılmış bir saldırı olarak kabul edileceğini bildikleri için ona saldırmaktan ekinirlerdi. Ve çok azı Maksimov'a karşı koymaya cesaret edebildi, bu da Maksimov'un gücünün artmasına, zaten muazzam olan erişimini ve imparatorluğunu gerçekten korkutucu bir řeye dönüştürmesine izin verdi. Hancock bu kez onu alt etmeyi başaramazsa, zamanının dolduğunu biliyordu. Maksimov'un ne kadar acımasız olabileceğine dair ilk elden deneyimi vardı. Adamla son karşılaşmasının izlerini hâlâ taşıyordu ama neyse ki Hancock derin bir gizlilik içindeydi ve görünüşü öyle değiştirilmişti ki Maksimov'un, kendisine karşı savaşan adamın uşağı olduğuna inandiğı adamı tanıyacağı şüpheliydi. Maksimov. Yıllardır peşinde olduğu adamla tek yakın ve kişisel teması buydu ve o zamana kadar Maksimov Hancock'la yakınlaşmıştı, zaten Hancock adamın kendisini tanıyamayacağından emindi, bu yüzden gizlenmiş yüz hatları kanlı, çürük ve şişmişti. Bu sefer adama çok yaklaşmayı planlıyordu ve belki de Bristow'un bahsettiği bu kadın ona bu şansı verecekti.

Bristow'a ilgiyle baktı, artık Bristow'un yapmasını emrettiği görevi göze alamayacağı bir gecikme, Maksimov'a ilk fırsatta saldırma şansını azaltacak anlamsız bir çaba olarak görmüyordu.

"Yani benden bu kadının peşinden gitmemi, peşindeki adamlar onu bulmadan önce yakalamamı ve Maksimov?"

Bristow kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hayır, hayır. Hemen. Onu bana getirin. Takastan istediğimi almadan onu Maksimov'a teslim etmeyeceğim. Ve bu zaman alacaktır. Maksimov münzevi ve ketumdur. Onu yüzeye çıkaran pek bir şey yok. Eğer onu gerçekten istiyorsa, ki eminim, onu bekletmeyi ve bana ne istersem vereceği noktaya kadar huzursuz etmeyi planlıyorum. Olacak.

bir pazarlık. Eğer Maksimov'dan istediğimi alamazsam, o zaman onu umutsuzca isteyen militanlarla pazarlık yapacağım. İkisi de kadına sahip olmak için çok şey verirdi. Belki de militanlar yüzlerini kurtarmak için bana daha da fazlasını verirler." omuz silkerek ekledi.

Maksimov'la oynamak ve onu manipüle etmeye çalışmak aptalca ve tehlikeli bir oyundu ama Hancock Bristow'u bu konuda uyarmadı. Eğer kadın Maksimov'u kişisel bir buluşmaya çekip onu ele geçirirse, bu Hancock'un ajandasına mükemmel bir şekilde uyacaktı ve o bunu yapmadı. Bristow'a ne gibi sonuçlar özellikle önemsiyorum.

Ve fanatik bir grupta pazarlık yapmak da aynı derecede aptalcaydı çünkü Bristow'a kız karşılığında istediğini verdikten sonra, Bristow'u çok kanlı bir şekilde idam edecekler ve sadece kadın için verdikleri parayı değil, Bristow'un sahip olduğu her şeyi de geri alacaklardı, bu da sadece hatırı sayılır zenginliklerini ve güçlerini artıracaktı.

Beklenti Hancock'un damarlarını yaladı ve nabızı hızlandı, ağzında zaferin tadı vardı. Kaçan ve saklanan tek bir kadını yakalamak için tek gereken Hedefine ulaşmasını sağlayacak bir terörist grup , bunu tereddüt etmeden yapacaktır. Bunu sağlamak zorunda kalacaktı.

Maksimov yemi yuttu çünkü Bristow'un istediğini elde etmek için terörist hücrelerine başvurması işine gelmiyordu. Maksimov olmak zorundaydı.

Adamlarına baktı ve onların gözlerinde cevap niteliğinde bir kararlılık gördü. Onlar da Maksimov'u en az onun kadar alt etmek istiyorlardı. Ve onun gibi onlar da Varlık ya da daha doğrusu yokluk. Dünya için onlar ölüydü. Hükümetleri için vatan hainiydiler ve ölüm cezasına . Avları içinse merhamet ve şefkatten yoksun ölüm melekleriydiler. Herkes onlardan korkuyordu ve hiç kimse için önemli değillerdi. En güçlüler için bile, Duygusuz bir ruh, böyle bir hayat sonunda onları yıprattı. Hepsi davalarından geri adım atmaya hazırdı ve

On yılı aşkın bir süredir teşekkür ya da saygı görmeden yaptıkları işi yapmak için başkaları. Ve çekildikten sonra bile her zaman avlanacaklarını bilerek kendilerine nasıl bir hayat bırakıldıysa onu yaşadılar.

Hancock Bristow'a, "Elindeki istihbaratı bana ver," dedi, ses tonunda Bristow'un gözden kaçıramayacağı bir kararlılık ve azim vardı. Ve Bristow, Hancock'un verdiği güvenceleri hafife almadığını bilecek kadar onu iş başında görmüştü. "Kadını bulup sana getireceğim."

BÖLÜM 4

HONOR, tüm vücudunu kaplayan ağır, derme çatma giysinin eteklerinin şiddetli rüzgârda savrulmasını önlemek için bir eliyle tuttu. Gece vakti seyahat ederken, vücudunun bazı kısımlarının açıkta olup olmadığını görecektir kimse olmadığı için bunun bir önemi yoktu.

Ama bu alışkanlık, kaçtığı günlerde çoktan yerleşmişti. Keşfedilmekten kaçınmaya çalışıyordu.

Çantaya dönüştürdüğü kumaş ondan daha hafifti. başlangıçta olduğu gibi, giderek daha fazlası azaldıkça, bu ona yönetilemez bir malzeme yerine

Rüzgârın sürüklediği kumaş kıvrımlarını kontrol altına almak için kullanmaya alışkındı. Somut yükü hafiflemiş olsa da, görünmeyenler yavaş yavaş onu yiyip bitiriyor, baskıcı bir güçle üzerine bastırıyordu. İliklerine kadar işleyen yorgunluk ona saldırdı. Ve bu gece daha gidecek çok yolu vardı.

Düşüncelerine aniden karışan ve onu eğlendiren şiirsel espri ani bir telaşa neden oldu. İçinde bulunduğu koşulların mizahla uzaktan yakından alakası yoktu ve bu özelliği aklına getirebildiği için bile şok olmuştu.

Belki de son günlerin dehşetine ve stresine yenik düşüyordu. Genel olarak "günler" diye düşündü ve bilerek gün sayısını belirtmedi çünkü günlerin sayısını unutmuştu.

Katliamın ardından geçen zaman ve kendini kurtarmak için gösterdiği çılgınca çabalar. Kaç gün geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu çünkü durma, yavaşlama, işleme ve ardından kederini bölümlere ayırma fırsatı olmamıştı.

onu etkisiz hale getirecekti. Ve öyle de oldu. İlk elden tanık olduğu dehşeti atlatamayarak O

düşünmesine izin veremezdi. Harekete geçmek zorundaydı. Hareket etmeye devam etmeliydi. Çünkü durursa kaybedecekti.

Olası bir başarısızlıktan bahsederken öl demeyi reddetti. Güvenliğe ulaşma hayalleri kurarken de yaşamak ya da hayatta kalmak demedi. Bunu bir oyun haline getirmişti. Saklambaç, Rambo tarzı. Gelmiş geçmiş en destansı saklambaç oyunu.

O saklanıyordu ve onlar da arıyorlardı. Çünkü korkunç gerçeğe teslim olmak ve bu acımasız gerçeği kabul , sahip olduğu her şeyle savaştığı şeyi doğurmaktı

ve nihai ödülün yaşam ve ölüm olduğunu düşünüyordu. Ki tam olarak öyleydi. Yani o

İnkârın içine çekildiler ve bunun sadece bir oyun olduğu alternatif bir gerçeklik oluşturdular. Ya da insanların zor şartlarda kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kaldıkları reality şovların çarpık bir versiyonu.

Görünüşte aşılamaz engellerin üstesinden gelen ve diğerlerini geride bırakan kazanan ilan edildi.

İmkânsız bir durumdaydı. Kendi başının çaresine bakmak zorundaydı. Bu onun tek seçeneğiydi. Peşindekileri atlatıp ABD varlığının bulunduğu sınırı geçtiğinde ise kazanmıştı. Kötülüğü yenecekti ve bunu yapmak zorundaydı.

Buna inanın. Bu kadar basitti. Zekiydi. O

Zorlukları severdi - her ne kadar bu bilerek seçtiği bir zorluk olmasa da. Ve zorluklardan korkmuyordu, her ne kadar zorluk algısı geri dönülmez bir şekilde

saldırı günü değişti. Zorluklar vardı ve bir de bu vardı. Neyle karşı karşıya olduğunu tarif edebilecek hiçbir şey yoktu. Ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi olsaydı, bir daha asla böyle bir zorlukla karşılaşmazdı.

Genç hayatında hiçbir şey onu böylesine korkunç bir çileye hazırlamamıştı ve hayatı için kaçarken, takipçilerinden bir adım önde olmak ya da ... ölmek zorunda kalırken yüzlerce kez çağrısını yeniden düşünmesine neden olmuştu.

Başını iki yana salladı ve gerçekliğin tekrar içine girmesine izin vermedi. Bu bölgeye hazırlıksız gelmemişti. Bir sabah uyanıp buraya gelmeye karar vermemişti.

bir heves. Ülkedeki dillerin birçoğunu, hatta daha belirsiz olanları bile akıcı bir şekilde konuşabiliyordu ve kültürü, birçok farklı lehçeyi ve farklı bir bölgeyi ifade eden ince farklılıkları kapsamlı bir şekilde incelemişti. Nasıl uyum sağlayacağını ve kadınlar için yasaların ne olduğunu biliyordu. Tüm bu bilgiler için hiç şu an olduğu kadar memnun olmamıştı.

Ağzı kurumuş, dudakları kavrulmuş ve çatlamıştı. Son üç gündür yol aldığı köye yaklaşmıştı ama dinlenebileceği bir yer bulmalıydı; köye girmeden önce köyü ve sakinlerini uzaktan inceleyebileceği ve yakından inceleyebileceği bir yer.

Gün ışığında uzun süre geçirerek çok fazla riske girdiğini bildiği için kesinlikle geceleri seyahat ediyordu. Tek bir yanlış hareket. Tek bir yanlış adım. Kılık değiştirirken en bir hata yaparsa dikkat çekerd. Ve o biliyordu ki düşmanlar yakındaydı. Hatta belki de önündeydiler ve köyde çoktan onu arıyorlardı. Köye girmek istemiyordu, ancak küçük ve henüz yardım görevlilerini infaz eden kana susamış vahşilerin öfkelerini üzerine çekmemiş bir köy seçmişti. Gündüzleri uyumak ve geceleri yürümek, gölgelerde kalmak, her zaman tetikte olmak ve en kötüsünü beklemek gibi katı bir rejime bağlı kalmıştı. Dayanmak için korkunç bir yoldu ve rezervlerini hızla tüketiyordu.

Ancak erzakı tehlikeli bir şekilde azalıyordu ve köye gidip erzak depolamayı göze almak zorundaydı. olmazsa olmazlar. Yaralarının ve yorgunluğunun elverdiği ölçüde uzun ve uzak bir yolculuk yapmış, saldırının gerçekleştiği yerle ve şimdi olan adamlarla arasına mümkün olduğunca mesafe koymak istemişti. Her zaman yaptığı gibi bugün de uyumayacaktı ve ertesi gece yürüyecekti, bu yüzden şafak sökmeden önce mümkün olan en güvenli sığınağı bulması şarttı, böylece gece çökmeden önce mümkün olduğunca çok saat uyuyabilecekti.

Köyden biraz uzakta durdu ve sonra dinlenmek ve beklemek için bir yer aradı. İhtiyacı vardı

Ona sadece güvenlik ve koruma sağlamakla kalmayan, tespit edilemeyeceği bir yer, eğer böyle bir yer varsa, ama Ayrıca, insanlar uyanıp günlük rutinlerine başladıklarında hareketliliği görebileceği iyi bir görüş noktası.

Acele ederse ihtiyaçlarını karşılayabilir ve bir, şanslıysa iki saat uyuyabilirdi. Doğan güneş onu uyandıracaktı. Bugünkü görevinin aciliyeti onu uyandıracaktı. Ve her an hareket halinde olması zorunlu olduğu için alabildiği kadar dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Susamış ve acıkmıştı. Ama canının çektiği, ihtiyacı olan şey suydı. Dudakları ve çatlamıştı, dili nemden o kadar yoksundu ki ağzının çatısına yapışıyor ve yolunu kolaylaştıracak doğal bir sıvı olmadığı için hassas cildi aşındırıyordu. Kadın hızını artırdı, bunun pek bir anlamı olmadığını biliyordu. ... dışında kimsenin dışarıda olmayacağı gecelerde kılık halini korumuştur.

Hayır. Oraya gitmiyordu. Şu anda takip edildiği korkusunu engellemek için zihnini kapattı. Onu ve eğer onları konumundan haberdar ederse onu ele geçireceklerdi. Kazanırlardı. .

Bu oyun daha bitmemişti. Onun hesabına göre, o kazanıyordu. Tek yapması gereken liderliğini korumaktı. Onlardan sadece bir adım önde kalırsa, zafer onun olacaktı.

Sonunda köyün eteklerine ulaştığında, küçük kırsal nüfusa bakan yamaçta keşif yaptı ve kaya oluşumlarının daha yaygın olduğu bir yer buldu. Büyüktüler, yukarı doğru çıkıntı yapıyorlardı ve

yayılıyordu, konfigürasyon öyle bir şekildeydi ki Ortada bir açıklık etrafında koruyucu halka. Gözlerden uzak tutulacaktı. Birinin onu görebilmesi için yapıların çevresinin ötesine geçmesi gerekirdi. Ama

Aynı zamanda, fark edilmeden aşağıdaki köyü engelsiz bir şekilde görebileceği bir yerde pozisyon almasını sağlayacaktı.

Köye bakan en büyük formasyonun arkasına çöktü ve dizinin altından bükülmemesi için yeniden konumlandırmak zorunda kaldığında yüzünü buruşturdu. Bacağını dışa doğru uzattı ve sırtını taşa dayadı. En rahat destek değildi, pürüzlü kenarları vardı ama onu dik tutuyordu, bu yüzden şikayet etmiyordu.

Yemeğe ve suya ihtiyacı vardı. Özellikle de suya. Ama susuzluğu, bir an olsun sessizlikte oturup nefes alma ihtiyacı kadar büyük değildi. Sadece birkaç sakın nefes ve acıyı, üzüntüyü ve her an yakalanabileceği korkusunu bir an olsun unutmak.

Bir süre orada öylece oturdu ve geceyi içine . Burası seyrek nüfuslu bir bölgeydi ve köyden çok az ışık yayılıyordu, bu yüzden bölge karanlıkla kaplıydı, bu da gökyüzünü çok daha görünür kılıyordu. Yıldızlar daha parlaktı, canlı bir şey gibi parlıyorlardı ve onların ağır halısını kilometrelerce öteden görebiliyordu.

Gerçekten çok güzeldi. Siyah kadife gökyüzünde parıldayan bu kadar çok yıldız görebileceği yerde hiç bulunmamıştı. Peri tozuna benziyordu. Gecenin güzelliği ona teselli veriyordu. Pratikliğin devreye girmesinden önceki o birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. Şimdi biraz daha sakindi. Üstesinden gelecekti. Kazanacaktı.

Azalan malzemelerini taşıyan çantasını karıştırdı ve kliniğin yıkıntılarından kaçtığından beri aldığı antibiyotik hapları çıkardı. Kliniğin yıkıntıları arasından Hayatta kalmasına yardımcı olacak bir şeyler arıyordu. Su. İçinde bulunduğu durum ve taşınması gereken başka eşyalar da olduğu için taşıyabildiği kadar çok su şişesi taşımıştı.

Protein barları ve MRE'ler bulmuştu, bunları içeren kutunun enkazın altından zar zor görüldüğünü gördüğü için minnettardı. Ve ilaçlar. Ağrı kesiciler, antibiyotikler, güneş kremi ve güneş yanığı yardımı. Uyuşturucu bir maddesi vardı.

Derideki yırtık ve yaraların acısını dindirmek için dizini ovdu.

Kendisine yardımcı olabilecek bulabildiği şeyleri topladıktan sonra, giysilerini yırtıp göğüslerinin altına kadar inen bir başörtüsü yaptı ve bunu aceleyle giydiği yardım merkezinin malzemesinden gizleme cübbesi giysilerini yapmaları için kadınlara verirdi. Honor örtünün ortasında sivri bir delik açmış ve örtüyü başının üzerine çekmişti.

Onu tamamen örtüyordu. Yürürken çizme giymiş ayakları bile eteğin altından görünmüyordu. Ve en önemlisi, ona kılığının geri kalanını çıkarma yeteneği veriyordu.

Vücudunun bazı kısımlarına küçük yastıklar yapıştırmak için rulo rulo tıbbi bant kullanmış, böylece topaklı ve şekilsiz görünmesini sağlamıştı. Belirsiz. Kendini daha ağır göstermek için karnına yastık koymuş ama göğüslerini göğsüne düz bir şekilde bağlamıştı. Ya da cömert tümsekleri yapabildiği kadar düz. Müslümanlar hiçbir şekilde açık kıyafetler giymeyecekti ve Honor bunun için minnettardı çünkü uzun zamandır lanetlediği bir gerçek olan göğüsleri dikkat çekiyordu. Bu görünümüyle göğüsleri ile vücudunun geri kalanı arasında hiçbir fark yoktu. Sırtını yaşla birlikte kamburlaştırmış yaşlı, yuvarlak hatlı bir kadına benziyordu.

Görünüşünü düşünürken otomatik olarak Kına boyasını sürmek ve ovmak için kullandığı ağaç kabuğu parçasını çıkardı. Her zaman korumalı olmalarına rağmen kollarını, omuzlarını ve boynunu kontrol etti. Hâlâ . . . İnsanın asla çok dikkatli olamayacağı ilkesine bağlıydı. Özellikle de söz konusu kendini koruma ve ezici hayatta kalma içgüdüğü olduğunda.

Klinikten aldığı aynayı çıkardı. Honor hazırlık için malzeme toplarken nasıl saklanacağı fikri zihninde şekillenmeye başlamıştı bile kaçmak için. Ve kendisinin görünen tek kısmının karanlıkta kalmasını sağlamak için bir aynanın gerekli olduğunu biliyordu.

Tıpkı kalem ışığının ne kadar küçük olursa olsun bir ışık kaynağı olması gibi. Çünkü eğer bir şansı olacaksa, çoğunlukla geceleri seyahat etmesi ve gündüzleri dinlenecek bir yer bulması gerektiğini biliyordu ve kendini paniğe kapılanları görmezden gelmeye zorluyordu.

Kafasının içindeki talep ona koşmaya devam etmesini söylüyordu. durmak için. Bir dakikalığına bile. Mantıklı yanı, vücudundan yerine getiremeyeceği taleplerde bulunursa kendisine iyilik yapmayacağını biliyordu. Eğer kendini çok zorlarsa, sadece kendini etkisiz hale getirecekti, sonra kolay hedef olacaktı.

Başlığını boynunda toplanana kadar çekti ve rüzgârın saçlarının esmesine izin vererek nefes . Bu sıcak bir rüzgârdı, daha serin, daha tatlı bir hava taşıyan rahatlatıcı bir rüzgâr değil. Ama Honor'un boynundaki ve kafa derisindeki teri uzaklaştırmaya yardımcı oldu ve o terlemeden önce saçlarını kurutacaktı.

malzemeyi tekrar yerine çekti. Bir eliyle aynayı, diğer eliyle de kalem ışığını alıp açtı.

Gözleri her zaman ilk şeydi. Bu kendi gözlerinin içine baktığını bilmek ona bir nebze olsun güven veriyordu. Yaşayan gözlere. Bu ona hayatta kalan biri olduğunu hatırlattı.

Muhtemelen ihtiyacı olmayan yerlere rötuş yaptı, ama bunu kendini fark edilmekten koruduğu yanılsamasını vermek için yaptı. Sonra dikkatini saçlarına verdi. En büyük sorumluluğu.

Gözleri kahverengiydi ve normalde daha açık tenli olmasına rağmen burada geçirdiği zaman tenini yakarak daha koyu bir kahverengi yapmıştı.

yerli kadınlar gibi. Ama saçları sarıydı. Ölü bir ele vericiydi. Yardım merkezinden aceleyle erzak toplarken saçlarındaki sorunu fark edip paniğe kapıldığında, hepsini kazıtmayı düşünmüştü. Ama kel bir kadın da en az sarışın bir kadın kadar, hatta belki daha fazla dikkat çekerti.

Neyse ki, beyni devreye girip kılına tekmeyle bastı ve sonra kontrolü ele alarak paniği ve tüm kaotik duyguları dışarı itti, böylece tek odak noktası kaçıyordu.

Saldırı bölgesinden durup kılık değiştirmeyi tamamlamak için gerekli zamanı ayırabileceğini hissedecek kadar uzaklaştığında, kına yaktı.

Vücudunu kaplayan dağ gibi malzemeye rağmen açıkta kalabilecek her türlü deriyi temizledi. Elleri özellikle dikkat ederek yıpranmış görünmelerini sağladı.

Kir bulaştırmış, hatta parmaklarına ve eklemlerine küçük çizikler ve kesikler atmış, antibiyotiklerin enfeksiyonu önlemesi için dua ederek, onları taklit ettiği yaşlı kadınınkilere benzetmeye çalışmıştı. Kalan tırnaklarını da koparmıştı.

Molozların arasından kendini kurtardığında çoğu parçalanmıştı. Kazma işlemi sırasında aldığı yaralar ve hasarlar ona yardımcı olmuştu.

Çünkü şişlik ve sıyrıklarla birlikte elleri boğumlu ve şekilsiz görünüyordu.

Bedenini gizlemek için elinden iyi bir iş çıkardığına kanaat getirdikten sonra dikkatini en büyük tehlikeye yöneltti. Saçlarına.

Saçının her telini titizlikle koyu boyayla kaplamış ve ardından rengi dikkatlice kaşlarına uygulamıştı. Ve işi bittiğinde, boyanın etkisini göstermesi için göze alamayacağı kadar değerli dakikalar beklemiş ve sonra da işlemi tekrarladı. Ve sonra üçüncü kez. Ne çok iyi bir işti ne de o kadar ikna ediciydi ama saçları örtülü olmadan kimsenin onu göremeyeceğine güveniyordu ve gözleri hariç her şey başörtüsü tarafından gizlenmişti. Eğer bir tutam saç bir şekilde serbest kalırsa, karanlık görünecekti ve bir kez daha gizlemesi için birkaç saniye geçmesi gerekecekti, Birinin rengi gerçekten inceleyecek ya da gerçekliğini yargılayacak zamanı olmazdı.

Kullandığı küçük ışık kaynağıyla iyi görmek zordu ve kalem ışığını kullanmaya bile zahmet etmedi. Bu çok riskliydi. Bunun yerine saçına boyayı yeniden uyguladı.

ilk seferinde olduğu gibi titiz davranıyor ve tek bir telin bile atlanmadığından emin oluyordu.

Korumasının onarımını nihayet bitirdiğinde, yorgun bir şekilde çantasına uzanarak bir protein barı, suyunun son onsunu içeren şişeyi, antibiyotikleri ve ağrı kesicileri çıkardı.

Önce o içti, sıvıyı açgözlülükle emdi ama

İçme isteğini bastırmak . Sonra o

Protein barını hızla yedi ve küçük bir yudumla geçiştirdi.

Antibiyotiğı ya da ağrı kesiciyi aç karnına almaması

gerektiğini zor yoldan öğrenmişti. İlk gün midesinin

bozulması, dizinin zonklaması ve sayamayacağı kadar çok kez durup kuru kuru nefes almak zorunda kalmasıyla cehenneme dönmüştü.

Her iki ilacı da içtikten sonra

dizinin etrafındaki bağ, yapmadan önceki son görev

kısa bir süre için gözlerini kapattı. Klinikten kaçmadan önce

onu sıkıca sarmak için özel bir özen göstermiş ve

Çantasındaki değerli yerin bir kısmını, aldığı oral

antibiyotiklerle birlikte kullanmak üzere fazladan bir Ace

bandajı ve antibiyotik krem için ayırdı.

Şişlik biraz azalmıştı ve canlı siyah

Çürük, korkunç görünümlü yeşil ve sarı karışımına

dönüşmüştü ve bu onu rahatlattı. Kırık ya da çıkık gibi ciddi bir

şey gibi görünmüyordu. Kesinlikle acı vericiydi ama sıkı sargı

onun hareket kabiliyetine sahip olmasını sağlamıştı ki bu kırık

ya da çıkık olsaydı uzun süre mümkün olmayacaktı. Acı içinde

çığlık atacağından bahsetmiyorum bile.

Yirmi dört saat boyunca hiç durmadığı ilk zorlu günden sonra devam edemedi.

Kesikleri inceledi, şişliğin derecesini test etmek için diz

kapağının etrafına bastırdı ve uyuşturan lidokain içeren

güneş yanığı yardımcısından biraz kullandıktan sonra

ustalıkla toparladı.

Görünüşünü korumak için ellerinin hırpalanmış ve yıpranmış görünmesine ihtiyaç duysa , en derin yırtıklara topikal antibiyotik krem sürmeye devam etti çünkü hastalanacak ve seyahat etmeye devam edemeyecek kadar enfeksiyon kapmalarını göze alamazdı. Azalan su stokunu sabah -umarım- dolduracağını bildiğinden, kalan sıvının neredeyse tamamını hâlâ deriye gömülü olan kir ve kalıntı parçalarını temizledi. Onlara dikkat etmeye cesaret edememişti ve şu kadar, yaranın verdiği rahatsızlığı görmezden gelebilmişti. gömülü parçalar.

Şimdi onları dikkatlice çekip çıkardığında ve yanında taşıdığı son antiseptiği yaraların üzerine döktüğünde, acı dolu bir tıslama çıkardı ve nefesini tuttu, sadece nefes alıyor ve diğer her şeyi olduğu gibi bunu da bölümlere ayırıyordu. Bölgeleri temizledikten sonra antibiyotik merhemi kesiklerin her birine sürdükten sonra gazlı bezle sardım. Sadece bu kısa dinlenme süresi için. Sabahın erken saatlerinde köye gitmeden önce onları açar ve yaraların üzerine tekrar toprak serperdi ve ellerinin kimse tarafından kolayca görünmemesi için parmaklarını kıvrık tutardı. Zamanının çoğunu giysisinin saran kıvrımlarının altında geçirirdi ama erzaklarını yenilerken ellerine ihtiyacı olurdu ve kısa bir süreliğine açıkta kalırlardı.

Yakından bakıldığında ellerinin yaralı olduğu ve yaşlı bir kadına ait olmadığı daha açık bir şekilde görülebilirdi. Ancak uzaktan bakıldığında, kostümünün geri kalanı iddia ettiği gibi bir izlenim verdiğinden, kimse ellerine çok fazla bakmazdı. Burada kimse kadınları fazla incelemiyordu. Yasaktı. Her ne kadar içine işlemiş olan Batı kültürü, kadınların toplum içinde sadece gözleri dışında her yerlerini tamamen kapatarak görünmelerinin emredildiği, hatta bazı bölgelerde gözlerinin bile görünmediği fikrinden rahatsız olsa da, o dönemde kadınların tabi olduğu aşırı kurallar için minnettardı

Çünkü o yasalar olmasaydı, asla bu kadar ileri gidemezdi.

Genç kadınların, yanlarında bir erkek aile üyesi ya da kayınvalide gibi yaşlı bir kadın olmadan evlerinden dışarı çıkmalarına izin verilmediğinden, daha genç biri gibi davranmak da istenmeyen bir şekilde dikkat çekmesine neden olacaktı. Bu kadar iyi bir fikir bulduğu için sırtını sıvazlamadı.

Onu yardım merkezine hapseden enkazdan kurtulduktan sonraki birkaç dakika içinde kılık değiştirmişti. İçgüdüleriyle hareket ediyordu. Hayatta kalma içgüdüğü. Ve bu konuda bildiği her şeyi bir araya getirmişti.

Çalıştığı bölgelerin dilleri ve gelenekleri, sadece bulunduğu kaçmasına değil, gözlerden uzakta saklanmasına ve böylesine geniş bir alanda terör estiren militan grubun görünüşte her şeyi kapsayan erişiminin ötesinde bir yere gidebilmesi için dua etmesine yardımcı oldu.

Tüm eşyaları dikkatlice çuvalına yerleştirdikten sonra Geride kendisinden hiçbir iz emin olduktan sonra, bir kez daha kayanın sunduğu sert desteğe yaslandı ve gözlerini kapattı.

Sadece gözleri görünecek olsa bile köye gidip kendini göstermek zorunda kalmanın felç edici korkusu.

Ama gözler ruhun penceresiydi, ya da öyle derlerdi. Yaşadığı dehşeti tüm dünya görebilecek miydi? Köylüler sadece gözlerine bakarak onun acısını, üzüntüsünü ve korkusunu anlayabilir miydi? Avlanan, eline ölüm tutuşturulan birinin bakışlarına mı sahip olacaktı?

Cümle mi? İkinci kez mi? Saldırıda ölüme mahkûm edilmişti ama bir şekilde hayatta kalmıştı. Tekrar ölüme mahkum edilmekten kurtulabilir miydi?

Bu bir oyun, Honor. Kazandığın bir oyun. Başka bir şey düşünmene izin veremezsin.

Honor yutkundu ve uyku perdesine doğru daha da kaydı. İsteddiği kadar rol yapabiliirdi. İnkâr zırhını sonsuza dek giyebilirdi. Ama ikisi de şu gerçeği değiştirmiyordu.

Bu bir oyun değildi. Bu bir savaşı ve daha azı değildi.
Hayatının en önemli kavgası. Hayatı için.

İkinciliğe yoktu. İkincilik ona hayal bile edemeyeceği
acılar, aşığılanma ve sonunda ölüm getirecekti. Tek
seçeneği daha önce hiç dövüşmediği gibi dövüşmekti.

Ve kazan.

BÖLÜM 5

HONOR ufukta süzülen ve etrafı solgun ışııyla yıkayan güneşin ilk ışıklarıyla uyandı. Zihinsel bir inilti yaydı çünkü tek yapmak istediği uyumaktı. Günlerce. Kaya oluşumları ve tenini ısıran kumlar arasında ne kadar rahatsız olsa da.

Rüzgâr hızlanmıştı ve bir gece önce cüppesinin kıvrılan eteklerini kontrol etmek için mücadele ettiği zamanki kadar güçlü olacağına benziyordu.

Gecenin karanlığında gizlice köye girebilir ve bu köyün can damarı küçük nehre gidebilirdi. İnsanlar burada yıkanır, yıkanır, içme suyu alır ve diğer günlük işlerini yaparlardı. Yaralarını yıkayabilir ve su kaynağını yenileyebilirdi ama klinikten aldığı bozulmamış sudan sonra suyu kaynatmak için küçük bir toprak ya da metal kaba, hatta teneke bir kaba ihtiyacı vardı.

Ama fark edilmeyeceğini düşünecek kadar da aptal değildi. Köy sessiz ve huzurluydu, henüz yabancılar tarafından ele geçirilmiş bir köy değildi ve kendilerini dışarıdan bir saldırıya karşı savunmak zorunda kalmamışlardı, genç ve yaşlı erkeklerin, hatta erkek çocukların ve bazı kadınların da eğitilmiş olacağını biliyordu. kendilerini işgal ihtimaline karşı hazırlamışlardır. Ve gecenin sürpriz bir saldırıya maruz kalmamak için gece devriyeleri da şüphe yoktu.

Diğer pek çok kişinin yaşadığı sıkıntılardan etkilenmeyeceklerini düşünen bir köy yoktu. Ve

Yıkıma uğrayan diğer kaçan mültecilerin sayısı arttıkça, topluluklar için tehlike de arttı. Terörist hücreler ve fanatikler onları kolay hedefler ve imparatorluklarını genişletmekten başka bir şey olarak görmediler. İnsanları, kimseyi incitmeyen, günlük hayatlarına devam eden ve sadece huzur içinde bırakılmak isteyen iyi ve düzgün insanları görmediler. İnsanlar gibi

Yardım merkezine böylesine vahşice saldıranların hiçbir insanlığı yoktu. Kendilerini, iftiler ve tüccarlar dışında hiçbir işe yaramayan bu basit insanlardan üstün görüyorlardı.

Kadınları güzel aksesuarlar, giysiler, dekoratif boncuklar ve daha süslü

başlıklar ve uzun dökümlü elbiseler. İnsanlar ticaret günlerinde köylülerden alışveriş yapmak için uzaklara Bu, kendilerini desteklemelerinin ve geçimlerini sürdürebilmelerinin bir başka yoluydu.

Honor yavaşça hareket etmeye, vücudunun sınırlarını ve kısıtlamalarını test etmeye başladığında, acı içinde ürperdi, ama yüzünü buruşturdu ve yüzlerce kasın protestolarını hissetmemiş gibi devam etti.

En ciddi yarası olduğu için çoğunlukla dizine odaklandı. Hala tam olarak neyin yanlış olduğundan emin değildi, ancak üzerinde yürüyebildiği gerçeği

kmek ona bunun katlanılabilir olduğunu ve hedefine doğru ilerlemesini söylüyordu. Sadece hareket etmesi ve kaslarını gevşetmesi gerekiyordu.

Keşke yardım merkezinin tıbbi bölümünde bulunan diğer ilaçları da bulabilseydi. Kas gevşeticiler bir mucize olurdu. Ama elindeki tek antibiyotikler ve o zamanlar reçetesiz satılan ağrı kesicilerdi.

Amerika Birleşik Devletleri-ibuprofen ve asetaminofen. Daha güçlü narkotik ağrı kesicileri ortaya ıkarabilseydi bile, onları bırakırdı çünkü ona zarar verecek bir şey almayı göze alamazdı. Keskin olmak zorundaydı.

ve her zaman ayak parmaklarının ucundaydı ve acı, her ne kadar istenmeyen bir şey olsa da, kesinlikle onun için bu sınırı koruyordu. Her hareketi canını acıttığında rahatlayamıyordu ve bu da ona

sanki bir filmde rol alan bir oyuncuymuş gibi her zaman bir karakteri canlandırıyordu - ama bu bir film değildi. Bu onun hayatının rolüydü.

Suyun son yudumlarını yavaşça yuttu, kuruluğu hafifletmek için kavrulmuş, çatlamış dudaklarını yaladı ve rahatlatıcı soğğun boğazından aşağı süzölmesine izin verdi. Bir daha yemek yemek istemiyordu ve sadece birkaç MRE'si ve bir protein barı kalmıştı. Her ne kadar su takviyesi yapabilse de Köyde, yiyecek konusunda o kadar emin değildi. Satın alacak parası yoktu ve takas edebileceği tek bir şey vardı. Ancak yemeksiz sudan çok daha uzun süre dayanabilirdi, bu yüzden su onun öncelikli odak noktasıydı. Ve eğer bir şeyler bulabilirse

bandajlara ve olası giysilere dönüştürebilir, sonra giydiği tek giysiyi değiştirebilirdi. Her gün aynı kıyafetle görünmek tehlikeliydi, özellikle de her gün farklı bir yerde. Eninde sonunda birileri fark edecekti. İnsanlar konuşurdu. Manyaklar Onu takip edenler iki kere iki eder ve onu yakalamaya çok yaklaştıklarını anlarlar. Daha da kötüsü, tam olarak neye benzediğini bilirler ve onu görür görmez tanırlardı.

Parmakları, giysisinin kıvrımları arasına gizlenmiş ve belindeki bağa sabitlenmiş keskin hançerin sapına dolandı ve malzemeyi kontrol altında tuttu. Onu öncelikle bir korunma aracı olarak getirmişti ama gerçek nedeni her geçen gün daha fazla aklına geliyordu.

Saldırının ardından paniği destansı boyutlara ulaştığında, o canavarların arkadaşlarına ne yaptığını gördükten ve kendisine yapacaklarının on kat daha kötü ve hiçbir şekilde merhametli bildikten sonra

Çünkü savaşmadan ölmeyeceğine ve yaşamak için savaşacağına dair kendine söz vermişti.

-Her şeyin kaybolduğunu ve yakalanmanın kaçınılmaz olduğunu bildiği bir an gelirse, ne pahasına olursa olsun hayatta kalmak için... Gözlerini kapadı, her şeyi bastırdı. Ya da kapatmaya çalıştı. Ama oradaydı. O korkunç günde düşüncesizce verdiği söz. Onu yakalamalarına ve esir almalarına izin vermeden önce kendini öldürecekti.

Her şeye ters . O böyle biri değildi. Hiç olmamıştı. Sadece zayıf bir panik anında Diğerleriyle birlikte ölmediği için hayıflanıyordu ve bu onu şimdi bile utandırıyor. O bir savaşçıydı. Güçlüydü. Kendi canına kıymak korkaklığın son noktası gibi görünüyordu. Yine de aptal değildi. Nasıl olsa öleceğini biliyordu ama ancak günler, belki de haftalar süren sonsuz acı, aşağılanma ve işkenceden sonra. Ve asla öyle bir noktaya gelmek istemedi. onu öldürmesi için başkasına yalvardı. Gururu çok büyüktü. Onlara bu zevki tattırmayı reddetti. İş noktaya gelirse, eylemi kendisi yapacak ve onları boş zaferlerinden mahrum bırakacaktı.

Zamanını boşa harcadığını ve dürüst olmak gerekirse, kaçınılmaz olandan kaçınmak için çok fazla zaman harcadığını bilerek

Azalan cesaretini için durakladıktan sonra kendini yavaşça ve acı çekerek ayağa kaldırdı ve artık yetersiz olan erzaklarını taşıyan çuvalın uçlarını sararak giysisinin kıvrımları sıkıştırdı. Çuvalı beline bağladı ve gerektiğinde kendini savunmak için ellerini serbest bıraktı.

Kravatı öyle bir ayarlamıştı ki, tek bir sert çekiş Cübbeyi hemen gevşeterek vücudundan kolayca çıkarabilir ve daha rahat kaçabilirdi. Ancak yastıklar hala vücudunun bazı kısımlarına kilometrelerce bantla sabitlenmişken, bornozdan kurtulmak ona o kadar da fazla hız kazandırmayacaktı.

Ama hançer işe yarayabilirdi. Yeterince , koşarken bandı kesebilirdi, Sonunda kendini tüm engellerden kurtaracak ve hızını artırabilecekti. Sadece dizinin dayanması için dua etmesi gerekiyordu.

Arkasına sığındığı en yüksek ve en geniş kayanın etrafına baktığında, kayanın

Köye giden yol sabahın bu erken saati için oldukça

kalabalıktı. Gruplar halinde yürüyen insanlar vardı. Bazıları yalnız. Bazıları küçük tahta arabaları elleriyle çekerken, diğerleri

bir katırı ileri iterken, hayvan da arkasından bir arabayı çekiyordu.

Aşağıdaki köye bir göz attı ve çeşitli stantların gördü, insanlar çoktan mallarını sergiliyor ve kendilerini müşteriler için hazırlıyorlardı. Burası

Belli ki köyde bir pazar günü vardı ve bu pazara uzak bölgelerden çok sayıda kişi geliyordu.

Küçük bir rahatlama nefesi vererek, bir Gözlerden uzak arkasından sıyrılıp aşağıdaki köye doğru yol alan insanların arasına karışmak için bir fırsat. Göz önünde saklanıyordu. Takipçileri onun güpegündüz insanların arasına karışmasını beklemezdi. Hele ki şimdiye kadar sadece geceleri seyahat etmiş ve gündüzleri dinlenmek için saklanmışken. Ya da kendine öyle söyledi. Eğer başka bir olasılık üzerinde dursaydı, şu anki pozisyonunda kalırdı, Hareket edemeyecek kadar korkuyordu ve bir kez daha uçmadan ve özgürlük arayışında ilerlemeden önce erzaklarını yenilemek için tek fırsatını kaybedecekti.

İnsanların geçit törenine ara verildiğinde aceleyle yola doğru yürüdü, pazara giden diğerlerinden biriymiş gibi yerini aldı ama çok daha yaşlı bir kadının kambur duruşuna bürünmeye dikkat etti. Elleri otomatik olarak peçesine gitti ve gözleri hariç her yerini örttüğünden emin oldu.

Gözleri , bu yüzden kimsenin doğrudan gözlerinin içine bakamıyordu.

Sonra ellerine baktı ve onları belinden sarkan kat kat kumaşın içine gömdü. Hâlâ şişlik vardı ve kesiklerle yırtıkların üzerini kaplayan kir, elleriyle bir ömür boyu çalışmış bir kadın izlenimi veriyordu. Kurumuş, kabuk bağlamış kanı yıkayarak temizlemeye dikkat etmişti; tırnakları kırılmıştı ve kir tırnak etlerinin etrafını kaplamıştı.

Derisinden koparıldıkları bölgeyi.

Köyün dış mahallelerine yaklaşmıştı ve küçük halktan gelen sesleri duyabiliyordu. Uzaktan müzik sesi bile geliyordu.

Pazarlık çoktan başlamıştı ve tezgâhlar eşyaları takas etmek ya da satın almak isteyen insanlarla doluydu.

"Sana da iyi günler kardeşim."

Honor kaskatı kesildi ama fark edilmeden yanına sokulan adama aşırı tepki vermemek için kendini zorladı. Daha önce Köyde olup bitenlere fazla odaklanmış ve yol arkadaşlarına göstermesi ilgiyi göstermemişti. Adam daha az yaygın olan lehçelerden biriyle konuşmuştu. Bu bir test miydi?

Kız bir yanıt veremeden, sanki kimse tarafından duyulmak istemiyormuş gibi alçak bir sesle devam etti. "Burada serseriler var. Bir şey arıyorlar. Köylüler temkinli. Köyün etrafını sarmışlar ve

köyü baştan aşağı arıyor. Yalnız bir kadın çok dikkatli olamaz. Eğer isterseniz, benimle seyahat edebilirsiniz. Halkımızın bir büyüğüne yardım etmek benim için bir onurdur."

Onun kim olduğunu biliyor muydu? Nasıl ? Düşündüğü kadar dikkatli davranmamış mıydı? Onu uyarıyor muydu? Militan grubun aradığı kişinin o olduğunu bildiği için mi? Ve sadece onun oyununa gelerek ona ihanet etmeyeceğine dair güvence mi veriyordu?

kılık değiştirip ona kendi halkının büyüğü mü diyordu? Yoksa içinde daha kötü bir şey mi vardı? Her ne pahasına olursa olsun kaçması gereken adamlardan biri ?

Yapabileceği çok az şey vardı. Eğer aniden kaçarsa, kesinlikle dikkatleri üzerine çekerdi. Ve yine, onu avlayan pisliklerin, onlar oradayken o köye girecek cesarete sahip olduğunu düşündüklerinden şüpheliydi, o kadar yakındı ki Onları koklamak. Ve eğer daha yaşlı görünen bu adamla seyahat ederse, bu sadece onun kılık değiştirmesine inandırıcılık katacaktı.

Göründüğünden daha gençti ama genç bir adam değildi ve muhtemelen bir karısı ya da eşleri ve çocukları vardı.

Belki kırk yaşlarındaydı ama bunu söylemek zordu çünkü sıkı çalışma buradaki insanları zamanlarından çok önce yaşlandırıyordu.

"Teşekkür ederim kardeşim, sana da iyi günler." Ardından, bekleneceği üzere sesine bir korku notası ekleyerek döndü, ancak onun gözleriyle karşılaşmamaya dikkat etti ve başını bir eğme jestiyle eğdi.

"Neden buradalar? Burası huzurlu bir köy değil mi? Bugün aradıkları şey nedir? Ve biz güvende miyiz?"

Her bir kelimeyi düşünmüş ve sesinin görüldüğü kadar yaşlı çıkmasını sağlamıştı. O hiçbir aksan belirtisi istemiyordu ve Orta Doğu dillerinde, hatta yok olmaya yüz tutmuş belirsiz dillerde bile çok iyiydi. Çabasında herhangi bir hata tespit edemediğinde rahat bir nefes aldı. Tek umudu bir yerlinin, sesinde kendisinin bile duyamadığı bir şeyi fark etmemiş olmasıydı.

"Kendilerine Yeni Bir Dönem adını veren grubun, diğer tüm işçiler ölürken bir yardım merkezinin bombalanmasından kaçan Amerikalı bir kadını aradığı konuşuluyor. Durmayacaklar.

Onu yakalayana kadar, daha geniş bir alana yayılıyorlar ve daha fazla yer kaplayabilmek için ayrılıyorlar. Köylüler tedirgin. Bu iğrenç şeyin köyü yok edeceğinden ve mutlak kontrol ettikleri alanı genişleteceğinden korkuyorlar. Bu kadın bulunursa, fanatiklerin karşılığında onları bağışlayacağı umuduyla teslim edilecek."

Honor bu adamın kendisinin avlanan kadın olduğunu bildiğinden her zamankinden daha emindi. Neden ona yardım etmeyi teklif ettiğini bilmiyordu. Ama belki de sadece onu tuzığa düşürmek, ona sahte bir güvenlik hissi vermek istiyordu, böylece onu Yeni Çağ'a teslim edip ödülünü alacak kişi kendisi olabilirdi.

Bu seçimi düşünecek ya da kafasında zamanı yoktu. Bu ölü bir haber olurdu ve hiçbir yaşlı kadın bir başkasının korumasını geri çevirmezdi. Durumdan haberdar olduğu için yapabileceği tek şeyi yaptı. Elindeki tek seçeneği.

"Korumanız için minnettarım ve memnuniyetle kabul ediyorum. Sadece birkaç şeye ihtiyacım var. Masum hayatların katledilmesinde yer almak gibi bir arzum yok."

"Allah ikimizin de yardımcısı olsun kardeşim," dedi resmiyetle. "Gel, benimle yürü ve senin istediğin şeyleri elde edelim.

İhtiyacın var ki yoluna devam edebilesin. Ve Allah nereye giderseniz gidin sizinle birlikte yürüsün."

O . Bilmek zorundaydı. Yine ona yardım etmek istiyormuş gibi davranıyordu. Hem rahatlamış hem de minnettar olmuştu ama aynı zamanda dehşete düşmüştü. Bu kadar açıkta hissetmekten nefret ediyordu. , davetsiz misafirlerin onun için burada olduğunu bilmesinden nefret ediyordu. Suçluluk duygusu onu sardı. Masum insanların ölümünden sorumlu olmak istemiyordu.

Bütün bir köyün yok edilmesinden sorumlu olmak istemiyordu. Ve kim olduğunu bilen ve ne olursa olsun ona yardım eden bir adamın ölümüne neden olmak istemiyordu.

Kadın onun yanına geçti ve adam da onu geride bırakmamak için adımlarını yavaşlattı.

"Yaralandın mı?"

Honor'ı endişelendiren yumuşak bir ses tonuyla sordu. daha da fazla. Kimseye güvenmeyi göze alamazdı. Ya onu doğrudan peşindeki adamlara götürüyorsa?

Yumuşak bir kahkaha attı, çalışmaktan ve yaşlanmaktan sertleşmiş sesini sertleştirdi. "Benim yaşıma geldiğinizde kemikleriniz ağrır ve gençliğinizdeki kadar hızlı hareket edemezsiniz. Ama ben iyiyim. Hâlâ etrafta dolaşmayı başarabiliyorum. iyi."

Başını salladı, açıklamasını kabul etmiş gibi görünüyordu. Sessizlik içinde yollarına devam ettiler ve küçük köyün evleri. İndirdiği kirpiklerinin altından keskin bir gözle etrafı inceledi. Nehirde, onun Asıl amaç, birkaç kadının sabah çamaşırlarını yıkamasıydı. Ortam sakın görünüyordu ama belki de köylerine sızmış olan tehlikenin farkında değillerdi.

Önce nehre doğru yol alacaktı çünkü Bu ona stantlara bakma ve ihtiyacı olan eşyaların olup olmadığını görme fırsatı verecekti. Yiyecek konusunda birkaç gün daha idare edebilirdi ama yine de stok yapmak mantıklı görünüyordu. Çünkü başka bir fırsatın ne zaman eline geçeceğini imkân yoktu.

Sahip olduğu tek değerli şey İlk şüphelenilen şey, oğluna minnettar bir ailenin hediye ettiği karmaşık, dekoratif bir bileklikti.

Çocuk korktuğunda sıcak ve güven verici davranmıştı. Bunun değerli olduğunu biliyordu ve Ailenin öylece vermeyi göze alamayacağı bir şeydi, ama teklifi reddetmek bir hakaret olurdu ve şimdi reddetmediği için memnundu. Bu parayla Yiyecek ve başka bir giysi, böylece görünüşünü değiştirebilir ve giyim tarzını değiştirebilirdi.

"Nereye gitmek , kardeşim?" diye sordu adam.

"Nehir," dedi basitçe. "Yıkanmaya ve geldiğim yerden geri dönmek için yeterince su almaya ihtiyacım var."

Kısa bir süre onu inceledi ve sözlerinin doğruluğunu açıkça tarttı.

"Gidip sizin için suyu getireyim. Size önerebileceğim kaplarım var." Sanki kaplarının burada kullanılanlardan olmadığını, kesinlikle yersiz görünen plastik şişeler olduğunu biliyormuş gibi böyle söyledi. "Sen git aradığın şeyi bul. suyu aldıktan sonra size döneceğim."

Başını salladı ve bir saygı ve minnettarlık jestiyle başını eğdi. Sonra döndü ve satılık her türlü şeyin bulunduğu stantların sıralandığı caddede ağır ağır ilerledi. Sadece bir şeyler satmakla kalmayan birini bulması gerekiyordu. Yiyeceklerin yanı sıra giyecek ya da en azından yardım merkezinde bulunduğu büyük bir kumaş parçasıyla yaptığı gibi bir giysiye dönüştürebileceği bir malzemeyi de korumuştı, Çünkü ödeme olarak kullanabileceği tek bir şey vardı, bu da her ikisini de sunan bir satıcı bulamazsa bir seçim yapmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Birkaç tanesinde durdu, ilgileniyormuş gibi yaptı ve hatta onların dilinde akıcı bir şekilde sohbet etti, her zaman Sesinin doğal gençliğinin kaybolmasına izin vermemeye ve çok daha yaşlı bir kadının çatlak, sert sesini korumaya dikkat etti.

Tüm bu süre boyunca etrafı taradı, kalabalığın içinde yersiz görünen biri var mı diye dikkatle inceledi. Köy sakinleri tedirgin görünmüyordu, bu da Honor'a

Takipçiler çok ihtiyatlı davranıyor, avlarının görülmesini bekliyorlardı.

Sonunda, sadece hayatını devam ettirmek için gerekli olanları tükettiği takdirde ona haftalarca yetecek çeşitli lezzetli, konserve yiyecekler değil, aynı zamanda bol miktarda malzeme de sunan bir satıcı buldu. Çeşitli stillerde ve renklerde başörtüleri ve uzun dökümlü cübbeler sergileniyordu. Hepsi onun

İsimsiz koruyucusunun için topladığı sudan başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Masum insanların başına felaket getirmeden önce bu işi bitirmeli ve buradan ayrılmalıydı.

evlerini burada yapanlar. Onların hayatını kendi hayatına değişmezdi. Sonrasında kendisiyle nasıl yaşayabilirdi ki? Sırf hayatta kalabilmek için bütün bir iyi insan topluluğunu feda ettiğini bilerek mi?

Hayır, hemen yola çıkacak ve gece çökene kadar sığınacak bir yer bulacaktı, böylece yolculuğuna yeniden başlayabilecekti. Her geçen gün onu güvenliğe biraz daha yaklaşıtıyordu, öyle ki zaferin tatlılığını tadabiliyordu. Ama güvenliğe ne kadar yakın olursa olsun gardını indirecek kadar kibirli değildi, çünkü böylesine büyük bir hata onu öldürtecekti.

Yaşlı bir kadın kabine bakıyordu ve çekingendi ama Honor'u rahatlatan bir karşılama ve samimiyet havası vardı. Dilde hata yapmamaya özen göstererek

Zihninde şekillenen kelimelere iyice konsantre oldu ve sadece bu kelimelere sahip olduğundan emin olmak için değil

Daha sert bir sese sahip yaşlı bir kadının sesine sahip olmak ama aynı zamanda aksanını korumak ve elinden geldiğince kusursuz hale getirmek.

Onun avantajına, küçük boyutuna rağmen tüm ülkede çok sayıda dil konuşuluyordu ve insanların çoğu birden fazla lehçe konuşuyordu, bu nedenle doğru yaklaştığı ve Amerikan kökenlerine ihanet etmediği sürece, kadın herhangi bir ince farklılık tespit ederse, sadece ayrı bir bölgeden geldiğine atfetmektedir.

Hürmet ve saygıyla kadına ne söyledi ve ardından karmaşık bir şekilde işlenmiş

Dekoratif bir mücevher parçası ve bunun istediği yiyecek ve giyecek için ödeme olarak yeterli olup olmayacağını sordu.

Kadın parçayı Honor'dan aldı ve yakından inceledi, ışıktaki tüm açılarını yakalamak için defalarca çevirdi. Sonra tekrar Honor'a baktı, dürüstlük bakışlarına .

"İstediğiniz şey için çok fazla. Lütfen, seçin beğenimize göre başka bir şey. Bu çok değerli bir parça."

Honor'ın bakışları kadının diğer eşyalara kaydı ve mantıken yanında taşıyabileceklerini tarttı. Fazladan bir kıyafetin yükü yeterince ağır olacaktı. Yemek önemsiz olacaktı. Ama sonra hatırladı ki

Nehirden aldığı suyu kaynatmak için bir kaba ve klinikten aldığı çakmağın sıvısının bitmesi durumunda ateş yakmak için bir alev kaynağına ihtiyacı vardı. Tanrı'ya şükürler olsun ki işçilerden biri sigara bağımlısıydı ve rutin olarak yavaş dönemlerde onları gizlice aldı.

"Bir kase," diye ekledi Honor. "Ve ateş yakmak için bir çakmaktaşı. Bunlar sende var mı?"

Kadının kurnaz bakışları Honor'ın üzerinde geziniyor, gözleri sanki içinde saklı olan her sırrı ortaya çıkaracakmış gibi derinlere iniyordu. Kadının incelemesi Honor'ın kendini rahatsız ve savunmasız hissetmesine neden oldu; bu duygulara katlanmak hiç de hoş değildi.

"Ağrınız varmış gibi görünüyorsunuz," dedi kadın kesin bir ifadeyle. "Yaşla birlikte kontrol ağrıları ve acılar da gelir.

Benimle evime gelin, ben de

Ayrıca size en çok ağrıyan kaslarınıza ya da eklemlerinize uygulamanız için tıbbi bir macun vereceğim. Bu sizi rahatlatacak ama hiçbir şekilde zarar vermeyecek. Biz yokken kocam sergime göz kulak olacak."

Honor'un içini paranoya kapladı. Sanki bu insanlar Tam olarak kim olduğunu ve her ne sebeple olursa olsun ona yardım etmeye çalıştığını. Tamam, iki kişi herkesi oluşturmuyordu ama geldiği iki kişinin de ona yardım etmek istemesi tesadüf değildi.

doğrudan temasa geçtiği kişiler onun durumunu biliyor gibiydi ve güvenli geçiş teklif etmişlerdi.

Bu jesti takdir etmesine ve kötölük tarafından yönetiliyor görünen bir dünyada bu kadar çok iyilik olduğunu bilmek gözlerini yaşartmasına rağmen, en son istediği şey bu insanların sadece onu ihbar etmedikleri için değil, aynı zamanda ona yardım teklif ettikleri ve aslında onu sakladıkları için acı çekmeleri idi.

Ancak kadının nezaketini reddetmek en yüksek mertebeden bir hakaret olurdu, bu yüzden Onur başını salladı ve usulca ona teşekkür etti. Diğer kadın gülümsedi ve birkaç metre ötede başka bir köylüyle konuşan bir adamı işaret etti.

Alçak sesle konuştular ve bir ara kocası Honor'a baktı, kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ve garip bir şekilde gözlerinde hayranlık-saygı titreşti, sonra hızla uzaklaştı.

Herkes onun kim olduğunu biliyor muydu? Panik seviyesi onu bunaltmaya başlamıştı. Zar zor nefes alabiliyordu. Sadece orada olduklarını biliyordu. Yakın. İzliyordu ve beklemek. Avlanmak. Ve Honor'un keşfedilmesi halinde masumların pekala öldürülebileceğini, çünkü bu insanlar için amaçlarından başka hiçbir şeyin önemli olmadığını. Sadece anlamsız bir olaydan sorumlu olabileceğini bilerek Kan dökülmesi, artan histerisinin geri itilmesine neden oldu ve kadınla birlikte sakin bir şekilde standının kurulduğu yerden kısa bir mesafede bulunan küçük konutlardan birine doğru yürüdü.

Honor içeri girdiğinde biraz rahatlamak için kendine izin verdi. Güvende olmadığını ve küçük evin duvarlarının sadece koruma yanılsaması yarattığını bilmesine rağmen burada kendini savunmasız hissetmiyordu. Öndeki kapalı kapıyı kırıp içeri girmek hiç de güç gerektirmezdi, yani biri içeri girmek isterse onu durduracak hiçbir şey yoktu.

Kadın, Honor'un istediği eşyaları hızlı ve etkili şekilde topladı ve ardından rafta tuttuğu bir kaseden bol miktarda kalın bir macun alıp dikkatlice

Nefes alabilen kumaş katmanları halinde yuvarlayarak Honor'un vücudunda kolayca gizleyebileceği veya çantasında taşıyabileceği küçük, kompakt bir paket oluşturdu.

Honor'ın istediği eşyaları standdan almış ve Honor'ın her şeyi derme çatma bir çantaya koymasına yardım etmişti. Bunun sadece bir battaniye olduğunu gördükten sonra Eşyaların kaçmasını önlemek için uçlarını gelişigüzel bir düğümle topladıktan sonra tıslar gibi bir ses çıkardı ve Honor'ı terk etti.

bir an yalnız kaldı, birkaç saniye sonra daha sağlam bir malzemedен yapılmış ve üzerinde sadece Açıklığı kapatmak için büzme ipi, ancak omzuna takılabilen bir kayış, çapraz vücut, böylece elleri her zaman serbest olacaktı.

Honor doğrudan kadının gözlerinin içine baktı, yeni koruyucusu çantayı Honor'ın giysilerinin üzerine kapatırken bakışları açık ve korkusuzdu. Her türlü numarayı bir kenara bıraktı çünkü kadının Honor'ın kim olduğunu bildiği çok açıktı. Ve nedenini bilmek zorundaydı.

"Neden bana yardım ediyorsun?" Honor yumuşak bir sesle kadının ana dilinde sordu. "Beni avlayan ordu gibi bir orduya karşı gelmek için çok riske giriyorsun."

Diğer kadının gözlerinde öfke parladı ve bir an için sessiz kaldı, sonra tekrar kendini toparladı ve birkaç dakika sonra öfkesi yatıştı.

"Onlar bir iğrençlik," diye tısladı, dışarıdan sakın görünen yüzüne ihanet ederek. "Allah'ın işini yapmıyorlar. Onlar Allah'ın oğulları değiller. Tüm gerçek inananlara, gerçeği bilenlere ihanet ediyorlar. Kendi türlerini öldürüyorlar. Onlara karşı çıkanları öldürüyorlar. Sadece halkımıza yardım etmek isteyen yabancıları öldürüyorlar. Onlar Tanrı'nın işini yapmıyorlar. Şeytanın işini yapıyorlar. Güç ve ihtişam istiyorlar ve hem saygı duyulmak hem de korkulmak istiyorlar. Ve eğer durdurulmazlarsa, onların günahkâr yollarını benimsemeyen Müslüman ya da başka bir dine veya inanca mensup tek bir kişi bile kurtulamayacaktır. Şu anda işgal ettikleri ve terörize ettikleri ülke ve bölgelerde durmayacaklar. Şu anda bile genişliyorlar, tıpkı

Dokundukları her yere ölüm ve yıkım getiren bir veba. Dünyaya sadık hizmetkârlar gönderecekler ve daha önce hiç kimsenin görmediği bir zaman göreceğiz. Hiçbir yerin güvenli olmadığı. Hiçbir ülke güvende olmayacak. Tüm dünya burada olmanın, bizden biri olmanın ve her gün ölme ya da sevdiklerinden birini anlamsız, tanrısız şiddet yüzünden kaybetme korkusuyla yaşamının nasıl bir şey olduğunu öğrenecek. Peki o zaman ne yapacağız? Nereye gideceğiz? Ve onları kim durduracak?"

Kadın bir nefes aldı, heyecanlı ifadesi o kadar içten ve ciddi ki kelimeler ağzından dökülmüştü. Korkularını, yani yalın gerçeği Honor'a anlatırken nefes almak için bile zor zaman .

"Pek çok kişiyi kandırdılar," diye itiraf etti kadın. "Dindar gibi davranıyorlar. Kuran'ı çok iyi biliyorlar ve kutsal sözleri çarpıtmakta, onları olmadıkları anlamlara geliyormuş gibi göstermekte ustalar. Onları takip eden pek çok kişi gerçekten de Allah'ın istediği gibi davrandıklarına, ona hizmet ettiklerine ve hizmetlerinin karşılığını fazlasıyla alacaklarına inanıyor.

"Ve bu grup korku ve nefret üzerine çalışıyor," dedi tiksintiyle. "Grubun saflarına katıldıktan sonra, itaatsizlik veya sadakatsizlik olarak yorumlanabilecek herhangi bir şey Allah'a karşı işlenmiş bir suç olarak kabul edilir ve ölümle cezalandırılır. Ve bu ne çabuk ne de merhametlidir."

İçini bir ürperti kapladı, sanki Honor'a anlattığı şeyleri ilk elden biliyormuş gibi gözlerine hüznün bulaştı.

"Diğerlerini hizada tutmak için örnek olarak kullanılırlar. Hizadan çıkmadıkları ve 'davalarına' mutlak bağlılıklarını kanıtladıkları için övülür ve egoları okşanır. Bunu yapmayanlara ve diğerlerine korkunç işkenceler yapılır, sadık takipçileri, onları sertleştirmenin bir yolu olarak işkence yapmaya zorlanırlar. Birinin canını ve ruhunu almaya yardım edebilmek bir onur olarak tasvir edilir. onlara ihanet etmiştir. Sonunda, kurban tahammülünün sonuna geldiğinde ve ölüm yakın olduğunda, bir grup toplantısında kafası kesilir ve cehenneme lanetlenir, iddia edilen her

günah herkesin önünde anlatılır. Ancak o zaman başı kesilir ve o zaman kutlama yapılır."

Tekrar ara verdi ve Honor'a bir kez daha baktı, bu kez gözlerine kederden fazlası yansımıştı. Gözyaşları ve kederle çalkalanıyorlardı. Honor böyle bir kederi anlıyordu. Sizi boğan, sizi tehdit eden türden. Sizi hissizleştiren ve o keskin kayıp duygusu dışında neredeyse duygusuzlaştıran türden. Ve onu kucakladınız çünkü artık hissetmek istemediniz. Hatırlamak istemediniz.

Kendini tutamayan Honor, aradaki kısa mesafeyi aşarak elini yaşlı kadının elinin üzerine koydu ve bir rahatlama ve aynı zamanda dayanışma jestiyle sıktı. Onun da bu kadın gibi düşündüğünü bilmesini sağlamak için. Honor'ın da anlattığı şeyleri en az kadın kadar iğrenç bulduğunu.

Honor sessizce, "Bu hzip yüzünden birini kaybettiniz," dedi.

Kadının gözlerinde daha fazla yaş parıldadı ve bir an için kendini toparlıyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. Diğer elini Honor'ın elinin üzerine koydu, böylece Honor'ın eli iki elinin arasında sıkışmış oldu.

"Evet. Bir oğul. O kötü değildi. Yanlış yönlendirilmişti. Grubun savunduğu, savunduğunu iddia ettiği şeyin doğru olduğunu düşünüyordu ve güçlü bir onur duygusu vardı ve vatanını, ailesini korumak istedi. Babası ve ben artık bu kadar çok çalışmak zorunda kalmayalım diye bize bakmak istedi. Vallahi, bunu bizim için yaptı," dedi, kendisinin taşıması gerekmeyen ama yine de hissettiği suçluluk duygusuyla dolu, acılı bir sesle. Ve yine, Onur bu duyguyu anlıyordu. Hâlâ hayatta kalanların suçluluk duygusuyla boğuşuyordu, gönüllü olduğu yere yapılan ölümcül saldırıdan sağ kurtulan tek kişi olmanın suçluluğuyla.

Yaşlı kadın durakladı, sessizleşti ve sessizlik iki kadın arasında uzadı. Anne sanki uzak bir yerdeymiş gibi düşüncelere dalmış, uzun zaman önce kararlardan yakınıyor ve muhtemelen oğlunu durduramadığı için kendini suçluyordu. Kalbi bu kadın için çarpıyordu. Oğlu için yas tutan bir anne, güçlü dini inançlarına rağmen

İnançları ve dindar ruhu, zaman zaman utanç duyduğu bir nefret Honor bundan emindi.

"Ona ne oldu?" Honor usulca sordu.

Kadın zor bir yutkunmanın ardından içinde su bulunan küçük bir bardağa uzandı ve ağzının kuruluğunu hafifletmek ve daha fazla konuşabilmesini sağlamak için bir yudum aldı.

"İlk başta dindardı. Mükemmel bir asker. Tırmandı Zekâsı ve mükemmel bir stratejist olmasıyla üstlerini etkileyerek rütbelerini hızla yükseltti. Ama orada kaldığı süre uzadıkça, daha çok şey görmeye, daha çok şey anlamaya başladı. Sorgulamaya başladı. Önce kendini, çünkü hâlâ zihninde neyin yanlış olduğunu düşünmeye devam ediyordu. başlangıçta çok doğru hissettirmişti.

"Ama sonra daha cesur, daha saldırgan oldular. Ellerinden başka bir şey gelmediği için masumları hedef alıyorlar. Onlar toprakları üzerindeki hakimiyetlerini genişletmeye başladılar, her zaman açgözlü ve daha fazlasını istiyorlardı. Tam hakimiyet. Kendilerini yenilmez hissediyorlardı, hiçbir ulus onları durduramazdı. Dünyadaki en iyi askeri güçler bile değil. Planları değişti ve çok daha büyük ölçekte düşünmeye başladılar.

birçok başarı. Onlar kadınları ve çocukları öldürmekten çekinmeyen acımasız, dinsiz canavarlardı.

Silahsız adamlar. Birbirlerine karşı asla silaha sarılmamış ve hatta bunu yapacak silahlara bile sahip olmayan barışçıl köyleri yok etmek. Zahmetsizce fethedildiler ve her bir erkek, kadın ve

Çocuklar infaz edildi, ilk önce çocuklar öldürüldü, ebeveynlerinin , böylece kayıplarının acısını hissettiler. Sırayı takip ederek önce tüm çocukları öldürdüler, ebeveynleri ise sonsuza kadar yas tutarak, umutsuzca ve çocuklarını koruyamadıkları için kendilerini suçlayarak beklediler. Ancak son çocuk da katledildikten sonra yetişkinleri öldürmeye başladılar ve çocuklarda olduğu gibi önce kadınları vurdular, böylece kocaları onların ölümünü izlemek zorunda kaldı. Daha da kötüsü, birçoğu kocalarının gözleri önünde tecavüze uğradı.

Kocalarının yapabileceği hiçbir şey, yardım edebilecekleri hiçbir yol yoktu. Bu

Onları çılgına çevirdi ve sonunda onlara geldiğinde, ölümü memnuniyetle karşıladılar, onun için dua ettiler ve onu kucakladılar çünkü artık tüm ailelerinin gözlerinin önünde ihlal edilmesinin ve öldürülmesinin dehşetiyle yaşayamazlardı."

"Devam etmek zorunda değilsin," diye fısıldadı Honor, kadının üzüntüsü odada o kadar ağırdı ki Honor'ın göğsü sıkıştı ve gözyaşları yanarak düşme tehdidinde bulundu. "Bu seni çok fazla incitiyor. Sana her şeyi yeniden yaşatmak istemiyorum."

Kadın gülümsemeye çalıştı ama tek yapabildiği yüzünü buruşturmak oldu.

"Her gece yatağa girdiğimde rahatlıyorum. Her yükselişte bunu yeniden yaşıyorum. Her gün her saat yeniden yaşıyorum. Onu zihnimden kovmak mümkün değil."

Onur gözlerini kapadı, uzun zamandır tuttuğu gözyaşları yanaklarından . Kadının evinden ayrılmadan önce her ihtimale karşı yüzüne biraz daha kına sürmesi gerekecekti.

"Oğlumun midesi bulandı. Gerçek ona bizzat Allah tarafından bir vizyonla açıklandı. Allah ona grubun gerçek gündemini açıkladı. Onlar iyiliğin değil kötülüğün araçlarıydı. Asla iyi değillerdi. Ve oğlumun bir an önce oradan ayrılması gerektiğini."

Dengesiz bir nefes aldı, sesi çatallaştı ve yürek parçalayıcı bir üzüntüyü yutmak zorunda kaldı.

"Sadece gitmeliydi. Doğru fırsatı beklemeliydi. Ama o bunu yapmadı. Allah'ın sözünü aldıktan sonra grubun savunduğu şeyin yanlış olduğuna ve Kuran'ın öğretilerine uygun olmadığına kadar ikna oldu ki liderlerle yüzleşti. Onlara rüyasını anlattı ve bir son vermelerini yoksa ebedi lanetle yüzleşeceklerini söyledi. Onu oracıkta öldürmediler. Gözaltına da almadılar. Onunla oynadılar. Ona büyük bir ciddiyetle Allah'ın sözünü paylaştığı için teşekkür ettiklerini ve bunu yapmasını istediklerini söylediler. Allah'ın kendisiyle konuşmuş olması ve söylediği her şeyi dikkate almaları için gerçekten dindar bir adam olması

ve üyeleri toplayıp değişiklikleri tartışmak. Ve gitmesine izin verdiler."

Kadın, genç kadının böyle fantastik bir hikâyeye inanıp inanmadığını değerlendirircesine Honor'a baktı. Ama Honor ciddiyetle ona baktı ve her kelimeyi özüksedi. Yine de kadın çılgın iddialarını desteklemesi gerektiğini hissetmiş olmalıydı.

"Bu kadar gizli bir grupta bu tür şeyleri nasıl bilebileceğimi merak ediyorsanız, oğlum A New Era'nın bir üyesi olarak yaşadığı deneyimin her ayrıntısını içeren bir günlük tuttu. Liderlerle yüzleştikten hemen sonra bana gönderdi. Belki de ne olacağını biliyordu. Belki de yalan söylediklerini hissetti ve birilerinin gerçekte ne olduklarını bilmesini istedi. Ve sonrasında ne olduğunu bilmeme gelince - son günlük girişi liderlerle yüzleşmesine aitti - örgütteki arkadaşlarından biri, oğlum gibi grubun eylemlerinden hoşlanmayan biri, bana geldi ve oğluma ne yaptıklarını anlattı."

Bu kez kadının ağzından ruhunun derinliklerinden yükselen kederli bir ses döküldü. Gözyaşları yüzünden serbestçe akıyordu ve yüz hatları kederle öylesine kaplanmıştı ki Honor ona bakmadan edemiyordu bile. Her bir arkadaşının ve iş arkadaşının öldürüldüğü o günün dehşetini hatırlamadan aynı şekilde karşılık verdi. Bu kadının nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. Onlar iki insanın asla paylaşmaması gereken bir bağla bağlı.

"Gece yarısı geldiler. Oğlum eşyalarını toplamıştı ve şafak vakti eve, bana ve babasına dönmek yola çıkmayı planlıyordu. Onu yatağından çektiler ve diğerlerinin zaten toplandığı dışarıya sürüklediler. Konuşmasın diye ağzını kapattılar, Kendini savunamadı, örgütü ve gündemlerini kınayamadı ve muhtemelen diğer takipçilerle bir akor yakalayamadı.

"Diğerlerine onun kardeşlerine ihanet ettiğini söylediler. Yerlerini karşıt bir askeri gruba vererek affedilemez bir günah işlemiştir. Satın alınmıştır ve kardeşlerinin her birine ihanet etmiştir.

para. O sadece Allah için değil, onların davası için de iğrenç biriydi. İşleri bittiğinde

Diğerleri onu suçlamaktan çok mutlu oldular.

onun işkencesine katıldılar. Böyle bir şey yapabildiği için kızgın ve öfkeliydiler. Ona şeytan dediler. Kötü ruhlar tarafından ele geçirilmiş.

"Ona bir hafta boyunca durmaksızın işkence ettiler," diye fısıldadı kadın, gözyaşları hala yanaklarından aşağı sonsuz izler halinde dökülüyordu. "Ve bu , adetleri olduğu üzere, kendi kendine ölmeden hemen önce, en sonunda kafasını kesmediler. Onun gibi bir hainin bunu hak etmediğini söylediler.

Hızlı ve acısız bir ölümün merhametine. Kendisine yaptıkları işkenceye yavaş yavaş yenik düşmesi için orada bırakıldı.

Tüm bu süre boyunca ne yemek yemiştir ne de su içmiştir. Üç gün daha sürdü. günler!"

Kadın bir ağzına götürdü, sertçe ısırıldı, kederi küçük konutta korkunç, elle tutulur bir şeydi. Honor'ın elinden bir şey gelmiyordu. Başkalarını teselli etmek onun doğasında vardı. Onlara yardım etmek. Bedeli ne olursa olsun. Bu yüzden şimdi bile canını kurtarmak için kaçıyor. Çünkü yardım etmek için tehlikeli bir yer seçmişti. Ama aynı zamanda en çok ihtiyacı olan bölgeydi çünkü diğer pek çok kişi buraya yardıma gelmeye cesaret edemiyordu.

Honor kollarını diğer kadına doladı ve Her ikisi de korkunç ve anlamsız ölümler için gözyaşı dökerken sadece birbirlerine sarıldılar.

"Kaybınız için üzgünüm," diye fısıldadı Honor kadının kulağına. "Sesi iyi bir adam gibi geliyordu ve bu canavarların zenginlik ve güç vaadini benimseyen akılsız kuklalarına hiç benzemiyordu. Doğru olanı yapmaya çalıştı yanlışları. O artık Allah'ın yanında güvendedir. Bunu bilmeniz gerekir."

Kadın solgun bir gülümsemeye geri çekildi. Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi ve elini bir kez daha kucağına indirirken titredi.

"Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim. Zaman zaman onun ruhu için endişelendiğimi itiraf etmeliyim. Allah'ın kollarında huzur bulması için dua ettim. Ama evet, o iyi bir adamdı." Çenesi yukarı doğru kertiklendi, bakışları daha kararlıydı. "A New Era'nın gerçek amaçlarını öğrendiğinde karşı koydu. Ve bunun için ona hayranım. Ama içimden keşke çekip gitseydi diyorum."

Honor anlayışla başını salladı. Zamanının kısıtlı olduğunu ve kendisi için su toplayan adamın muhtemelen onu aradığını bildiğinden, kadının elini tekrar tutmak için öne doğru eğildi.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim. Böyle bir iyiliğin karşılığını asla ödeyemem. Ama artık gitmeliyim. Bana köye kadar eşlik eden ve nehirden su adam şöyle dedi Grubun burada, köyde olduğunu. En azından bir kısmı. Etrafını sarmışlar ve hatta pazarda kaynaşıyorlar. Beni . Farkedilmeden ve farkedilmeden gitmenin bir yolunu bulmalıyım.

şüphe çekiyorum. Ve sonra dinlenecek bir yer bulmalıyım. I Yakalanma ihtimalimi azaltmak için gündüzleri uyuyup geceleri yolculuk yapıyordum ama bu sabah daha fazla almak için köye gelmem gerekti. Neredeyse bitmek üzereydi ve suyum tamamen tükenmişti."

Kadının gözleri bir an parladı ve yüzünde ilk kez gerçek bir gülümseme belirdi.

"Burada kalacaksın," dedi muzaffer bir edayla, sanki az önce muazzam bir ikilemi çözmüş gibi.

Alarm Honor'u ele geçirdi ve başını salladı otomatik olarak. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Seni ve kocanı -ya da diğer köylüleri- bu şekilde tehlikeye atamam. Buradan mümkün olduğunca çabuk ayrılmam en iyisi, böylece dikkatleri sizden ve diğerlerinden uzaklaştırmış olurum. Çok naziksiniz.

Bu nezaketin karşılığını, avladıkları birini barındırdığınız için sizi öldürterek ödemeyeceğim."

Kadının gülümsemesi hiç . "Seni burada bulamayacaklar. Aramak için içeri gelseler bile."

Yüz ifadesi kendini beğenmiş ve daha da önemlisi kendinden emindi. Tereddüt yoktu, Honor'a sahte bir güven vermek için sahte bir güven yoktu.

Honor şaşkınlıkla ona baktı. "Nasıl yani?" "Yıllar önce bu bölgede savaş çok kötüyken, biz Her gün bombalanacağımızdan korkuyorduk. Saldırıları sadece geceleri olurdu. Gündüz kurbanlarının karşısına çıkamayacak kadar korkaklardı. Bu yüzden kocam evimizin döşemesinin altına bir sığınak kazdı. İki kişinin sığabileceği kadar derin ve geniş. Her gece bombardıman tehdidi üzerimizdeyken orada uyurduk.

Aylarca. Gidip suyunu alıp buraya getirebilirsin. Sen uyurken onu temizlemek için kaynatacağım. Gece olduğunda seni uyandırırım ve Allah'ın selamı ile tekrar yola koyulabilirsin. nimet."

"Peki kocan ne düşünecek?" Honor sessizce sordu.

"Kendilerine iğrenç diyen bu yaratığa karşı kazanılacak herhangi bir zafer

Tanrı'nın elçileri ve iradesinin araçları sadece kocamı memnun eder. Ve bu kadar ihtiyacı olan genç bir kadına asla sırtını dönmez. Sizi bulamayacaklar. Kocam zemindeki açıklığı tespit edilemez hale getirdi. O hayvanlar tam tepende duruyor olabilirler ve asla bilemezler. Dinlenmeye ve yaralarınıza bakılmaya ihtiyacınız var. Bu küçük şeyi yapmama izin verin. Oğluma yardım edemedim ama sana yardım edebilirim."

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi Honor ağlamaklı bir sesle, rahatlama yağmur gibi üzerine yağıyordu.

Bu kez kadın Honor'ın eline uzandı ve açık bir dayanışma jestiyle sıkıca kavradı.

Kararlılık kadından Honor'a geçti. Kadın hissedebiliyordu. Kadının sadece Honor'a yardım etmek için değil, Honor'ın kaçması ve yaşaması için gösterdiği kararlılığı da hissedebiliyordu.

"Bana yaşayarak teşekkür edebilirsin," dedi kadın basitçe. "Şunu bilin, Honor Cambridge. Senin gibi birçok

Güvenli geçişiniz için dua eden ve size herhangi bir şekilde yardım etmek isteyen pek çok kişi var, ancak kimseye güvenmeyi göze alamazsınız, çünkü güvenliğe ulaşmanız için dua eden pek çok kişi olduğu gibi, sizi bulan kişiye vaat edilen zenginlikler için size ihanet etmekten çekinmeyecek pek çok kişi de var.
sen."

Honor tam bir şok içinde ona baktı. Kadın onun adını biliyordu. Adı her yere yayılmıştı.

Kadın gülümsedi. "Sen bir şekilde birkaç gün içinde efsane oldu. Militanlardan kaçışınızın haberi köyden köye yayıldı, herkes sadece yalnız bir Amerikalı kadının yardım merkezine yapılan vahşi saldırıdan kaçabilmesine değil, aynı zamanda bir haftadan uzun bir süre boyunca yakalanmamayı başarmanıza da hayret ediyordu.
Siz

halkımız için bir umut ışığı haline geldi. A New Era'nın ününün de işaret ettiği gibi, ilan ettikleri kadar yenilmez olmadığının kanıtı. Bu yüzden uyarılarıma kulak vermeli ve kimseye güvenmemelisiniz. Sizler, halkımız için büyük bir utanç kaynağısınız.

Çünkü militanlar bir güce sahip olmalarına ve kendilerinden çok korkulmasına rağmen sizi bulamadılar. Öfkeleri büyük ve her geçen gün daha da öfkeli ve sabırsız oluyorlar.
gün."

Honor şaşkınlık içinde, "Ben özel biri değilim," diye mırıldanmayı başardı. "Ben sadece eve dönmeyi çok isteyen sıradan, normal bir kadınıam."

"Yapacaksın," dedi kadın şiddetle. "Bunu başarabilecek biri varsa, o da sensin. Buraya kadar geldin ve şimdi de başarısız olmayacaksın."

BÖLÜM 6

Acil bir ses Honor'ın zihninin uçsuz bucaksız hiçliğine girerek derin, rüyasız ve dinlendirici uykusunu böldü. Son saatlerdir içinde dinlendiği güvenli kozada kalmayı umutsuzca istemesine rağmen, korku ve hazır olma hali cevap veremeyeceği kadar içine işlemişti.

Gözlerini açıp çağrının kaynağını ararken, kocasının inşa ettiği sığınağa inen en alt basamakta endişeyle duran koruyucusunu gördü.

"Sizi bu kadar erken uyandırdığım üzgünüm ama hazırlanmanız ve güneş hala gökyüzündeyken yola çıkmanız gerekiyor."

Sesindeki endişe Honor'ı uyandırdı ve ayağa fırlayarak çantasını topladı ve daha önce satın aldığı yeni giysiyi düzeltti. Başlığı bir kez takmıştı.

Yer seviyesinin üzerindeydi, böylece daha fazla boyaya ihtiyaç duyan bölgelere rötuş yapabiliyordu.

"Ne oldu?" Honor, kadını merdivenlerden yukarı kadar takip ederken bile sordu.

Tepede bekleyen kadının kocasının yüzünde asık bir ifade vardı.

"Otur," diye ısrar etti kadın. "Üzerine biraz daha boya süreceğim. Yüzüne ve saçına. Ben çalışırken dinleyebilirsin. Karşı çıkabileceğin bir fikrim var ama bu şartlar altında seni suikastçıların yanından sağ salim geçirecek mükemmel bir kılık değiştirme şekli olacağını düşünüyorum."

Honor hemen itaat etti, midesinin derinliklerinde bir düğüm oluşmasına neden bir korku vardı ama aynı zamanda kadının bahsettiği fikir ilgisini çekmişti. Bu yüzden bir yere yerleşti

El oyması sandalyelere oturdu, titrediğini belli etmemek için parmaklarını kucağında birleştirdi.

İlk konuşan kocası oldu.

"Serseriler burada ve sizin seyahat ettiğiniz bilindiği için gün batımından sonra bölgede kalmayı planladıkları duyuldu. sadece geceleri. Burada pazar için kuzeyden, yani sizin gittiğiniz yönden gelen bir grup insan var. Hava hala onlarla birlikte gitmelisin. Aralarına karışırsın ve militanlar bir kadın aramazlar.

Şimdiye kadar tek başınayken başkalarıyla seyahat etmek. Bu senin en iyi ve tek şansın. Gece gidersen seni kesin yakalarlar. Ve eğer bu gece ortaya çıkmazsan, köyü ve seni barındıranlar anında öldürülecek."

Honor onları soktuğu tehlike karşısında dehşet çifte baktı. Ona yardım ederek büyük bir riske girdiklerini kabul etmişti ve gerçekçi olmak gerekirse

Ne kadar riske girdiklerinin farkındaydı ama bunu bu kadar kesin bir dille duymak onu derinden sarsmıştı. O istemedi bu insanların tamamen yabancı birine yaptıkları iyilik yüzünden ölmeleri.

"İşte benim fikrim de burada devreye giriyor," diye araya girdi kadın, sanki Honor'ın yükselen paniğini sezmiş gibi.

"Sizi gündüz seyahat ederken görmeyi beklemeyeceklerdir, Başkaları da eşlik ediyor ama muhtemelen yaşlılıktan kamburlaşmış ve ağır aksak yürüyen yaşlı kadın kılığına girdiğinizi fark etmiş olabilirler."

Sinirler Honor'a saldırdı ve midesinin çukurunda zaten var olan korkuyu anında artırdı. Umutsuzluğun ve yaklaşan başarısızlığın tadı ağızda acıydı. Bu kadar uzağa gelmiş olmak, bu kadar yaklaşmış olmak, sınırdan sadece birkaç gün uzakta ABD varlığının olduğu daha güvenli bir bölgeye, bir A New Era'nın henüz tecavüz etmeye cesaret edemediği bir yer ve görünürde özgürlük varken ele geçirilmek. Bu onun dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Düğümlemiş yumruğunu ağızına götürdü, umutsuzluğunun derinliğini bu cesur insanlara göstermemeye kararlıydı.

insanlar. Kendisinde eksik olan şeylerin çoğunu gösterdiklerinde onların onurunu kırdığını düşünüyordu.

"Sadece beni dinle," dedi kadın yatıştırıcı bir sesle.

"Sanırım bunun iyi bir fikir olduğunu kabul edeceksin.

Yüzünüzü ve saçlarınızı yeniden koyulaştıracağız ancak yüzünüzdeki çizgileri yumuşatarak daha genç görünmenizi sağlayacağız. Sizi daha iri gösteren dolguları çıkaracağız ve dizinizdeki yaralanma nedeniyle acı verici olsa da, normal bir şekilde yürümelisiniz, sanki

incinmemiş. Merhemi dizinize ve ağrıyan diğer bölgelerinize uygulayacağım, böylece geçici bir rahatlama .

"Ve grupta erkekler var, biri kocanız gibi davranacak ve adet olduğu üzere hemen önünüzde yürüyecek. Hepsi bu faktörler -bu değişiklikler- bir araya geldiğinde gecenin altında seyahat eden yaşlı kadını bekleyenler. Onların dikkatini bile çekmeyeceğinize inanıyorum çünkü sizin ne olduğunuzu aramıyor olacaklar. Genç bir kadın.

daha canlı, daha genç bir kadının giyim tarzı, gündüz saatlerinde bir grup insanla -aileyle- seyahat etmek."

Kocası kararlı bir sesle, "Bunun senin tek şansın olduğuna inanıyorum," dedi.

Kocasının ses tonundaki mutlak kesinlik, Honor'un gün ışığına çıkma konusundaki tüm korkularını bastırdı. Kadın kadının bilgeliğini düşündü ve fikri haklıydı. Aslında A New Era'nın onun hakkında sahip olduğu tüm istihbaratın tersi olacaktı. Buna bir daha kanmayabilirlerdi ama bu sefer onları atzaten endişelenecek bir sonraki sefer olmayacaktı. Her seferinde bir adım atması gerekiyordu. Kaçınmak her seferinde bir tuzak. Kocasının da dediği gibi, bu onun tek şansıydı. Tek seçeneğiydi. Bunu yapmak zorundaydı çünkü karanlığın kalkması altında ayrılırken fark edilirse, militanlar köyden birinin ona sığınak sağladığını anlayacak ve her bir erkeği, kadını ve çocuğu öldürerek misilleme yapacaklardı. Bu düşünce onu hasta ediyordu.

Bu insanlar ona karşı nazik davranmış, ona yardım etmek için hayatlarını tehlikeye atmışlardı ve onlara şiddetle karşılık verirlerse lanetlenenecekti.

Kadın önce Honor'ın yüzünü iyice temizleyip boyanın gizlediği kir ve kalıntıları çıkararak onu daha yaşlı ve yıpranmış bir cilde sahipmiş gibi gösterirken başıyla onayladı. Sonra büyük bir dikkatle boyayı Honor'ın cildine sürdü ve ardından doğal sarısı neredeyse siyaha dönecek şekilde saçlarına yeniden uygulamaya başladı. Honor'un zaten kahverengi olan kaşlarını da yeniden koyulaştırdı ama saçlarının bal sarısına tezat oluşturacak şekilde açık kahverengi bir renk verdi. Honor işini şansa bırakmak istemediğinden, kılık değiştirmek için ilk kez kına kullandığında onları da boyamıştı.

Sonra Honor'un şişmiş dizine kokusuz macundan kalın bir tabaka halinde nazikçe sürdü ve çalışırken bir yandan da dua fısıldadı. Gözyaşları Honor'ın gözlerinin kenarlarını yaktı çünkü kadın din dilinde dua ediyordu. Arapça. Ve kadın Allah'ın lütfunu ve özgürlüğe giden yolda ona rehberlik etmesini diliyor.

Şifalı karışımı diğer birçok sıyrık ve çürüğe titizlikle uyguladıktan sonra Honor'a ellerini uzatmasını söyledi ve sonra dikkatlice her parmağının üzerinden geçerek boyayı derisindeki çizgilere ve çatlaklara sürdü. Sonra aynı işlemi Honor'ın ayaklarına da yaptı, ama sonra bir çift ayakkabı çıkardı, yerlilerin giydiği türden, yumuşak ve rahat, ama kadın bunların sağlam olduğunu ve Honor'ın yapması gereken yürüyüşe dayanacağını garanti etti.

"Giydiğiniz ayakkabılar seni ele veriyor," dedi kadın. sabırla açıkladı. "Burada bir kadının giyeceği ayakkabılar değil. Neyse ki kimse onları görmedi yoksa fark edilirlerdi. Ama artık farklı bir giysi ve bir yerlinin ayakkabılarını giydiğiniz ve güneş batmadan çok önce yola için köyün ötesine geçmekte zorluk çekmeyeceksiniz. Kimseden haber yok.

Pazardan herhangi bir yöne gidenler durduruluyor, aranıyor ya da sorgulanıyor. Tüm anlatılanlara göre, yılanlar sadece çimlerin üzerinde yatıyor ve sizin sihirli bir şekilde ortaya çıkmanızı bekliyorlar.

onların önünde. Şimdiye kadar sizi hafife almamayı öğrenmiş olmaları beklenirdi ama kibirleri bunun için çok fazla. Artık avantajlı olduklarını düşünüyorlar.

çünkü alışkanlıklarınızı ve kalıplarınızı biliyorlar ve bu yüzden Bir tuzak kurmuşlar ve sizin o tuzağa düşmenizi bekliyorlar."

Onların tuzağına düşmediğim için size -ikinize de- teşekkür borçluyum, çünkü siz olmasaydınız ben de tam olarak bunu yapacaktım" diye ekledi kocasını da dahil ederek. beni uyardı ve bana yardım etti."

"Gel, gel artık," dedi kadın, Onur'un köyün dışında giymesi için giysileri hazırlarken. "Siz gelene kadar ilgileniyormuş gibi yaparak stantlardan birinde bekliyorlar. Yine de acele etmelisiniz. Şüphe uyandıracak bir şey yapmak istemeyiz."

Honor yüksek vites taktı ve birkaç dakika içinde uygun bir şekilde giyinmişti, çantasının askısı çapraz gövdesine sabitlenmişti ve yeni bir başörtüsü ve cübbe dikkatlice kolunun üzerine katlanmıştı. Kapıya doğru hızlı adımlarla yürüdü ve kapının gücünü test etti.

Artık normal bir şekilde yürüyebiliyordu. Daha hızlı hareket etmeyi ve bacağına daha fazla ağırlık binmesini protesto ediyordu ama muhtemelen eskisinden çok daha katlanılabiliirdi

kadının doktorluğu sayesinde. Ama en önemlisi, kendini ele vermeden normal bir tempoyu sürdürebiliyordu.

Yaralanma. Acıyordu, evet. Ama hafif bir sızıya dönüşmüştü ve kararlılığı sayesinde bocalamasını imkânsız . Kapıda durakladı ve geri döndü, en azından duyduğu büyük minnettarlığı kelimelere dökmeye çalışması gerekiyordu.

"Teşekkür ," dedi. "Bir yabancı için çok şeyi riske attınız. Size olan borcumu asla ödeyemeyeceğim."

Kocası ciddi bir sesle, "Allah yolculuğunuzda yanınızda olsun," dedi. "Senin için her gün dua edeceğiz."

"Ben de sana," diye karşılık verdi Honor. "Allah seninle olsun her zaman. Sizi asla unutmayacağım. Sonsuza kadar dualarımda kalacaksınız."

Honor kapıyı açıp gün ışığına adımını atarken kadın, "İyi yolculuklar," dedi.

Kadın onu hangi gruba gerektiği konusunda yönlendirmişti ve o da pazar alışverişlerini taşıyarak onlara doğru yürüdü, ancak onlara ulaşmadan önce yolu kesildi aniden iri yarı bir adam tarafından engellendi. Nabızı fırladı ve savaş ya da kaç refleksi serbest bırakılması için çığlık attı. Başını eğip itaat etmek ve yerel lehçede bir özür mırıldanmak için sahip olduğu disiplinin her zerresini kullanması gerekti.

"Çok etkileyici, Honor. Beklenmeyeni yapmak. Şimdi neden bu kadar uzun süre yakalanmaktan kaçabildiğini anlıyorum. Uzun. Ve aksanınız kusursuz. Merak ediyorum. Bu bölgedeki dillerden kaçını biliyorsunuz?"

Amerikan aksanı, güneyden bir ipucu, bir çekiş Neredeyse duyulmayacak kadar . Ama dillere ve aksanlara bir ilgisi vardı ve kulakları başkalarının muhtemelen farkında ince nüanslar. Ama o Belli ki diller konusunda da yetenekliydi ya da en azından onunla konuştuğu dilde bir aksan algılayamadığını fark ettiğinden beri bir aksan arıyordu.

Nabızı yeniden atmaya başladı, bu kez damarlarında bir kasırga gibi gürliyordu ama tamamen farklı bir nedenden ötürü. O Amerikalıydı. Onun adını biliyordu. Onu kurtarmak için mi buradaydı?

Onu mu? Hayatta kaldığına ve militan grubun onu aramak için dünyayı alt üst ettiğine dair haberler halka ulaşmış mıydı? Onu kurtarmak için mi gönderilmişti? Eğer öyleyse, neden sadece kendini tanıtmamış ve amacını belirtmemişti? Acaba rahatlama onları ele vereceğinden mi endişe ediyordu? Histerik, tiz bir budalaya dönüşüp tüm köydeki herkesin çekeceğinden mi? Bu adamla ilgili bir şeyler doğru gelmiyordu.

Kimseye güvenme.

Kadının sözleri zihninden süzülerek heyecanını azalttı ve kendini kayıtsız davranmaya zorladı, Sanki dili anlamıyormuş gibi şaşkındı.

konuştu. Cesaretle başını kaldırıp adamın bakışlarıyla buluştu ve kendi bakışlarını şaşkınlığa zorladı.

Başını eğdi ve hafifçe salladı, kaşlarını çatarak yerel lehçede, "Özür dilerim. Anlamıyorum. Sizin dilinizi bilmiyorum."

Bakışları sertleşmeden ve ifadesi aynı derecede sertleşmeden önce gözlerinde kısa bir süre için bir eğlence parıltısı belirdi

-Ve son derece ciddi.

Bir yerlinin kıyafetlerini giyyordu ama yine de ne olduğunu gizlemek için hiçbir çaba göstermiyordu. Kafkasyalı. Belki de korku göstermemesinin nedeni bir terör örgütüne üyeliğiyle korunuyor olmasıydı.

"Oyun oynayacak vaktim yok. Kaybedecek vaktiniz yok. Muhtemelen sizi avlayan adamların, normalde hareket halinde olduğunuz karanlık çökene kadar bekledikleri ve yavaş, ağır adımlarla yürüyen yaşlı bir kadın arayacakları söylendi.

köyden ayrılmak. Ama bu doğru değil. Köyün dış mahallelerinin çok ötesinde bir çevre belirlediler, bu yüzden kimse araştırılıyormuş gibi görünmüyor, ama aslında, pazar açıldığından beri yola çıkan herkesi durdurdular ve sadece ellerine düşmeniz için karanlıkta beklemiyorlar. Kılık değiştirip beklenmedik bir şey yapmanıza rağmen size hiçbir olmaz. Tüm grubunuzu durduracaklar ve her birinizi didik didik arayacaklar ve yola çıkmaya hazırlanan bu grupla birlikte olduğunuz anlaşıldığında, her birini katledecekler ve sizi -canlı olarak- en kötü kabusunuza götürecekler."

Saldırı gününden beri Honor'ı hayatta tutan ve hareket sağlayan demir irade parçalanmış ve etrafında harabeye dönmüştü ve gözlerinde parlayan korkuyu biliyordu, kendini tamamen gündeminden habersiz olduğu bir adama teslim etmişti. Onun dost mu düşman mı olduğunu bilmiyordu. Ve bu Onun hakkında çok şey bildiği açıktı, bu da onu belirgin bir dezavantaja sokuyordu çünkü ilk

Kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Sadece Amerikalı olması onu rahatlatmalıydı ama o taş gibi sert yüzünde bir şey vardı, gözlerinin gölgesinde gizlenen acımasızlığı görebiliyordu. Şu anda kimden daha çok korktuğunu bilmiyordu, Amerikalıdan mı yoksa onu bekleyen militanlardan mı?

"Bunu bana neden söylüyorsun?" diye açıkça İngilizce sordu, gözlerini doğrudan adamın bakışlarına dikmiş, niyetine dair herhangi bir ipucu çalışıyordu.

Ama duygudan yoksun kaldı, ifadesi tamamen anlaşılmazdı. Kendisinden hiçbir şey ele vermiyordu.

Hayal kırıklığına uğramış Honor. Herkes bir şeylerden vazgeçti. Eğitimli bir gözün görmesi için her zaman oradaydı. Ama bu adam

Okuması imkânsızdı, sanki kimsenin nüfuz edemeyeceğı bir dış görünüşü mükemmelleştirmek için yıllarını harcamıştı.

Asker olabilirdi. Tüm varlığıyla onun ABD ordusundan olmasını ve sert kabuğunun dünyanın bir bölgesinde aldığı eğitimin ve edindiğı deneyimin bir sonucu olmasını umdu. Kan dökmek akan sudan daha yaygındı.

"ünkü seni yanımda götüreceğim, böylece avlarını ele geçirene kadar durmayacak adamlar tarafından yakalanmayacaksın."

Uzun bir süre daha onu inceledi. "Demek beni kurtarmaya geldin? Kimsin sen? Seni kim gönderdi?"

Tek kaşını kaldırdı, kızın direnişine şaşırdığı belliydi. Belki de onun kollarına düşmesini, histerik bir şekilde hıçkırarak ağlamasını ve kendisini kurtarıcı olarak görmesini bekliyordu. Ama körü körüne inanarak bu kadar uzun süre hayatta kalmamıştı.

hiçbir şey. Ya da hiçbir şeyi olduğı kabul edemezdi. Ve şimdi başlamayı göze alamazdı. Ona bu kadar yakınken değıl nihai hedefi eve dönüş yolunu bulmak.

"Fark eder mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Bilmen gereken tek şey, adamlarım ve benim seni ülkeden çıkarıp Yeni Çağ'ın ulaşamayacağı bir yere götüreceğimiz. Yoksa koruyucu grubunuzla şansınızı denemeyi ve onları körü körüne ölüme götürmeyi mi tercih edersiniz?"

Honor dudağını ısırdı, derin bir çelişki içindeydi. Onu gördüğü için neden daha mutlu değildi? Neden rahatlamış ve minnettar bir şekilde onun kollarına atılmıyordu? Bu yüzden mi bu kadar

sınırı geçip Amerikan varlığının olduğu bir ülkeye girmek için çaresiz miydi? Ve bu varlık sadece Kendini yoluna dikmiş, ona güvenli bir geçiş sunuyordu. Belki de bu çok kolay, çok uygun olduğu içindi.

zamanlama ya kusursuz ya da tesadüfi. Ve o tesadüflere inanan biri değildi. Özellikle de hayatı söz konusu olduğunda.

"Eğer köyden ayrılan herkesi arıyorlarsa ve eğer Söylediğiniz gibi, köyün dışına çıkan tüm yolları kapsayan bir çember oluşturmuşlarsa, siz ve adamlarınız, bir grup insanla köyden ayrılırsam başıma geleceğine yemin ettiğiniz şeyden etkilenmeden barikatlarını aşabileceğinizi nasıl düşünürsünüz? Siz de aynı şekilde bir grup insan değil misiniz?"

Beyaz dişleri parladı ve avına yaklaşan yırtıcı bir hayvanın hırıltıya dönüşen dişlerini anımsadı. Omurgasından aşağı bir endişe ürpertisi süzüldü ve dalgınca giysisinin ağır kumaşının arasından bir kolunu ovuşturdu.

"Yanlarından geçip gitmeyi planlıyorum."

Honor korkudan kaskatı kesildi. Onu bekleyen insanlar açıkça tedirgindi ve uzaklaşıyorlardı, açıkça bu yerden çıkmak istiyorlardı. Ve ondan kurtulmak istiyorlardı. Onun kendileriyle seyahat etmesine izin vererek neyi riske attıklarını çok iyi biliyorlardı ve şimdi, bu uğursuz görünümlü yabancının gelişiyi daha da gergindiler. Onları suçlayamazdı. Ve onları kesin bir ölüme de mahkûm edemezdi. Bu adamın ona mutlak doğruyu söylememe riskini göze alamazdı. Bu insanların ölümünden o sorumlu olamazdı.

Kendisinin bir ölüm tuzağı olduğunu bildiklerini ani bir karar vererek onları el sallayarak uzaklaştırdı. Amerikalı haklıydı. Sözde kurtarıcılarını uysalca katliama sürüklemeyecekti.

kaçma şansı yoktu. Öte yandan o bir teklifte bulunuyordu ve kibri, başarılı olacağını gerçekten düşündüğünü -bildiğini- gösteriyordu.

İki kötünden daha az kötü olana geldi. Biri bilinen ve bir bilinmeyen. Kendisini avlayan vahşilerin elinde onu nasıl bir kaderin beklediğini biliyordu. Amerikalıların niyetinin ne olduğunu bilmiyordu ama diğer tek seçeneğinin kesin işkence, sonsuz acı ve ölüm olduğu düşünülduğünde bilinmeyi seçme kararını tek mantıklı seçenek haline getirdi.

"Kararınızı verdiniz. Şimdi kıpırda," dedi, sesinde hiç yumuşaklık yoktu.

Her nasılsa kurtarılışını biraz daha farklı hayal etmişti. Belki de onu en azından bir kardeş olarak kabul edecek, sağlığını soracak Amerikan askerlerinin elinde. Bir karar vermesi için onunla alay eden değil. Bu nedenle, kendisini ABD ordusunun bir üyesi olarak tanıtmaması gerekmez miydi? Kendini tanıtmaması gerekmez miydi, nokta?

Kaşlarını çattı. Ordu insanlara kendi iyilikleri için emir vermiyordu, değil mi? Ama her gün esirleri ya da rehineleri kurtarıırken yaptıkları şeyin tam olarak bu olduğunu düşündü. Zaman kritikti ve emirlere uymak hayatta kalmaları için şarttı.

"Ordunun hangi kolunda görev yapıyorsunuz ve künyeleriniz nerede?" diye ağzından kaçırdı.

Yanında, onun çok daha uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordu.

Dizleri olmadığı bu kuvvetli hareketi protesto ederken acı sesini bastırmak için dudağını ısırıldı. Aptalcaydı ama bu savaşçının önünde zayıflık göstermek istemiyordu. Ve onun bir savaşçı olduğu açıktı. Sadece gücünü göstermek, ona kendisini suçlaması için hiçbir sebep vermemek istiyordu ve onu yavaşlatırsa lanetlenenecekti.

Yine dişleri parladı ama bu hiçbir şekilde gülümseme değildi. Açıkçası, bunu her yaptığında onu korkutuyordu. O da ona Kırmızı Başlıklı Kız'ı yutmak üzere olan büyük kötü kurdu hatırlatıyordu, sadece Honor'un durumunda, o

ormanda değil, çölde dolaşıyorlardı ve burada hiç kurt yoktu. Ama bir sürü iblis vardı. Şeytan'yumurtaları. Kötülük burada güçlüydü, masumların kanıyla lekelenmişti.

"Bana kimlik sormak için biraz geç oldu," dedi hafifçe.

Askeri görünümlü bir aracın yanına geldi ve ilk kez heyecandan kanı deli gibi akmaya başladı. Görünüşe göre Amerikalı ve bu, bilgisiz bir sivil için aptalca bir düşünce gibi de, bu bölgede uzun bir süre çalışmış ve her türlü askeri teçhizat ve araçla temas etmişti. Belki başkalarının fark etmeyeceği ince şeylerden dostunu ya da düşmanını tanımayı çabucak öğrenmişti. Ama hayatınız bir şeylere bağlıysa savaş alanında serseri bir kurşundan daha hızlı öldürüleceğinizi bildiğinizden ve varsaydığınızdan, hızla bir Sizi öldürecek olanlar ile kurtaracak olanlar arasındaki farkları öğrenme konusunda uzman.

Adam onu ite kaka arkaya bindirdi ve yanına geçip kapıyı çarparak kapattı, bu sırada kadın başının döşeme tahtasına doğru düştüğü yerden doğrulmaya çalışıyordu ve ağır kumaş üzerini kaplayıp etrafını sararak kendini zarafetle kurtarmasını engelliyordu. Sonra araç hareket ederek onu bir kez daha dümdüz etti. "Kurtarıcısının" şu ana kadar gösterdiği ilgisizliğe sinirlenen ve öfkelenen kadın, ellerini döşeme tahtasının üzerine koyarak kendini yukarı doğru itmeye ve bacaklarını etkili bir şekilde hapseden malzeme karmaşasından kurtulmaya çalıştı. görüşünü engelliyordu.

Şok geçiren sırtının ortasına sert bir el yerleştirdi ve onu yere doğru daha da itti.

Aracın arka koltuğunda oturan bir başka adam kadının başını bacaklarının altına itti, ancak ilk adamın göstermediği özeni gösterdi.

Tam itiraz edecekken, bir el ensesini çevreledi ve parmaklar boynunun ince sütununu sıkıca kavradı.

Uyarı. Ve köyde yolunu kesen adamı sadece birkaç dakikadır tanıyor olmasına rağmen, boynundaki elin, onu döşemeye iten ikinci eli değil, onun eli olduğunu biliyordu.

Bir kez daha sıktı ve sonra, kavrayışının kaba gücüyle doğrudan çelişir ve onu incitip incitmediğini ya da korkutup korkutmadığını görünürken, başparmağını kulağının hemen altındaki çizgide yatıştırıcı bir şekilde yukarı ve aşağı ovuşturdu.

", " diye emretti adam.

Yardım merkezinde stokladıkları yardım battaniyelerine benzer malzeme üzerine düşerek ışığı engelledi ve onu karanlığa . Ama bu battaniyelerden biri olamayacak kadar ağırdı.

yardım paketlerinde dağıtılan basit battaniyeler. Bu daha çok bir battaniye ya da kanvastı belki de. Zaten kendi giysilerinden oluşan bir havuzun içindeyken hissini ve dokusunu anlamak zordu.

Sıcaklık boğucuydu. Ter saç diplerini ıslatıyor ve alnını yıkıyordu. Sanki bir fırının içinde yavaş yavaş pişiyormuş gibi hissediyordu. Soluduğu hava bile kavurucuydu, üzerini örten ağır battaniyeler yüzünden havasız kalmıştı ve nefes alması için ona çok az alan bırakıyordu.

Zihni karışıklıkla alev alev yanıyordu. Acaba sadece Cehennemin bir türünü diğeriyle takas mı etti? Her iki sonuç da ölümüyle sonuçlanacakken hayatı için bir pazarlık mı yaptı?

Araç engibeli arazide çok hızlı ilerliyordu ve Honor bu her birini hissediyordu. Hâlâ ensesine sarılmış olan el, her ne kadar

American'ın başparmağı boşta, yatıştırıcı, aşağı yukarı hareketine devam etti. O da bu basit rahatlığa odaklandı. Uzun zamandır rahat etmesine izin verilmiyordu ve zaten yara bere içinde olan bedeninin aldığı darbeleri görmezden geliyordu.

Araç yavaşladığı anda hızının azaldığını hissetti ve fazla uzaklaşmadıklarını bildiği için nefesini tutarak kaskatı kesildi. Durduruluyorlar mıydı? O çok küstahça bir tavırla, arabayı sağdan sürmeyi planladığını söyledi.

ve sesindeki bir şey ona bunu yapabileceğine dair inanç vermişti.

Çok gerçek bir korku onu ele geçirdi ve felç etti. Titremeye başladığını fark etmedi ve boynundaki kavrama gevşeyip adamın parmakları kumaş katmanlarının altındaki saçlarını okşayana kadar hala nefes almamıştı onu koruyor.

"Kendine hakim ol, Honor," dedi.

İlk kez onun sesinde nezaket duydu, dokunuşunda hissetti. Bu onda yıkılıp hıçkıra hıçkıra ağlama isteği uyandırdı. Belki de onun acımasız bir pislik olmasına ihtiyacı vardı. Kızgın kaldığı, odaklandığı ve riske girmediği parçalanıyor.

"İstiyorum." Bu kez sesi daha otoriterdi, tüm naziklik ipuçları kaybolmuştu. "Sen Yaprak gibi titriyor ve battaniyeler kıvranan bir yavru köpeği örter zıplıyor."

Göğsü yanıyordu ve itaat etmek için kendini zorlayarak onun emrine yapıştı.

"Nefes al," dedi sertçe. "Lanet , nefes al ya da bayıl. Ama kendini topla. Henüz ormandan çıkmadın ve şimdi kendini bırakmanın zamanı değil."

Honor başka küfürler de duydu ve birinin "Kötü büyü" dediğine yemin edebilirdi. Belki de sonunda akıl sağlığı üzerindeki zayıflayan kontrolünü kaybediyordu.

Amerikalı daha önce de yaptığı gibi kızın ensesini sıkıca kavradı ve canını kadar sert olmasa da onu sarstı. Sadece dikkatini çekecek kadar. Ve işe yaradı.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı.

Oksijensiz kalan ciğerlerine tatlı, iyileştirici hava doldu. Vücudu gevşedi ve artık durmuş olan aracın döşemesinde gevşerken yanma azaldı.

"Çok şükür," diye mırıldandı Amerikalı, elini sonra battaniyenin altından tamamen çekti.

Bu his ne kadar saçma olsa da, adamın etinin sıcaklığı onunkini terk ettiği anda kendini yoksun ve soğuk hissetti. Çenesini sıktı ve o kadar sıkı tuttu ki, acı ona hücum etti, ama bunu dişlerinin takırdamasını önlemek için yaptı.

Dağılmış olması ve bir kadın gibi davranması onu küçük düşürdü. Bu adamların önünde tam bir aptaldım. Müttefik ya da düşman olmaları fark etmiyordu. Kendisini avlayan suikastçılara onu öldürmeleri ve bitmek bilmeyen ıstırabına son vermeleri için yalvaracak bir pozisyonda olmayı reddettiği gibi, bu adamlar söz konusu olduğunda da gururu omurgasını sertleştiriyordu. Dramatik bir romandaki çaresiz bir kadın kahraman gibi davranıyordu.

Amaç, erkeksi alfa erkeğinin onun işe yaramaz kıcını defalarca kurtaran kahramanca yeteneğini vurgulamaktı.

Buraya kadar tek başına, kendinden başka kimseye güvenmeden ve kararlılığıyla gelmişti.

hayatta kalmak. Zihinsel olarak kendini azarladı ve kim olurlarsa olsunlar bu adamların önünde bir daha böyle bir zayıflık göstermeme kararlılığını pekiştirdi.

Binlerce soru dudaklarını yaktı. O istedi cevaplar talep etti. "Kurtarıcısını" sorgulamamak ve ona planının ne olduğunu ve onunla ne yapmayı planladığını sormamak için tüm disiplini kullanması gerekti. Çünkü bilmesine rağmen onun iyi adamlardan biri olduğundan tam olarak emin değildi.

Onu vuran piçler iyi adamlar değildi.

Aracın içine sessizlik çöktü ve aşağıya doğru kayan bir pencerenin sesini duydu. Gözlerini kapadı ve düşüncelerini hiçliğin boşluğuna iterek gevşek kaldı. Sakin olmak, onu sakinleştiren tek şeydi.

onu kurtaracaktı ve bu yüzden yapması gerekeni yaptı ve annesinin sevdikleri için yaptığı yumuşak yorganlardan biri gibi onu etrafına çekti.

Kendini o mutlu anılara bıraktı, anne babasının, erkek kardeşlerinin ve kız kardeşinin görüntülerini çekti. ve kendini onların sevgisiyle çevreledi. Bu içinde bulunduğu koşullardan sıyrılmasına, tehlikenin onu yoğun bir sis gibi örtmesine ve hareketsiz kalmasına izin verdi.

Sakin, sevdiklerinin gülümseyen yüzleri dışında şeyi engelliyordu.

Kendi alternatif gerçekliğine o kadar dalmıştı ki aracın yeniden hareket ettiğini fark etmedi. Amerikalı'nın eli battaniyenin altına girip onu kaldırana ve ardından parmakları çenesinin üzerinden kayarak yüzünü kısmen ona dönecek şekilde çevirene kadar yola devam ettiklerini fark etmedi.

"Onur mu?"

Tek kelimelik soru her şeyi anlatıyordu. Onun iyi olup olmadığını soruyordu. Zihinsel alemde hala onlarla birlikte yoksa akıl sağlığı için verdiği savaşı kaybedip kendi derinliklerine mi çekilmişti.

"Kimsin sen?" diye sordu kısık sesle.

BÖLÜM 7

HANCOCK'un bakışları inatçı ve cesur kadına, belli etmesine izin vermediği bir hayranlıkla, kayıtsızca kayıyordu. Bir piyondan başka bir şey olmayan bir kadına karşı hiçbir şey hissetmek istemiyordu. Bir amaç için bir araç. Çoğu savaştan daha fazla can kaybına neden olan bir adamı alaşağı etmek için herhangi bir istihbarat ya da silah gibi kullanacağı ve hiçbir pişmanlık duymayacağı bir araç.

Hiç kimseyi ya da hiçbir durumu hafife almak onun doğasında yoktu ama yine de Honor Cambridge'i ve onun becerikliliğini hafife aldığını itiraf edebilirdi. İlk başta ama artık değil.

Bristow'dan ayrıldığında, korkak piç kurusu çok kızmıştı çünkü Hancock koruması için hiçbir adamını geride bırakmamış, onu sadece güvenlik dediği diğer uşaklara güvenmek zorunda bırakmıştı. Ama Hancock, Bristow'un Avını yakalayıp kısa sürede geri dönecekti. Bunun yerine, günlerini köyleri tarayarak geçirmişti, Yerel halkı sorguluyor ve bir haftadan fazla bir süredir acımasız bir terör örgütünden kaçan yalnız bir kadınla ilgili söylentiler fısıldanmaya başladığında kulağını yere tutuyordu.

Zamanla dedikodular daha az gizli hale geldi ve bir efsane, bir umut ışığı ve bir cesaret sembolü ortaya çıktı. Savunmasız insanlar için bir simge haline gelmişti.

Yeni Bir Çağ'dan ve onların öngörülemez vahşetinden korkarak umutsuzca yaşayan mazlum insanlar.

İntikamlarının hiçbir mantığı ya da nedeni yoktu. Hiç kimse aptalca bir şekilde kendini güvende ya da korkunç, obur bir sülüğe dönüşen militan grubun ulaşamayacağı bir yerde görmüyordu,

daha fazla kan içmek ve daha fazla güç arzulamak. Her günün, grubun hedef tahtasında göründükleri gün olabileceğini bilerek yaşamak için cehennem gibi bir yoldu. hiçbir şey göz önünde bulundurulmadan öldürüldü.

Hayatta kalması ve kaçıışıyla ilgili anlatılan hikâyeler, kalplerine çoktan yerleşmiş olan saygı ve hürmet -kendi deyimleriyle, azılı bir Amerikalı savaşçı kadınla duydukları gurur- sayesinde Hancock gerçek Honor Cambridge'i gerçekten tanıdığını hissetti. Artık ona hayatı, eğitimi ve çok az kişinin girmeye cesaret edebileceği bir alanda kendini yorulmadan ve özveriyle başkalarının ihtiyaçlarına ne kadar adanmış hakkında verilen steril, çevresel bilgiler rehberlik etmiyordu. Onun gerçek kalbi ve motivasyonu Onu tanıyanlar ya da ondan haberdar olanlar tarafından ona vahyedildi. Birçok kişi tarafından Allah tarafından gönderilmiş bir melek olduğuna inanılıyordu. Cesur bir intikam meleği, korkusuzca

Çoğu akli başında insanın uzak durduğu, hayatları boyunca burada yaşamış olanların çektiği korkunç acıları umursamayan ve kesinlikle şefkat göstermek ve hayatlarını biraz daha kolaylaştırmak için hayatlarını riske atmayacak olan yerlere. Böyle bir şey onlar için yabancı ve bilinmezken onlara tek bir huzur anı vermek için.

ABD ordusu bile kanlı bir savaş başlatmak ve sayısız Amerikan askerini asla kazanılamayacak bir savaşta feda etmek istemediği için Yeni Bir Çağ'ın ayak bastığı bölgelerden uzak durdu. Eğer dünyayı sürekli büyüyen ordudan kurtaramazlarsa, başarısız olacaktı. Eğer hepsini yok ederlerse, teröristler şehit olarak gösterilecekti, Diğerlerini intikam almaya teşvik ederek onlara mezardan bile zafer kazandıracaktı.

Elbette bu kaçınılmazdı. Fanatik grup odak noktasını ABD'ye çevirecek kadar güçlü olduğunu hissettiğinde ve bu sadece bir zaman meselesiydi, o zaman Birleşik Devletler'in misilleme yapmaktan başka seçeneği kalmayacaktı. Ve bu kolay ya da hızlı bir savaş olmayacaktı. Yıllarca sürececek bir savaş olacaktı.

Hangi propaganda yapılırsa yapılsın hiçbir zaman net bir galip ilan edilememiştir.

Honor'ın, onun Amerikalı olduğunu ve kendisini ülkeden çıkaracağını öğrendiğinde dehşete düşmüş bir genç kız gibi histerik bir şekilde kendisini onun korumasına atmasını bekliyordu. Ve korkmuştu da. Akli başında hiçbir insan onun durumunda korkmazdı. Ama kendini toparlamış ve hissetmesi gereken panik ve çaresizliğe teslim olmayı reddetmişti.

Yaralı ve bitkin durumdaydı. Kalıntılarını görmüştü. Yardım merkezine vardığında, günlerdir peşinde olan acımasız katillerden kaçmak ve bir adım önde olmak şöyle dursun, hayatta kalabilmiş olması onu hayrete düşürmüştü - sonsuz kaynaklara sahip ve erişimleri çok daha öteye uzanan bir grup bu ülkenin sınırları.

Bu sert bir kadındı. Bir savaşçı. Onun gibi birinin daha büyük bir iyilik için feda edilmesi gerektiği için pişmanlık duyabilirdi ama bu onu Maksimov'u alaşağı etme nihai hedefinden alıkoyacak kadar değildi. Ve şimdi, A New Era'nın her hareketini takip eden korkunç ölüm ve dehşet izlerini gören Hancock, bir süre önce karar verdiği gibi sadece Maksimov'da duramayacağını biliyordu. Bu grubun dağıtılması gerekiyordu. Güçleri durdurulamaz hale gelmeden önce yok edilmeliydi.

İçten içe yüzünü buruşturdu çünkü o bir yalancı değildi ve ona o kadar çok kelimeyle yalan söylememiştir. Bunun tek nedeni ona kelimelerle pek bir şey anlatmamış olmasıydı. Onu insan olarak göremiyordu. Masum olarak. Hayatının bir anlamı olduğu ve dünya iyilerden birini kaybedeceği için kurtarılmayı hak eden biri. Çünkü bu tehlikeli duygulara izin verirse, onlar için adaleti yerine getirecek başka kimsesi olmayan yüz binlerce kişinin intikamını almasına engel olurlardı. Ardından gelecek olanlardan bahsetmiyorum bile. Henüz Maksimov'un şiddetine kurban gitmemiş olanlar

gün sattı ve ilham verdi. Bunlar vicdanına sızmasına izin verdiği yüzsüz insanlar ve

kalıcı kök salmak. Tek bir kadın bile. Davasının şehidi. Diğerleri bunu yapmışken ve yapmaya devam ederken o kitlelere sırtını dönmeyecekti.

Bu kadına nihai kurtuluşu vaat etmemiştir, hatta onu sağ salım eve götüreceğine bile söz vermemiştir. Ona söylediği tek şey basit bir gerçektir. Onun Yeni Bir Çağ tarafından ele geçirilmesine izin vermeyecekti. Başka bir şey söylememiş, ona verdiği tek sözün ne anlama geldiğini çözmeyi ona bırakmıştı. Kesinlikle tutacağı bir söz. Ya da denerken öleceği.

Ve ona ihanet etme zamanı geldiğinde, o zaman da ona yalan söylemeyecekti. Ona ihanet ettiği fikri karşısında kaşlarının çatılmasına engel olmak zorundaydı. herhangi biri. Kadın ya da erkek, tek bir kişi çoğunluğu kurtarmak ihanet değildi. Bu tür bir düşünce Maksimov'u ortadan kaldırmak için eline geçen son iki fırsatı da berbat etmişti ve bir daha olursa lanetlenenecekti. O lanet olası bir kahraman değildi. O adaletin yüzü ve taşıyıcısıydı. Başka bir şey değildi.

Yine de kaderinin bir anlamı olduğunu biliyordu. Onun hayatının bir anlamı vardı, her şeyin. Bunun onu teselli edip etmeyeceğini kontrol edemezdi ama ölümünün bir başka anlamsız istatistik olduğunu düşünmesine izin vermeyecekti. Ve ona bir övgü olarak Cesaret ve fedakârlık, ailesine haber göndermek, kızlarının, kız kardeşlerinin bir hiç uğruna ölmediğini bilmelerini sağlamak.

Hancock'un planı başarılı bir şekilde , sayılamayacak kadar çok masum hayatı kurtaracaktı.

Honor hala beklentiyle ona baktığında, gözleri onun uzun süren sessizliğine daraldığında, şunu hatırladı kim olduğunu öğrenmek istemiştir, daha doğrusu talep etmiştir. En azından bunu hak ettiğini düşünüyordu. Ve bu ona

Kendisinin ve adamlarının onu kurtarmak için gönderildiği fikrine inanıyordu, ancak bu yalanı aktif olarak geliştirmeyecekti. Çıkardığı sonuçlar kendi eseriydi.

"Ben Hancock," dedi basitçe. "Ve etrafınızdaki adamlar benim ekibim. Çok yetenekliler. En iyisi. Daha güvenli bir yere giderken size zarar gelmesine izin vermeyecekler. yer."

Onu incelerken gözleri şüpheyle kısıldı. dikkatle. Onun belirsizliğinden ve dahası bir şeyler sakladığını biliyordu. İnatçı ve son derece cesur olmasının yanı sıra keskin, zeki bir zihni vardı ve insanları okumakta ustaydı.

İçini çekti. Bu hiç kolay olmamıştı. Bu kadına karşı hiçbir saygı ya da hayranlık duymak istemiyordu. şey hissetmek istemiyordu. Histerik, akılsız, beceriksiz bir budala olsaydı çok daha iyi olurdu. Böyle bir insana karşı küçümseme ve kızgınlık duyabilirdi. Ama savaşçı bir ruha saygı duyuyordu. Zorluklar karşısındaki cesarete.

ezici bir dehşet. Ve aşılmaz engellerle karşılaştığında bile geri adım atmayı reddetmek. Bunlar sadece hayranlık duyduğu özellikler değil, aynı zamanda kendisine hizmet eden tüm adamlarda aktif olarak geliştirdiği özelliklerdi. Önce üvey ailesi, daha sonra da Titan'ın babası olan adam bu özellikleri ona .

İlk lider. Rio. Hancock'u eğiten ve ona nihai savaş ve düşünme makinesi olması için gerekli becerileri öğreten adam. Çünkü savaşlar sadece kaba kuvvetle değil, strateji ve düşmanı doğru değerlendirme becerisiyle kazanılırdı. Zararlı duyguları bir kenara iterek

ve şey hissetmeyerek. İnsandan çok makineye dönüşerek.

"Nerede bu 'güvenli yer'?" diye sordu kuşkuyla. "Oraya vardığımızda sana haber veririm."

Yine bir gerçek. Çünkü kanatlanıyorlardı ve Onur bir kez daha Yeni Bir Çağ'ın elinden kayıp giderken, teröristler her zamankinden daha öfkeli olacaktı. Onu köye kadar takip edip etrafını sardıktan ve yakalamak için pusuya yattıktan sonra zaferin nihayet kendilerinin olduğunu düşünmüşlerdi.

Her ne kadar öngörülemez da, erişimlerinin gerçek boyutu ve müttefiklerinin çoğu gizli ve henüz

Hancock, Honor'u köyden sağ salim çıkardığı için bunun bir sorun olmayacağını düşünecek kadar aptal değildi. bölgeyi terk etmek gibi basit bir mesele. Peşindekiler yardım aldığını anlayacak ve iki kere ikiyi bir araya getirip Hancock ve adamlarının bu yardımın tek mantıklı kaynağı olduğunu fark etti. Hancock ve adamlarının göründükleri gibi olmadıklarını anlamak için sadece küçük bir araştırma yapmak yeterli olacaktı - A New Era'nın üyeleri Amerikalı kadını arıyorlardı. Tıpkı Honor gibi onlar da artık birer hedefti.

"Vardığımızda bana haber vereceğin bu yer ne kadar uzakta?"

Sesi her geçen dakika daha da sinirli çıkıyordu ve her kelimesinde keskin bir alaycılık vardı.

Uzandı ve onu dikkatlice Mojo ile arasındaki koltuğa çekti. Muhtemelen diğer tarafındaki ekip üyesine iyi bakamamıştı, yoksa korkudan aklını kaçırmış olmalı.

Mojo . . . Titan'ın yaratmak istediği ve aradığı şeyin özeti gibiydi. Çoktan savaşta sertleşmiş ve psikiyatristlerin post-travmatik stres bozukluğu, o duygusuz, savaşan bir makineydi. Nadiren konuşurdu. Ona bu lakap takılmıştı çünkü her şey için yaptığı yorum ya "İyi mojo" ya da "Kötü mojo" idi. Yaptıkları işe bakılırsa, "İyi mojo" lafını duydukları nadirdi.

İri ve korkutucu bir görünüşü vardı, çoğunlukla keldi ve kısa kesilmiş hafif bir saç tabakası vardı. Saçları olduğu bile ancak yakından görülebiliyordu. Yüzünde yara izleri vardı ve burnu defalarca kırılmıştı. Gözleri düz ve soğuktu, dindar insanların haç çıkarmasına ve hızlıca dua etmesine neden olacak türdendi.

Ama hayır, belli ki onu çoktan görmüştü. Çünkü Mojo onu Hancock'la arasına çekerken yüz hatlarında en ufak bir korku ya da tiksinti belirtisi olmadan ona bakıyordu.

"Şimdi de bana yardım etmek istiyorsun," diye mırıldandı. Hancock'un şaşkınlığı karşısında Mojo neredeyse gülümsedi. Neredeyse.

Adamın gülümsemeye en çok yaklaştığı andı bu.

Dişleri parladı. "İyi mojo."

"Her neyse," dedi Honor nefesinin altından. "Hey!" dedi, Hancock'un eli cüppesinin altına girdiğinde ona tokat attı. Hancock avuç içini bacağından yukarı kaydırıp ve malzemeyi onunla birlikte itti. "Ne yapıyorsun sen?"

Hancock onun öfkesini görmezden gelerek, "Yarana bir bakmam gerekiyor," dedi.

"Sadece sorumu geçiştiriyorsun," diye suçladı. "Ne sorusu bu?" diye sordu aynı ses tonuyla. ilgisiz bir ses tonuyla, onun bir rahatsızlık olduğunu ima etti.

"Hepsi mi?" diye tersledi. "Ama götürdüğünüz bu gizemli yere varmamızın ne süreceğiyle başlayacağız. Ben mi?"

Ses tonu soğuktu ama gözleri parlıyordu ve adam kendisine verilen birkaç fotoğrafın onun hakkında olmadığını fark etti. gerçek karakterini, kişisel bilgilerinin özetinden daha doğru şekilde tasvir etmiştir.

Fotoğraflarda tatlı, masum, iyi huylu ve uysal görünüyordu. Dünyayı kurtaracağını düşünen ama kendini içine soktuğu durumların gerçekliği hakkında hiçbir fikri olmayan naif bir iyiliksever gibi.

Ama gerçekte, tatlı ya da uysal olmaktan başka bir şey değildi. Görünüşünün hemen altında kaynayan bir ateş kazanı vardı.

naif görünümlü yüz hatları vardı. Ve iradesi güçlüydü, tıpkı Saldırıdan kurtulduktan sonra kaçması, üstelik bunu plansız ya da akılsızca yapmaması bunu kanıtlıyordu. Baskı altında soğukkanlıydı ve ayakları üzerinde hızlı düşünüyordu.

Hancock'un onun yanında gardını düşürmesi mümkün değildi. Ona ve niyetlerine güvenmemesi için çok fazla neden verirse - ki bunun için her türlü nedeni vardı-

kaçmakta tereddüt ediyordu ve başka birini daha harcayacak zamanı yoktu.

onu yere serdiği hafta. Bu sefer Yeni Bir Çağ'dan önce ona .

"Birkaç gün. Belki daha fazla. Belki daha az."

Sanki önemli değilmiş ve kendinden eminmiş gibi omuz silkti. Ne kadar zaman alırsa alsın onu oraya götürecekti. Ona inanması gerekiyordu. Ona. Ama onu kendisine güvenmesi için asla cesaretlendirmeyecekti.

Honor'ın gözleri şaşkınlıkla irileşti. Sanki teyit almak ister gibi Mojo'ya bile baktı ve sonra diğer adamın ifadesinden bir şey okumaya çalışmanın ne kadar saçma olduğunu fark etmiş gibi tiksinti dolu bir ses çıkardı.

"Helikopterin yok mu? Belalı bir helikopter gibi mi? Ne tür bir askeri birlik bir ..kurtarmak için gönderilir?" Tedirginlikle bir elini boyalı saçlarında gezdirdi. "Neyim ki ben? Tam olarak rehine değil. Kayıp bir kişi mi? Ama Hâlâ hayatta olduğumu bilen var mı? Bombalamadan kurtulduğumu?"

Gözlerinde acı parladı. Fiziksel değil ama duygusal bir acı, sanki ailesini ve yaşadığı kederi düşünüyormuş gibi. Onun ölü mü diri mi olduğunu, acı çekip çekmediğini, korkup korkmadığını, kimsenin olmadığı bir yerde tutsak olup olmadığını bilmemeye katlanıyor olmalılar. onu hiç bulamayacaktı.

Aynı hızla silkindi, acıyı gözlerinden kovdu ve keskin bir şekilde Hancock'a yeniden odaklandı. O artık beklenmedik bir şekilde . . . güçlü. Kendini sık sık hiçbir şeye şaşmazdı. Ama Honor tam da buydu. Tamamen beklenmedik ve yine de canlandırıcı bir şey.

"Ne tür bir askeri birliğin Helikopter mi? Bırak beni çıkarmayı, sen nasıl çıkacaktın?" diye sordu, kuşkusu sorusundan belliydi. "Buradan öylece arabayla çıkacağımızı mı sanıyorsun?"

Ve sonra kaşları çatıldı, sanki fark etmiş gibi Başka bir şey. Kadın çok fazla lanet olası soru sordu, ona minnettarlığını göstermek yerine onu takip eden pisliklerin onu yakalamasını engelledi ve sinirlenmeye başlamıştı. Onun için olmasaydı

şimdi bile korkunç bir şekilde acı çekiyor olurdu ve günlerce, hatta haftalarca sürecektir sonsuz acı ve ıstırapla yüzleşecekti. Zihninden kopardığı vicdanı derinlere fısıldıyordu.

İçten içe onu da aynı kadere maruz bırakacağını düşünüyordu. Sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyor ve daha da kötüsü, çilesinin bittiğine dair sahte bir umut aşıyordu. Ve bu onu daha da öfkeliyordu. Bunu ondan saklamaya da zahmet etmedi.

Adam daha öfkesini dile getiremeden, kadın sanki onun öfkesini okşamanın tehlikesini anlamamış gibi ilerlemeye devam etti.

"Peki ya günler? Bir, en fazla iki gün içinde sınırı geçmiş olurum ve ben yürüyordum. Arabayla gidiyoruz. Bu sadece saatler sürer!"

Öfkesinin sertliğini zorlukla dizginledi ama konuşurken sesi hâlâ kızgın geliyordu. "Bence anlamsız sorular sorarak ve hediye edilen atın ağzına bakarak çok fazla zaman harcıyorsun."

Kızgın kömürlerin üzerinde onu tırmıklarken dizindeki bağı çözüyordu.

Kızgınlıkla, çamurlu bir yapışkan tabakayı örten son şeridi zorla çekti.

bandajı dizinin etrafındaki çıplak deriye yapıştırdı. Bez, ince bir kabuk tabakasını da beraberinde götürerek çekildi. Kan hemen

ve Hancock nefesinin altında küfretti. Onu incitmek istememişti, lanet olsun. Gerektiğinden fazlasını ifşa etmeden onun güvenini kazanmalı, peşindeki teröristler tercih edilebilir bir seçenekmiş gibi davranmamalıydı.

İrkildi ama sonra dudağını ısırды, dişlerinin beyaz kenarları zar zor görünüyordu. Yüzünün rengi solmuş, tenine sürülen boya bu solgunluk karşısında daha da koyu ve doğal olmayan bir görünüm almıştı.

Hancock yine içinden küfretti ve Mojo'nun uzatmakta olduğu bez parçasını almak için elini uzattı. Taze kanı sonra Mojo'nun uzattığı hidrojen peroksit şişesini aldı ve bakışlarını Honor'a çevirdi.

"Bu acıtacak," dedi, sesi zaten istemedi onu incittiği için bir özür gibiydi.

"Bunu atlatacağım," dedi, bakışları taş kesilmişti.

Yine de gözlerini kapadı ve Hancock sıvıyı tüm dizine damlatıp durulamayı emmesi için bezi kullandığında tehlikeli bir şekilde sallandı. Yan yatmış gibi görünüyordu ve Mojo da öyle düşünmüş olmalıydı çünkü

Kocaman eli kızın narin kemik yapısını gölgede bırakacak şekilde üst kolunu avuçladı ve onu sabitleyerek yerinde durmasını sağladı.

Honor gözlerini hiç açmadan, "Teşekkür ," diye mırıldandı.

"Kötü büyü," dedi Mojo, Honor'a bakarken başını sallayarak. Hancock şişmiş dizine artık çok daha fazla dikkat ediyordu.

Hancock kendini "Buradaki hava sahasını Yeni Çağ kontrol ediyor," diye açıklarken buldu. Sanki cevapları hak ediyormuş gibi. Hay sikeyim. Gerçek bir özür dilemeye olabildiğince yakındı ama

Ona üzgün olduğunu söyledi. Sesi hâlâ öfkeyle gergin olsa da devam etti. Ama artık ona değilHerhangi birine açıklama yapma ihtiyacı hissettiği için kendisine. Öfkesini ve hüsrânını ondan çıkardığı için. Onu incittiği için.

istemedi. "Bir savaş uçağını düşürebilecek silahlara sahipler. Bir helikopter onlar için çocuk oyuncağı olur.

Riske girmeden önce onların kontrol alanını aşmamız gerekiyor ve bu alan oldukça geniş ve her geçen gün daha da genişliyor.

hava yoluyla seyahat etmek. Bu yüzden güvenli olduğu zamana kadar karada seyahat ."

"Ama neden sınırdan uzaklaşıyoruz?" diye sordu, bu kez sesinde suçlama yoktu. Sadece gerçek bir şaşkınlık.

Belki de ondan elini eteğini çekmeli ve Conrad'ın onun bakıcılığını üstlenmesini sağlamalıydı. Hancock'tan korkmadığı belliydi, bu da onu kızdırdı ve

erkek egosunu itiraf etmek istediğinden daha fazla zedelemişti. Ancak Conrad herkesten nefret ediyordu ve aksini iddia etme zahmetine girmiyordu. Takımına sadakatini ve saygısını gösterdi. Hayır.

başka biri. Ve Hancock da o gece Conrad'ın emir aldığı ve dünya. O da Hancock gibi gönderildiği için hiç mutlu olmamıştı.

ayak işlerine bakan çocuklar, kendi açılarından çok fazla zaman ve çaba harcayan bir kadını yakalamak için.

"Bir an için şansınızın yaver gittiğini ve köyün etrafında sizi bekleyen adamları atatabildiğinizi varsayalım - ki bunu yapamazdınız. Ama diyelim ki geçtiniz ve sınıra ulaştınız ve orada özgür düşündünüz. Bir sonraki ülkeye geçtikten bir mil sonra çivilenmiş olurdunuz. Bir çocuk bile senin

Hedef. İki nokta, yani saldırınız ve özgürlük olarak algıladığınız şey arasındaki en kısa mesafe düz bir çizgidir. En yakın Amerikan varlığı. Ve sınırı geçtikten sonra özgür olduğunuzu düşünürdünüz, oysa Yeni Bir Çağ'ın kölelerinin her yerde olduğu gerçeğinin yanı sıra, sınıra doğru gittiğiniz gerçeğiyle birlikte başınıza büyük bir ödül konmuştu.

çok geniş bir alana yayıldı. Herhangi bir sayıda insan sıraya , pusuya yatmış, sizi düşmana teslim etmek için can atıyorlar."

Gözlerinde öfke kaynadı ve yüz hatları gerginleşti. Parmakları kalçalarının üzerinde sıkı yumruklar halinde kıvrılmıştı ve adam onun kendisine yumruk atmak istediğini düşündü. Neredeyse gülecekti.

"Aptal olduğum için mi bu kadar uzun süre hayatta kaldığımı sanıyorsun?" tısladı. "Sadece bir sınırı geçmenin beni bir şekilde yakalanmaktan ya da zarar görmekten muaf kılacağını düşünecek kadar çocuksu bir aptal olduğumu mu? Ben yalnız bir kadını,

Yalnız seyahat etmek. Bir grup pislik tarafından avlanmıyor olsaydım bile, başka kaynaklardan gelebilecek herhangi bir risk altında olacaktım. Eve dönmek için uçağa binene kadar gardımı asla düşürmezdim ve hala da düşürmeyeceğim."

Çenesi yukarı kalktı, meydan okuyan, meydan okuyucu bir hareketle ona ya da nedenlerine güvenmediği uyarısını yaptı. Hayır, aptal değildi. Bir kez olsun böyle düşünmemişti.

Aptal, kendini onun kollarına ve merhametine bırakır ve asla sorgulamazdı, sadece onu kurtarmaya geldiğini varsayardı. Aptal, kendini enkazdan çıkardıktan birkaç saat sonra onu yakalatırdı. Aptallar sıcak, çorak, bilmedikleri bir , kendilerinden başka yardım edecek kimse olmadan bir haftadan fazla hayatta kalamazlardı.

"Bu anlamsız ve çocukça bir tartışma," dedi, kasıtlı olarak kendi sözlerini ona karşı kullanıyor. "Sınır gözetleniyor ve yoğun bir şekilde devriye geziliyor. Sınır ile davanıza uzaktan yakından dost olan herkes arasındaki barikatlarla kapatılacak ve mühürlenecek. Ve buradan bir helikopterle çıkmaya kalkışırsak kığımızdan vurulacağız. Şimdi, saçma merakınızı giderdim mi, böylece zaman kaybetmeyi bırakabiliriz?"

"Tabii ki. Güvenliğimi etkileyecek ya da beni öldürebilecek bir şeyi bilmeye ne hakkım var? Evet, çocukça davrandığım doğru. Elbette, efendim ve efendimiz.

Devam et. Umarım ne yaptığını .

Çünkü şu ana kadar arzulanan çok şey bıraktınız. Çok fazla konuşma duydum ama söylediklerinizin doğru olduğuna dair bir kanıt yok. gerçek."

BÖLÜM 8

HONOR'UN tüm vücudu ağrıyordu. Yolu olmayan bir arazide ilerlerken, kilometrelerce öteden görülebilen bir toz bulutu savururken başı ve dizleri fena halde ağrıyordu.

Görünürlükleri konusunda fazla endişeli görünmüyorlardı ve neden kendisi gibi karanlıkta seyahat etmeyi tercih merak etti. Bu onu kesinlikle bu kadar uzun süre hayatta tutmuştu.

Acının bu kadar şiddetli olduğunu hatırlamıyordu, ama sonra uzaklaştırmakta ve varlığını inkar etmekte çok ustalaşmıştı. Başka bir seçeneği yoktu çünkü durmak ya da tereddüt etmek bile yakalanması anlamına gelirdi. Artık her keşfedilme tehdidinden bir şekilde uzak olduğu için, sanki zihni artık vücudunun çığlıklarını engelleyemiyordu.

Honor birkaç kez, Hancock'un ve diğer tarafındaki sert, iletişimsiz adamın bedenini kendi bedenleriyle sabitleyerek en kötü darbelerden koruduğuna yemin edebilirdi. Ama bu muhtemelen onun hayal gücüydü. Onlar da tıpkı kendisi gibi savruluyorlardı. Onlarda hiç yumuşaklık yoktu. Ve kesinlikle ona hiçbir sebep vermemişlerdi.

Onun bir baş belasından başka bir şey olduğuna inanmak, muhtemelen itiraz ettikleri ve yalnızca kesin emirler altında yerine getirdikleri bir görevdi.

Ama kimden? Hayatta kaldığı haberi yayılmış mıydı? Acaba ABD hükümeti, en iyi adamlarından bazılarını riske atacak ya da daha kötüsü A New Era ile gayri resmi bir savaş başlatacak kadar önemsiz bir yardım görevlisini mi önemsiyordu? Yoksa hikâyesi medyaya ulaşmış ve sansasyonel bir tarzda tüm dünyayı kasıp kavurarak ABD'yi harekete geçmeye mi zorlamıştı? Ve Tanrım, onun

aile dayanabilir mi? Hancock'a onlarla iletişime geçmenin bir yolu olup sormak istedi. Sadece onlara haber vermek için. hayattaydı. Ama hayır, bu zalimlik olurdu. Henüz ormandan ve onlara boş yere umut vermek sadece Sonunda ölmek onlar için korkunç olurdu.

Cevap istiyordu ama bu adamlar olabildiğince ketumdu. Hancock onun daha zararsız sorularına bile federal bir mesele haline getirmeden cevap vermedi. Sanki kaderini bilmeye hakkı yokmuş gibi.

Adamın otoriter ve aşağılık tavırları karşısında öfkesi damarlarında yeniden alevlendi. Ama tam da onun ima ettiği gibi mi yapıyordu? Hayır, hiçbir şey ima etmemiştir. Çok açık bir şekilde ona hediye atın ağzına baktığını söylemişti. İyi bir hasta başı tavrı tamamen isteğe bağlıydı. Eğer Onu ülkeden çıkardılar ve eve geri dönerken, umurunda olsa bile hepsi yanan pislikler olabilirdi.

"Yaran ne kadar kötü?"

Hancock'un yumuşak sorusu onu irkiltti ve arazi aracının içine çöken sessizliği bozdu.

Elinde olmadan şaşkınlıkla başını ona doğru çevirdi ve soruyu hayal edip etmediğini merak etti. Ya da adamın sesindeki gerçek endişeyi. Elbette en azından o kısmı hayal etmişti.

Bu kadar hızlı dönmek onu hemen pişman etti. Başına bir ağrı saplandı ve aniden görüşünde siyah noktalar belirdi, çevresi giderek soluklaştı ve neredeyse siyaha dönüştü.

Hancock yemin etti ve sonra aniden kendini aşağı doğru hafiflemiş buldu, başı hafifçe Hancock'un kucağına. Diğer adam kızın bacaklarını kaldırdı ve iki adamın arasında uzanacak şekilde kucağına yerleştirdi.

"Bana başından yaralandığını söylememiştin. Sadece diz yaralanması," dedi Hancock acımasızca.

Parmakları daha şimdiden saçlarına girmeye başlamıştı ve kadın onun sert davranmasını bekleyerek gerildi. Ama adam saç derisine dokunurken son derece nazikti.

"," diye gevelemeyi başardı. "Nereden bilebilirdim ki? Saldırıdan sonra şoktaydım ve sonra kaçmak ve hayatta kalmak için bir plan oluşturmaya çalışıyordum. Kayda geçen tek yaralanma dizimdeydi. Yürümemi zorlaştırıyordu."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Hancock kuru bir sesle. "Hâlâ çok şiş, şüphesiz tüm o yürüyüşler yüzünden daha da kötüleşti."

Parmakları bir noktanın üzerinde gezindi ve kadın hemen çığlık attı, karanlık ve mide bulantısı onu sardı.

"İşte ," dedi sakın, etkilenmemiş ses tonuyla. "Orada büyük bir şişlik var. Muhtemelen bir beyin sarsıntısı."

"Henüz ölmedim," dedi ekşi bir ses tonuyla. "O kadar ciddi olsaydı şimdiye kadar çoktan bayılmış olurdum."

Gülme gibi bir ses duydu ama Hancock ne gülümsedi ne de güldü, yani belli ki hezeyanı varlığını hissettiriyordu.

"Hayır, ölmeyeceksiniz ama iyileşebilmeniz için dinlenmeniz gerekiyor."

Homurdanmaya başladı ama bunun çok fazla acı vereceğini fark etti. "Hayatınız için koşarken dinlenmek ve rahatlamak biraz zor."

Ayaklarını kucağında tutan adam Hancock'a şüpheli bir şekilde şırıngaya benzeyen bir şey. Üç tane. Onları ne zaman ve nereden almıştı? O almamıştı. hareket tespit etti, ama o anda o kadar da tutarlı değildi.

Korku onu sardı ve tam Hancock'un eli şırıngaların etrafına dolarken adamın elini tutmak için uzandı. "Bunlar nedir ve ne yapmayı planlıyorsun?"

korkuyla sordu.

"Kendini sakınleştirmelisin, Honor. Gereksiz endişelere kapılmadan da yeterince stres yaşıyorsunuz. Sana sadece antibiyotik ve ağrı kesici iğne yapıyorum. Böylece azalacak ve düzgün bir şekilde dinlenebileceksiniz."

"Klinikten kaçmadan önce kendime bir antibiyotik iğnesi yaptım," dedi. "Ve yanıma hap aldım ve o zamandan beri günde üç kez alıyorum."

"Akıllı kız. Ayaklarının üzerinde iyi düşünüyorsun."

Bu bir iltifat mıydı? Duygusuz, kibirli pislik Hancock'tan mı? Belki de Hancock'tan daha berbat durumdaydı. Başlangıçta öyle düşünmüştü, çünkü şimdi olmayan şeyleri hayal ediyordu.

"Bununla birlikte, düzinelerce yerde kesik ve sıyrık var ve bunların hepsi sakatlayıcı enfeksiyona yatkın; şu anda kesinlikle ihtiyacımız olmayan bir komplikasyon. Ve o diz hala oldukça kötü görünüyor ve hala normal boyutunun iki katına kadar şişmiş durumda. Antibiyotiklere ve ağrı kesicilere ek olarak, iltihaplanmaya yardımcı olması için sana steroid iğnesi de yapacağım. Medrol doz paketim var.

Bu gece alın ve önümüzdeki beş gün boyunca devam edin. Yarından itibaren rahatlama hissetmeye başlayacaksınız."

"Beş gün boyunca gideceğimiz yere varamayacak mıyız?" sordu endişe içinde.

Panik omurgasına doğru sıçradı. Beş gün sonsuzluk gibi . Her hareketini takip eden katillerden kaçarak geçirdiği günler bitmek bilmiyordu. Umut etmişti. O

Artık yardım aldığına göre kısa sürede güvenli bir yere varacaklarını varsayıyordu. Bu kadar uzun süre açıkta kalma fikri onu korkutuyordu. Kendisi de dahil olmak üzere yedi kişilik bir gruptular,

ve bir çatışmada Hancock ve adamlarına hiçbir yardımı olmazdı. Ve hedeflerine ulaşana kadar asla geri çekilmeyecek sayısız çılgın militanla karşı karşıyaydılar. Onu yakalamak.

Gözleri kapalı olmasına rağmen onun omuz silktiğini görebiliyordu. Sanki bu onun için bir endişe kaynağı değilmiş gibi. Yeteneklerine gerçekten bu kadar güveniyor muydu? Adamlarının yeteneklerine? Bu tür bir kibir ve kendine güven onu rahatlatmalıydı. Ama içindeki endişeyi tam olarak bastıramıyordu.

çaresiz korku her şeyin önüne geçti.

"Oraya varana kadar bilemeyeceğim," dedi belli belirsiz. "Şimdi kırırdama ki iğneleri yapabileyim. Yanabilir ama çabucak geçecektir."

"Zaten olduğundan daha fazla acıtamaz," dedi gergin dudaklarının arasından.

Belli ki önce ağrı kesiciyi enjekte etmişti, bunun için minnettardı, çünkü artık kabullenmişti, acı Vücudunda amansız dalgalar halinde çılgılık atıyordu. Adam giysisinin katlarını yukarı çekip kalçasını ortaya çıkardığında rahatladığını hissedebiliyordu. Sahte bir alçakgönüllülükle itiraz etmedi. Bu noktada onu rahatlatan her şey, adamın onun hoşuna gideceğinden çok daha fazlasını ortaya çıkarıyor olmasından daha önemliydi.

Ayaklarının dibindeki adam, Hancock'un kalçasının arkasına erişebilmesi için onu yeterince döndürdü ve ardından Hancock, her iki enjeksiyonu da etkili bir şekilde uygulamadan önce bölgeyi alkolle temizleyerek dikkatlice temizledi.

Birkaç saniye içinde her şey sona erdi ve Hancock giysilerini yeniden ayarlarken o da sarktı. Daha şimdiden etrafı sıcak, puslu bir ışıltıya bürünmüştü ve vücudunu, her zaman var olan acıyı kovalayan harika bir kurşuni his kaplamıştı.

Yine de bilinçsizliğin ağır katmanlarına karşı mücadele etti ve gözlerini açıp endişeli sorusunu Hancock'a yöneltecek kadar geldi.

"Ya başımız belaya girerse? Şu anda bir kese kâğıdının içinden bile çıkamam," diye itiraf etti.

Hancock'un ses tonunda bir parça eğlence vardı. "Savaşmayı bize bırakın. Henüz bir sorun çıkacağını sanmıyorum. O yüzden dinlenmek ve iyileşmek için bu fırsatı değerlendirin."

Belki de sonuçta insandı. Ya da belki de onu yanlış değerlendirdi. Ne de bir görevi yerine getiriyordu. Tıpkı diğer askerler ya da özel operasyon güçleri ya da her ne haltsa onlar gibi. Black ops olabilir mi? Kesinlikle yeterince ketum biriydi ve hizmet ettiği ordu kolunu belirtmemişti. Belki de resmi olarak görev yapmayanlardan biriydi.

mevcuttu ve ona daha sonraki bir tarihte yanlışıyla sızdırabileceği hiçbir bilgi vermedi.

Umurunda değildi. Eve döndüğü sürece perilerin onu kurtardığını iddia edecekti. Güvende. Canlı olarak.

"Teşekkür ," diye fısıldadı, hâlâ sahip olduğu son farkındalık parçasına tutunuyordu.

Bu kez Hancock'un sesinde gerçek bir şaşkınlık vardı.

"Ne için?"

"Beni kurtardığın için," dedi, kelimeleri neredeyse anlaşılmıyordu. "Bana yardım ettiğin için. Ve beni geri getireceğine söz verdiğin için. ev."

Adam onun altında sertleşti. Bacaklarındaki kasların sertleştiğini hissedebiliyordu ve dalgın bir şekilde elini okşayan el durdu ve sonra geri çekildi.

"Ben böyle bir söz vermedim, Sayın Yargıç," dedi gergin bir sesle.

Belki de insanların ona teşekkür etmesinden rahatsız oluyordu. Eğer kayıt dışı olsaydı ve var olmasaydı, o zaman kullanılmazdı.

herhangi bir şey için teşekkür edilmesine. O ve adamları birer hayaletti. Yaşamak için ne korkunç bir yol. Başkaları için hayatını riske atmak ve asla teşekkür edilmemek.

"Denemen yeterli," diye mırıldandı. "Sen benim son ve tek umudumsun. Bu yüzden teşekkür ederim."

"Git uyu, Onur," dedi, ses tonundan kızın sözlerinden hiç hoşlanmadığı anlaşılıyordu. "Yapabiliyorken dinlenmen gerek."

Bu, itaat etmekte hiç zorlanmadığı bir emirdi. Zaten yolun yarısından fazlasını kat etmişti. Tek yapması gereken, kirpikleri yanaklarına değecek şekilde göz kapaklarının ağır ağır düşmesine izin vermek ve unutuşun tatlı çağrısına boyun eğmekti.

BÖLÜM 9

Grup, geceyi geçirecekleri bir yeraltı yerleşkesinde durduğunda saatler geçmişti. Karanlık çoktan çökmüştü ve çölde hiçbir yolun olmadığı bir patikada ilerlerken yolu yavaşlatıyordu.

Bu iş Hancock'un istediğinden daha uzun sürmüştü ama savunmaya elverişli olmayan bir bölgede açıkta durarak adamlarını riske atmak istemiyordu. En azından burada, yeraltında patlamaya dayanıklı bir sığınakta olacaklardı ve sırayla nöbet tutacaklardı, böylece biri yaklaşmaya kalkarsa haberdar olacaklardı.

Adamları çok az uykuyla ya da hiç uyumadan çalışmaya alışkındı. Bir savaşta günlerce ayakta kalıp yine de uyanık ve bilinçli olabilirdi, bu yüzden nöbette geçirilen birkaç saat onları ileriye dönük olarak pek etkilemezdi.

İndi ve sonra uzanıp Honor'un küçük bedenini kollarının arasına aldı, Conrad'ın aceleyle açtığı girişe doğru ilerlerken göğsüne yasladı.

"Aracı siper alın," diye emretti Hancock, adamlarına emir vermek için girişte. "Mojo, sen ve İlk nöbeti Conrad alsın. İki saat. Henderson ve Viper, sonraki vardiyayı siz alın." Copeland'a -ya da baskı altında her şeyin üstesinden gelebilen soğukkanlı tavrından dolayı ona verilen isimle Cope'a- bir göz attı. "Cope, sen ve ben son nöbeti alacağız. Kalkış zamanı geldiğinde herkesi kaldıracam. tekrar hareket et."

"Neden şimdi duruyoruz patron?" Conrad meraklı bakışlarıyla sordu.

Hancock adamlarının bu alışılmadık mola karşısında neden şaşkınlıklarını anlayabiliyordu. Genellikle hedeflerine mümkün olduğunca çabuk ulaşmak için kendilerini zorlar, günlerce uykusuz kalırlardı.

"Dinlenmek ve iyileşmek için zaman bulamazsa kadın bizim işimize yaramaz."

"Kötü büyü," diye mırıldandı Mojo.

Cope, "Bu görevin berbat olduğunu söylemekte bir sakınca görmüyorum," diye konuştu.

Hancock şaşkınlıkla adamına baktı. Adamlarından hiçbirinin iyi ile kötü arasındaki o belirsiz alanda yer alan pek çok görevle ilgili sorun çıkardığını hatırlamıyordu. Bazıları ruh emiciydi, içlerinde çok az insanlık kalana kadar her seferinde onlardan bir parça alıyordu.

Hancock da dahil. Bu görev onların en kötülerinden biri sayılmazdı. "İyilik" ve başkalarını koruma adına çok daha kötülerini Kendilerini savunamayan masumları. Titan'ın işi buydu. Onlar için ayakta durmak. Onlar cahillerin uykusunda uyurken, ölüme ne kadar yaklaştıklarını asla bilmeden onları korumak.

"Kaderini hak etmiyor," dedi Cope açıklama olarak, yüz ifadesi asıktı, her zamanki soğuk ve duygusuz bakışlarında gerçek bir öfke vardı. "Ve onu kandırdığımız gerçeğinden hoşlanmıyorum. O ... cesur biri," dedi, sanki doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyormuş gibi.

onu tarif ediyor. "Bağışlanmayı hak ediyor. şerefsizlere bir haftadan fazla dayandı ve yakalanmaktan kurtuldu. Bırakın bir kadını, aynı şeyi iddia edebilecek başka birini tanımıyorum. O zaten sadece buradaki insanlar için değil, ABD'de de ulusal bir kahraman."

Mojo tekrar "Kötü mojo," deyince Hancock, Mojo'nun duygularının Copeland'inkileri yansıttığını ve ilk "Kötü mojo"yu bu yüzden söylediğini fark etti.

Hay sikeyim. Bu, ekibiyle daha önce hiç karşılaştığı bir sorun değildi. Bir kere bile. Grace'i KGI'dan zorla aldıklarında, KGI'nın adamlarından birini vurduklarında bile

ve neredeyse Rio'yu öldürecekti. Ve Grace'i de. Caldwell'in Maren'i hamileyken ve savunmasızken kaçırmasına ve Hancock'un zorlamasıyla onu kilit altında tutmasına izin verdiklerinde değil.

Yeni gelişen vicdanı araya girecek ve onu kurtarmak için görevini mahvedecekti.

"Bir kahraman mı? Ya da yüz binlerce masum Maksimov'u tamamen ortadan kaldırmazlarsa onun kurbanı olacak insanlar?" Hancock meydan okuyan bir ses tonuyla sordu ve adamlarına dünyadaki rollerini hatırlattı. Onlara amaçlarını hatırlatarak. Tek amaçlarını. Görevleri yargılamak, kimin değerli ya da değersiz olduğuna karar vermek değildi. Onların tek görevi dünyayı masumları avlayan yırtıcılardan temizlemektir, bu da bazen kendilerinin de masumları avladıkları anlamına geliyordu.

Amaçlarına ulaşmak için masumları avlıyorlar.

Rütbelerindeki anlaşmazlık kendi düşüncelerini çok yakından yansıtıyordu; suçluluk hissetmesine izin vermeyerek sıkıca bir kenara ittiği düşünceler. Ya da pişmanlık. Bu durum hiç hoşuna gitmemişti ve kontrolden çıkıp isyan çıkmadan önce bu işi kökünden halletmesi gerekiyordu - ki bu milyon yıl geçse de aklına gelmeyecek bir şeydi. Adamları çok Sabit. Çok sağlam. Çok odaklanmış. Tıpkı gibi. Onu takip ettiler, hiç sorgulamadılar.

Şimdiye kadar.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Cope. "Ama bundan hoşlanmak zorunda değilim." "Bundan hoşlanmak zorunda değiliz," dedi Hancock sıkı sıkıya. "Ama biz işimizi yapmak zorundayız. Bir masumun ölümü pahasına da olsa. Birçoğunun iyiliği."

"Evet, evet, biliyoruz," dedi Cope sabırsızca liderinin sözünü keserek, yine Hancock'un adamlarının asla yapmaya cesaret edemeyeceği bir şey yaparak. "Birçoğunun iyiliği, diğerlerinin iyiliğinden önceliklidir.

Bir. Takım sloganı. Her neyse işte. Ama bu oldukça eskidi ve bu yüzden Maksimov'dan sonra işim bitti."

"Yeni Bir Çağ'ın peşinden gitmemiz gerektiğini biliyorsun," dedi Hancock sessizce, Honor'ı hâlâ göğsünde sıkıca tutarak.

Ekip üyeleri arasında bakışmalar oldu. Bazıları onaylama. Bazıları istifa ve kabullenme. Bazıları kararsız.

"Kötü mojo," dedi Mojo, duruşunu açıkça yansıtan hoşnutsuz bir sesle. Ve bu ne görevle ne de "daha büyük iyilikle" ilgiliydi.

"Peki sonra ne olacak?" Conrad ilk kez konuşarak sordu. "Ben varım. Seninleyim. Bunu biliyorsunuz. Ama ne zaman iyi bir savaş vermeyi bırakıp başkalarının bizim yerimize savaşmasına izin vereceğiz? Her zaman halledilmesi gereken başka bir pislik vardır. Maksimov'dan sonra, Yeni Bir Dönem'den sonra

bir başkası olacak. Her zaman bir başkası vardır. Ne zaman bitecek?"

Hayal kırıklığı Hancock'un omurgasını yaladı. Ve adamları arasında ortaya çıkan çatışmanın kaynağı kıvrılmıştı. Kollarında korumacı bir şekilde. Küçük bir kadın. Çok küçük bir parçası da diğerleriyle birlikte ölmüş olmasını diledi. Çünkü o zaman burada olmazdı, ülkenin yarısını onun peşinden koşturmuş olmazdı. Emrinde çalıştıkları onca zaman boyunca öncelikleri hiç değişmemiş olan adamlarıyla bu saçma konuşmayı yapmayacaktı. Ve yine de küçük bir kadın birlikteliklerine büyük zarar vermişti ve bu onu çok kızdırmıştı.

Eğer hayatta kalmasaydı, işler çok daha az karmaşık olurdu.

Hancock dürüstçe, "Bu sizin seçiminiz olmalı," dedi. "İstediğin zaman çekip gidebilirsin. Kimse seni kalmaya zorlamıyor. Yap

Sana ihtiyacımız mı var? Tabii ki var. Beşinizden daha fazla arkamda olmasını istediğim kimse yok. Ama buradaki herkes herhangi bir zamanda çekip giderseniz anlarım. Maksimov'dan sonra, eğer siz -herhangi biriniz- onu asmaya hazırsanız, kimsenin iyi yolculuklar dışında söyleyecek tek bir sözü olmayacak. Hizmetleriniz için size her zaman minnettar kalacağım. Bana ihtiyacınız olursa, tek yapmanız gereken aramak. Her zaman arkanızda olacağız. Bir kez bizden biri oldun mu, her zaman bizden biri olursun. Emekli olman hiçbir şeyi değiştirmez."

Adamları sessiz kalınca Hancock onlara yanlış anılayamayacakları sabırsız bir bakış attı. Aracı siper alın ve gece için yatin. Zaten yeterince zaman kaybetmişlerdi. Kaybedecek zamanları yoktu.

Sonra barınağın derme çatma merdivenlerinden indi ve küçük muhafazanın en uzak köşesine giderek Honor'ı karyolalardan birine yerleştirdi, böylece kendisi ve adamları onunla giriş arasında olacaktı. Burası küçük yerleşkedeki en güvenli yerdı.

Burada çok iyi korunuyorlardı; ısı izlerinin içeri girmesini ve dışarıdan ısı arayan aletler kullanan biri tarafından tespit edilmesini engelleyen güçlendirilmiş duvarlar ve tavanlarla evriliydiler. Ve eğer birisi

bir nükleer bomba attığında, patlamalara karşı güvendeydi. Tabii sürekli ve ağır bir saldırıya maruz kalmadıkları sürece.

Titan'ın ABD hkmetine bağlı olarak çalıştığı ve görevlerini her türlü aracı kullanarak yerine getirme iznine sahip olduğu günlerden kalma bir tesisti. Paranın satın alabileceği en iyi şeylerle donatılmışlardı. Buraya geri dönmek riskliydi ama Titan uzun zaman önce

dağılmıştı ve sadece KGI ve yalnız bir CIA ajanı ile sadece CIA ajanı Resnick'e rapor veren kara operasyon ekibi, Hancock ve adamlarının hala hayatta olduğunu ve yollarına çıkan herkes için kesin bir tehdit oluşturduğunu kesin olarak biliyordu.

Özellikle st kademelerde, Titan'ın kuruluşunda rol almış olanlar arasında Titan'ın hâlâ faaliyette olduğuna dair şüpheler vardı. Ya da daha doğrusu haydutlaşmışlardı. Ancak sadece çok azı onların çok daha fazla hayatta ve her zamankinden daha tehlikeli.

Tam olarak müttefik olmasalar da KGI konusunda hiçbir endişesi yoktu. Düşman mıydılar? Sadece KGI cevap verebilirdi.

Ama Hancock'a borçluydular. Grace'i ve tek günahı tamamen kötü bir babadan doğmak masum bir ocuk olan Elizabeth'i korumak için çok şey yapmıştı. KGI o zaman bunu bilmese bile. Hâlâ bilmiyor olabilirlerdi.

Ve Maksimovu alaşağı etmeye en çok yaklaştığı Maren Scofield -şimdi Maren Steele- için görevini feda etmişti. Şimdiye kadar.

Bu yüzden, iki adamlarının yaralanmasından sorumlu olsa bile KGI'nın onu ya da varlığını satacağından şüpheliydi. Onlar çok onurlu insanlardı. Gerçek Kaptan Amerika'lar. Hancock'un olmadığı ve olmak istemediği her şey.

CIA ajanı başka bir konuydu ama hükümeti ona sırt çevirmişti, tıpkı Titan'a sırt çevirdikleri gibi. Titan Adam Resnick'i neredeyse öldürmüştü ve gizli dosyalarına erişmiş olsa da Resnick'in artık kendi saflarında misilleme yapacak müttefikleri yoktu. Hancock'un peşinden tek başına gitmesi aptallık olurdu.

Aptal. Ketum ve zekiydi ve en yüksek rütbeli askeri personelden Beyaz Saray'a kadar herkes hakkında bilgi sahibiydi. Pek çok kişi ondan korkuyor ve nefret ediyordu. Günleri büyük olasılıkla sayılıydı. Ölmesini isteyenlerin arasına Hancock'u eklemekten hayatta kalmak ve ölümünü kutlayacak olanlardan uzak için yeterince uğraşıyordu.

Şu anda Titan'ı avlayanlar paralı askerlerden başka bir şey değildi. Organize gizli operasyon grupları değillerdi. Hükümet içinde Titan'ın varlığından haberdar olan çok az kişi vardı. Bu yüzden birilerinin onları burada araması pek olası değildi. Hele de Yeni Bir Çağ bölgenin büyük bir kısmını kontrol ederken. Titan'ı alt etmek için cömert bir ödül toplamak, kendilerini öldürtme riskine değmezdi.

ve paralı askerlerin özverili fedakarlık kavramı yoktu. Görevleri onur ya da daha büyük bir iyilik için değildi. Tek amaçları ceplerini doldurmak ve itibarlarını yükseltmekti.

Viper küçük odaya girerken, "Her şey kilitli ve güvende," dedi. "Conrad ve Mojo nöbet tutmaya başladılar, böylece bir mil yakınımızda bir karınca osursa haberdar olacaklar. yer."

Hancock, "O zaman sen ve diğlereri yatın ve nöbet vaktiniz gelene kadar biraz uyuyun," diye talimat verdi. "Bu, kadını teslim edene kadar uyuyabileceğimiz son gece olabilir.

Bristow'a."

Bilerek Honor'ın adını anmadı. Adamları ona artık bir araç, bir piyon olarak değil, kahraman bir insan bakmaya başlamıştı. Onlar gibi sahte umutlar verilmesini hak etmeyen masum kadın.

Ona bu kadar çok kelimeyle yalan söylemeseler bile, gerçekten de ona veriyorlardı. Onları bir ihmal günahıydı, ama diğler pek çok günahlarının yanında önemsiz kalıyordu. Onlar gibi adamlar için kurtuluş yoktu. Sonsuz lanetlenmeye razı olmuşlardı, ruhları o kadar lekelenmişti ki bir daha asla ışığı göremeyeceklerdi. Eski ama yerinde bir deyişin dediği gibi, cehenneme giden yol iyi niyetlerle döşelidir.

Viper ışıkları söndürerek içeriği karanlığa gömerken, adamlar yanlarında taşıdıkları birkaç karyola ve yatağa yerleştiler. Emir verildiğinde uykuya dalmak üzere eğitilmişlerdi, vücutları fırsat bulduklarında uyumaya ve uyanık, tetikte, harekete hazır bir şekilde uyanmaya alışkındı.

Yine de Hancock kendini bunu yapamaz halde buldu. Adamları çoktan uykuya daldıktan çok sonra, Hancock orada yatıyordu, yatağı Honor'un karyolasından sadece birkaç santim ötedeydi, düşünceleri

Bristow'un -ve nihayetinde Maksimov'un- ayaklarının altına sermeye hazırlandığı kurban tarafından tüketildi.

Başkaları tarafından fark edilmeyecek bir sesi yakaladığında zamanın nasıl geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama kulakları en ufak bir değişikliğe bile uyum sağlıyordu. Sese doğru döndüğünde, sesin Honor'un uyuduğu yerden geldiğini fark etti. Ya da onun uyuduğunu varsaydı.

Ses o kadar zayıftı ki ilk başta ya da sadece uykusunda çıkardığı bir ses olduğunu düşünmüştü, ama hayır, işte yine oradaydı. Sanki . . .

Ağlıyor.

Yumuşak, neredeyse sessiz bir ağlama.

Sikeyim.

Kalbi bu kadına karşı çoktan katılaşmış rağmen sıkıştı. Kadın gürültülü bir şekilde hıçkırıyor ya da sıkıntısını haykırıyordu. Aslında kadının ağladığının farkında olduğundan bile emin değildi.

Daha iyi düşünemeden kendini yukarı iterek onunla göz hizasına geldi ve daha da yakından bakarak karanlıkta bilinç seviyesini anlamaya çalıştı. Varsayımının doğru olup olmadığını anlamak için usulca yanağına dokunmak için uzandı ve parmakları gözyaşlarıyla ısladığında göğsü daha da gerildi.

Uykusunda ağlıyordu. Uykusunda hangi kâbusların ona işkence ettiğini sadece Tanrı biliyordu. Geçen hafta boyunca cehennemi görmüş ve . Onun için isteksiz bir hayranlık içinde direnç yükseldi. Belki de şimdiye kadar karşılaştığı en güçlü kadındı. Hayır, KGI için çalışan ve kendilerinden iki kat büyük bir adamın kıcını kolayca tekmeleyebilenler gibi bir kadın savaşçı değildi.

Dövüş becerileri ve kendini savunma konusundaki bilgi eksikliğine rağmen güçlüydü. İmkansızlıklar karşısında becerikli ve kararlıydı ve pes etmenin anlamını bilmiyordu. Birçokları çoktan pes edip kaderlerine boyun eğmişken, hatta kendilerini işkence ve aşağılanmadan kurtarmak için kendi canlarına kıymışken, o inatla hayata tutunmuş ve hayatı için savaşmıştı.

Onu uyandırmamak için dikkatlice kollarını hafif bedeninin altından geçirdi ve ona verdiği ağrı kesicinin etkisinden hâlâ kurtulamamış olmasını umdu. Ona bilerek yüksek doz vermişti, böylece ölü gibi uyuyacak ve çok şey kazanacaktı- dinlenmeye ve güce ihtiyacı vardı.

Onu yanındaki yatağa indirdi ve kendi kendine sadece adamlarını uyandırmasını istemediğini söyledi. Kızın hâlâ uyuduğundan emin olunca tekrar yatağına yerleşti. ve onu vücudunun sıcaklığına çekti, ona basit bir hediye sunmak için kollarını ona sarıyor

sarılmak ve rahatlatılmak. Ona olabilecek en kötü şekilde ihanet etmeyi planlarken yapabileceği en az şey buydu.

Sahip olduğunu düşünmediği bir şefkatle, kadının yüzünü örten saç tutamlarını itti ve gördüğü rüyadan dolayı yüzünde oluşan çizgileri düzeltti. Korku ondan somut dalgalar halinde yayılıyordu ve

İçinde derinlerde bir şey büküldü ve döndü

Kadının tüm vücudunun sessiz hıçkırıklarla sarsıldığını fark edince rahatsız oldu.

Adamlarının duyamayacağı bir fısıltıyla dudaklarını kadının kulağının kabuğuna değdirdi.

"Güvendesin, Honor. . Bu gece hiçbir şey sana zarar veremeyecek."

Bu gece ona verebileceği tek şeydi. Yarının ne getireceği hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak görevinde başarılı olursa yakın geleceğin ne getireceğini biliyordu. Honor'ın canının yandığını düşünmemek için gözlerini kapattı. Hasarlı.

Öldü.

Maksimov'dan yara almadan kurtulabileceği şüpheliydi, ama bu olası olmayan olay gerçekleşse bile, o Hancock'un şu anda onu korumak için büyük mücadele verdiği gruba teslim edilecekti. İroni yakıyordu. Ve kesinlikle onlardan zarar görmeden ya da hiç kaçamayacaktı. Maksimov ona ne verirse versin, bu Yeni Bir Çağ'ın ona vereceğinin çok küçük bir kısmı olacaktı.

Hayatını ve adamlarının hayatını riske attı. Sırf Maksimov onu bir pazarlık aracı olarak kullanabilsin diye Honor'u Yeni Çağ'ın elinden almak için. Ve onu ... Yeni Bir Çağ'a.

Kaderi kaçınılmazdı. Çünkü yapılacak en doğru şey, onu Maksimov'a teslim etmek ve Hancock'a, alt etmeyi tek görevi haline getirdiği adama sınırsız erişim hakkı . Ama doğru olanı yapmak her zaman doğru hissettirmiyordu.

Bazen doğru şeyi yapmak on farklı türde berbat bir şeydi.

BÖLÜM 10

HONOR uyandı ve gerindi, vücudu hemen kaslarını harekete geçirmeye zorlamasını protesto etti. Gözlerini kırıştırtarak etrafını netleştirdi ve Hancock'un adamlarından bazılarının hâlâ uyuduğunu görmek için odaya baktı. Hancock ve bir kişi dışında dört kişi vardı ama o Gece boyunca sırayla nöbet tuttuklarını hayal ettiler.

Bu nedenle, nerede oldukları ya da nereye sığındıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir mağara gibi hissetti. Boğucu ve klostrofobik. Pencere ya da ışık yoktu, hava bir esintinin yenilenmesi olmadan bayattı

Hancock'un çok fazla şey gören gözleriyle yakından incelemesi olmadan durumunu tespit etmek için sessiz ve yalnız geçen birkaç dakikayı değerlendirdi. Dizini бүktü, Hâlâ ağırlı ve harekete dirençli olmasına rağmen o kadar sert ya da şiş olmadığını görünce rahatladı. Başı bir gün önceki kadar kötü ağrıyordu ama bunun nedeni Ağrı kesici ilaçların kalıntıları yüzünden her şeyden habersizdi.

Kendini değerlendirmek için birkaç uzun saniye ayırdı, daha önce çaresizlik içindeyken böyle bir lüksü olmamıştı. hareket etmeye devam etmeleri gerekiyordu. Morardığına ve harap olmuş vücudunun düzinelerce kesik ve yırtıklar olduğuna şüphe yoktu, ancak onları herhangi bir şekilde engelleyen tek iki yara, başındaki yaralanma ve dizindeki sakatlıktı. Geri kalan her şey idare edilebilirdi ve bu nedenle, kendisinin bir engel olmasına izin vermek üzere değildi en çok istediği şeye.

Onun nihai kaçıışı. Özgürlük.

Bunun için her şeye katlanabilirdi. Son birkaç gün boyunca her şeye katlanmış, hayatta kalmak için umutsuzca çabalarken bedenini sınırlarının ötesine zorlamıştı.

Ama şimdi yardım ve Hancock'un hediye atın ağzına bakmakla ilgili alayına rağmen, bunu yapmak üzere değildi. Tam işbirliği yapmayarak işleri daha da zorlaştırır. Adamdan hoşlanmayabilir ve dişlerini sinirlenerek gıcırdatabilir, ama eğer

Onu bu beladan kurtardığı için dilini ısırarak ve onu kurtardığına pişman edecek hiçbir şey yapmayacaktı. Ondan hoşlanmak tamamen isteğe bağlıydı, yine de onu kurtarmayı başarsa

tek parça halinde, onun pek de samimi olmayan kişiliğine kin beslediği için onu küçük, küskün bir çocuktan başka bir şey yapmıyordu.

O zaman huysuz bir budala gibi davranmayı bırakmaya ve bundan sonra çenesini kapalı tutmaya karar verdi. Onu öldürse bile ondan tek bir tartışma ya da şikâyet duymayacaktı.

Bir ses duyunca irkildi ve sesin geldiği yöne doğru hızla bakınca Hancock ve diğer adamlardan birinin merdivenlerden inerek uyuyan diğer adamların bulunduğu küçük odaya girdiğini gördü.

Bir an için bakışları kilitlendi ve loş ışıkta bile bir şey vardı. Kısa bir anı zihninden geçerken başını iki yana salladı ve daha tutunamadan devam etti. Kaşlarını çattı çünkü kaçırdığı bir şey vardı. Onu rahatsız eden bir şey.

" zamanı."

Yüksek sesle konuşmadı ama konuşmasına da gerek yoktu. Belli ki adamları komut üzerine uyanmak, tetikte olmak ve harekete geçmeye hazır olmak üzere eğitilmişlerdi. Odada bir telaş başladı.

aktivite. Kendini karyolanın üzerinde dik bir şekilde itti ve karnında oluşan mide bulantısı. Çabucak -ya da öyle sanıyordu- onları endişelendirmek istemiyordu. Buradan defolup gitmeyi onlardan daha çok isterken onları oyalamayı aklından bile geçirmiyordu.

Hancock, tek bir detayı bile atlamadığı için ona lanet olsun, Hemen odayı geçti ve karyolasının çömeldi.

"Hasta mısınız?" diye sordu, adamlarının kadar alçak bir sesle.

Onu utandırmadığı ya da diğerlerinin önünde zayıf görünmesine neden olmadığı için saçma bir şekilde minnettardı. Gururu onun için çok önemliydi. Elinde kalan tek şey buydu. O ve umut.

Önümüzdeki günlerde onu tutan tek şey bu iki şey olacaktı.

"Hayır. Sadece çok hızlı hareket ettim. Ben iyiyim.

Gerçekten." "En son ne zaman bir şeyler yedin?" diye sordu,

O delici bakışlar, sanki her şeyi görebiliyormuş gibi onun kemikleri üzerinde geziniyordu.

"Dünden önceki gün," dedi yüzünü buruşturarak, Otomatik pilotta yediği tatsız, yavan MRE'yi hatırlayarak, son su rezervleriyle onu kovaladı.

Hancock döndü ve adamlarından birine seslendi; o da hemen bir paket çıkarıp Hancock'un önüne attı.

Bir diğeri elinde vakumla kapatılmış bir paket ve matarayla öne çıktı. Her iki paketi de yırtarak açtı ve kızın yanındaki yatağa .

Bazıları meyve, bazıları ete benzeyen çeşitli kurutulmuş eşyalar yanında duruyordu ve açlıktan ölmek üzere olan bir kurt gibi üzerlerine düşmemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Teneke kutuyu onun kalçasına yasladı ve sonra bir kez daha tam boyuna .

"Biz aracı çıkarıp siz de yiyebildiğiniz kadar yiyin. Bir paket vitamin bazlı, diğeri protein bazlıdır. İkisinden de alabildiğiniz kadar alın.

kendini hasta ediyorsun."

Başını salladı, çoktan yemeğe uzanmaya başlamıştı. Onu şaşırtacak kadar güzeldi. Uzaktan iştah açıcı görünmüyordu ve hiçbir kokusu yoktu, ama tadı üzerine patladı temas ettiği anda dilini çıkardı.

İlk lokmanın tadını çıkardı, tadını çıkardı ve uzun sürmesini istedi, ama sonra adamın ona yiyebildiği kadar yemesini söylediğini ve gitmeye hazırlandıklarını anladı. Bu da demek oluyordu , eğer hızını arttırmazsa fazla bir şey yiyemeyecekti.

Bir otomat gibi karnını doyurup matarasından su içerken, merakla etrafında devam eden hazırlıkları inceledi ve bu ekibin ne kadar akıcı ve zarif olduğuna hayret etti. İletişim kurmaya gerek duymadan, sessiz bir uyum içinde çalışıyorlardı. Sadece ne yapacaklarını ve bunu yapmanın en ustaca yolunu biliyorlardı. İyi yağlanmış bir makineyi izlemek gibiydi.

Birkaç dakika sonra Hancock, kolunun üzerinde siyah bir kumaş parçasına benzeyen bir şey taşıyarak yaklaştı. Yüzünü buruşturdu ve bunun kendisi için olduğunu hemen anladı.

"Burkanın kadınlar için en yaygın giyim tarzı olduğu bölgelere girdiğimiz için şanslıyız. Daha önce bir tane takmış olsaydınız, istenmeyen dikkatleri üzerinize çekerdiniz.

Saklanmaya çalışmayarak iyi yaptınız. tamamen."

Boynundan yukarı ve yanaklarına doğru sürünen bir sıcaklık getiren bir övgü ipucu vardı.

"Bu seni tamamen kapalı tutacak ve önümüzdeki iki gün boyunca seyahat edeceğimiz yerde kimse böyle bir giysi giyen bir kadını ."

Burka her ne kadar boğucu ve rahatsız edici olsa da, Honor onu tepeden tırnağa örteceği için son derece minnettardı.

Gözleri bile

görünürdü ve halka açık bir ortama girmeye zorlandıklarında diğer kadınlarla sorunsuz bir şekilde .

Hancock'un grubunun geri kalanı ise başka bir meseleydi. Sanki yalnız bir kadın altı iri yarı savaşı Batılı tarafından eşlik ediliyormuş gibi. Bekâr ve evli aile üyeleri için erkek refakatçiler yeterince yaygındı ama bu grubun uyum sağlama ya da yerli olarak kabul edilme şansı yoktu.

Burkanın altındaki giysileri mümkün olduğunca çıkarmak isteyen Onur, erkeklerin hiçbiri ona doğru bakmasa da, giysinin vücudunu korumasına dikkat ederek hızla en aza indi.

Atılan giysileri çantasına doldurdu ve ardından son erzağı ağzına tıktı, hepsini birkaç uzun yudum suyla yıkadı.

Tüm adamlar bir kez daha içeride toplanıp yola çıkmaya hazırlandıklarında, Hancock adamlarını hızlıca tanıttı ve o da her bir ismi hafızasına kazıdı. Mojo'ya geldiğinde zihinsel olarak gözlerini devirdi. Adamın ağzından çıkan tek kelime "iyi Mojo" ya da "Kötü Mojo" olduğu için bu çok yerindeydi.

Sadece birkaç dakika sonra, beklemekte olan araca bindirildi, Hancock dirseğinin dibinde duruyordu ama o kendini ykseltiymiş arka koltuğa çekerken müdahale etmedi. Belki de onun hareket alanını test ediyordu, ama o zaten

kendi kendine yemin etti ki, vücudu ne kadar ona bağırsaydı, bu adamların hiçbiri onun kendi ağırlığını taşıyamayacağını düşünmezdi. Gerçekten.

Bunu gösteren tek şey, yerleşirken sıkıca kenetlediği enesiydi. Hancock'tan sonra gruptaki en korkutucu adam olan Conrad'ın yanındaki pozisyonunu aldı. Kulağa saçma gelse de Mojo'yu tercih ederdi, çünkü Mojo kötü görünümlü bir orospu çocuğuydu, ama ona karşı nazik ve sabırlı olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Conrad'ın yüz hatları . . soğuk. Gözleri Boş ve ruhsuzdu, sanki içindeki hayat çoktan çekilmişti ve insandan çok makineydi, bir robot gibi emirlere göre hareket ediyordu.

İstemsizce ürperdi ve bir kez daha kurtuluşunun alternatifinden daha korkunç olup olmadığını merak etti. İki adamın arasına sıkışmış olmak, sanki çok iyilermiş gibi görünüyorlardı.

Ölüm ve yıkımla tanışıklığı, yıpranmış sinirlerini rahatlatmalı ve damarlarına kalıcı olarak enjekte edilmiş gibi görünen felç edici dehşeti biraz hafifletmeliydi. Kesinlikle herkesi alt edebilecek ve yenebilecek gibi görünüyorlardı.

Herhangi bir şey. Yeni Bir Çağ'ın umutsuz pençelerinden kurtulmayı umuyorsa, bunlar tam da ihtiyaç duyduğu türden adamlardı. Yine de gergindi. Geçen haftaki daimi yoldaşı olan korku, inatçı bir şekilde ona yapışmıştı.

Yerleşmiş ve onu boğan tutuşundan vazgeçmeyi reddediyordu.

Belki bir daha asla güvende hissedemeyecekti. Belki eve döndükten sonra bile - eve dönüp dönmediğini söylemeyi reddetti çünkü buna inanmadıkça, gerçekten inanmadıkça ve Hancock'un

onu oraya götürecek yetenekleri yoktu, daha ilerleyemeden ölüme mahkum olmuştu. Saldırının, arkadaşlarının ve iş arkadaşlarının vahşice öldürölüp parçalara ayrılmasının yarattığı kâbusun, bilincinde ve bilinçaltında sonsuza dek asılı kaldığını görebiliyordu.

İnsan bir şeyi kolayca "a". Yaşadığı dehşeti şimdi çok daha iyi anlıyordu.

askerler katlandı. Tekrar tekrar. Ve neden birçoğu eve döndüklerinde bu kadar korkunç acılar çekti. Neden bu kadar çok kişiye travma sonrası stres bozukluğu teşhisi konulduğu. Nasıl

Cehennem sürekli zihinlerinin bir köşesindeyken bir insan şeytanlarından tamamen arınmış normal bir hayat sürebilir miydi? Anılarında?

Bilinçsizce Hancock'a yaklaştı, onun vücudunun sıcaklığını aradı, midesinde hızla kıvrılan gerginliğin bir kısmı Hancock'un sıcaklığı tenine geçtikçe gevşedi.

Sonra kaskatı kesildi, belli belirsiz bir hatıra hafızasının sınırlarını yalayarak onunla alay ederken gözlerini kırptırdı. Kaşlarını çatı, onu öne çıkarmak için zorladı. Bir zamanlar

Hancock'un kollarında, yanakları ıslak, göğsü keder ve korkuyla gergin. Ona sarılmıştı. Ne zaman?

Dün gece.

Uykusunda ağlıyor olmalıydı. Hancock onu uyuduğu karyoladan kaldırıp yanındaki yatağına yatırmış, kollarını ona dolamış, demir atmış, sallamış ve yatıştırmış, bu sırada da nazik sözler mırıldanmıştı.

Bakışlarını yana çekip, sanki bir şekilde ne olduğunu çözebilecekmiş gibi ona bakmamak için tüm disiplinini kullanması gerekti.

gözlerinin içine bakarak bulmaca.

Bunu hayal etmiyordu. Rüya . Bir ara uykuya dalana kadar onun kollarında yatmıştı.

O kadar sağlamdı ki, o hiç hatırlamadan onu karyolaya geri taşıdı. Şimdiye kadar.

Yüzündeki ihanet dolu şaşkınlık ifadesinin derinleşmesini engellemeye çalışarak alt dudağını ısırды ve bunu neden bu kadar büyüttüğünü düşündü. Aksi yöndeki şüphelerine rağmen o da bir insandı sonuçta. Dün gece onun tam bir pislik olmadığını ve merhamet sahibi olduğunu kanıtlamıştı. Belli ki bilinmeyen nedenlerden dolayı bunu gizli tutuyordu ama o zaman bunu her zaman yapıyorsa, hayatını başkaları için fedakârca ortaya koyuyorsa, herhangi bir kapasitede duygusal olarak dahil olmak için para ödemediğini varsaydı.

Onun kendisini ve yardım ettiği sayısız kişiyi neden bir şey olarak gördüğünü anlayabiliyordu. Hisleri ya da duyguları olan insanlar olarak değil. Çünkü o zaman işler ters giderse çok daha fazla hissedecekti. Belki de akli başında kalmasının yolu buydu. Yöntemi her ne olursa olsun, minnettardı çünkü işe yarıyordu. Ve onu bu cehennem çukurundan çıkarıp ABD topraklarına geri döndüren her ne olursa olsun, yüzde yüz on arkasındaydı.

Yine de Hancock bakmıyorken ona bakmaktan kendini alamıyor, çenesinin sert hatlarını ve taş gibi görünen yontulmuş yüz hatlarını inceliyordu. Hikâyesinin ne olduğunu merak ediyordu. O ve adamlarının resmi olarak ne yaptıklarını ya da resmi olarak var olup olmadıklarını.

Yaşamak ama yine de dünya için bir hiç, kimse için bir hiç olmak ne korkunç bir yarım hayat olmalı. Tanımadıkları ve bir daha asla göremeyecekleri yabancılar için hayatlarını sürekli riske atmak. Hiç kimse onlara teşekkür etti mi? Onlara gerçekten teşekkür etmek mi? Zihinsel bir yemin etti. Nereye giderlerse gitsinler, hepsine tek tek isimleriyle teşekkür edecekti. Onlar da bileceklerdi ki

ona bir yaşam şansı verdiklerini unutmayacaktı. Onu kesin bir işkence ve ölümden kurtardıklarını.

Ve aynı zamanda, kulağa ne kadar uyumsuz gelse de, yardım çabalarına olan bağlılığını bir kez daha teyit etti. Hayır.

Başka bir görev almasaydı kimse onu suçlamazdı. Amerika Birleşik Devletleri sınırları içinde güvenle kalsaydı ve sınırları içinde yaşamının getirdiği koruma ve özgürlüklerin tadını çıkarsaydı. Pek çok Amerikalının sahip olduğu cahil mutluluğu yaşasaydı. Çoğu insan, akla hayale gelmeyecek bir olayla bu kadar yakından ilgilendikten sonra tekrar mücadeleye girmesinin delilik olduğunu düşünürdü.

Ama ihtiyacı olan insanlar vardı. Onlar için savaşıacak başkaları olmayan insanlar. Vatandaşlarının doğal karşıladığı bir şeyi yapmalarına yardım etmek için. Hayatta kalmak. Özgür olmak. Hancock ve adamları bu mücadeleyi üstlenen insanlardı. Hayatını başkalarına yardım etmeye adanmıştı. Sırf bu yüzden

Zorlukların üstesinden gelmesi, ona kenara çekilip işi bırakması için bir gerekçe sağlamadı. Başkalarının onun yerine riski üstlenmesine izin verin.

Aksine, bu pisliklerin çabalarını susturmasına izin vermemek için onu daha da kararlı hale getirdi. Ailesi bundan hoşlanmayacaktı. Savaşın parçaladığı bu bölgeye ilk kez geldiğinde olduğu gibi, büyük bir mücadele vermeden yenilmeyeceklerdi. Onunla zamana ihtiyaçları olacaktı. Onlara memnuniyetle izin verirdi, böylece onun gerçekten güvende olduğundan emin olabilirdi. Hayatta olduğundan. Zarar görmemiş.

Ama sonra pankartı tekrar alırdı ve hiçbir şey onu çağrısından vazgeçiremezdi. Bu onun için bir şey değildi. Dokuzdan beşe güvenli bir işi tercih ederek görmezden gelebilirdi. Bu kim

ve neyse oydu ve çekip gitmek sadece çaresizce ihtiyacı olan insanlara ihanet etmek değil, aynı zamanda kendisine, ideallerine ve inançlarına da ihanet etmektir.

"Seni bu kadar derin düşüncelere daldıran her neyse, benim bilmediğim bir plan olmasa iyi olur."

Hancock'un tonu düşünce sürecini yarıp geçti, irkilerek bakışlarını kaldırdı ve adamın onu incelediğini gördü

dikkatle. Ne yani, kızın ondan kaçıp kendi başına kaçmayı planladığını mı düşünüyordu? sanmıyorum. Eve canlı dönmek için en iyi ve tek umudu oydu ve bunu biliyordu.

Şiddetli düşünce sürecine o kadar derinden dalmıştı ki, sözlerini sansürlemeden konuştu.

"Ben sadece bu pisliklerin beni istifa ettirmesine izin vermeyeceğime dair yemin ediyordum," diye ağzından kaçırdı.

Öfkeli patlamasından utanarak başını eğdi, sesi artık daha çok mırıltı halindeydi.

"Çoğu insan evine koşar ve bir daha asla çıkmazdı." sessizce söyledi. "Ben çoğu insan gibi değilim ve burada bana ihtiyaç var. Ve başka yerlerde. Çoğu insanın gitmeyeceği yerlere. Ama bu yerler ihtiyacın en büyük olduğu yerler. Ve nasıl hepiniz beni -bir kişiyi- kurtarmak için hayatlarınızı riske attıysanız, ben de sayısız kişiye yardım etmek için hayatımı riske atacağım. Riskiniz boşa gitmeyecek. Hayatımın bir anlamı var. Bir amacı var. Sessizce gitmeyeceğim, o piçlerin beni korkutmasına da izin vermeyeceğim. kafamı kuma sokmaya ve bir korkak gibi evde annem ve babamla kalmaya karar verdim."

Sesi her kelimedede daha da sertleşiyordu, ta ki duygularının yoğunluğuna uygun bir sıcaklıkla parlayana kadar.

Diğerleri sessizliğe gömüldü, sessizlik aracın içini kapladı. Bazıları aşağıya baktı. Diğerleri uzaklara, pencereden dışarıya ya da hiçbir şeye bakmadı.

Somut bir rahatsızlık vardı ve kaşlarını çattı.

Nedenini anlamak. Kendini isteyerek tekrar riske atacak biri için hayatlarını tehlikeye attıkları için mi kızgınlardı?

Yaptıkları fedakârlıklara karşı nankör ve umursamazmış gibi göründüğünü tahmin ediyordu. Onlar

Muhtemelen neden çölün ortasında, çabalarını takdir etmeyen bir kadın için kışlarını riske attıklarını ya da neden onu terk edip kendi başının çaresine bakmaya bırakmadıklarını merak ediyorlardı.

"Anlamamı beklemiyorum," dedi alçak bir sesle. "Ama bu insanlara sırtımı dönemem. Onlar

Onlar için savaşacak kimse yok. Onlara yardım edecek kimse yok. Teröristlerin beni hedefimden saptırmasına izin verirsem, kaçsam da da, yaşasam da ölsem de onlar kazanır."

Hiçbiri yanıt veremedenden ilerlemeye başladı, ama bir yanıt yakın görünmüyordu. Pek konuşkan sayılmazlardı. Hancock'u sıradan bir konuşmacı gibi gösteriyorlardı ve o da en iyi ihtimalle asgari düzeyde bir adamdı. Ama adamları? Söyleyecek daha az şeyleri vardı. Ama belki de liderleri olarak, kendileri rol Hancock'un konuşmasına izin veriyorlardı.

"Yaptığınız, yapmakta olduğunuz şey için nankör görünmek istemiyorum. Beni kurtarmak ve dışarı çıkarmak için hayatlarınızı riske attığınız gerçeğini de hafife almıyorum. Size öyle görünebilir ama korku ya da tehdit yoluyla manipüle edilmemenin ve zorlanmamanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlatmam mümkün değil."

Conrad onun yanında anlaşılmaz bir küfür mırıldandı, pencereye bakacak şekilde döndü ve kız onun gözlerini ya da yüz ifadesini göremedi. İfadesinin hepsini rahatsız ettiğine yemin edebilirdi, üstelik kendi söylediği nedenlerden dolayı değil. Copeland ya da ekibinin ona verdiği isimle Cope suçlu görünüyordu.

Şaşkın bakışlarını Hancock'a doğru çevirdi ve bir kez olsun onun yüzünün

Geçilmez bir maske, duygu, fikir ya da yargı yok. Gözlerinde ne bir onay ne de bir kınama yankılandı. Sadece o sabit bakışlarıyla onu süzüyordu, yüz ifadesi Her zamanki gibi esrarengiz.

Belli ki hayal gücü ondan uzaklaşıyordu ve orada olmayan şeyler görüyordu. Ve şimdi

bunu bir özür gibi ortaya koyardı. . . Kimdi o?

Şaka mı? Bu bir özür, anlayış ve hatta belki de onay için bir ricaydı. Şimdi sadece onu kızdırmıştı.

Çünkü yapmaya çağıldığını hissettiği şeyi yapmak için onların iznine ihtiyacı yoktu. Kesinlikle onun onayına ihtiyaçları yoktu, ne de onun ne düşündüğü umurlarındaydı.

Onlara karşı neden kendini borçlu hissetsin ki?

Hayatını kurtardıkları için, hayatı üzerindeki gücünü onlara mı bıraktı? Onun seçimleri. Onun kararları.

Ona ya da aklına sahip değillerdi. Kesinlikle onun seçimleri değildi. Onlara minnet borçluydu, kesinlikle. Onlara saygı ve korumaları altında olduğu sürece tam bir işbirliği borçluydu. Ama onlara daha fazlasını borçlu değildi ve hayatında istediği, ihtiyaç duyduğu şeyleri yapmak için kesinlikle onların iznine ihtiyacı yoktu. Tıpkı onların da kendisinininkine ihtiyacı olmadığı ya da istemediği gibi.

Hancock sadece omuz silkti. "Eğer eve gidersen, sonrasında ne yapacağın tamamen sana kalmış. Sen yetişkin bir kadınsın ve yaptığın seçimler için kimseye bir açıklama borçlu değilsin."

Nedense eve gelirse demesi onu rahatsız etmişti. Ne zaman değil. Bu onu çok rahatsız etti. Çünkü Hancock tamamen sakin ve kendinden emin değilse hiçbir şey değildi. O

Kendisinin ve ekibinin yeteneklerine dair mutlak bir inanç ve özgüven yayıyordu. İlk kez bu karmaşadan kesinlikle kurtulamayacağını ima etmiştiSanki yapmaması uzak bir ihtimalmiş gibi. Bu durum nabzının hızlanmasına ve şakaklarına vurmasına neden oldu.

Başındaki ağrı azalmış ve bir daha geri dönmemişti. Şimdiye kadar.

Tekrar onun kollarına atılmak ve bir gece önce yaptığı gibi, o zaman bilmeden de olsa, oraya sokulmak istedi. Ama şimdi bile kendini tamamen güvende hissettiği anıları ve Rahatlamış bir şekilde aklına geri ve dün geceki olayları zihninin ön planına daha da yaklaştırdı. O o hissi geri istiyordu. Sadece birkaç dakikalığına bile olsa. Sadece damarlarında dolaşan ani ve rahatsız edici huzursuzluğu gidermeye yetecek kadar uzun bir süre.

Böyle bir şey yaparsa onun vereceği tepkiyi ancak hayal edebilirdi. Dün gece onu kucakladığını ve rahatlattığını bilmesini istemediği açıktı. Davranışları kesinlikle ona hiçbir şekilde ihanet etmemişti, ne de

olay. Sanki hiç olmamış gibi davranıyordu ve bu konudan bahsedecek olsa inkar edeceğinden ve bunun sadece bir rüya olduğunu söyleyeceğinden kuvvetle şüpheleniyordu. Oysa bunun gerçek olduğunu çok iyi biliyordu. Onun kollarında olmanın verdiği hissi ve o birkaç saatten aldığı rahatlık ve gücü asla unutamayacaktı, her şeyi geri kazanması biraz zaman alsa bile.

Onun hakkında en kötüsünü düşündüğü anda ona nezaket göstermişti. Ama sonra onun o kadar çok katmanı olan çok yönlü biri olduğunu hızla öğreniyordu ki muhtemelen Sonsuza dek kazabilir, geri çekilebilir ve onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi asla öğrenemezdi. En azından yaptıklarını asla kabul etmeme isteğine saygı duyabilirdi.

Belki de bunu bir zayıflık olarak görüyordu ama Honor için bu, onun umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir şeydi. Onu en zayıf anında, kâbuslarının merhametine kaldığı ve umutsuzluğun ruhunun en derin köşelerinden fışkırdığı anda demirlemişti.

Onun için zayıflık olan şey, onun için çok ihtiyaç duyduğu bir güç kaynağıydı. Onun gücü.

Onun şüpheli ifadesine cevap vermedi, güvenindeki tek hatanın onu nasıl derinden sarstığını göstermeyi reddetti. Bu sadece bir dil sürçmesi, kasıtsız bir konuşma şekli olabilirdi, ama o zaman adam ona dudaklarından dikkatsizce bir şey dökülmesine izin veren biri gibi görünmüyordu.

Bir kez daha sessizlik hüküm sürdü ve Honor hızla çorak manzaraya odaklandı. Hancock onu trans halinden çıkardığında kendi kendine hipnotik bir duruma girme yolundaydı.

"Şu anki konumumuzdan birkaç mil uzakta yakıt ikmali yapmamız gerekiyor. Burası kırsal bir köy ama bir kavşak noktası ve bu bölgedeki yakıt dağıtımının merkez üssü. trafik her yönden geliyor ve gidiyor. Ama başka seçeneğimiz yok. Bir sonraki yakıt kaynağına ulaşamayacağız. Vardığımızda, inip araca yakıt alacağım. Orada

yapabileceğin bir yer olacak. Conrad size eşlik edecek ama başınızı hep eğik tutun, bir adım gerisinde durun ve hızlı olun."

"Buradaki kültürün ve geleneklerin çok iyi farkındayım" dedi.

Hancock onu bir inceledikten sonra, "Evet, sanırım öylesiniz," diye düşündü. "Ama ölüm kalım söz konusu olduğunda asla varsayımda bulunmam, bu yüzden zaten bildiğiniz daha fazla bilgi duymayı bekleyin."

Sağlam bir noktaya değindi.

"Kaç tane bölgesel dil biliyorsunuz?" diye sordu, görünüşteki merakıyla onu şaşırtarak.

"Arapçayı ve üç ülkelik bir blokta daha az konuşulan on yedi dili akıcı bir şekilde konuşabiliyorum ve en az bir düzine dilde de oldukça başarılıyım. Özellikle taklit konusunda çok iyiyimdir. Bir aksan duyduğumda bunu hemen anlayabilirim."

Hancock tek kaşını kaldırdı. "Ne kadar zamandır Orta Doğu dilleri üzerine çalışıyorsunuz?"

"Lisede kendi kendime öğrendim," diye itiraf etti. "Ondan önce de ortaokulda ama lisede iyice ilerledim. Bırakın daha az konuşulan bölgesel dilleri, tüm ülkede Arapça'yı ders olarak veren çok fazla lise bile yok."

"On yıldan kısa bir sürede bunu başardığına göre çok iyi bir öğrenci olmalısın."

Omuz silkti, öyle ifade edilmemiş olsa da iltifattan rahatsız olmuştu. Bu daha çok bir gerçeğin ifadesiydi.

"Dillere karşı bir yakınlığım var. Konuştuğum Orta Doğu dillerinin yanı sıra Fransızca ve İspanyolca'yı da akıcı bir şekilde konuşabiliyorum ve Almanca ve İtalyanca'da da basit konuşmalar yapabiliyorum. Her zaman ilgimi çeken bir şeydi ve onları çabucak kavradım. Üniversiteye girdiğimde, diplomamı almak için gereken sürenin ötesinde fazladan üç sömestr geçirdim ve tüm Orta Doğu dillerini öğrendim. ve bir düzine daha çevrimiçi kurs aldılar.

eş zamanlı olarak. Üniversiteden sonra ne yapmak istediğimi biliyordum. Diplomam sadece kendimi kaptıracağım kültürü daha iyi anlamamı sağlayan bir eğitim aracıydı."

"Bugünlerde bir merhamet meleğinin ücreti ne kadar?" Engerek çizdi.

Hızlı bir öfke dalgası hissetti ve onu şaşırtan bir şekilde Hancock, Viper'ın boğazını temizlemesine neden olan açık bir azarlama bakışıyla adamına vurdu.

"Saygısızlık etmek istemedim," dedi ve dikkatini bir kez daha ön cama .

"Vergiden muaf bir maaş alıyorum," dedi sert dudaklarının arasından. Nedense yaptığı şeyin nedenini sorgulaması, bunu paralı bir işe indirgemesi sinirlerini bozmuştu. "A

Çok küçük bir maaş. Kesinlikle eve döndüğümde geçimimi sağlayacak kadar değil. Burada barınma ihtiyacım karşılanıyor ama üç kişiyle aynı odayı ," ekledi sessizce.

diğer kadın yardım görevlileri. Yiyecek ise çoğu zaman köyler tarafından sağlanıyor, ancak ellerinde çok az yiyecek var. Sertifikalı sağlık personeli kesinlikle daha fazla kazanıyor. Bu tür bir işi kabul etmek için iyi bir maaş almanız gerekir; ancak benim gibi insanlar temelde gönüllüüz."

Sessiz kaldı, daha fazla bir şey söylemeyi reddetti - bu adamlara hayatını haklı çıkarmak gibi bir zorunluluğu yokken kendini daha fazla savunmayı reddetti. Onu kurtarıyor olsalar bile.

"Buradan olmadığımız belli olacağından Yakın bölgede, eğer konuşmanız gerekiyorsa bunu ortak dil olan Arapça ile yapın," diye gereksiz bir talimat verdi Hancock.

Ama bu kez ona engin bilgisini hatırlatmadı. Dediği gibi, nihai sonuç ölüm ya da yaşam olduğunda, varsayımda bulunmak asla para kazandırmazdı.

BÖLÜM 11

Hancock onu -hepsini- uyarmış olsa da köyün kırsal bir bölgede bir kavşak noktası olduğunu, köyün içinden ne kadar çok trafik geçtiğini tahmin edememişti. Görünüşe göre köy hiçliğin ortasına düşmüştü. Sanki bu karakol, tüm bölge için bir merkez görevi görüyordu. Ülke. Bölgeden geçerken herkes buradan geçirdi.

Yerleşim yerinin dışına çıkmadan önce Hancock onları sessizce birbirlerine yakın durmaları ve birbirlerinden ayrılmamaları konusunda uyarmış, Conrad'ın Honor'ı birkaç dakika içinde alıp götüreceğini söylemişti. Köy sadece uzaklara ve başka diyarlara seyahat eden insanlar için bir merkez olmakla kalmıyor, aynı zamanda hemen hemen her şeyi elde edebilecekleri bir yerdii.

Yerel ekonomi sadece sabit yakıt rezervleri ve bu rezervleri gece gündüz koruyan bir ordu tarafından desteklenmekle kalmıyordu, aynı zamanda her çadırda mallarını açıkça sergileyen silah tüccarları da vardı. Bu yasal değildi, ancak hükümet diğer tarafa bakarak küçük nüfusta olup bitenleri görmezden geliyordu.

Kilometreler boyunca her yönde kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyin olmadığı hareketli bir pazar yeri hayal etmek zordu.

Silah, patlayıcı ve savunma satan çadırların arasına yiyecek hazırlayıp satan kadınlar serpiştirilmişti. Giysiler. Erzak. Temiz su. Hepsi bir bedel karşılığında alınabilirdi.

Şenlik havasında aldatıcı bir hava vardı. Birisi yüzeyin ötesine bakıp mal alıp satan insanların yüzlerini ve duruşlarını incelediğinde çabucak yok olan zararsız bir his.

Honor, köyün içinden yakıt depolarının bulunduğu karşı uca doğru ilerlerken yanlarından geçen herkesi tek tek inceledi. Kasvetli bir hava vardı.

beklenti, uyanıklık ve ihtiyat. Sürekli , kimsenin saklamaya çalışmadığı ama her zaman göz önünde tutulan silahlar - saldırı tüfekleri - hazırda.

Bu insanlar için böyle bir hayatı yaşamamanın ne kadar gerçekçi olduğunu hayal ederek ürperdi. Evet, huzursuzluğun hüküm sürdüğü bir bölgede yaşamış ve çalışmıştı ama dışarıdan gelenlerin tecavüzü dışında Köy huzurluydu. Sadece anlamsız şiddetten kaçıp sığınacak bir yer arayan insanlarla doluydu.

Burada baskın olan ve her gün hayatları için savaşıyorlar uyanmak istemeyenler. Ve Yeni Bir Çağ'ın saldırısına kadar, köy büyük ölçüde fark edilmemişti, hatta Batı'nın yardım merkezindeki varlığı. Kendisinin ve diğerlerinin varlığının çoğu kişi tarafından iyi karşılanmadığından hiç şüphesi yoktu, ancak yalnız bırakıldılar. Barınak, yiyecek ve hayatta kalmak için gerekli olan şeyleri sağladılar. Honor'ın temsil ettiği her şeyi küçümseyenler, kabul etmekte tereddüt etmediler.

Bu uzak, duvarın dibindeki kavşaktaki insanlar her gün ölüm ve savaşla uğraşıyordu. Paranoya içinde yaşıyorlardı. Hayali ya da gerçek her türlü tehdide anında tepki veriyorlardı.

Onu tepeden tırnağa saran ağır çarşafına rağmen, gerçek bir ürperti iliklerine kadar işledi.

"Hazır olun," diye uyardı Hancock, sesi alçak ve son derece ciddi.

Daha şimdiden bakışlarını kaldırmış etrafı tarıyordu, o soğuk gözleri en ufak ayrıntıyı bile yakalıyordu. Sadece çenesinde, tedirginliğini ve ne kadar tetikte olduğunu ele veren, neredeyse fark edilmeyen bir seğirme vardı.

"Buradan çıkması gerektiğine emin misin?" Conrad bakışlarını ekip liderine çevirerek sordu. "Her zaman çölde bir yer bulabilir ve kimsenin olmadığı bir yerde çömelmesine izin verebiliriz. etrafta."

Hancock başını salladı. "Şüpheyile karşılanıp karşılanmayacağımızı bilmem gerekiyor. Sen ve Honor içeri girerken ben ve diğerleri ne kadar dikkat görmek için yakından izliyor olacağız. Onlara haber verilip verilmediğini ve sizin kim olduğunuzu bilip bilmediklerini öğrenmem gerekiyor."

"Ya ?" Honor boğuk bir ses tonuyla sordu. "Bu aslında beni yem olarak kullanmak değil mi? Bir avcıyı gözleri bağlı bir ineği kesmek mi?"

"Evet," dedi Hancock açıkça, sesinde özür yoktu. "Ama uysalca ölümünüze götürülmüyorsunuz. Ben ve ekibim seni koruyacağız. Kimin düşman olduğunu ve kimin senin kim olduğundan ve en önemlisi nerede olduğundan habersiz olduğunu bilmem gerekiyor."

"Keşke senin güvenine sahip olsaydım," diye mırıldandı. "Kurbanlık koyun olmadığı zaman bunu söylemek senin için kolay."

"İşte burada yanıyorsun," diye düzeltti. "Seni canlı istiyorlar. Beni ve adamlarımı mı? O kadar da değil. Tamamen harcanabilir. Ve biz onların önündeki tek engeliz. sizi ele geçiriyorlar. Yani evet, burada kesinlikle daha büyük bir risk alıyoruz."

Düşüncelerindeki bencillikten anında utandı. Her şeyi bu kadar açık bir şekilde ortaya koyması şimdi çok anlamlıydı. Olaya hiç onun zihniyetiyle yaklaşmamıştı ve bu da kendisini, ihtiyaçları her ne pahasına olursa olsun diğerlerinden öncelikli olan şımarık bir diva gibi hissetmesine neden oluyordu. Ayıltıcı düşünceler bilincine kazınırken bile, Hancock'a yanlış anlaması mümkün olmayan bir özür bakışı gönderdi. Ama gözlerinde ne bir onay ne de bir kınama vardı. Ama o zaman kendisinin ve adamlarının ondan daha fazla risk altında olduğu gerçeğine işaret etmemişti onu birkaç kademe aşağı çekmek için. Sadece mükemmelleştirdiği o soğukkanlı tavrıyla bir gerçeği ifade etmişti.

Köyün çevresindeki tankerin yanına yanaştılar, en açık kaçış rotasına sahip olan tankerin ortalık . Conrad, Honor'ı hemen araçtan indirdi ve Honor başını eğerek itaatkâr bir duruş sergilemeye ve bir adım geride durmaya dikkat etti.

Conrad onu tuvalet olarak kullanılan derme çatma bir kulübeye götürürken yanına yaklaştı.

Önce içeri girdi ve içeride kimsenin olmadığından emin olmak için kontrol etti. İçerinin boş olduğundan emin olduktan sonra, Honor'a işini bir an önce halletmesi ve kimsenin izinsiz girmediğinden emin olmak için nöbet tuttuğu girişte kendisiyle buluşması için kesin emir verdi.

Hiç vakit kaybetmeden ağır çarşafıla mücadele etti ve çoktan insan dışkısıyla dolmuş olan yerdeki iğrenç çukurun üzerine dikkatlice çömeldi. Kötü kokunun burun deliklerine dolmaması için ağzından nefes aldı, midesinin isyan edeceğinden ve kusarak değerli saniyelerini boşa harcayacağından korkuyordu.

Garip bir açıyla eğilmek, bu kirlenmesinler diye giysisinin kıvrımlarını yukarıda tutmak çok rahatsız ediciydi. Kendini rahatlatma işine devam ederken dizleri mümkün olduğunca sabit durmaya itiraz ediyordu.

Yaklaşık iki galon işediğinde, her iki bacağı da titriyordu ve yaralı dizi durmadan bükülüyordu, bu da sağlam bacağının üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede durmasına neden oluyordu. Aceleyle

Elinden geldiğince rengi bozulmuş su ile yıkandı. lavaboyu duvara dayadı ve temizliği hakkında spekülasyon bile yapmadı. Bu onu zaten olduğundan daha fazla korkuturdu.

Conrad'ın durduğu yere döndü, temkinli bakışları sürekli olarak tüm alanı tararken bile sabırsız bir duruşu vardı. Bir taramayı tamamladığında, gözlerini etraflarında olup bitenlerden hiç ayırmadan her şeye yeniden başlıyordu.

Onu gördüğünde ona doğru baktı ve başını Hancock'un yakıt ikmalini bitirmekte olduğu askeri araca doğru eğdi. Bir adım attı Conrad'ın sürekli yaptığı gibi o da görüş alanındaki herkesi dikkatle izliyordu.

Tuvaletin etrafından döndüklerinde Honor neredeyse donup kalıyordu. Sadece katı kontrolü onu tepki vermekten alıkoydu

silahlı bir adamın saldırı tüfeğini kaldırıp Conrad'a doğrulttuğunu gördü. Conrad'a doğrulttu.

Kahretsin!

Görmemiş gibi davranamazdı ve hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Hancock'un ve Conrad'ın dikkatleri üzerine çekmemesi yönündeki katı talimatlarını tamamen göz ardı ederek, düşmüş gibi kendini Conrad'a doğru fırlattı.

Şüphelenmeyen adama çarptı ve Damarlarına hücum eden adrenalin dalgası ona sahip olduğunu düşündüğünden çok daha fazla güç verdi. Conrad bir yayılım ateşi sırasında yere yığıldı. Conrad'ın bir saniye önce tam durduğu yerde.

Kendisine isabet ettiği kesin olan kurşunlardan birinin acısını bekleyerek gerildi ve bir kaya gibi düşerken bile kendini kamburlaştırdı. Bu aptalcaydı çünkü o ve Conrad'ın ikisinin de kaçabilmek için ayağa gerekiyordu. Ama kendini korumaya karar verdi ve harekete geçti. içgüdüsel olarak kendini öldürülmekten korumaya çalıştı. Amaçlanan hedef o olmasa bile.

Birden fazla yerden gelen ağır küfürler havayı kabarttı ve Honor aniden kendini kabaca ayağa sürüklenmiş, bir omzunun üzerinden atılmış ve Hancock bekleyen araca doğru koşarken sudan çıkmış balık gibi çırpınırken buldu.

Conrad çoktan ayağa kalkmış ve Hancock ile Honor'ın iki adım önüne geçmişti. Hancock, Conrad'la birlikte içeri dalmadan önce Honor'ı zorla arka koltuğa fırlattı. Daha kapıları bile kapanmamıştı ki araç ileri doğru savruldu, şoför gaza bastığında lastikler bir an için patinaj yaptı.

" kahretsin. Lanet olsun!" Hancock böğürdü.

Ama Honor'un kalbini yerinden oynatan Conrad'ın yüz ifadesiydi. boğazına soktu. Soğuk bir şekilde öfkeliydi. Öfke tüm vücuduna yayılmıştı, yüzü ve gözleri öylesine kararmıştı ki kadın ürperdi. Dişlerini birbirine sıkmaktan çenesi şişmişti.

Herkes kızgındı. Ona. Ve o tamamen şaşkına dönmüştü. Gerçekten şaşkındı. Conrad'ın hayatını kurtarmıştı. Bu onu "gereksiz dikkat çekme" suçundan kurtarmaz mıydı?

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Conrad kükredi. Dikkatleri üzerine çekmemenin nesini anlamadın? Buradaki kadınlar asla böyle bir şey yapmaz. Yemin ederim, ölmek istiyor olmalısın."

"Saçmalık," diye tersledi Honor, adamın birinin ölümünü engellediği için zerre kadar minnettar olmamasına sinirlenerek ondan İsviçre peyniri yapıyor. " köylerde çalıştığımı unutuyorsunuz. Çocuklarını koruyan anneler görüyorum. Sevdiklerini. En az erkekler kadar şiddetle."

Hancock, sabrının -ve öfkesinin- pamuk ipliğine olduğunu gösteren bir nefes çekti.

"Bu köyde değil," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Burada kadınlar nadiren görülür ve asla duyulmaz. Onlar karışmaz. Daha da kötüsü, suikastçının şerefine leke sürdün. Çünkü sen, aşağılık bir kadın, onun amacını engelledin ve tüm köy buna tanıklık etti. Burası bir haydut kasabası ve tek kural, onları destekleyecek güce sahip olan insanlar tarafından uygulanan kurallardır."

"Güzel," diye hırladı Honor. "Umarım tüm bu utanç yüzünden kendini öldürür. Dünyada bir pislik daha eksilir, gerçi ben müdahale etmeseydim, dünyada iki pislik daha eksilirdi. dünya."

Yüz ifadesi buz gibi olan Conrad'a dikkatle baktı. "Büyük olasılıkla seni öldürecek," dedi Hancock acımasızca. "Bu bir şey değil.

Arandığını bilse de, düşmanının dostu olsa da fark etmez. Ona verdiği hakareten hiçbir nedenle senin ölümünü istemeyecektir."

"Birisi sizi kurtardığında ona teşekkür etmek adettendir. hayat," diye tersledi. "Onlara basit talimatları takip edemeyen lanet bir aptal olduklarını söylemek değil"

"Eğer ayakkabı uyarsa," diye mırıldandı Conrad.

"Eğer ölmeyi bu kadar çok istiyorsan, seni seve seve öldürürüm," diye öfkelendi. "Seni kendim vuracağım, ama emin olabilirsiniz"

atış yerleşimleriyle yaratıcı."

"Kötü mojo," diye mırıldandı Mojo, omzunun üzerinden Honor'a şüpheli bir saygı pırıltısı gibi görünen bir şeyle bakarak.

Hancock ileri geri konuşmayı keserek, "ve bitti," dedi. "Sadece bizi buradan çıkar Viper ve sakın gaza basmayı bırakma. Ve bir kuyruk ya da RPG saldırısına karşı gözünü dört aç."

Honor koltuğa yaslandı, acı ve yoğun sıcaklık yan tarafını yıkıyor. Yere o kadar hızlı çarptığında bir şeyin üzerine düşmüş olmalı. Ama cesedinin üzerinde Bu pisliklere, nankör takım arkadaşlarını kurtarıırken bir sakatlık daha geçirdiğini hiç belli etmemişti. Ona kalırsa hepsi siktirip gidebilirdi. Tam da kendi kendine Hancock ve adamlarını yanlış ve gerçekten de alev alev yanan pislikler olmadıklarını düşünmüştü ama onlar da ne kadar ahmak olduklarını bir kez daha kanıtlayarak Hancock'u bu fikrinden hemen vazgeçirmişlerdi.

İçindeki iblis, çok kızgın ve öfkeli iblis, Hancock'un emrettiği gibi bu işin peşini bırakmayacaktı. Conrad'la yüzleşmek için başını çevirdi ve gözünü kırpmadan ona baktı. onu iki parmağıyla bir dal gibi kırabilirdi.

"Yani orada bahtsız bir budala gibi durup öldürülmene izin vermemi mi tercih ederdin? Gerçekten mi? Hayatın senin için bu kadar mı önemsiz?"

Sesindeki alay ya da küçümsemeyi engelleyemedi.

Conrad'ın kaşları çatıldı ve yüz hatları daha da karardı, tabii böyle bir şey mümkünse. Sanki bir ilkbahar kasırga mevsimindeki kızgın fırtına bulutu. Kaşları öylesine çatılmıştı ki, iki gözünün üzerinde kesintisiz bir saç çizgisi oluşturmak için kaşları bir araya toplanmıştı. Ve o gözler öfkeyle parlıyordu.

"Nankör herif," diye mırıldandı ona bir saniye daha reddetmeden önce.

Bunun yerine arkasına yaslandı ve engebeli arazi, kafatasının yollarındaki tüm deliklerden ve tümseklerden darbe almamasını imkansız kılsa da başını koltuğa yasladı.

Gözlerini kapadı, hepsini dışarıda bıraktı. Şanslıysa uyuyakalabilirdi ve durdukları yere vardıklarında onu ve o da iyi bir küçük talihsiz bakire olabilir ve büyük kötü alfa erkekleri vururken elleri üzerinde oturabilirdi.

Daha iyi bir grup adamın başına gelemezdi.

BÖLÜM 12

HANCOCK -ve ekibinin geri kalanı- onun nankörlüklerini yüzlerine vurmasından sonra sessizliğe gömülmüştü. Hepsinin duygusuz piçler olduğunu düşündüğünü hiç belli etmemişti.

Haksız değildi.

Adamları ne pahasına olursa olsun işlerini yapmak söz konusu olduğunda kimsenin onlar hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Sanki eninde sonunda Honor'ı, şu anda onu kurtardıkları adamlara geri teslim edeceklermiş gibi. Ve bu çok bir durumdu. Evet, aziz ya da şeytanın ta kendisi olmaları umurlarında bile değildi. Ama her erkeğin gözlerinde, ifadelerinde, tavırlarında Honor'ın ... önemli olduğu vardı.

Takım liderleri ve birbirleri dışında kimseye saygı duymazken ona saygı duyuyorlardı. Ve eğer bu planlarını ciddi bir şekilde bozmadıysa, neyin bozduğunu bilmiyordu. Ya ellerinde tam ölçekli bir isyanla sonuçlanırsa? Ya Hancock'un son yıllarda yaptığı gibi adamlarının vicdanı sızlarsa? -ve bu vicdanın başka bir göreve müdahale etmesine asla izin vermeyeceğine yemin etmişti- ve Honor'ı Bristow'a, sonra Maksimov'a ve nihayetinde A New Era'ya teslim etmeyi reddetti? Bu işin ters gitmesi için çok fazla yol vardı. Ya Maksimov A New Era'ya siktir git demeye karar verirse? Onların ulaşamayacağı bir yerdeydi ve muhtemelen tek gayri resmi organizasyon

A New Era ile eşit bir maç olurdu. Hatta belki de çok daha üstün çünkü Maksimov'un ne bir nedeni ne de bir duygusu vardı. A New Era üyeleri duygu, öfke, doğruluk ve adalet duygusu tarafından yönetiliyordu. Onların hiçbir sorunu yoktu. Daha büyük bir iyilik için kendilerini feda ediyorlar. Onların iyiliği için.

Honor'ın seçimlerinin hiçbirisi hoş değildi. Bristow kadınları incitmekten zevk alan şeytani bir piçti. Maksimov kadınlarına karşı acımasızdı, bazen onları ahlaksız fetişleriyle öldürüyordu. Onun dünyasında kadınlar bir düzine paraydı ve tamamen harcanabilirdi.

Bristow ve Maksimov gerçekten de Honor'ı Yeni Bir Çağ'a teslim ederlerse, Honor tarifsiz işkencelere maruz kalacaktır. ve aşağılanma. Ne kadar güçlü ve vahşi olursa olsun ölmek için dua ederdi. Hiçbir kadın ya da erkek A New Era'nın ona her gün, her hafta yaşatacaklarına dayanamazdı, ta ki sonunda onu öldürene kadar ve yine bu yavaş ya da merhametli olmayacaktı.

Diğer birçok militan terörist hücre, acımasız ve insanlık dışı olsa da, rehinelerini biraz insancıl bir şekilde öldürmüştür. Genellikle kafasının arkasından vurulur, infaz tarzı. Ya da başkaları onlardan korksun ve onları ciddiye alsın kamuya açık bir alanda kafalarını kesmişlerdir.

Honor'a yan gözle baktı, kapalı gözlerine, yanaklarında nazikçe duran kirpiklerine. Çok masumdu. Sırf yüz binlerce insan yaşasın diye kurbanlık bakire olarak hizmet edecek bir masum. Bu adil değildi.

Hiçbiri değildi. Ancak Hancock, her şeye sahip olmanın imkansız olduğu gerçeğini uzun zaman önce kavramıştı. Bedeli ne olursa olsun fedakarlıklar yapılmalıydı. Bundan her zaman hoşlanmak zorunda değildi ama bunun gerçek olduğunu biliyordu ve Bristow, Maksimov ve nihayetinde ANE, A New Era gibi insanları alaşağı etmenin tek yolu buydu.

Uyuyor muydu yoksa sadece gözlerini kapatıp her şeyi unutmaya mı çalışıyordu anlayamadı. Onu suçlayamazdı. Kızgındı, haklı olarak. Ve haklıydı. Biri bile minnettarlıklarını ifade ettiler. Sadece ona kızgınlardı. Emirlerle uymak ve hiç tanımadığı ya da sevmediği bir adam için neredeyse kendini öldürteceğine dair dile getirilmemiş bir duygu.

Bunu neden yapmıştı?

Bu olay gerçekleştiğinden beri beynini kurcalayan bir bilmeceydi. ANE'den kaçmak için bu kadar cesurca ve akıllıca savaşmışken, bir kurşunun yoluna girip onu itmesi için iyi bir neden bulamadı.

takım arkadaşını güvenli bir yere götürüyor.

Honor'un kalibresindeki kadınlara alışık değildi. şimdiye kadar tanıştığı, elik gibi dikenleri olan ve herhangi bir erkeğinkinden daha kararlı olan ama yine de son derece kırılğan olan tek kadın

Kelly kadınları ve KGI yelerinin eşleri. Honor'a çok benziyorlardı. Aynen onun gibi. Belki de bu yüzden Honor'a biraz saygı duyabilirdi, çünkü KGI kadınları çok acımasızdı ve o da KGI kadınları kadar savaşçıydı.

Henderson n taraftan, "Neredeyse geldik," diye seslendi. "Kadını ayılıtp kendine getirsek iyi olur, böylece zaman kaybetmeyiz.

Bu aracı saklamak ve başka bir araca aktarmak. Tabii bu gece tekrar yatmak istemiyorsanız?"

Hancock başını salladı. "Hayır. Yola devam etmeliyiz. Diğerleri uyuyabilsin diye sürüşü değiştireceğiz. Takip edilmediğimizden ya da bir tuzağa dşmediğimizden emin olmak için şoförle birlikte en az bir uyanık kişiye ihtiyacım olacak."

Emirleri verdikten sonra Hancock dikkatini gözleri hâlâ kapalı olan Honor'a çevirdi. Onu daha yakından incelediğinde, yüzündeki gerginlik çizgilerini gördü.

Alnı ve çenesi uykuda bile sıkılıydı. Sanki acı çekiyormuş gibiydi.

Ama tüm yaşadıklarına bakılırsa, kabus görüyor olması daha muhtemeldi.

Hafifçe omzuna dokunarak onu drtt. "Honor. Honor, gerek. Kısa bir yolculuktayız. zaman izelgesi ve aracımızı terk etmemiz gerekiyor."

Göz kapakları sanki bilinçsizce yüzüyormuş gibi ağır ağır oynuyordu. Kaşlarını çattı çünkü çok acı çektiği zamanlarda bile hiç şikâyet etmeden hazırđı. Ama o asla şikayet etmedi ve

Ona ve adamlarına ayak uydurdu. Bir kez daha, bu kadına nasıl hayranlık duymazdı ki?

Dudaklarını yaladı ve kaşlarını çattı, sanki tamamen uyanmakta zorlandığı için kafası karışmış gibiydi. O anki kararlılığın omuzlarına çöktüğünü ve var olan sisi silkeleyip attığını gördü.

Gözleri kararlılıkla parlıyordu ve hızla çevrelerini taradı.

"Ne kadar ?" diye sordu.

Copeland ön koltuktan, "Üç dakika," diye seslendi. Honor omuzlarını dikleştirerek anlayışla başını salladı. Dakikalar sonra araç aniden durdu ve

Honor öne doğru savruldu, emniyet kemeri karnına çarptı. Şaşırtıcı bir şekilde Conrad, Hancock'tan önce davranıp onu yakaladı ve sonra dikkatlice koltuğa yasladı.

Önce Conrad indi, sonra da diğerleri. Sadece Viper direksiyonun arkasında kaldı. Hancock Honor'ın kemerini açmak için uzandı. Burkanın kıvrımlarının altında gömülü olan mandala ulaşmak için kolunu Honor'ın yanına bastırdı.

Yüzü soldu ve irkildi. Ne oluyor lan?

Tokayı hızla çözdü ve araçtan çıkmasına yardım etmeye hazırlandı. Ama Honor'ın yan tarafına sertçe bastırmış olduğu kolunu geri çektiğinde derisine bulaşmış taze kanı görünce hayrete düştü.

Dehşet omurgasını ele geçirdi.

Bir elini Honor'ın yanağına götürdü ve dikkatle gözlerinin içine baktı.

"Yaralandın mı?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

Gözleri geniş ve korkmuştu. Hancock'un kolundaki kanı görmüştü. Dudakları onun sorusuna cevap vermeye çalışırken solgun ve sarsılmıştı.

"Bilmiyorum. Ben de öyle düşünmüştüm. Yanımda bir sancı hissettim ama düştüm ve sadece sandım. Ama şimdi acıyor," dedi dişlerini sıkarak.

Hancock acımasızca küfretti ve hiç de aşına bir duygu olan suçluluk duygusu göğsünü bir mengene gibi kavradı.

"Seni diğerk araca bindireyim. Durmayı göze alamayız. Ama bir bakıp neler olduğuna bakacağım. Eğer durum ciddiye, seni hastaneye götürme riskini almamız gerekecek."

Başını sallarken bile gözlerini hemen korku kapladı.

"Yaşıyorum. Ölmüyorum. Sadece canım yanıyor. Ve bir haftayı aşkın süredir acıyla uğraşıyorum. Artık bununla başa çıkacağım," dedi sessizce.

Bir kez daha içini bir gurur dalgası kapladı. Vazgeçmek kelimesinin anlamını bilmiyordu. Keşke kaderinde ona ihanet etmek olmasaydı. Daha büyük bir iyilik için onu feda etmek. Dünyanın onun gibi insanlara ihtiyacı vardı ve iyi olanların genellikle kurbanlık koyun olması berbat bir şeydi.

"Sana yardım etmeme izin ver. Neler olduğunu bilmiyoruz ve durumu daha da kötüleştirmeni istemiyorum," dedi alçak bir sesle.

Başıyla onayladı.

Hancock eğildi ve bir kolunu onun dizlerinin altından geçirdi. Diğer elini de sırtıyla koltuğun arasına koydu, hafifçe kaldırdı ve gözlerinde herhangi bir acı ya da rahatsızlık belirtisi olup olmadığına baktı. Ne kadar acı çekerse çeksın hiçbir şey bulamayacağını bilmeliydi. Onun önünde pes edip zayıf görünmek için çok fazla gurur ve kararlılığa sahipti ve adamları.

İçeriden çekildi ve Honor'un yüzünü çevirdi. Gözlerini kavurucu, esen kumdan korumak için onun boynuna sarıldı.

Hancock bekleyen araca doğru ilerlerken, "Arkayı açın," dedi. "Honor ve ben birkaç mil arkada gideceğiz. Yarasına bakabilmem için düz bir zemine ihtiyacım var."

"Yaralanma mı?" Conrad sordu. "Ne yaralanması?" "Henüz bilmiyorum," dedi Hancock sakince.

Conrad bir dizi küfür savurdu ve aracı açıp Honor'ın yatması için aceleyle rahat bir yer ayarlarken nefesinin altında mırıldanmaya ve küfretmeye devam etti. Sonra da Hancock'un Conrad'ın serdiği battaniyelerin üzerine dikkatlice yerleştirdi. Ama Conrad yerinden kımıldamadı. Hatta iyice yaklaştı,

Hancock ile dirsek temasında, yüzünde acımasız bir ifade vardı.

Hancock adamını azarlamadı. Öfkenin altında Hancock endişeyi görebiliyordu. Ve suçluluk duygusu. Conrad onun için bir kurşun yediğini ve bu kurşunun onu yiyeceğini düşündü. Canlı. Hancock ve adamları, her biri koruyucuydu. Evet, her zaman iyi ve masum olanı korumadılar. Bazen dünyadaki kötülüğü ortadan kaldırmak için acımasızca avladıkları şeye dönüşmeleri gerekiyordu. Böylece masumlar galip gelecekti.

Sadece bu masumu kurtaramazdı. Onun kaderi çoktan belirlenmiş ve yazılmıştı. Değiştirilemezdi. Klinikteki bombalamada ölseydi onun için çok daha merhametli olurdu. Çünkü karşılaştığı kısa gelecek çabuk geçmeyecekti. Bu merhametli olmazdı. Aslında, onu ruhuna kadar parçalayacaktı ve sonunda o da yok olacaktı,

Geriye sadece eskiden olduğu vahşi kadının içi boş bir kabuğu kaldı. Ölümü hoş karşılardı. Bunun için dua ederdi. Ve bu onu tutsak edenleri, saatlerce süren ıstırabını uzatmaya daha da kararlı hale getirecekti.

Ve sorumlusu oydu. Bunu ona o yapmış olabilir. Ona bir hayvandan daha az saygı gösterilmesini mümkün kılacaktı. Peki ne için? Daha mı iyi? Bu Titan felsefesi, Rio Titan'ı yönetirken bile her zaman onların inancı olarak kalmıştı. Hancock'a bildiği her şeyi öğreten adam.

Hancock her zaman bu slogana inanmıştı. O anladı. Yaşadı, nefes aldı, hayatını riske attı. destekledi. Ama ilk kez, Maksimov, Bristow ve ANE'nin batmasından ve bu süreçte yüz binlerce masum insanın kurtulmasından Onur'un fedakarlığının sorumlu olduğu fikri onu ... hasta etti. Ondan öğreniyordu.

Belki de onu zamanı gelmişti. Bir yerlerde kaybolmanın ve hiç kimse tarafından tanınmayacağı acımasızca avlanmayacağı yeni bir hayata başlayacaktı. Yalnız olabileceği bir yerde, hayatını kaybettiği o kayıtsız insanlarla uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

cahil ve mutlu varoluşlarını sürdürebilmeleri için bir ruh.

Ama hayır. Onun bir ailesi vardı. Sevgiyle, kan bağıyla değil. Dünyada bir şeyler hissettiğı tek insanlar onlardı.

Sevgi. Sevgi. Sarsılmaz sadakat. Hiçbiri için yapmayacağı şey yoktu.

Onların hayatından öylece çıkıp gidemez ve bir daha asla geri dönemezdi. Onun için yaptıkları onca şeyden sonra daha iyisini hak ediyorlardı. Onu kurtarmışlardı. Ona bir amaç ve bir hayat vermişlerdi.

Dünyadaki yeri, bir daha ışığı görebileceğinden şüphe duyacağı kadar gölgeler ve günahlarla dolu bir yer olsa bile.

İyi bir adam olmadığı gerçeğıyle uzun zaman önce barışmıştı. Asla iyi bir adam olamayacaktı. Ama ailesi için, hepsi yalan olsa bile o adam olabilirdi ve olacaktı. Koca Eddie, üvey babası. Ve polis olan kardeşleri Raid ve kişisel işlere giren eski bir asker olan Ryker.

terhisinden sonra güvenlik. Eden'dan KGI'nın Ryker'ı işe almayı düşündüğünü duymuştu. Ama onunla en son aylar önce konuşmuş ve sadece o zaman belirsiz bir süre için iletişimde olmayacağını bildirmişti.

Eden. Onun için dünyalara bedel olan küçük kız kardeşi. O iyi olan her şeydi. Onun olmadığı her şey. Kolay korkan bir adam değildi, hatta hiç korkmazdı. Zorluklar karşısında sakindi, zihni her zaman bir bilgisayar gibi seçeneklerini ve olasılıklarını hesaplıyordu. Ve tüm görevlerini kişisel olmaktan uzak tutardı. Hiç kimseyle bir bağ ya da ilişki kurmazdı.

Ama Eden'ı neredeyse kaybetmek - korkunç bir işkenceye maruz kaldığı birkaç saat boyunca onu kaybetmek - onu çıldırtmıştı. Dehşete düşmüştü. Kontrolden çıkmıştı. Sarsılmıştı. Duygusal. Her şey çalışmalarında zayıflıklar olduğunu düşünüyordu.

Ailesi bu çok rahatsız edici duygu ve tepkilerle asla yüzleşmeyeceğini düşünürken bile, başka kimseyi sevmediğı halde Sinclair'leri sevdiğini biliyordu.

Her geçen gün daha fazla içine çekildiği karanlık dünyadaki tek dayanağı onlardı.

Kendini elindeki ie geri döndü ve hâlâ bilincinin yerinde olup olmadığını görmek için Honor'a baktı. Bilinci yerindeydi ama gözleri acıyla parlıyordu, yine de tek bir ses bile çıkmıyordu.

sıkıca kapalı dudaklarından geçti. İçinde ihanet eden bir titreme yoktu. Vücudu. Gerginliğinin tek kanıtı, her iki yanında sıkıca kıvrılmış yumruklarıydı.

"Dikkatli olacağım," dedi onu rahatlatmak için.

Ve sonra neden bir Şey söyleme ihtiyaçı hissettiğini anlamadı. Eğer kendini bu Şekilde ateş etseydi, yaralanmaz ve kanaması olmazdı. kızgın olmalıydı ama kendine yalan söylemenin bir yararı yoktu. O değildi

Emirlere uymadığı için kızgındı. O da

Kızgındı çünkü onun yaptıklarına tanık olduğunda kalbi midesine inmiŐti ve kutsal olmayan bir ... korku ... ldrleceğini düşündü. Ve bunun, kız ölürse görevinin başarısız olacağı gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Kapat Şunu. Hepsini. Aptal düşüncelerini ve duygularını. Burkanın ağır kumaŐını bacaklarından yukarı yuvarlamaya başladı. Kalalarına ulaştığında, altına atletik bir Őort ve sporcu styeni giydiği için sessizce Őkretti. İhtiyacı olan son Şey, muhteŐem çıplak vücudu hakkında fanteziler kurmaya baŐlamaktı. Tamamen uygunsuz Őehvet dolu düşünceler eklemekten başa çıkması gereken yeterince sorunu vardı. Zaten yakın zamanda keşfettiği çok fazla zayıflığı vardı ve bu listeye yenilerini eklemek istemiyordu. En son ne zaman Őehvet duyduğunu hatırlayamıyordu.

cinsel dürtüler yaşadı. Görevleri onun metresiydi, tereddütsüz sadakat gösterdiği tek Şeydi. Bu kadar çok hayat ona bağlıyken boŐalmaya ne vakti ne de isteği vardı.

Kalçasını da geçecek Şekilde sağ tarafına kan bulaŐmıŐtı ama henüz kanın kaynağına ulaŐamamıŐtı.

Sonunda arŐafı başından sonuna kadar çekti ve bir kenara fırlattı. Arkasına dönüp baktığında

nefesinde. Conrad onun yanında yine acımasızca küfretti. Alt kaburgasıyla kalçasının tam arasında hâlâ-kanama kırıksıklığı en az altı inç uzunluğunda olmalıdır.

"En azından sadece bir sıyrık," diye mırıldandı Conrad ama sesinde hâlâ öfke titreşiyordu.

Hancock bölgeyi dikkatle yokladı ve kadın irkildiğinde kendini geri çekilmemek için zorladı.

"Kas ya da dokuya saplanmış bir mermi izi yok. Çok kanamış ama ciddi değil."

Değerlendirmesine tepkisini ölçmek için Honor'a baktı ve onun koyu kahverengi gözlerinde kaynayan rahatlamayı gördü.

Conrad kaşlarını çatarak, "Dikiş atılması gerekiyor," dedi. Hancock onun için ne kadar endişelendiğini görünce bir gülümsemeyi bastırdı.

Öfkeli, nankör bir pislik olarak yansıttığı imaja rağmen Honor'un refahı.

"Evet, . ama bu işte senin kadar iyi değilim ve sen çok daha fazla sıhhiye eğitimi almışsın."

"Ben yaparım," dedi Conrad, elinde bir sağlık kitiyle Hancock'un yanından geçerken.

Honor'un gözlerinde anında alarm ; bu, tüm bu berbat durumda izin verdiği ilk korku belirtisiydi.

Herkes görsün diye. Sonra Conrad'a baktı, o da birlikte arkaya doğru sürünüyordu ve huzursuzluğu somut dalgalar halinde yayılıyordu.

Hancock yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Hemen ," dedi.

Hiç de rahatlamış görünmüyordu. Gözleri Conrad'dan bir an olsun ayrılmadı ve Conrad sağlık çantasından bir şey çıkarıp yanına koyduğunda paniği daha da arttı.

Hay sikeyim. Adamından ölesiye korkuyordu ve Conrad ona bağıırıp çağırdıktan sonra daha da temkinli davranmaya başlamıştı.

"Sen ya da Mojo yapamaz mısınız?" Honor dudakları titreyerek sordu.

BÖLÜM 13

Honor'un şaşkınlığı karşısında Conrad yüzünü buruşturdu ve gözlerinde gerçek bir pişmanlık belirdi. Conrad sert elini onun çok daha küçük olan elinin etrafına dolayıp nazikçe sıktığında daha da şaşırdı.

"Benim hakkımda yanılmıyorsun," dedi Conrad. "Ben bir duygusuz pislik. Ama hayatımı kurtardığında hepimizden aldığından daha fazlasını hak ettin. Kızmıştım, evet. Ama muhtemelen inandığınız sebepten dolayı değil. Kızmıştım. Çünkü benim işim seni korumaktı. Tam tersi değil. Ve eğer işimi doğru yapmış olsaydım, benim için asla kurşun yemezdin."

Honor tartışmak için ağzını açtı ama Conrad siyah bir bakışla onu susturdu.

"Neden seni dikmemi istemediğini de anlıyorum. Bana Hancock ve Mojo'ya güvendiğin kadar güvenmiyorsun. Güvenmemelisin. Ben iyi bir adam değilim. Ama sana en azından bir söz verebilirim. Bunu yapacağım ve doğru şekilde yapılacak ve acıyı minimumda tutmak için elimden geleni yapacağım."

"Tamam," dedi titreyerek. "Şu işi bir an önce bitirelim de buradan gidelim."

Hancock ona pişmanlık dolu bir bakış gönderdi. "Şimdi gidiyoruz. Conrad seni yolda dikecek. Bu bizim tek şansımız. Uzun süre açıkta kalamayız."

"Uyuşturacağım," dedi Conrad, ağzından hiç çıkmadığı kadar yumuşak bir sesle. "Ve sana bir iğne yapacağım ilk dikişi atmadan önce acı çekiyorum. Hissetmeyeceksin. Söz veriyorum." "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sonunda rahatladı ve

Conrad'ın dürüstlüğünü ve onu mümkün olandan daha fazla incitmeyeceği gerçeğini kabul ederek.

Conrad'ın yüz hatları bir kez daha fırtına bulutuna dönüştü ve yarasını dikmesine izin verme kararını hızla yeniden düşünerek yorgana geri çekildi.

"Bana teşekkür etmeni hiçbir şey yok," dedi Conrad şiddetle. "Asıl ben size geri ödemeyi asla umamayacağım bir minnet borcum var. Hancock ve adamları da sana aynı derecede minnettarlar.

kızgın pislikler. Hepimizi korkuttun."

Kızın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Sen cesur bir kadınsın, Honor. Müttefiklerle ve düşmanlara karşı çalıştım ve savaştım. Ve hiç kimse vurulup öldürülmeyeyim diye bedenini benimkinin önüne koymadı. Yani evet, gerçeği isterseniz, kesinlikle kırgınsınız. Ama kırgındık çünkü sen de vurulabilirdin.

Sizi ANE'nin ulaşamayacağı kadar uzağa götürme sözümüzü yerine getirmemiş ve başarısız olmuş olurduk."

Yanaklarına sıcaklık yayıldı ve gözyaşlarının görüşünü bulanıklaştırmasını istemediği için kendini başka tarafa bakmaya zorladı.

"Sana zarar vermeyeceğim, Honor," dedi Conrad, onun ağzından çıkacağını asla hayal edemeyeceği nazik bir tonda. Vicdanı olmayan duygusuz piçler olmadıklarına dair daha önceki değerlendirmesine geri dönmek için yapabileceği tek şey buydu.

Bakışlarını ilk kez Conrad'ınkilere kaldırdı, bu adamın katlandığı her şeyi aradı ve araştırdı. Conrad gözünü kırpmadan onun bakışlarını karşıladı ama pişmanlık ve suçluluk duygusunun kalıntıları hâlâ Conrad'ın bakışlarında duruyordu.

Elini zayıfça kaldırdı ve parmaklarını Conrad'ın elinin üzerinde kaydırды. Conrad vurulmuş gibi tepki verdi ve elini çekmeye başladı, ama sonra geri çekilmesini durdurdu ve kızın parmaklarının onunkilerin arasından geçmesine izin verdi.

"Kötü bir adam olduğunu . Neden? Yaptığın şeyler olağanüstü. Ben sadece Yeni Bir Çağ'ın beni bulup kaçırmasına izin vermeden önce ölecek bir grup adam görüyorum. Ben sadece iyi olanı görüyorum, Conrad," dedi nazik bir sesle. "İstesen de istemesen de insanların bunu görüp bağlı. Ama ben görüyorum ve seni de

görüyorum, bu yüzden kavgacı tavrını bırakabilir ve etrafta
bir pislik olmayı bırakabilirsin

Ben. Hayatınızı büyük riske atarak insanları kurtarıyorsunuz. Kim yapar Bu mu?"

"Bizim bu," dedi Hancock. "Eğer bu şekilde bakmayı tercih ederseniz, bu bizim çağrımız. Ama ben her zaman böyle biri oldum.

-Kim olduğumuzu. Masumların geçmişte olduğu gibi acı çekmemesi için dünyayı kötülükten kurtarmak. Ve bu dünya çapında. Amerikan hükümetine kesinlikle hiçbir şey borçlu değilim."

Ses tonu aniden o kadar buz gibi olmuştu ki kadın ürperdi.

"Bize sırtlarını döndüler ve sonra da Ekibimin her üyesini yok etmek için bizi avlayın. Çabalarım sadece ABD çıkarları ya da tehditleriyle sınırlı değil. Kötülük dünyanın her yerinde var ve biz de bunu durdurmak istiyoruz."

"Ve yine de kendinizi kötü adamlar olarak görüyorsunuz. Bu saçmalık. Masum hayatları kurtarmak iyi ve cesur. Pek az kişi hayatını dünyayı kötülükten arındırmaya adanmış."

Dudaklarında bir gülümseme iması belirdi ve bu da ağzının açık kalmasına neden oldu. Adamlarından hiçbiri asla gülümsemezdi. İyi ya da kötü herhangi bir duyguları olduğundan bile emin değildi. Hayatları onlar için belirlenmişti ve işlerinde duygulara yer yoktu.

"Hancock, içinde önceden hazırlanmış ağrı kesici ilaç olan bir şırınga getir. Önce bunu içmesini istiyorum, böylece ben yarasını dickerken rahatlayacak ve acı çekmeyecek."

Ağrı kesici ilaçların etkisi azalmıştı ama acı hâlâ ediyordu, yine de kimsenin onun görmesine izin vermemeye kararlıydı. Kendini derin bir boşluğa kilitledi ve orada yakın çevresinden bağımsız bir şekilde süzölmeye başladı.

Ancak Conrad derinin daha hassas olduğu orta kısma geldiğinde irkilmesini engelleyemedi.

Conrad küfretti ve bir özür mırıldandı.

"yok," dedi. "Durma. Sadece bitir işi. Dayanabilirim."

Conrad başını salladı, gözlerinde saygı parlıyordu. Ama kadının dediğini yaptı ve dikişleri titizlikle yerleştirdi ama

Hancock'a bir ağrı kesici iğne daha yapmasını söylemeden önce.

İkinci dozdan sonra, artık kendini derin, karanlık bir deliğe girmeye zorlamak zorunda kalmadı. Etrafı bulanıklaştı ve hiçbir acı ya da endişe hissetmeden rüzgârla birlikte sürüklendi. O daha ne olduğunu anlamadan Conrad yarayı iyice temizledikten sonra sargısını bitirmiş ve etkili bir şekilde sarmıştı.

"Uzun bir yolumuz var. Uyumalısın," dedi Conrad huysuzca. "Ağrı kesiciler yardımcı olacak ve engebeli arazinin farkına varmayacaksınız ve bu size aşırı acı vermeyecek."

Yavaşça başını salladı, refleksleri körelmişti. Ve sonra korku onu ele geçirdi ve tam unutkanlığa dalmak üzereyken gözlerini açtı.

"Bu şekilde çaresizim," dedi paniklemiş bir sesle. "Ya başımız derde girerse? Tamamen işe yaramaz olacağım. Hepimizi öldürteceğim."

Bu, daha önce ağır ilaçlar aldığında kullandığı argümanın aynısıydı, ancak bu sefer Hancock'un gözlerinde ilk seferinde olduğu gibi eğlence parıldamıyordu.

neredeyse tam olarak bu kelimeleri söyledi. Aslında, yüz ifadesine tam bir ciddiyet yerleşmişti. Ciddiyet ve vaat parıldıyordu

Gözleri ışıltılı ve kadın aralarındaki sözsüz alışverişten teselli buldu. Bazen tek bir bakış her şeyi anlatırdı.

Bin kelime.

Hancock elini kadının alnına götürdü ve saçlarını alnından geriye doğru sildi.

"Bunun için endişelenme. Dinlenip iyileşmezsen bize hiçbir faydan dokunmaz. Seni koruyacağız. Şimdi uyu, Honor. Zamanı geldiğinde seni uyandıracağım."

Kaşlarını çattı ama ilacın etkisi onu yüzmeye zorluyordu ve artık etkilerine karşı koyamıyordu.

Son anlarındaki tutarlılığını toplayarak Conrad'ın elini , talebini dinlemeye Hancock'tan daha istekli olacağını düşünüyordu.

"Bana söz ver," dedi, kelimeleri dudaklarından dökmenin ne kadar zor olduğunu görünce şok olmuştu. "Söz ver bana, eğer sana engel olursam

herhangi bir şekilde, beni bırakıp kendinizi kurtaracaksınız. Ben ölümü birçok kez aldattın zaten. Ölümün kazanması an meselesi ve senin ölmene izin vermeyi reddediyorum. kaçınılmaz olanı önlemeye çalışıyorum."

Conrad'ın yanıtı patlayıcıydı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Ama o çoktan ilacın büyüüne kaybolmuştu.

Conrad öfkeli bakışlarını Honor'ın talebi karşısında hiç de mutlu görünmeyen ekip liderine çevirdi.

"Tanrım," diye mırıldandı Conrad. "O gerçek mi?" "Evet, öyle," dedi Hancock sessizce. "Bu da bizim Ona ihanet etmek daha da kınanacak bir şey."

Conrad'ın dudakları gergin beyaz bir çizgi oluşturdu, gözlerinde öfke ve çaresizlik parladı.

"Başka bir yolu olmalı, Hancock. Masum bir kadını becermeyi içermeyen bir yol."

"Tüm seçenekleri değerlendirmediyimi mi sanıyorsun?" Hancock tersledi, dikkatle inşa ettiği kontrolü yıpranıyordu tehlikeli bir şekilde. Alışılmadık duygular sergiliyordu. Ama adamları da öyleydi. "Maksimov'u alt etmenin başka bir yolu olsaydı, bunu yapmaz mıydım sanıyorsun? Onur, Maksimov'a onu tamamen ortadan kaldıracak kadar yaklaşmamızın tek yolu. Eğer başka bir yol olsaydı, başka bir yol.

Üstüne atlayıp Honor'ı bir çırpıda eve gönderebiliriz ama lanet olsun, o tek yol. Hoşumuza gitmek zorunda değil. Hoşumuza da gitmiyor. Ama bu olması gerekeni değiştirmez."

Sözleri acıyla doluydu. Öfke, kendinden nefret.

Pişmanlık. Suçluluk. Hissetmesine asla izin vermediği şeyler - hissedebileceğini düşünmediği şeyler - çünkü bunu yapmak başarısızlığı istemektir. Ve üçüncü kez başarısız olmayacaktı. Çok fazla hayat buna bağlıydı, Maksimov'u sonsuza dek ortadan kaldırmak için geriye kalan son ve tek şansı.

Conrad acı bir sesle, "Hiçbirimizden bunu hak etmiyor," dedi.

Hancock içini çekti çünkü lanet , bu tam da olmasını istemediği şeydi. Adamları Honor'a saygı duyuyor, cesaretine ve direncine hayranlık duyuyorlardı ve daha önce Bu işi yaparken hiç vicdan azabı çekmemişlerdi ama şimdi Onur'u tarifsiz işkencelere ve nihai ölüme teslim şiddetle karşı çıkıyorlardı. Onu vurup bu işi bitirseler daha iyi olurdu. Ama sonra

Maksimov onları yine atlatacaktı. Her şey yine aynı noktaya geliyordu. Maksimov ve dünyanın daha önce hiç tanımadığı türden bir canavarın amansız takibi. Ne pahasına olursa olsun. Lanet olsun. Ne pahasına olursa olsun. Onur. O bir bedeldi. Görevlerinde başarılı oldukları ve başka bir yolu olmadığı için kendinden nefret ediyordu. Başka seçeneği yoktu. Hayatının geri kalanında lanet olası vicdaniyla yaşamak zorunda kalacaktı.

"Hayır, bunu hak etmiyor," diye itiraf etti Hancock. "Ama başka seçeneğimiz yok Conrad. Bunu biliyorsun ve bu yüzden bu kadar kızgınsın. Maksimov sayısız insanın ölümünden sorumlu.

ölümler ve sonsuz sefalet ve acı. Ne pahasına olursa olsun onu alaşağı etmeliyiz. Ben de sizden daha fazla sevmiyorum ama görev her şeyden önce gelir. Tıpkı daha büyük iyi."

Conrad, "Eğer bir daha 'daha büyük bir iyilik için' sözünü duymazsam çok erken olacak," diye tükürdü.

Hancock da o bayrağı taşımaktan bıkmıştı. Bu slogana bağlıydı ama adamlarına bunu söylemiyordu. Eğer herhangi bir zayıflık gösterirse, kendilerine verilen görevi yerine getirme konusunda herhangi bir isteksizlik gösterirse, adamları isyan ederdi. Ve bunu göze alamazdı. Çok yaklaştıkları. Zaferin tadını alabiliyordu. Kokusunu alabiliyordu. Maksimov'un ölümünü ve dünyada eşi benzeri olmayan bir terör saltanatının sonunu hayal edebiliyordu.

Conrad'ın yüzü kaşlarını çatmıştı ve malzemeleri sağlık çantasına geri koyduktan sonra sürünerek Hancock'u baygın Honor'la bırakarak arka koltuğa geçti.

Hancock uzun süre hareket etmedi. Sadece dizlerinin üzerinde durup cesur bir kadına baktı. En cesur

karşılaştığı kadın. Tanıdığı en özverili kadın. Ve yapmak zorunda olduğu şey için kendinden nefret ediyordu.

Sonunda kendini aşağıya bıraktı ve onun yanına uzandı, böylece vücudu onunkiyile aynı hizadaydı. Yaralı tarafına dikkat ederek, bir kolunu başının altına soktu, böylece yastıklandı ve arazide yarışırken sert darbeleri emmedi.

Sonra diğer kolunu kadının karnının üzerinden geçirerek onu nazikçe kendisine doğru tuttu ve başını kadınının yanına koydu, uyurken bile rahatlık sunuyordu.

BÖLÜM 14

"Ona bir sakinleştirici verin," dedi Hancock Conrad'a acımasızca. "Bizi uçağa binerken görmesini istemiyorum. Bu ona yanlış umut verecektir ve ben ona yalan söylemeyeceğim. Bristow'a varana kadar neler olup bittiğinin farkında olmaması daha iyi olur."

"Kötü mojo," diye mırıldandı Mojo, hırpalanmış yüz hatlarında derin bir kaş çatmayla.

Viper, Henderson ve Copeland daha az kızgın görünmüyordu.

Copeland tiksintiyle, "Bir kuzuyu kurt arasına salmak gibisi yoktur," dedi.

"Bakın," dedi Hancock, sabırsızlıkla kaynayarak. "Ben de en az sizin kadar bundan hoşlanmıyorum. Ben kalpsiz bir piç değilim." Son zamanlara kadar kendisinin bundan başka bir şey olduğunu ölümüne savunacak olsa bile. Bir Ruh kapkara, kalbi çoktan gitmiş duygusuz bir pislikti. On iki yaşında masum bir kız olan Elizabeth'i kurtardığı için pişman değildi. Rio'nun karısı Grace'i kurtardığı için pişman değildi. Ve ayak parmaklarına kadar iyi olan ve Çin kadar büyük bir kalbi olan Maren'i kurtarmak için Maksimov'un yine parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdiği için kesinlikle pişman değildi. Ama bu kez suçluluk duygusunun, vicdanın ya da başka bir şeyin onu görevinden alıkoymasına izin veremezdi. "Ama Maksimov alaşağı edilmeli. Maksimov'u alt etmeye bu kadar yaklaşmışken duygularımın kararlarımı gölgelemesine bir değil iki kez izin verdim. Başka bir fırsatımız olmayacak. Bu bizim son ve tek şansımız. Yapmak zorunda olduğumuz şeyi seviyor muyum? Tabii ki hayır. Ama yüz binlercesi pahasına bir kadını kurtarırsak vicdanınızla yaşayabilir misiniz? Çünkü Maksimov daha da cesurlaşıyor.

ve gün geçtikçe daha da güçleniyor. Eğer durdurulmazsa, birçok kişi acı çekecek. Eğer onu durdurursak, sadece bir kişi acı çeker. Onur."

"Ve bunun bizi daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" Henderson mırıldandı ve Hancock'u şoke ederek şöyle dedi şey. Bu nedenle, tüm adamları Hancock'un artık tanıyamadığı adamlara dönüşmüştü. Hepsi duygusuz piçler. Onları etkili katiller yapan da buydu. Conrad inatla, "Başka bir yolu olmalı," dedi.

"Numara mıyız? Honor'ın fotoğraflarını gönderip takas için buluşup Honor'ı riske atmadan kışına tekme basabilir miyiz?"

"Bunu yapamayacağımızı biliyorsun," dedi Hancock alçak bir sesle. "Bristow'u unutuyorsun. Onu Bristow'a getiriyoruz Çünkü Onur, Bristow'un Maksimov'la yakınlaşmasının bir yoludur ve Maksimov için Onur ANE ile pazarlık kozu. Hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmeyecektir. Bir gelmeyecek kadar akıllıdır. Onu kandırmaya çalışsak bile anlayacaktır."

Bir dizi ağır küfür havada uçuştı. Hancock yankılandı Ama lanet , başka seçenekleri . Bazen daha büyük iyilik çok baktandı. Daha büyük iyiliğin ne olduğuna karar vermekten yorulmuştu. Yargıç ve cellat değildi, son on yıldır tam olarak yaptığı şey bu olsa bile. Ama yıllarca yargıç ve jüri olmak ve adaletin bir aracı olmak ona ağır geliyordu ve yorulmuştu. Aldatmacadan bıktım. Yorulmuştu.

Sadakatini düşmanla aynı hizaya getirerek her şeyden çok nefret ettiği şey haline geldi. O sadece huzur istiyordu. Geceleri, geçmişinin kâbusları işkence gören zihninde tekrar tekrar oynamadan uyuyabilmek. Bunun mümkün olduğunu düşündüğü için bile aptalın tekiydi.

Olasılık. Bunu şimdi biliyordu, daha önce kendine yalan söyleyebildiği ve bir kez her şeyin yoluna gireceğini düşündüğü zaman

geri adım attı. Çünkü Honor sadece rüyalarına değil, uyanık olduğu her ana işkence edecekti. Asla huzur bulamayacaktı. Bunu hak etmiyordu.

Conrad tek kelime etmeden kendini arka koltuğun üzerinden, Hancock'un hâlâ kollarında Honor'la yattığı yere doğru kaldırdı. Başka bir zaman olsa, adamlarının onu şefkat gösterirken görmelerine izin vermeden önce kolunu keserdi. Onun için ikinci bir doğa haline gelen robotik, insanlık dışı kişiliği dışında herhangi bir şey. Ama şimdi? Umurunda bile değildi. Tüm adamları

Honor'a karşı zayıf bir noktası vardı. Onu teselli etmesine bir şey demezlerdi. Özellikle onu bir canavara teslim etmeyi planlarken yapabileceği en az şey bu olduğu için.

Conrad ilaç çantasını karıştırdı ve bir sakinleştirici hazırladı. Sonra Hancock'a baktı. "Ne kadar süre dışarıda kalmasını istiyorsun?"

"Onu Bristow'a götürene kadar. Bir yatakta uyanmasını ve kaderini hemen öğrenmemesini tercih ederim."

Kaçınılmaz olanı geciktiriyordu ama ona bu son anları yaşatmak istiyordu. Ona verebileceği sürece. Ona bu kadar çok umut vermek zalimceydi, diye düşündü. Ama ve gerçeği öğrendiği anda hissedeceği korkunç ihanet duygusundan uzak birkaç saat daha geçirebilirse, o zaman bu saatleri ona verebilirdi.

Conrad yine kaşlarını çattı ama şırıngaya biraz daha ilaç çekti.

"Bir süre baygın kalacak," dedi iğneyi nazikçe kalçasına sokarken.

İşi bittiğinde malzemeleri kaldırdı ve sonra Başka bir şey söylemeden kendini arka koltuğa attı.

Araçta gergin bir atmosfer vardı. Kimse konuşmuyordu ama bu alışılmadık bir durum değildi. Hayal gücünün herhangi bir uzantısı tarafından konuşkan bir grup değillerdi. Zaten iletişimlerinin çoğu sözlü değildi. Çalışmışlardı çok uzun yıllar birlikte oldular. Söylenmesine gerek kalmadan birbirlerinin hareketlerini tahmin edebiliyorlardı. Ve kendi el işaretleri vardı.

Ama bu sessizlik farklıydı. Bu sessizlik değildi. takımı yaşatan ve nefes alan adamlar tarafından kucaklandı. Kızgın, asık suratlı, çaresiz bir sessizlikti ve hiçbir

hiç de mutlu değillerdi. Önemседikleri için kızgındılar. Ve bir an için bile olsa cesur bir kadını kurtarma görevlerini iptal etmeyi düşündükleri için kızgındılar.

- - -

HONOR, Hancock'un istediğı gibi, çölde onları Bristow'a götüreceк uçağın beklediğı havaalanına doğru yaptıkları tehlikeli yolculuğun geri kalanında uyumuştı. Hancock onun yanından hiç ayrılmadı ve uykusunda onun vücut ısını aradı, sert gövdesine sokuldu, yumuşaklığı sorunsuz bir şekilde kaynaşıyor. Sanki birbirlerine uyuyorlarmış gibi. Saçma ve aptalca bir düşünceydi ama zihninden geçmesine engel olamıyordu. Tıpkı onun yakınlığının kendisine verdiği rahatlığı inkâr edemediğı gibi. Hak etmediğı bir rahatlık.

İçgüdüsel olarak buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. İnsan dokunuşuna. Konfor. Temas. Korkunç bir çile yaşamıştı ve onu daha kötüsüne teslim ediyordu. Kaderi hakkında yapabileceğı hiçbir şey yoktu ama en azından ona biraz huzur verebilir, kaçınılmaz fırtınadan biraz uzaklaşmasını sağlayabilirdi. Ve bu neredeyse düşündüğü kadar tatsızdı. Birine, özellikle de bir kadına herhangi bir rahatlık sunabileceğı fikri, sadece imkânsız değil, aynı zamanda hiç de eğlenceli olmadığını düşündüğü bir şeydi.

Hoşuna .

Bu küçük, vahşî kadında onu etkileyen bir şey vardı. Ve bu onu kızdırıyordu. Hiçbir şey onu etkilemiyordu. Görev söz konusu olduğunda değil. Daha büyük bir iyilik için. İnsan olmayı, duyguları hissetmeyi göze alamazdı. Duygular onu öldürtebilirdi. Adamlarının ölümüne neden olabilirdi. Ve onlara bundan daha fazlasını borçluydu. Ona ve birbirlerine şiddetle sadıktılar. Onun için hayatlarını tehlikeye atmışlardı, tıpkı onun onlar için defalarca yaptığı gibi. Kollarının arasında yatan kadın gibi bir dikkat dağınıklığına izin vermek felaket olurdu.

Orada uzanırken, kesinlikle kızın ona karşı yaptığı gibi dinlenmezken, ona güvendiği için daha da kızgın olduğunu fark etti. Belki bunu kendine bile itiraf etmemiştir ama davranışları onun güvenilirliğiyle ilgili düşüncelerini yalanlıyordu. Savunmasız olduğu zamanlarda ona karşı rahattı. Acı çekiyordu, korkuyordu, yalnızdı. İçgüdüsel olarak onun rahatlığını ve gücünü arıyor, zorda kaldığında ona sarılıyordu.

Dünyada başka bir şey yoktu. Onun çapası haline gelmişti. Zihninde, en kötü türden bir piç olmasına rağmen onun kurtarıcısıydı.

Onu avlayan hayvanlardan bile daha kötüydü. Bristow ve Maksimov'dan da beterdı. Çünkü o adamların hiçbirisi ona yalan söylemeye kalkışmazdı. Onun güvenini kazanmak için. Onu olmadıkları bir şey inandırdı. Bunu sadece o yapıyordu. Ve damarlarında asit gibi yanıyordu.

Ona gerçeği borçluydu, onun kurtarıcısı olmadığını. Onun tarifsiz işkencelerinin ve nihai ölümünün aracı olduğunu. O zaman ondan nefret edebilirdi. Kim ve ne olduğu konusunda asla yanılsamalara kapılamazdı. Ve asla ihanet dolu gözlere bakmak zorunda kalmayacaktı.

onun hakkında yanılmıştı. Ama bir savaşçı olduğunu kanıtlamıştı ve ona karşı koyamazdı. Kaçma şansı varsa, bunu deneyecekti. Tekrar ve tekrar. Bu onları yavaşlatacak ve onu hiç çıkaramama riskini doğuracaktı. Dönüşü kaçınılmaz olsa bile.

Ve yüzden yalan söyledi. Sözlerle değil. Ama eylemleriyle. İhmal ederek.

Onu eve götürmek için burada olduğu varsayımını düzeltmedi. Onun kendi sonuçlarını izin verdi ve yanlış sonuçlara varmasının kendi hatası olmadığını düşündü. Bu en kötü aldatma türüydü. Açıkça yalan söylemekten bile daha kötüydü.

Evet, ona gerçeği borçluydu ama bu ona veremeyeceği tek

Araç aniden durduğunda, Hancock otomatik olarak onu daha sıkı bir şekilde sabitledi, böylece sarsıntıyı onun yerine o emdi. Sadece kapılar açıldığında onun tutuşu

Başını kaldırdığında Conrad'ın suratının asık olduğunu ve teslimiyet içinde ona baktığını gördü.

"Jet zaten çalışıyor. Yükleyip gitmemiz gerek. Uçuşa yasak bölgenin tamamen dışında değiliz ve bu pisliklerin bizi yok edebilecek ısı güdümlü füzeleri var."

Hancock başıyla onayladıktan sonra söze başladı Honor'ın etrafından nazikçe çekiliyor, onu uyuşturucunun neden olduğu uykusundan uyandırmamak için yavaşça hareket ediyordu.

"Bir şırınga daha hazırlayın," diye ikincisine talimat verdi Hancock. "Uçuşun ortasında uyanırsa diye. Bir yatak odasına girene kadar dışarıda kalmasını istiyorum ve içinde olduğunu düşünerek uyanmasın. acil tehlike."

Zaten söylenmişti. Hancock'un kendini tekrar açıklaması gereksizdi. Bu onun yaptığı bir şey değildi. Ya da yapmıştı. Şu ana kadar. Eylemlerini, kararlarını haklı çıkarıyormuş gibi hissediyordu. Onları savunmak. Ve bu gerçekten onu kızdırdı.

Conrad'ın gözleri titredi, bu adamın görevden hoşlanmadığını gösteren tek işaretti ama itiraz etmedi. Sadece başını salladı ve Hancock dışarı çıkmak için Honor'ın üzerinden sürünerek geçerken sağlık çantasını arkadan sürükledi.

Copeland'ın Honor'ı araçtan çıkarmaya yardım etme teklifini elinin tersiyle itti. Honor Hancock'un sorumluluğundaydı. Yalnızca onun. Adamları zaten tedirgindi, genellikle tartışılmaz olan kararlılıkları sarsılıyordu. Onları Honor'ın kaderine daha fazla katkıda bulunduklarını hissedecekleri bir duruma sokmayacaktı. Bu günahı her zaman için sadece ve sadece kendisi taşıyacaktı.

Kefaret olmazdı. Onun gibi biri için lütuf olmazdı. Bundan çok daha önce de kurtarılamaz biriydi -Onur- ama kurtulma şansı olsa bile, bu onun ebedi lanetini mühürleyecekti. Cehennem onun için çok iyiydi.

Hayatını başkalarının kanını dökerek ve daha büyük bir iyilik için masumları feda ederek geçirmiş biri.

Bundan sonra ailesinin yüzüne nasıl bakabilirdi? Nasıl olur da Babası olarak gördüğü adamın gözlerinin içine baktı mı? Kardeşleriyle yüzleş. Ve Eden. Merhameti ve şefkati daha fazla

olan bir melek.

onun ruhundaki iyilik, tanıdığı diğer herkesten daha fazlaydı. Ama . . . Honor hariç. Her nasılsa Honor'a ihaneti, Eden'ı kurban etmesi kadar affedilemez görünüyordu.

Başka masumları kurtarmak için adalet kisvesini ve Maksimov'un peşini bir değil iki kez bırakmıştı. Peki neden Honor olmasın?

Eğer gerçekten dürüst olsaydı, bunun son şansları olmasının saçmalık olduğunu kendine ve adamlarına itiraf ederdi.

Zaman ve sabır verildiğinde her zaman başka bir fırsat vardı.

Ama sabrı hızla . Onun

Bu işi bitirmeye karar vermesinin tek şansı olmasından çok, Hancock'un artık yorulmuş olması ve işi bırakmak istemesiyle ilgisi .

Bencilliği Honor'ın her şeyine mal olacaktı. Çünkü uzun zaman önce bağışıklık kazandığını düşündüğü bir duygu olan suçluluk duygusuyla yanıp tutuşuyordu ve artık

Bu boş, ruhsuz varoluşa devam etmek. Bu bir seçimdi, Maksimov'u hızlı bir şekilde adaletle teslim edip etmemek arasında değil, kendisi ve Honor arasında bir seçimdi. Onun hayatı, Hancock'un

son görevini tamamlar ve hiçbir anlamı, rengi ya da amacı olmayan yarım bir hayat yaşamak üzere çekip gider.

O var olacaktı. Daha fazlası değil. Daha azı değil.

Her şeye bir son verip kendini öldürebilirdi ama bu Çok kolaydı ve nihai huzuru hak etmiyordu. Her sabah uyandığında aynaya bakıp, güzel ve özverili bir kadını sırf daha fazla para kazanabilmek için beceren adama bakmayı hak ediyordu.

Geri çekilmek ve ruhuna şeytani bir leke gibi yayılan karanlığın, sahip olduğu son insanlık kıvrıntılarını da silmesine izin vermemek.

Değerli bir hazineyi taşır gibi saygıyla Honor'u kollarına aldı ve küçük jete bindi. Honor

Uçağın ön tarafındaki üç sıra yanından geçerek, küçük bir kanep ve iki deri koltuktan oluşan bir oturma salonunun bulunduğu arka tarafa doğru ilerledi.

Omzunu kullanarak uçağın arka tarafındaki kapıyı açtı ve içinde bir yatak odası bulunan küçük yatak odasına girdi.

Çift kişilik yatağın iki yanında duvarla arasına sıkışmaya ancak kadar yer vardı.

Ellerinden birini serbest bırakabilmek için onun hafif ağırlığını kaldırdı, örtüleri geriye çekti ve Honor'ı rahatça yatırabilmek için yastıklardan birini yerleştirdi.

yatağa yatırdı ve başını yastıkla buluşana kadar yavaşça indirdi. Kadın kıpırdandığında gerildi

Kısa bir süre sonra kız sadece bir iç çekip yastığa daha da gömüldüğünde nefesini bıraktı.

Yorgani vücudunun üzerine çekmeye başladı ama tereddüt etti, hala sakinleştiricinin etkisindeyken yarasını kontrol etmesi ve dikişlerin tuttuğundan emin olması gerektiğini biliyordu.

kanaması yoktu. Bunların hepsini havalandıktan sonra yapacaktı. Şimdilik iri gövdesini kenara doğru hafifçe itti. Botlarını çıkarırken başını duvara çarptığında küfretti. Yatak odasının çok dar parametreleri içinde bu işi başarmak için dikkatli bir manevra yapması gerekti.

Hancock'un kafası hemen yukarı kalktı, gözleri keskinleşti. Kapı ama o biliyordu ki

Açıldığı anda, yapıldığı kadar sessiz bile .

Conrad hiçbir şey söylemedi. Honor'a doğru bakmadı bile. Aslında, Honor'ın görüş alanına girmemesi için büyük bir çaba sarf ettiği anlaşıyordu; yüzü soğuk ve okunaksızdı, gözleri siyahtı, Hancock'un istediği şırıngayı uzatırken hepsi de birer katil gibiydi.

Hancock onu adamının elinden aldı ve Conrad bakışları bir kez bile Honor'a yönelmeden dönüp dışarı çıktı.

Hancock parmaklarını şırınganın etrafında kıvırdı, her nefeste kendinden biraz daha nefret ediyordu. Kendini hiç sevmemişti ama şu ana kadar kendinden nefret ettiğini hiç düşünmemişti. İşinin acımasız olduğunu biliyordu. Başkalarına göre kalpsiz bir canavardı. Makine, insan değil. Kendisinden hiç nefret etmemişti çünkü yaptığı şeyin gerekli. Ve erdemli.

Ama Şimdi?

Kendinden nefret etmek her kalp atıŐına nűfuz ediyordu.
Çűnkű masum bir kadını cehenneme doĖru bir yanı yoktu, bu
sűreçte kaç hayat kurtarmıŐ olursa olsun.

BÖLÜM 15

HANCOCK sadece hafifçe uyukladı, tamamen uykuya dalmasına izin vermedi. Her nasılsa, Honor bir kez daha ve bir kedi yavrusu gibi ona doğru kıvrılmıştı. Sanki hayatındaki tek sağlam şeye tutunuyormuş gibi, gömleği uykusunda bile ellerinde sıkıca duruyordu.

Bacakları bile onunkilerle sarmaş dolaştı, yaralanmamış tarafının üzerine uzandı ve başı onu yerleştirdiği yastığa değil, onun omzuna yaslandı. Kadının nefesinin ılık ılık boynuna üflediğini hissedebiliyor ve bu kadar masum ve iyi huylu bir şeyin nasıl olup da çok iyi hissettirebilirdi.

Ona sarılmak bile iyi hissettiriyordu. Doğru. Sanki oraya aitmiş gibi. Onun koruması altında.

Bu düşünceye o kadar hızlı bir şekilde kapıyı çarptı ki neredeyse irkilecekti. Onun koruyucusu değildi. Ama bu kısacık düşünce ona kısa da olsa vahşi bir tatmin vermişti. Bu kadar iyi bir şey hissettiğini hatırlamıyordu. O yapmadı iyi ile çok deneyimi var. Kötüyle başa çıkabilir. ve bölümlere ayırabilir. İyi mi? Pek değil. Bir anlığına iyi adam olmayı düşündüğü o kısa an neredeyse sarhoş edici olmuştu. Parlak zırhlı şövalye Honor onu düşünüyor gibiydi. Ve bu tehlikeliydi. Hayır, tehlikeli değil. Ölümcül. Çünkü o birkaç saniye öncesine kadar kendisinden esirgenen bir duyguya kolayca bağımlı hale gelebilirdi.

Dayanmak ve odaklanmaya devam etmek için çok fazla saati kalmamıştı.

Gözlerini kapattı, karşısında kalbini parçalayan acıyla sarsıldı. Hissettiği bir şey

... keder... gibi şüpheli bir şekilde damarlarından ağır ağır süzöldü, kalbine sızdı ve onu alışılmadık bir acıyla doldurdu.

Honor ona karşı huzursuzca kıpırdandığında, düşüncelerinin yönünden ve oluşturdıkları tehlikeden kutsanmış bir şekilde uzaklaşmıştı. Onun her hareketini hissedebiliyordu, sakinleştiricinin sisi içinden yavaş yavaş tırmanarak farkındalığa doğru yol aldığını biliyordu.

Daha değil. Şimdi değil, lanet . Körü körüne arkasına, hazır şırınganın arkasında durduğu yere uzandı. Onu kolayca ulaşabileceği bir yere koymuştu, böylece onu şu anda tuttuğu gibi tutabilecek ama istediği zamandan önce uyanırsa ona enjekte edebilecekti.

Ama çoğunlukla bir korkak olduğu için Ona artık lanet olası bir kahramanmış gibi bakmadığı ve bunun yerine ihanetin tüm umutsuzluğuyla baktığı anı geciktirdi. Bunu görmek zorunda değildi. Gözlerinde suçlayıcı bir bakış. Hayal gücü onun görüntü kendi başına yeterince iyiydi ve bu onu incitmeye yetiyordu.

"Hancock?" diye fısıldadı boynuna doğru.

Tek eliyle şırıngayı açarken donup kaldı ama sonra onu ürkütmemek ve korkutmamak için dikkatlice kolunu vücudunun üzerinden geriye doğru kaydırды ve avucunu kalçasına yerleştirdi, şırınga parmak uçları arasında uzanıyordu, böylece sadece avucunun sıcaklığını hissetti. Duygularıyla bile

ilaçların etkisiyle körelmiş ve son günlerin her saatini sürekli keşfedilme korkusuyla yaşamıştı.

hemen kiminle olduğunu. Panik yok. Onu avlayan insanlar tarafından yakalandığı korkusu yoktu. Tamamen rahatlamıştı ve güvende olduğundan emindi.

"Rüya mı görüyorum?" dedi uykulu ve şaşkın bir ses tonuyla.

Bu bir dürtüydü, başka bir şey değil. Hayatı buna bağlı olsa bile kontrol edemezdi. Dudaklarını alnına, tam saç çizgisine değdirdi.

"Evet, tatlım. Bu sadece bir rüya. Uykuda kal ve iyi rüyalar görmeye devam et."

Kaşları, sanki onun ifadesini çözümlüyormuş ve bunun doğruluğunu düşünüyormuş gibi kırıştı. Ama sonra kadın onu çok şaşırttı ve o hiçbir şey tarafından şaşırtılan bir adam değildi.

"O zaman bu bir rüyaysa, beni öper misin?" diye sordu. usulca. "Eğer bu bir rüyaysa, gerçek değildir, bu yüzden hiçbir şey acıtmaz. Ve beni öptüğünü asla bilmeyeceksin çünkü bu benim rüyam, senin değil."

Düşünce, orada olduğunun farkında bile olmadan zihninden hızla geçti. Hayır. Sadece senin rüyan değil. Benimkini de. Hepsini siktir et ama bu görevin her yerinde FUBAR yazıyor.

Nefesini tuttu, orada yatmaktan başka bir şey yapamıyordu, vücudu bir eldiven gibi onunkine kalıplaşmıştı. Mükemmel bir uyum. Ne yapması gerekiyordu ki?

Tamamen yabancı bir başka duygu boğazını sıktı.

Panik.

Onu öperse, bu ihanetini daha da kötüleştirecekti. Onu öpmezse, açıkça istediği ve ihtiyaç duyduğu rahatlığı ondan esirgemiş olacaktı. Ve onu hapishaneye teslim etme zamanı gelene kadar ona iyilikten başka bir şey vermeyeceğine yemin etmişti.

Düşman.

Lanet olsun.

Lanet olsun! Zaten cehennemde lanetlenmişti. Sonsuz bir azap, sonsuz bir acı ve işkence. Zaten işlemiş olduğu dağın tepesinde bir günah daha neydi ki?

Her nasılsa güzel bir kadını öpmek, döktüğü onca kanın yanında hafif kalıyordu.

"Peki seni öpmem rüyanda olmasını istediğin şey mi?" diye sordu, onu tam bilinçliliğe daha da yaklaştırmak istemediği için kısık bir mırıltıyla.

Şırıngayı kızın bedenine çok yakın tutuyordu ve kızın daha fazla uyanmasını istemiyordu. Hatta bunu hatırlamasını bile istemiyordu. Bu sadece durumu daha da kötüleştirirdi.

Kız boynuna sokulduğu anda bu düşünceden tekrar sıyrıldı.

"Evet. Herkesin düşünmesini istediğin gibi bir baş belası değilsin. Seni görüyorum, Hancock. Belki başkaları görmüyor ama ben görüyorum."

Şok ve şaşkınlıktan nefesi kesildi ve suçluluk duygusu içini kemirdi, onu tüketti.

titriyordu. Yalnız bırakılması en iyi olan bölgeye daha fazla girmeden önce, iğneyi hızla yerleştirdi ve ilacı vücuduna soktu.

Kadın bir an irkildi, ağzı adamın boğazına doğru açıldı ama adam şırıngayı yataktan fırlattı ve boştaki elini hızla kadının çenesine götürdü, yukarı doğru eğerek ağzının yakalamasını sağladı ve kadının dile getirebileceği her türlü itiraz ya da soruyu yuttu.

Tüm vücudu sanki yıldırım çarpmış gibi sarsıldı. Kimya, uyumluluk, ilk öpücük hakkında şimdiye kadar kaleme alınmış tüm klişe tanımlar bir anda fazlasıyla gerçek olmuştu. Uçakta bile, sanki tüm yeryüzü altından kayıyormuş gibi hissetti. Havada bir deprem.

Öpücüğu derinleştirdi çünkü yapabilecek gücü yoktu. başka bir şey. Ağzı en güçlü mıknatıs gibiydi. Geri çekilemezdi. Bütün bir ordu dudaklarını ayırdı.

Sıvı güneş ışığı içmek gibiydi. Adamın dudakları onunkilerle buluşur buluşmaz, kadın nefes nefese bir iç çekişle ağzını açtı ve adam

Onu içine çekti. Onu tüketti. Tadı şimdiye kadar bildiği her şeyden tatlıydı.

Bunun yumuşak bir öpücük olmasını istemişti, daha fazlası değil. Sadece kısa bir anlık yakınlaşma arzusunu tatmin edecek kadar. İnsani temas. Günlerdir yaşadığı acı ve şiddet yerine şefkat. Ama en kısa sürede Onun tadına baktı, elektrik şokunu ayak parmaklarına kadar hissetti, iffetli bir öpücük ve tekrar altına düşene kadar onu tutma düşünceleri uçup gitti.

Dilinin üzerinde titreşen gırtlaktan bir mırıltı çıkardı. Ağzının içini yaladı. Her santimini tattı

tatlı cennet. Saten ve ipek, kadifemsi yumuşaklıkta. Aralarındaki sıcaklık, seyahat ettikleri kavurucu çöle rakipti. Parmakları adamın göğsünde daha sıkı kıvrılıyor, henüz kırılmamış olan birkaç tırnağı adamın tenine batıyordu.

O tırnakların izlerini taşıyacak ve kısa bir süre için üzerinde onun damgasını hatırlayacaktı. Onun işareti. O Cehenneme kadar yolu var, keşke onları kalıcı olarak derisine dövme yaptırabilseydi. Bu, en güzel anılarından birini ve duygusuzca yok ettiği şeyi hatırlatacaktı.

Çenesindeki tutuşu sıkılaştı ve sonra gevşedi. Parmaklarını çenesini kavrayacak şekilde uzattı ve ona sunduğu tatlı masumiyeti yutarken onu yerinde tuttu. Zaten cehenneme gidiyordu ve bu Yaklaşan karanlıkta onu ayakta tutabilecek bir anı. Duraklatıp tekrar tekrar oynatabileceği, zaman içinde yakalanmış tek bir an.

Onur'un diğer korkunç görüntüleri yerine hatırladı ve gördü.

"Hiç bu kadar iyi bir rüya görmemiştım," diye mırıldandı, ilacın etkisi onu ağının derinliklerine çekerken gözleri çoktan yarı kapalı hale gelmişti. "Çok fazla kâbus. Hiç . İlk kez güzel bir rüya gördüm. Teşekkür ederim. . ."

Adam onu tekrar öperken bile sesi kesildi ve adam kız tamamen gevşediğinde ve dudakları gevşediğinde bile onu öpmeye devam etti. Ve dudaklarını daha yukarı kaldırdığında, Gözyaşlarının tadını aldığı anda bağırsakları sıkıştı.

Gözlerini kapattı ve kolunu ona doladı, yaralı tarafına dikkat ederken onu vücuduna daha sıkı bir şekilde çekti.

Ona teşekkür etmişti. Tanrı hepsinin yardımcısı olsun. Ve bir kez olsun uykusu dehşet ve ölümle dolu olmadığı için ağlamıştı. Yumruğunu duvarlara vurmak istedi. Elleri kanıyordu. Birini öldürmek istiyordu. Bristow, Maksimov, ANE. Tüm zavallıları. Her bir kişi

Honor'a el kaldırarak, canını yakacak, onu korkutacak, onların kanını istiyordu. Ama en çok da kendi kanını istiyordu. En büyük canavar oydu. Çünkü o olmasaydı, piçler ona asla el süremeyecekti.

BÖLÜM 16

ONUR, etrafını saran yoğun sis perdeleri arasında savaştı. Refleksleri körelmişti ve dili ağzında kalınlaşmıştı. Yarı uyanıktı ama yine de göz kapaklarını açacak gücü toplayamıyordu.

Başında donuk bir zonklama varlığını hissettirdi. Ağzı pamuk gibiydi ve gözleri kapalıyken bile kuru ve cızırtılı hissediyordu, sanki göz kapakları yerine zımpara kağıdı kaplıydı.

Yavaş yavaş berraklığa doğru yüzmeye devam ederken, rahat olduğunun farkına vardı. Yumuşaklık etrafını sarmış, vücuduna uyum sağlayarak her yerini sarmıştı. Başını saran yumuşaklığı fark ettiğinde başındaki ağrı bile bir nebze hafifledi.

Yumuşak bir iç geçirdi. Bu da gerçekten güzel bir rüya olmalıydı. Hancock'un onu öptüğü kadar iyi değildi ama yine de iyiydi.

Halsiz beyninin ona verdiği bu son bilgiyi işlerken dudakları kaşlarını çattı. Bu kadar gerçekçi olan hiçbir şey rüya olamazdı. Eğer görmezden gelirse ağzının kuruluşuna rağmen hâlâ onun tadını alabiliyordu. O kavurucu sıcak, günah kadar seksi öpücüğün kalıcı etkileri. Ve çok lezzetliydi. Hatıralar netleştikçe ve adamın onu ne kadar derinlemesine öptüğünü hatırladıkça neredeyse inliyordu.

Ona ne sormuştu? Ve seni öpmem rüyanda olmasını istediğin şey mi?

Bu bir rüya değildi. Onunla sanki rüya görüyormuş gibi konuşuyor ve kendisini öpmesini gerçekten istediğinden emin oluyordu. Şüphe onu rahatsız ediyordu. O zaman bunu neden yapmıştı?

Onu öpmek mi istemişti yoksa sadece istediği şeyi mi veriyordu?

Hancock ona bunu yapabilecek adam gibi görünmüyordu. istemediği bir şey. Ve kesinlikle kimse onu bir şey yapmaya zorlamayacaktı.

Ve o çökmüş rüyadan-gerçeklikten-daha fazlası ona geri döndüğünde, onun öpücüğünün isteksiz bir adamın öpücüğü olmadığını fark etti. Basit bir öpücük de değildi. İhtiyacını karşılamak için tasarlanmıştı. Ağzını yalayıp yutmuş ve sonra her şey yeniden bulanıklaşmıştı.

Tekrar kaşlarını çattı ve elini kalçasına sürmek için yavaşça aşağı uzandı. Ona bir şey enjekte etmişti. Bir yatıştırıcı. Onu öpmeden hemen önce. Belli ki onu öptükten sonra bilincinin çok uzun süre açık kalmasını istememişti.

Ve belki de onun hatırlamasını istememişti.

Bu daha olası bir senaryoydu. Ve adamın istediği de buydu, çünkü artık kadın

Böylece o ona her baktığında ya da o ona her baktığında mahcup olmayacaktı. O da sadece olayı hatırlamıyormuş gibi davranır.

Ama bu, o anıyı kendine saklamayacağı, tadını çıkarmayacağı, istediği zaman çıkarmak üzere kilit altında tutmayacağı anlamına gelmiyordu. o anı tekrar yaşayabilirdim.

Şimdilik, o çalıntı anın zevkini bir kenara bırakarak, kendini elindeki göreve zorladı. Lanet gözlerini açmalı ve nerede olduğunu bulmalıydı. Ve güvende olup olmadığını.

Gözlerini açmak istediğinden çok daha fazla çaba gerektirdi. Kurşun gibi hissettiği göz kapaklarını kaldırmaya çalışırken tüm yüzü buruşmuştu. Düşük bir ışık şeridi kaydedildi ve o olduğu gerçeğine yüreklendi. ilerleme kaydediyordu. Birkaç nefes daha aldıktan ve hasta olmayacağından emin olduktan sonra onları sonuna kadar açmaya zorladı.

İlk başta kafa karıştırıcıydı. Bir kerede çok fazla şeyi kabul etmek. Etrafındaki hiçbir şey tanıdık değildi. İlk şey

çok rahat bir yatakta olduğunu fark etti. Bir karyola, bir yatak ya da uyumak için derme çatma bir yer değildi. Gerçek bir yataktı, şiltesi ve çarşafı uğruna ölünecek cinstendi.

Beş yıldızlı otel kalitesindeydi.

beş yıldızlı konaklama deneyimi. Ama bu Cennet.

Zihnindeki bulanıklığın son kırıntılarını da silkelerken, tehlikede olduğuna dair herhangi bir ipucu aramak için hızla çevresini inceledi.

Duvarlar yumuşak lavanta rengine boyanmış, odaya açık ve havadar bir his vermek için stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç çiçek tablosu vardı. Mobilyalar pahalı, özel görünümlü ve elle oyulmuştu. Ahşap koyu kahverengiydi, koyu renkli parçalar ile daha kadınsı görünen duvarlar arasındaki kontrast gözüne hoş geliyordu.

Kendini güvende hissediyordu. Hiçbir korku ensesine batmadı ya da kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden olmadı. Ama o neredeydi?

Pelüş yatağın içinde kıpırdandı, niyeti doğrulmak, yataktan kalkmak ve ... ne yapmaktı?

Vücudu çığlık atarak hareketini protesto ettiğinde bu soru onun için çözülmüştü. Yanaklarındaki kanın çekildiğini hissedebiliyordu ve acı yan tarafına doğru ilerleyerek onu nefessiz bıraktı. Ciğerleri donmuştu, havayı içine çekemiyor ya da dışarı atamıyordu. Panik içinde, kendini yatağa geri mi indireceğini yoksa yükselmeye devam mı edeceğini bilemiyordu. Her ikisi de çok canını yakacaktı.

Kapıdan gelen bir ses onu ürküttü. Vücudu istemsizce sarsıldı ve bu da yan tarafını kavuran bir başka acı patlamasına neden oldu.

Hancock kapı aralığını doldurdu. Ona bir kez baktı ve hızla yatağa doğru yürürken bile nefesinin altından acımasız bir küfür savurdu. Onu kollarının arasına aldı, tutuşu sıkı ama acı vermiyordu. Onu dikkatlice yatağa geri yatırdı, ancak gösterdiği bariz özene rağmen Onu hareket ettiren acı, tam geri kazandığını düşündüğü anda nefesini keserek onu yıkadı.

Gözyaşları hayalinde yüzerken, Hancock'un suratlı, endişeli yüzünün üzerinde yüzmesine neden oldu.

"Lanet , Honor. kalkmaya çalışmamalıydın."

Bir an için hiçbir şey söylemedi, umutsuzca oksijen emmeye ve felç edici acının kalıntıları arasında nefes almaya çalışırken burun delikleri şişti.

"Neredeyim ben?" diye sordu güçsüzce. "Güvende miyiz?"

İfadesi daha da asık suratlı bir hal aldı, bakışlarını kaçırmadan hemen önce gözlerinde uzak bir titreşim belirdi.

"Evet," dedi bir süre sonra. "Burada güvendeyiz."

Gözlerini kapattı. "Tanrıya şükür. Ama burası neresi? Eve döndük mü? Ailemi arayabilir miyim?" Bir damla gözyaşı yanağından aşağıya sıcak bir şekilde süzüldü. "Muhtemelen öldüğümü düşünüyorlar."

Hancock bir kez daha küfretti, fısıltının biraz üstünde bir sesle söylemesine rağmen kelimeler kabarmıştı. Yatağın yanına diz çöktü ve elini sadece şefkat olarak yorumlanabilecek bir şekilde onun alınına koydu. Kızın gözleri şaşkınlıkla onunkilere kaydı, çünkü adam kıza karşı hiçbir zaman yumuşaklık gösterisinde bulunmamıştı. farkında olurdu.

"Şu anda odaklanmalısın," dedi o acımasız sesiyle. Yine de ses tonunda başka bir şey duydu. Ne olduğunu tam olarak anlayamadığı bir şey ve bu onu rahatsız etti. Adam huzursuz görünüyordu. Hancock ise kendinden emin ve hiç değilse okunamaz biriydi.

"Ne kadar sürecek?" diye sordu ve sonra bu kadar çok konuşarak kendini zorladığına pişman oldu. Konuşma işinin bu kadar yorucu olacağını kim bilebilirdi?

Acı onu sabit bir şekilde ele geçirmişti. Çiğ ve gibi atıyordu, dinlendiği yatağın cennet bulutuna geri çekilmenin ilk rahatlamasından sonra bir kez daha yükseliyordu.

"Ne kadar sürerse," dedi belli belirsiz.

Bakışları onunkileri aradı ve bu incelemeden rahatsız oldu. Sanki her şeyi görebiliyordu.

onun içinde. Sanki vücudundan yayılan acıyı hissediyordu. Gözleri soğudu ve dudakları inceldi. Kızgın görünüyordu.

"Yaralandın mı, yoksa adamlarımdan birini korurken vurulduğunu hatırlamıyor musun?"

Evet, kızgındı ve bunu ona belli ediyordu. Sesini yükseltmedi. Yapmak zorunda değildi. Aslında, eğer olsaydı ona bağırırdı, bu kadar gergin olmazdı. Sesindeki alçak otorite kırbacı, kızın hissettiği somut bir azarlama kırbacı gibiydi.

Kendini savunmak için dudaklarını ayırmadan önce dudaklarını yaladı ve adam iki parmağını ağzının üzerine koyup bakışlarıyla ona konuşmaması yönündeki sessiz buyruğuna karşı gelme cesareti verdiğinde hemen sustu.

"Ormandan çıkana kadar seni hareket ettiremeyiz," dedi. "Çok kan kaybettin ve sana serumla sıvı antibiyotik veriyorum. Ben de tam uyanık mısın diye bakmaya geliyordum. ve acı içinde, ve sen ikisisin de. Bu yüzden dinlenebilmen ve iyileşebilmen için sana ağrı kesici veriyorum."

Kıpırdandı, dudaklarında güçlü bir protesto vardı. Ne kadar acı çektiği umurunda değildi. Özgürlüğe ve evine o kadar yakındı ki tadını alabiliyordu ve tek bir günü daha boşa harcamak istemiyordu. Ailesinden uzak kaldığı her saat, en kötüsüne inandıkları bir saatti.

Hancock soğuk sesiyle, "Tartışma olmayacak, Sayın Yargıç," dedi. Onu ürperten ve zayıf bir korkak haline getiren ses. Bu onu iğrendiriyordu ve bütün bir terör örgütüne karşı durup, onu bir hayvan gibi avlama girişimlerine meydan okuyabilmesine rağmen, tek bir adamın onu dondurma ve kelimelerden başka hiçbir şeyle otomatik olarak geri adım atmasını sağlama kapasitesine sahip olması hiç mantıklı gelmiyordu.

Yine de aptal değildi. Bu adamın sözlerini gerek yoktu. Akli olan herkes bu adamın gözlerinin içini görebilirdi. Acımasız, soğukkanlı bir katildi. Bu da Ona karşı gelmek için çok aptal olmak gerekirdi ve o aptal bir kadın değildi.

Kapaklı bir şırınga çıkardı ve serum ucunu temizledi. Ona serum ve ilaç verdiğini söylemesine rağmen, sağ bileğine giden serum hattının kısıtlayıcılığını fark etmemişti bile. Ayağa kalkmayı başarması ona çok iyi gelecekti. serum askısı taşımak zorunda kalacaktı.

"Bu sadece bir saniye sürecek. Rahatla ve bırak göstereceğin," dedi, daha önceki ısırtıcının yerini yatıştırıcı bir nitelik almıştı.

İlacın yanığı damarlarına ilk çarptığında kaşlarını çatmış ve irkildi. Hancock otomatik olarak avucunu yanığın en şiddetli olduğu kolunun alt kısmına sürdü ama bunu bilinçli olarak yaptığından bile emin değildi. Bu, şefkatten yoksun görünen bir adamdı ve yine de bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Kabuslar gördüğünde ona sarılmıştı.

kırık uykusuna musallat olmuştu. Onu öpmüştü ve Korkmuş ve kafası karışmış bir şekilde uyandığında teselli etti.

Bu adamı çözemiyordu ama derinlerde bir yerde, içgüdüsel bir seviyede, onun kötü bir adam olmadığını biliyordu. Olduğunu sandığı kişi bile değildi. Ve içinde zerre kadar nezaket olduğunu ölene kadar inkâr edecekti.

Ona güvenmeye tam olarak ne zaman karar verdiğinden emin değildi. Belki de niyetleri konusunda temkinli davranırsa da, en başından beri bir seviyede güven duyuyordu. Sebebi. Ama onu Yeni Çağ'ın ulaşamayacağı bir yere götürme sözünü tutmuştu ve bu yatak odasının mobilyalarına bakılırsa, onu kurtardığı savaştan zarar görmüş bölgelerin yakınında değillerdi.

İlaçlar onu daha şimdiden sersemletmeye ve bilinci ancak yarı açtı. Hancock ayağa kalkmaya başladı ama son gücüyle serum takılı olan kolunu kaldırdı ve elinden kaymaması için elini sıkıca kavradı.

Adam şaşkınlıkla ona baktı ama elini onun elinden çekmek için hiçbir çaba göstermedi. Hiçbir şey söylemedi. Sadece onun ne söylemek istediğini bekledi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Adam kaşlarını çatı ve kız onun kendisinden hiç hoşlanmadığını anladı. teşekkür etti. Ona ilk kez teşekkür ettiğinde de tepkisi aynı olmuştu.

"Bana verdiğin sözü tuttuğun için," diye dilinin ucuna kadar .

Sonunda ilaca yenik düşerken kaydettiği son şey, adamın gözlerindeki karanlık, vahşi öfke bakışıydı. Ve daha da şaşırtıcı bir şey.

Suçluluk duygusu.

BÖLÜM 17

"Yaran iyileşiyor," dedi Hancock gerçekçi bir ifadeyle.

Honor'un dikişlerini hızlı ve kişisel olmayan bir şekilde incelemesi, ona gerçekten de Honor'un hatırlamasını istemediğini söyledi.

Onun bilmediğini düşündüğü o hassas, korunmasız anlar.

"Dizinizdeki şişlik neredeyse geçti. Bir gün içinde ağrısız bir şekilde yürüyebilecek hale gelirsin."

"Bu yakında eve gidebileceğimiz anlamına mı geliyor? Yarın mı?" sordu, bu son kelimelere ve onları gizlenemez bir heyecanla kendisine tutarak.

Adamın gözleri çakmak çakmak oldu. Adam diğer küçük yaralarından biriyle ilgileniyormuş gibi yaparak arkasını dönmeden önce neredeyse kaçırıyordu. Orada bir şey vardı. Onun görmesini istemediği bir şey. Bu onu telaşlandırmalıydı ama ondan korkmuyordu. Ona güvenmişti. Onu kurtaracağını söylemişti.

A New Era'nın erişiminden güvenli bir şekilde, ve o tam olarak bunu yaptı.

Sonra omuz silkti. "Düşündüğünüz kadar kolay değil. Yerine getirilmesi gereken şeyler -planlar- var. Aceleci davranmak doğru olmaz. Henüz tehlikeyi atlatmış değiliz."

Belirsizdi ama yine de ona, onun yanında kendini güvende hissetse de güvende olmadıklarını ve bir saldırıya karşı bağışıklıkları olmadığını hatırlatıyordu. Kaşlarını çattı, keşke nerede olduklarını bilseydim diye düşündü.

Bu yatakta, bu izole yatak odasında dinlendiği ve iyileştiği günler boyunca Hancock'un adamlarından birini bile görmemişti. Hancock ona yemek getirmişti. Hancock

yaralarını sardı ve tedavi etti. Hatta onu utandıracak şekilde yıkanmasına bile yardım etmişti. Ama duşta ona, sanki dünyanın en sıradan işiymiş gibi görünmesini sağlayan bir verimlilikle yardım etmişti. Saçlarını sabırla yıkamış, her duşta saç tellerini boyadan arındırmak için birkaç kez şampuanlamıştı. Bir de yüzünü güneş yanığı olan birine benzetecek kadar kızarmasına neden olan vücut ovma işlemi vardı. Ama yine de, saçlarını temizlerken sadece titiz ve özenli davranmıştı.

Kınayı teninden çıkarıp güneşten öpülmüş eski haline döndürdü. Eğer onu sadece kendisine bağımlı kılmaya çalışıyorsa, çok iyi bir iş çıkarıyordu çünkü bu odada başka birinin olduğu düşüncesi bile onu huzursuz ediyordu.

Burası onun odası değildi. Son birkaç gündür onun odası haline gelmiş olsa bile Onun odası evdeydi. Ailesinin evinde. Amerika'da ayrı bir ikametgahı yoktu. Bu Bunu yapmanın bir anlamı yoktu. Evde olduğundan daha sık gidiyordu ve bu yüzden görevler arasında ziyaret ettiğinde ya da sadece acı ve umutsuzluğa ara vermek istediğinde Her gün karşılaştığı zorluklar, misyonunu gözden kaçırmadan katlanamayacağı kadar ağır gelmeye başlayınca ailesinin evine sığındı. Çocukluk odasında, onun için tuttukları odada uyudu. Henüz liseye giden bir genç kız olduğu zamandan beri kasıtlı olarak değiştirilmemiş bir odaydı bu.

Birlikte büyüdüğü şeye sahipti. En sevdiği doldurulmuş hayvanlar. Çok sevdiği kitapları. Dil ders kitapları ve Orta Doğu ve kültürü hakkındaki tüm araştırma kitapları, Bölgeden bölgeye değişen her bir lehçenin farklılıkları ve nüansları.

Spor kupalarına bile gülmüştü. Ailesinin bir katılım kupasından başka bir şey olmayan bir şeyi saklayacağı fikri. Ne bir şampiyonluk kazanmıştı ne de diğer kardeşleri gibi bir atlet olarak öne çıkmıştı. Ailenin garip ördeği idi.

Honor ailesine onu evlat edinmiş ya da lahana tarlasında bulmuş olmaları gerektiğine yemin etti çünkü o hiçbir şey değildi

Kardeşleri gibi. Çok daha yumuşaktı. Daha empatikti. Kardeşleri gibi acımasız bir başarma, yaptığı her işte başarılı olma dürtüsü yoktu. Ona yumuşacık derlerdi. "Gerçek hayatta" hayatta kalmak için fazla iyi kalpli ve şefkatliydi. dünya" diyorlardı. Yine de içinde yaşadığı dünya hayatta kalmanın özetı gibiydi. Ailesinin güvenli işlerine, güvenli evlerine, güvenli hayatlarına hiç benzemiyordu.

Babası eski bir yıldız atletti. Birçok spor dalında oynamıştı ama üniversiteye futbolla gitmişti. burs kazanmış ve hatta profesyonelliğe adım atmıştı. Ama o zamana kadar annesiyle tanışmış ve ona aşık olmuştu ve çocuklarına sık sık onunla aynı evde olmaktan ve onun çocuklarına sahip olmasından başka bir şey söylüyordu. A Ev dolu.

Çoğu kişi onun samimiyetinden şüphe duyuyordu ve Honor'un annesi kendisinin bile ilk başta şüpheci olduğunu söyledi Kocasının böyle bir ilişkiyi bırakıp gitmekten mutlu olacağını düşünmemişti. kazançlı bir kariyeri vardı. Ama bir gram bile pişmanlık göstermemişti ve evlendikten sadece bir yıl sonra, ilk çocukları oldu.

Profesyonel futbol oynamak onu yılın büyük bölümünde evden uzak tutacaktı. Bahar kampı vardı. Bütün bir futbol sezonu ve eğer takım sezon sonu maçlarına çıkmayı başarırsa playofflar vardı. Hiç şüphe yok ki babası en iyilerinden biri olabilirdi, ama bunun yerine, annesiyle birlikte yaşamayı ve ailelerini büyötmeyi seçtikleri Kentucky'de bir lise koçluğu işini kabul etti.

Kentucky'de küçük bir kasabaydı, kuzey ve güney arasındaki çizgiye çok yaklaşacak kadar kuzeyde değildi. Her güney kasabasının ayırt edici özelliğine sahipti. Açık, samimi ve misafirperver. Herkesin herkesi tanıyacağı kadar küçüktü. ve sonuç olarak herkesin işi de biliniyordu.

Honor ve kardeşleri, bir yıl boyunca Ailelerinin onlara bahşettiği sevgi ve şefkat. Erkek kardeşleri, her biri, bir spor dalında ya da diğerinde mükemmeldi. Ablası da öyle. En büyük erkek kardeşi

O da üniversitede futbol oynamış ve profesyonel bir takım tarafından seçileceğine dair umut vaat etmişti. Babaları gibi o da seçmelere katılmamıştı ve kimse bu kararı sorgulamamıştı. Ama babaları bazı kararların tartışılmayacak kadar kişisel olduğunu iyi biliyordu. Sadece öyleydi.

Ancak babası, sevdiği sporu yapamamanın yerine geçebilecek bir iş olan koçluğu seçmişken, ağabeyi kolluk kuvvetlerini seçmiş ve yaşadıkları ilçenin şerifi olmuştu.

İkinci en büyük erkek kardeşi spor alanında profesyonel bir kariyer seçmişti. Babası ve ağabeyinin aksine, bir futbol fanatığı değildi. Bütün çocukluğu Kendini beyzbola adamıştı ve doğuştan yetenekliydi. Şu anda bile profesyonel bir takımda oynuyordu ve Honor son kez ayrılmadan önce uzun vadeli kazançlı bir sözleşme daha imzalamıştı.

İki küçük kardeş de iş adamıydı ve çeşitli girişimlerde ortaklıklar. Ancak bu, spora karşı aynı derin sevgiyi ve yeteneği taşımadıkları anlamına gelmiyordu.

Oğullar denizindeki en küçükten ikinci ve diğer tek kız olan kız kardeşi bile atletikti ve bir ceylan kadar zarif ve hızlıydı. O da İtalya'da kısa bir süre profesyonel softbol oynadıktan sonra antrenörlüğe başlamıştı.

Kentucky State'e softbol bursuyla devam ediyordu. Honor, küçük bir okul olan Kentucky'nin tarihinde softbol takımının en genç baş antrenörü olan kız kardeşiyle gurur duyuyordu.

çalıştığı üniversite.

Kız kardeşi Miranda'nın ya da ona takılan adıyla Mandie'nin evi devralmasından bu yana geçen iki yılda programının tarihinde ilk kez sezon sonrası başarı elde etmişti. İş kesinlikle güvence altındaydı. Ve üniversite bunu görmüştü. Ve orada çok mutluydu çünkü çok daha büyük programlara sahip ve üniversite sporlarında uzun süredir meşhur olan diğer büyük, daha prestijli üniversiteler tarafından yoğun bir şekilde işe alınıyordu.

Ama Mandie özünde evcimen biriydi, Honor ise tam tersiydi. Mandie işini seviyordu. Ellerini kirletmekten ve bir programı yeniden inşa etmekten hoşlanıyordu. Bir programa girmek gibi bir arzusu yoktu.

ve gerçek bir öncü olmak istiyordu. Oyunun her alanında bir fark yaratmak istiyordu.

Honor kısa bir süreliğine gözlerini kapattı ve o ayrılmadan hemen önce kardeşinin takımıyla yeni bir sözleşme imzaladığı gerçeğine geri döndü. Veda partisi neşe ve kutlamayla karıştı ama aynı zamanda kalp kırıklığı ve endişeyle de doluydu.

Hiçbiri onun yaptıklarından hoşlanmıyordu. Anlamadılar. Anlamaya da çalışmadılar. Her biri kendi yoluna gitmişti ve kimse onları bunun için sorgulamamıştı. Hayır.

Biri, hiçbir açıklama yapmadan profesyonel futbolu bırakan Brad'i sorguladı. Ya da neden profesyonel futbolu Polis memuru olduğu ailesi tarafından hiç bilinmiyordu.

Sadece onu sorguladılar. Ve bunun ona inanmadıklarından değil, biliyordu. Onu seviyorlardı. Bundan bir an bile şüphe etmemişti. Onlar sadece onu anlamak. Diğer tüm kardeşlerinin yolları onları evlerine yakın tutarken, çağrısının onu neden onu seven insanlardan bu kadar uzağa götürdüğünü anlamıyordu.

Ölüm ve şiddetten başka bir şeyin nadiren görüldüğü yerlerde bir fark yaratmak için duyduğu huzursuz dürtüyü nasıl açıklayabilirdi? Brad onu herkesten daha iyi anlamalıydı. O bir koruyucuydu. Şerif. Şerifti.

pek çok hayattan sorumluydu. Belki de akrabalık bağı olduğuna inandığı tek kardeşiydi. Ortak bir yük. Elbette başkalarını koruma ve kurtarma ihtiyaçları bir yerlerden geliyor olmalıydı.

"Honor, acı çekiyor musun?"

Hancock'un endişe dolu alçak sesi melankolisinin süzülerek bakışlarını Hancock'a yöneltti.

Sanki onun her düşüncesini biliyormuş gibi dikkatle yüzünü inceliyordu.

Nefesini içine çekti ve dürtüsel olarak parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek yatağın kenarında, onun yanında durdular ve nazik bir çekişle onları birbirine bağladı. Adam elektrik çarpmış gibi irkildi ama irkilmedi. Elini çekmesi ya da kızın elini çekmesi için minnettar olduğu bir gerçektir.

Bu kısa an için bir başkasının dokunuşuna ihtiyacı vardı. Rahatlık. Yakında kucağa alınma ve ailesinin sevgisi ve desteğiyle çevrelenme vaadi. Her Onun uzakta olduğu dakikalar hepsi için cehennemin en kötüsüydü. Muhtemelen onun öldüğünü düşünüyorlardı ve eğer öldüğünden emin değillerse, daha da kötüsü, kaderinin ne olduğundan korkuyorlardı. Şu anda bile katlandığı şeyden.

Onlara ölmediğini kanıtlayana kadar düşünmeleri için dua etti. Olabileceklerin sonsuz olasılıklarıyla kendilerine işkence etmelerinden daha nazikti.

ona oluyor. Ayrıca, böyle bir şey . Hancock ona sahipti. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermezdi.

Birinin yenilmez olduğunu, Yeni Çağ'ın erişiminden etkilenmeyeceğini düşünmek aptalcaydı ama o kesinlikle Hancock'un yoluna çıkan her şeyi yok edebileceğine ve ona zarar gelmesine asla izin vermeyeceğine inanıyordu. Bunu, güneşin doğudan doğup da uykuya daldığı zamanki kadar kesin bir şekilde biliyordu.

Batıya.

"Sorun nedir, Honor?" Hancock açıkça sordu, yüzünde sıkıntısına neden olan şeyin ne olduğuna dair herhangi bir işaret ararken gözleri daha da daraldı.

Sıkıntılı değildi. İhtiyacı vardı.

Sıcaklık boynuna ve yanaklarına doğru süzüldü ve sadece boyanın kalıntılarının yanı sıra Güneş uzun süre boyunca suçlu kızarıklığın kanıtını görmesini engellemiştir.

Kurumuş, çatlamış dudaklarını yaladı ve tereddütle, utanarak, kısılmış kirpiklerinin altından ona baktı.

"Öp beni, Hancock," dedi korkmuş olduğu düşünölebilecek titrek bir sesle. Ama o daha iyi biliyordu. Ve Hancock'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, onun kendisinden korkmadığını da biliyordu. Ya da sorduğu şeyden.

Gözleri belirsizlikle parlıyordu, bu onun için nadir görölen bir durumdu. Bunu nasıl olduğunu sorgulamadan biliyordu. Sadece biliyordu. Ama aynı zamanda tamamen başka bir şeyin kıvılcımı da vardı.

İhtiyaca cevap vermek. İstemek. Arzu.

Neredeyse o farkına bile kaybolmuştu ama gözler asla yalan söylemezdi. Onlar bir insanın ruhuna açılan kapıydı, ya da şairler hep öyle derdi.

Ve Hancock'un herhangi bir konuda nadiren de olsa kararsız kaldığını bildiği gibi, az önce gözlerinde tanık olduğu şeyi herhangi birinin görmesine izin vermesinin çok daha nadir olduğunu da biliyordu.

Ona ulaşmıştı ve bunu biliyordu. Sersemlemişti.

Tanrım, bundan mutlu muydu? Onun nesi vardı böyle? Bu adamı tanımıyordu ve başkaları onun hakkında bir şey söyleyebilecekken kendisinin söyleyebileceğini düşünmesi küstahlıktı.

kesinlikle yapamazdım.

Ama çoktan ona coşkulu bir heyecan veren tehlikeli bir yola girmişti. Canlı. Yaşadığını hissediyordu. Gloriously Ölüm her fırsatta onu çevreleyen boğucu bir sisken hayatta kalmak.

Bedavaya getirmişti. Hancock söz verdiği şeyi yerine getirmişti. Onu acımasız yırtıcılar gibi avlayan korkunç adamlardan kurtulmuştu.

"Öp beni," dedi tekrar, sesi ihtiyaçla dolu boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. "Sadece bir kez, ikimiz de Bunun gerçekleştiğinin tamamen farkındayız ve ikimiz de bunun hiç gerçekleşmediğini iddia edemeyiz."

Gözleri önce telaşla sonra da şaşkınlıkla açıldı. Kadının bildiğinin farkına sertleşen gözlerinden her iki tepki de kovuldu. Hatırladı. Belki de unutmamıştı ama her şey için zamana ihtiyacı vardı.

parçaları tekrar bir araya getirmek için. Artık hepsi yerli yerinde olduğuna göre, bu anıyı dek ruhuna kilitleyecekti. Tadını çıkaracaktı. Onca korku, kaos ve işkencenin arasında saf, tatlı bir an.

Hafifçe küfretti ama bunu yaparken bile bir dizini şiltenin üzerine kaydırıldı ve iri, sıkı kaslı vücudunu onunkine doğru eğerek sadece birkaç santim üzerinde durdu. Isı tenini yalayarak onu kadar ısıttı. Birden aralarındaki devasa boyut farkını fark etti. Adam çelikten bir dağ gibiydi, vücudunun hiçbir yerinde bir gram bile et yoktu. fark edebildiği bir vücut. Ve çok canlı bir hayal gücü vardı.

Ama onu küçük ve kırılgan hissettiriyordu. Savunmasız. Ama korkutmuyordu. Dudaklarını yaladı, aniden belki de korkması gerektiğini fark etti, tamamen farkındayken ve tüm duyularına sahipken canavarı kışkırttı. Ya da belki de vahşi hayvanı dürtmeye karşı koyacak kadar akıllı yoktu.

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdiğinde sert bir iniltiyle eğildi ve ağzını sıcak ve aç bir şekilde içine çekti. Onu öperken koruduğu neredeyse narin hassasiyetten eser yoktu. Yaptıklarının ya da onu öptüğünün farkında olmadığını düşündüğünde saygıyla.

Onun ağzını yuttu, onu tüketti, aç dilinin her parçasını tattı, bir kadına rahatlık sunmaya çalışan bir erkek ile bir kadın arasındaki şaşırtıcı farkı ona gösterdi. Açlıktan ölmek üzere olan adam onun üzerindeki acımasız hakimiyetini gösteriyordu.

Eğer çok acımasaydı, onun her parçasını koparırdı. giysilerini çıkarıp çıplak soyundu ve kendini ona, daha doğrusu onun üzerine attı. Tek başarabildiği alçak sesle inlemek oldu.

bir mırıltı ve ardından nefes nefese bir zevk ve memnuniyet iç çekişiyle sona erdi ve hızla yutuldu ve onun tarafından solunmuş.

Büyük bir çabayla dudaklarını onunkilerden ayırdı ama hemen ondan uzaklaşmadı. Merak etti

Bunu neden büyük bir zafer olarak gördüğünü merak ediyordu. Şaşırtıcı derecede şefkatli bir hareketle alnını onunkine yasladı, nefesleri zonklayan ağzının üzerinde düzensiz bir şekilde esiyordu.

"Bu iyi bir fikir değildi," dedi sıkıca sıkılmış dişlerinin arasından. "Lanet olsun, bu aptalcaydı."

Tamam, bu acıtmıştı. Bunu kabul edebilirdi ve edemese bile, verdiği gerçek fiziksel tepki, yani irkilmesi ona ihanet etmiş olurdu.

Etraflarını saran ve sinirlerini kırılma noktasına kadar geren garip sessiz gerilimi kırmak için söyleyecek bir şey -herhangi bir şey- aradı.

"Ne zaman eve gidecek kadar iyi olurum?" diye sordu endişeyle.

Şiddetli bir kar fırtınası etkisi yarattı. kapandı, kilitlendi, öfke gözlerinden öylesine soğuk bir şekilde fışkırdı ve sonra onu patlattı, dalga dalga diken diken oldu.

Aniden ayağa kalktı, sanki onun herhangi bir parçasını ya da tepkisini görmesini istemiyormuş gibi arkasını döndü.

"Seni hareket ettirebilmemiz için hâlâ iyileşmen gerekiyor," dedi kesin bir ifadeyle.

kapıya doğru yürüdü, çekerek açtı ve duvardaki tablolardan birini devirecek kadar büyük bir güçle arkasından çarptı.

BÖLÜM 18

HANCOCK gerçek bir savaşta bıçak sırtında yürüdüğünü biliyordu. akıl sağlığı için savaşıyordu. Daha da kötüsü, yapılması gerektiğini bildiği şeye karşı savaşıyordu. Görevine karşı. Görevini tamamlamanın bedeli. Hepsi, küçük bir kadın savaşçıda şimdiye kadar tanık olduğundan daha fazla cesarete ve ateşe sahip masum bir kadına bağlıydı.

Günlerce ona zorbalık etmiş, sadece ve sadece kendisinin tutulduğu odaya giriş izni vardı. Odadan çıkmanın bir yolu yoktu, ancak hapishaneler gibi, ihtiyaç duyabileceği veya isteyebileceği her türlü konfora sahip olduğundan emin olmuştu.

Onun sorularından kaçındı. Doğal sorular. Sorular cevapları bilmeye hakkı vardı. Ama onlara cevap verdiği anda, her şey kaybolmuştu. Çünkü ona yalan söyleyemezdi. Ve onunla, o büyük güven dolu gözlerle yüzleşmek ve ışığın unutulmaz bir teslimiyetten başka bir şeye dönüşmemesini izlemek zorunda kalacaktı.

Ve daha da kötüsü, ihanet. Onun, kaçtığı ve savaştığı, şimdi güvende olduğuna inandığı şeyin ta kendisi olduğunu bilecekti. Onu kötülüğün en kötü türüne teslim ettiğini ve sonra da onu bildiği şeytana geri vereceğini henüz bilmiyordu.

Ve buna dayanamadı. Zamanının geldiğini bilse bile tükeniyordu ve ona niyetiyle ilgili gerçeği söylemediği her gün sadece bir oyalama taktiğiydi. Çünkü o birkaç günü onun için istiyordu. Kahretsin, onları kendisi için istiyordu. Sadece birkaç saat, birkaç gün daha... Kız ona hâlâ şu gözlerle bakarken satın alabileceği ne varsa.

O sıcak kahverengi gözlerdeki güven. Korkmadan ya da tereddüt etmeden onun yolundan gideceğim.

Güvenle.

Kimseye güvenmemesi gerekirken ona güvenmişti. O da ona söylemişti. Ama Onur, adını aldığı şey olan Onur'du. Tanrım, bu ismin ona ne kadar yakıştığının ironisi. Ailesi onun bu ismin mirasına ve kehanetine yaşayacağını nereden bilebilirdi ki?

Hiç kimse ona güvenmemişti. Adamları ona saygı duyardı. Ona sorgusuz sualsiz itaat ettiler. Onun için tereddüt etmeden ölürlerd, tıpkı onun onlar için yapacağı gibi. Onlar vardı sadakat kanlarının derinliklerinde vardı. Ama ona diğer takım arkadaşlarına ve hatta kendilerine güvendiklerinden daha fazla güvenmiyorlardı. Ne olduklarının fazlasıyla farkındaydılar.

Amaçlarına ulaşmak için masum bir kadını feda etmeye hazır acımasız katiller.

"Ne zaman?" Conrad adamlarıyla birlikte Bristow'a ait devasa malikânenin önünde toplanırken açık açık sordu.

Zaten Amerika'da olmalarındaki ironi Hancock'un gözünden kaçmamıştı. Honor onun hâlâ Orta Doğu'nun derinliklerinde bir yerde olduğunu, her hareketlerinin izlenebileceğini ve keşfedilme tehlikesiyle karşı karşıya olduklarını düşünüyordu. Eğer ailesine ne kadar yakın olduğunu öğrenirse kendi başına kaçmasını önlemek için onu yatağa bağlamak zorunda kaldım.

Adamlarına baktı, beklenti içinde durmuş gitme zamanını beklerken gergin ifadeye baktı.

Bu, Hancock'un Honor'ın yanından ayrıldığı birkaç andan biriydi ama onun yokluğunda uyumasını sağlamıştı ve Bristow'un adamları izinsiz girmenin sonuçlarını biliyorlardı. Hancock

yaralarını bahane ederek Honor'ın özel odasına kimsenin izin verilmeyeceğini açıkça belirtmiştir.

Bristow sabırsızdı. Dünyadaki tüm altın ve mücevherlerden daha değerli bir hazine bulmuş biri gibi heyecanlı ve sinirliydi. Odadayken beklentisi havaya karışıyordu ve Hancock'un ondan çoğunlukla kaçınmasının nedeni de buydu. Bristow'un ruh hastalığı -her zaman ondan yayılan iğrenç koku- Hancock için duyularını bastırmadan başa çıkması zordu.

Kendini hasta hissediyordu, o kadar çok kötülük tarafından boğulmuştu ki zar zor nefes alabiliyordu. Ciddi derecede klostrofobisi olan biri gibi boğuluyordu ve Hancock'un öyle bir yanı yoktu. Kendi cüssesindeki bir adamın asla sığamayacağı dar bir alanda günlerce, gerektiğinde haftalarca hareketsiz kalabilir, o tek fırsatı bekleyebilirdi. Sadece son derece sabırlı birinin ele geçirilmesi zor bir hedefi alt nadir bir fırsat.

Bristow hemen Maksimov'a haber göndermek istiyordu ama Hancock, Maksimov'un onlar hazır olmadan önce kadından haberdar olması halinde, Bristow'un şu anda yaptığı gibi arkasına yaslanıp beklemeyeceği konusunda onu uyardı. Honor'un peşine düşecek ve avının yoluna çıkan herkesi mahvedecekti.

Hancock, Honor'un Maksimov'a teslim edilmeden önce iyileşmesi gerektiğini ve bunun onların -Hancock'un- şartlarına göre olması gerektiğini, aksi takdirde kaybedeceklerini açıkça belirtmişti.

Şu anda sahip oldukları pazarlık gücü. Bristow'u hayatta tutan tek şey Maksimov'un Honor'un nerede olduğunu bilmemesiydi.

Bristow, Maksimov gibi bir adamın ne kadar tehlikeli ve güçlü olduğunu fark etti.

Bristow tehlikeliydi ve kendi başına büyük bir güce sahipti, ancak Hancock Bristow'un Maksimov ve haklı . Maksimov'dan Bristow'un yanlış anlayamayacağı bir tonda bahsetmişti ve Bristow Hancock'un, Maksimov'un amaçlarına ulaşmak için neler yapabileceğini gerçekçi bir şekilde anlatmasını dinlerken solgunlaştı. Maksimov gibi kendini sadece yenilmez olarak görmeyen bir adam için yaşam ve ölümün hiçbir anlamı yoktu. Gerçekten ölümsüz olduğunu düşünüyordu. İnsanlar arasında bir tanrı, istediği gibi gelip gidebilen. Ölüm ve yıkım getiren biriydi ve durdurulamazdı.

Bu tür bir düşünce Maksimov'un durumunda neredeyse işe yarıyordu. Kendisinden önce gelen ve aynı yenilmezlik kalkanını takan diğerlerinin aksine, kurnaz bir piçti, Kimsenin ona ulaşamayacağına ikna olmuştu.

Hepsi bir noktada yaptı. Ama Maksimov řu ana kadar hiçbir dikkatsizlik belirtisi göstermemiřti. Kendisinin olduđunu dűřündűđű řeyi hafife aldıđına dair bir iřaret yoktu. Yok edilemez.

Bunu dűřünmesine, buna tamamen ikna olmasına rađmen, yine de etrafında sıkı örűlműř bir güvenlik ađı tutmaya, davasına tehdit olarak gűrdűđű herkesi ortadan kaldırmaya dikkat ediyordu. O hem yargıç hem de cellattı ve Maksimov'un yanında hiç kimse adil yargılanmazdı. Eđer Maksimov birinin sadakatsiz olduđunu, kendisine ihanet ettiđini ya da Maksimov'un talep ettiklerini yerine getirecek iradeye sahip olmadıđını dűřünűrse, o zaman Maksimov'un çöpleri atmak için ayırdıđı tüm özenle bir kenara atılırdı.

Bu tür bir korku ona çok fazla sadakat kazandırdı. Ona, bir görevi yerine getiremedikten sonra Maksimov'la yüzleşmektense kesin ölűmű tercih edecek adamlar kazandırdı. Acımasız yetiştirirdi, Maksimov'un emirlerini yerine getirirken, bazen başarısız olurlarsa kendi elleriyle ölecek olan çaresiz askerler. Bu, Maksimov'la yüzleşmek ve diktatöre başarısız olduklarını söylemek zorunda kalmaktan daha tercih edilebilir bir kaderdi. Maksimov'un başarısızlığa tahamműlű yoktu. Bunu kendi içinde kabul etmediği gibi, kendisi için çalışanlardan da kesinlikle kabul etmezdi.

Hancock onu avladığı onca yıl boyunca Maksimov'da kullanabileceği hiçbir zayıflık bulamamıştı. Zırhında tek bir çatlak bile. Adam kendinden başka hiçbir řeyi umursamıyordu. Hiçbir zayıflığı yokmuş gibi görűnen bir adamın zayıflıklarından yararlanabilmek için ona yaklaşmak çok zordu.

Ama Hancock daha iyi biliyordu. Bir şeyler vardı. Her zaman bir şeyler vardı. Kendisi de hiçbir zayıflığı olmadığına yemin edebilirdi. Ona karşı kullanılabilecek hiçbir şey. Ama yanıldığını da biliyordu. Koca Eddie vardı. Raid ve Ryker. Ve Eden. Değerli, masum ve iyi Eden.

Onları asla ifřa etmemeye dikkat etmişti. Çünkü hayatlarının her gűnű tehlikede olacakları kesindi. Lanet Kelly'lerle bile arasına mesafe koyuyordu çünkü gözleri olan herkes onlara saygı duyduğunu söyleyebilirdi. Onları, yöntemlerini ya da etik anlayışlarını sevmeyebilir. Onun

sevdiği şeyler

zayıflıklarını düşündü. Ama yıllar onların kendisinden çok da farklı olmadıklarını anlamıştı. Sadece dürtülerini Hancock'tan daha iyi kontrol ediyorlardı.

Biri kendilerinden birine zarar verdiğinde, misilleme yaptılar ve hızlı bir adalet uyguladılar. Ve bu adalet çoğu insanın insanlar düşündü. Yasal sistemi kullanmamışlardı. Hayır, onlar Hancock'un uzun zaman önce aştığı çizgileri aşarak kendi adalet anlayışlarını uygulamışlardı. Onlardan Yine de bunu bekliyordum. Çok katı bir şekilde iyiye ayarlanmışlardı. Kaptan Amerika, onlarla ve onlar hakkında hep alay ederdi.

Ama adalet adına yaptıkları bazı şeyler, Hancock'un birçok kez kendisinin yaptığından daha iyi değildi. P.J. Coetrane'e hayranlık duyduğunu hissetti. Kadın vahşice öldürülmüştü. Ayrıntılar hâlâ dişlerini sıkıyordu çünkü kadının ekibine çok kızgındı.

onu savunmasız bıraktığın için. Onu daha iyi koruyamadığım için. O Ona verdiklerinden daha iyisini hak ediyordu ve en büyük bedeli ödemişti.

Ve sonra ekibinden uzaklaştı, onları intikam bataklığına sürüklemek istemedi. Adalet yok. Soğuk-kanlı bir intikam. Kendisine vahşi saldırıdan sorumlu olan her bir adamın peşine düşmüş ve onları öldürmüştü. Hepsini. Ve sonunda, ekibi onu yakaladı ve onunla yan yana durdular, dayanmasına izin vermediler. yankıların en ağırı.

Kelly'ler farklı türden insanlardı. Bir tür Hancockun bir zamanlar farklı bir yol seçseydi daha çok benzeyebileceği insanlar. Doğru yolu. Onlar şiddetli koruyuculardı. İyi adamlar. Yardıma ihtiyacınız olduğunda kişiler. İyiydiler, belki de Hancock'un kendisi kadar iyiydiler, ama Hancock'un öne çıktığı, belirgin bir avantaja sahip olduğu nokta şuydu

Bu bükülmüş gri - hayır, gri bile değil ... siyah alanlar. A Kelly'lerin hiçbirinin geçmeyeceği bir çizgi.

Sevdikleri birini. Eşlerinden biri. Takım arkadaşlarından biri. Başka bir görev olsa kitaba uygun olurdu.

. KGI grubunun tek bir üyesi bile Hancock'un seviyesine asla inmezlerdi. Adamlarından birine sıkılan kurşunu yiyen dayak yemiş bir kadını asla kurtarmazlar ve sonra da ona ihanetle karşılık vermezlerdi. Hepsi daha büyük iyilik adına.

P.J. Coletrane'in yüzü önüne geldi, hırıltılı yüz hatları ona içten içe bir gülümseme verdi. Sözlerini sanki kendisi söylemiş gibi duyabiliyordu.

Daha iyi olanı siktir et.

Evet, bu kesinlikle ve ekibinin geri kalanının söyleyeceği bir şeydi. Özellikle Steele. Takım lideri Hancock'un kendisine çok benzediği söylenir. Damarlarında buz akıyor. Hiçbir şey hissetmeyen bir makine. Duyguları kararlarını gölgelemeden görev yapabilen ve ona ağırlık yapıyor.

Ama şimdi? Buz adam, küçük sarışın bir kadın ve tıpkı annesine benzeyen bir kız çocuğu tarafından alaşağı edilmişti. Hancock artık Steele'in eskisi gibi bir adam olduğundan emin değildi. Karısı ya da kızının tehlikede olması dışında. O zaman adamı kontrol etmek mümkün olmazdı. Dünyanın daha önce hiç görmediği acımasız bir ölüm makinesine dönüşecekti. Hancock, eğer karısı ya da kızı tehlikedeyse, öfkeli bir Steele'le başa çıkabileceğinden bile emin değildi. ve çocukların hayatları tehlikedeydi.

Adamlarının hâlâ sessiz ve gergin olduğunu, Conrad'ın sorusuna cevap vermesini beklediklerini fark eden Hancock, düşüncelerini şimdiki zamana çevirdi ve nefesinin altında şiddetli bir şekilde küfretti. Oyundan düşmüştü ve ekibi de bunu biliyordu. Tıpkı ihanete yaklaştıkça gün geçtikçe daha da sinirlendikleri gibi. Honor'u Maksimov'a teslim edecekleri gün, umarım bu sayede adamı ortadan kaldırabileceklerdi. bir kez ve herkes için. Ama muhtemelen Honor için çok geç olacaktı. Kendilerini onun ölümüne çoktan teslim etmişlerdi ve bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Ama öyle olmadı.

Bu, ekibinin gözlerine her baktığında derinliklerinde yanan çaresiz öfkeyi görmediği anlamına geliyordu. Yaşadıklarından dolayı ne kadar acı çektiğini görmelerini engellemek için elinden geleni yapmasına rağmen, bunun kendi gözlerine de yansıdığından emindi. yapmalılar.

Hancock kısık bir sesle, "Yakında," dedi. "Her geçen gün biraz daha iyileşiyor. Bristow'u ondan uzak tutmayı başardım. Benden korkuyor. Ama Maksimov'dan çok korkuyor ve ona Maksimov'un yaralı ve hasarlı bir Honor'la karşılaşmaktan hoşnut olmayacağını, çünkü bunun onun ANE için değerini azaltacağını söyledim. Bundan hoşlanmıyor ama ikimizden de bu konuda bana itaatsizlik edemeyecek kadar çok korkuyor.

Ve sizden birini

İçeride onunla birlikteyken bile yemek yemesi için zorluyorum ve kendini aşırı zorladığında ona ağrı kesici veriyorum."

"Şimdi hariç," dedi Copeland hafifçe.

"Kötü mojo," diye homurdandı Mojo.

Hancock'un omurgasına bir tedirginlik saplandı. Adamları haklıydı. rahatça konuşabileceği bir yere çağırmıştı. Bristow'un evinde duvarların kulakları vardı. Hiçbir şey gözetimsiz kalamazdı. Bu yüzden o ve adamları söz konusu Honor olduğunda aşırı duygusal davranmamaya çok dikkat ediyorlardı.

Ona zarar görmesini istemedikleri bir mahkum gibi davrandılar. Hasarlı mallar iyi ticaret yapmazdı.

Ama onu yalnız bırakmışlardı. Bir saattir. Ya Bristow bu fırsatı değerlendirip "misafirine" baksaydı? Sabırlı bir adam değildi ve belli ki ondan ayrı tutulmaktan hoşlanmamıştı. Hancock'un yaptığı tüm işler Bristow'un huzurunda sadece birkaç dakika içinde çözülebilirdi.

Çok kibirli davranmış, Bristow'u elinde tuttuğundan çok emin olmuştu, oysa daha iyi bilmesi gerekirdi. Bristow kendisinin yenilmez olduğuna inanıyordu ve Hancock'tan korkmasına ve gözünü korkutmasına rağmen, Hancock'un onu öldüreceğinden korkmuyordu. Ve işte bu noktada yanılıyordu. Hancock, Honor'a zarar verirse Bristow'u çıplak elleriyle parçalara ayırırdı.

"Geri çekilin," dedi Hancock kısık sesle. "Hemen geri dönün. Bristow'un adamlarını bulun ve kontrol altında olduklarından emin olun. Direnen herkesi öldürün. Ben Bristow'un icabına bakacağım."

"Hancock."

Conrad'ın soğuk sesi kızgın sisi delip geçti. Hancock'un zihnini kuşatarak onu kez daha acımasız bir ölüm makinesine dönüştürdü.

"Onun yaptıkları yüzünden görevden ödün veremezsiniz. Tabii bir şey yaptıysa."

"Yapamam," diye tükürdü Hancock. "Maksimov'la takas yapmak için Bristow'a ihtiyacım yok. Başta ben yaptım. Ama o temas sağlandı. Tek yapmam gereken teslimatı tamamlamak ve sonra da o piçi ve tüm ağını ele geçirmek. aşağı."

"Ama Honor'ı kurtarmak için zamanında değil," dedi Viper sıkıca.

Hancock perili bakışlarını adamına çevirdi. "Yapabilseydim yapmaz mıydım sanıyorsun?"

"Yapar mıydın?" Henderson bastırdı, yüzü acımasız çizgilerle çizilmişti. "Daha önce hiçbir görevde tereddüt etmedin. Neden şimdi?"

Hancock, "Masum hayatları kurtarmak için Maksimov'u etme fırsatını iki kez feda ettiğimi unutuyorsun," diye tersledi. "Bunu üçüncü kez yapmayacağım. Şimdi git buradan. Eğer Honor'a dokunduysa, onu korkuttuysa, onu öldürürüm."

Adamlarından hiçbiri Hancock'un, en azından Onur'a karşı Hancock'un olduğundan daha dürüst davranacak bir adamı öldürmesinin ikiyüzlülüğü hakkında yorum yapmadı. Hiçbiri cesaret edemedi.

BÖLÜM 19

HONOR yatakta olmaktan o kadar yorulmuştu ki çılgılık atmaya hazırdı. Eğer bir gün daha geçerse ve Hancock'a eve ne zaman gidebileceği sorusunu her sorduğunda duyduğu gibi "Henüz değil" cevabını duyarsa, birinin canını yakacaktı. Ve sadece parçalanacak bir yüzün hayalini kuruyordu. Ağzını hayal etmediği zamanlarda o yüze bağlı.

Aklını kaçırmıştı. Havlayan deli, bir deli kadar çılgın. Bu sadece son iki hafta boyunca yaşadığı delilikle açıklanabilirdi. Elbette hiç kimse böyle bir şeyden akli başında . O da bir istisna değildi. Kan kaybettiği kadar beyin kütlesini de kaybetmişti, bu yüzden Hancock denen kara kara düşünen, belalı, kocaman soru işaretine olan saplantısını kendine karşı tutamazdı. Ya da kendini öyle ikna etmeye çalıştı. Ama o sefilce başarısız oluyor.

Ne tür bir ucube hiç tanımadığı bir adamdan etkilenir? O kadar çok sır katmanıyla örtülü bir adamdı ki, her bir katmanın bile birden fazla vardı. Bu gizem perdesinin ardındaki adamı ayırt etmek sonsuza kadar sürecekti ve o zaman bile böyle bir adam olduğundan emin değildi.

deri gibi giydiği sırlar dışında her şey.

Delirmişti. Tek mantıklı açıklama buydu.

Ve sonra o kelimeyi kullandığı için kendine gülmek istedi. deliliği açıklarken makul.

Kapı açıldı ve nabızı hemen hızlandı,
Son günlerde odasına gelen tek erkeği bekliyordu. Dün kendini huzursuz ve ketum hissediyordu ve kendisine verilen zararın boyutunu test etmeye karar verdi;

Kendini zorla yataktan kaldırmış, bu odadan çıkıp hangi cehennemde olduğunu bulmaya karar vermişti. Şu anda sadece manzara değişikliği için çaresizdi. Lavanta rengi duvarlar ve neşeli çiçekli sanat eserleri sadece onunla alay ediyordu, çünkü hissettiği en son şey mutlu ve kaygısızdı.

Bu onu çok yormuştu ama sonunda ayaklarını sürüyerek kapıya ulaştığında sevinç ona bir güç dalgası vermişti, ancak kapı kolu dönmeyince bu güç yanılsaması buharlaştı. İçeride kilitliydi ve kapı sadece dışarıdan kilitleniyordu.

O bir mahkum değildi. miydi?

Başka ne yapacağını bilmeden, dizleri tehlikeli bir şekilde Neredeyse pes etmek üzereyken, ayaklarını sürüyerek yatağa geri döndü ve vücudu her hareketini protesto ederek yatağa süründü.

Ve sonra bir ses onu dondurdu ve aynı hızla Yataktaki yerine yerleşmek için döndüğünde, sanki gizlice kaçmaya çalışan serseri bir gençmiş gibi hissettiği suçluluk duygusuna .

O bir mahkum değildi!

Zaten yüksek olan nabızı daha da hızlandı ve sanki bir spor arabanın gaz pedalına bastı. Daha önce hiç görmediği bir adam, zar zor açılan kapıdan yağlı bir yılan gibi süzüldü. Bu dünyaya uymuyordu. Bu yere. Ama o zaman burası neresiydi?

Buraya ait olmayan oydu.

Korku midesinde kaynarken ve asit boğazına doğru yol alırken huzursuz his çember çizdi ve şişti. Daha da kötüsü, Davetsiz misafir onun korkusunu anladığı anda, adamın tahrik olarak sertleştiğini gördü. Pahalı pantolonunda ereksiyonunu açıkça belli eden belirgin bir şişkinlik vardı ve kısık bir kahkaha attı. İğrenç ve tiksindiriciydi.

"Kimsin sen?" diye sordu hissettiğinden çok daha cesur bir tavırla.

Çarşafları sıkı bir demet halinde topladı, tamamen giyinik olmasına rağmen vücudunu onun görüşünden korudu

Örtülerin altında.

Bir anda gözleri dümdüz ve soğuk oldu ve kadının omurgasında bir ürperti belirdi. Yatağa doğru ilerlerken siyah gözbebeklerinde kötülük ışıltı ışıltı parlıyordu. Kadın çığlık atmak için ağzını açtığı anda adam bir anda üzerine çullandı ve ağzına indirdiği sert bir tokatla kadının çığlığını bastırdı.

Darbe onu sersemleterek sessizliğe gömdü ve sadece küçük bir acı iniltisi duyuldu.

"Ben sana sahip olan adamım. Geçici olarak," diye ekledi, sesi bir tıslama gibi geliyordu, teninde sanki hiç canlı bir şey değilmiş gibi soğuktu. Bir canavardı. Rüyalarına musallat olan pek çok canavar gibi.

Hancock neredeydi?

İçinde onun için çığlık atıyordu. Onun adını. Tekrar ve tekrar. Onu kurtarması için yalvarıyordu. Tekrar. Kimdi bu adam? Onun odasına nasıl girmişti? Hancock ona güvende olduğunu söylemişti.

Öyle değil mi?

Çılgınca hafızasında kelimeleri aradı. Adamın ona tam olarak ne söylediğini. Çok fazla gerçek konuşmaları olmamıştı. Ona ne söz verdiğinden emin olacaktı. Emindi. Ona verdiği birkaç güvenceyi kalbine yakın tutmuştu. Bir tılsım gibi.

Karmakarışık zihni sadece bir tanesini bulabildi
Söz veriyorum.

Onu geçecek, avlayan, her hareketini takip eden terörist hücrelerinden uzaklaştıracaktı. Ama kesinlikle . . .

Hayır, bunu düşünemezdi. Onu güçlü tutan tek şeyi kaybetmesine izin veremezdi. Umudunu ve inancını kalbinde canlı tutan şeyi. Bu pislik bunu ondan alamazdı.

"Bu daha iyi," dedi ipeksi bir mırıltıyla. "Sen doğuştan itaatkârsın. Bunu hissedebiliyorum. Sana kolayca öğretilecek Disiplin ve itaat, ne yazık ki sizinle geçireceğim zaman kısa olacak."

Gözleri ok gibi fırladı, dudakları isyankâr bir çizgiyle çizildi. İtaatkar mı? İtaatkâr mı? Onun gözlerini oymak ve sonra da taşaklarına saldırmak istiyordu.

Eğer onun çaresiz bir ahmak olduğunu düşünüyorsa, onu bir sürpriz bekliyordu.

Kirpiklerini masum bir masumiyetle kırpiştırdı, bu pislige ailesinin yaptığı gibi en iyi "Onur gözlerini" verdi.

onları çağırdı. Kimsenin ona uzun süre kızgın

kalamayacağından emin olmasını sağlayan bakış.

Yaramazlık yaptığında onu anında beladan kurtaran bakış.

"Sanırım beni başka biriyle karıştırdınız."

sakin bir sesle söyledi. "Kim olduğunu ya da nerede olduğumu bilmiyorum, ama vücudumda itaatkâr bir kemik yok ve eğer itaatimi zorlamaya çalışırsan, kalbini keserim."

Evet, sakın bir şekilde konuşmuştu ama ses tonunda keskin bir şiddet ve mutlak bir inanç vardı.

İfade. Zayıf olduğu ya da korku tarafından kontrol edildiği için bu kadar uzun süre hayatta kalmamıştı.

Başını geriye attı ve güldü. "Kendinizden son derece emin görünüyorsunuz, Honor Cambridge."

"Ve eğer başarısız olursam, Hancock işi bitirecek," dedi soğuk bir şekilde.

Bunun üzerine gözlerine neşe doldu. Neşe. Elini kızın saçlarına sıkıca sarıp itiraz eden bedenini kendine doğru çekerken bile yüzünde son derece memnun bir ifade vardı. O Onu acımasızca öptü, dişlerini kullanarak ağzını açmaya zorladı, acı nefesi dilinin içeri girmesine izin verene kadar dudaklarını kesti.

Çılgınca mücadele etti ama adam çok daha güçlüydü ve yaraları yüzünden zayıf düşmüştü. Gözyaşları göz kapaklarını yaktı ve ağlamayı reddetti, bu adamın acı, öfke ve daha da kötüsü korku gözyaşlarını görme zevkine izin vermeyi reddetti.

Hancock neredeydi?

"Hancock fetihleriyle ünlüdür," dedi adam, nefesi kadının hasarlı, titreyen dudaklarında gezinirken. "Herkes istediğini yaptırabildiği söyleniyor. O yapabilir

neye inanmasını istiyorlarsa ona inanır. Söyle bana, Honor, seni sağ salim evine götüreceğine söz verdi mi? Aile mi? Dikkatli düşün. Hancock'un yalancı olmadığını da biliyorum. İlginç bir kod, sence de öyle değil mi? Soğukkanlı bir katil. Bir paralı asker. Kuralları olan. Yalan söylemez. Ve yine de sizi asla söz vermediği bir şeye inandırabilir. Onun büyüüne ne kadar kolay kapılmış olmalısın."

"Beni onun söylediğin olduğuna inandıramazsın," dedi soğuk bir ses tonuyla.

Adamın eli kızın saçlarını daha da sıkıca kavradı ve geri çekerek kızın savunmasız boynunu bir vampir gibi ortaya çıkardı.

avıyla birlikte. Tanrım, bu iğrenç yaratığın hayali bir canavara ne kadar benzediğini sakince düşünürken gerçekten de histeri noktasına .

"Buna gerek kalmayacak," dedi kendini beğenmiş bir memnuniyetle. "O benim için çalışıyor. Seni bana getirmesi için ona para ödedim. Sen daha yüksek bir amaca hizmet eden bir pazarlık aracısın. Bana istediğimi vereceksin, sonra da Maksimov'a istediğini vereceksin. Sonra da A New Era istediğini alacak."

Kısa bir süre onu inceledi, kasıtlı olarak dehşetini ortaya çıkardı.

"Sen," diye bitirdi muzaffer bir edayla. "Kaçtığınızı sandığınız şey sizin nihai kaderiniz olacak. Hepsi Yaptıkların bir hiç uğruna oldu. Ama onlardan kaçman bana büyük fayda sağlıyor. Büyük ölçüde," diye mırıldandı, bakışlarını kadının titreyen bedeninde gezdirirken sesini alçalttı.

"İçeri gel, Hancock," diye seslendi adam, belli ki Honor'ın bir şey duymuştu. "Küçük evcil hayvanına bakmak için geri döneceğini ."

Boğazında safra yükseldi. Hayır. Bu gerçek olamazdı. Onun kafasını karıştırıyordu. Gözlerini kapattı, onun hastalıklı oyununa çekilmeyi reddetti.

Başı, boynunun kırılacağından korkana kadar acımasızca geriye çekildi.

"Gözlerini aç," dedi adam, sesi bir kırbaç şiddetiyle kızın üzerinde şaklıyordu.

İsteddiği için değil, yapmak zorunda olduğu için itaat etti. Neyin gerçek neyin yalan olduğunu bilmek zorundaydı. Görüşü netleştğinde, Hancock'un ayakta durduğunu gördü. yatağın ayak ucunda sessizce duruyordu, gözleri tetikte ve dikkatliydi, ama yüzündeki ilgisizlik ve boş bakışlar bakışları onu dehşete düşürdü.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır!"

Bu kez çığlık attı ve çenesine inen yumruk onu susturduğunda bile çığlık atmaya devam etti.

"Maksimov'un memnun olmayacağını biliyorsun," dedi Hancock soğukkanlı ve sinirli olmayan bir sesle. "Sen bir aptalsın, Bristow. "Aptalın tekisin, Bristow. güzelce iyileşiyor. Şimdi de zaten zarar görmemiş tek yerini zedeledin. Yüzünü. Maksimov'un güzel yüzleri sevdiğini biliyorsun. Malın sizin elinizde daha fazla zarar görmesinden memnun olmayacaktır."

Mal mı? Hancock'a dehşet içinde baktı. Gözlerinden ihanetinin şokunu kontrol edemiyordu ve o da irkilmedi bile. Suçluluk yoktu, sadece Ondan dalgalar halinde yayılan kararlılık.

Aman Tanrım. Olamaz.

Honor yuvarlandı, adam sanki tam olarak ne olacağını görmüş gibi aniden bunu yapmasına izin verdi.

Yere kusmamak için başını yatağın zorlukla kaldırabildi. Uzaktan gelen bir itiş kakış sesini, karşılıklı söylenen öfkeli sözleri fark etti ama başı acıyla parçalanıyordu Midesinden atacak başka bir şey kalmadığında da kusmaya devam etti. Yaralı tarafındaki streten kaynaklanan acı, şüphesiz yırtılmış olan dikişler, nefes almasını engelliyordu. Başı gevşerken saçları dağınık bir şekilde aşağı sarktı. Artık onu tutacak gücü kalmamıştı.

Gözyaşlarıyla karışan kan yere damlıyor, midesindekilerle birlikte ürkütücü bir görüntü oluşturunuyordu. Çoğunlukla safra. Ruhunun derinliklerine kadar hasta hissediyordu.

Ve sonra şaşırtıcı derecede nazik eller omuzlarına kaydı, biri başının arkasını avuçladı, diğeri yatağın kenarından cansız bir şekilde sarkan parçasını kaldırdı. Ürperdi, çılgınca bir saldırıya geçti. O elleri tanıyordu. Bu dokunuşu biliyordu. Bir zamanlar en büyük teselli kaynağı olan şey şimdi . Kötüydü. Hayatında hiç bu kadar yıkılmış hissetmemişti.

"Lanet , Onur, benimle dövüşmeyi bırak. Sadece kendine daha fazla zarar vereceksin."

Başını arkaya doğru kaldırdı, gözlerinin yaşlarla dolmasından nefret ediyordu. Hancock'un Bristow dediği adamın artık gitmiş olduğunu ve onun yerine Hancock'un tüm adamlarının geldiğini zar zor fark . Hainlerin hepsi.

"Daha fazla acı çekmeme imkân yok," dedi donuk bir sesle.

Biri, birden fazla adam, birden fazla dilde küfretti ama bakışları Hancock'unkinden hiç ayrılmadı. Ona kasvetli bir şekilde baktı, suçluluk duygusu yoktu. Bu kadar duygusuzca Güvenine ihanet etmek. Bunu yapmakla aptallık etmişti. Bu onun suçuuydu. Ama o zaman gerçek bir seçeneği yoktu. Gerçek bir şansı yoktu. Kendini kandırarak bir tane olduğunu düşünmüştü. Klinik etrafına ve üzerine yıkıldığı andan itibaren mahkum olmuştu, iş arkadaşlarının çığlıkları hala Kulaklarında yankılanan kan kokusu burun deliklerinden hiç gitmiyordu.

Şok ve keskin bir ihanet duygusu onu felç etti. Ona güvenmişti. Başta değil ama son günlerde onu ülkeden ve A New Era'nın elinden kurtarmak için savaşıırken ona güvenmeye başlamıştı.

Birisi, kim olduğunu anlamak için bakışlarını hiç kaldırmadı, içinde soğuk su bulunan bir fincanı hafifçe bastırdı eline bir leğen tutuşturdu ve ağzının birkaç santim altında tuttu.

"Ağzını çalkala ve kaseye tükür," diye sert bir emir geldi, kafasında, kulaklarında ve kalbinde de bir uğultu sesin kime ait olduğunu fark edememişti.

Programlanmış bir şey gibi mekanik bir şekilde söyleneni yaptı. Duyguları, düşünce süreçleri ya da seçimleri olmayan bir makine. Ağzındaki iğrenç tadı tükürmeyi bitirdiğinde, Hancock'un ihanetini inkâr ettiğini haykırdığında sızlayan boğazını yatıştırmak için soğuk sıvıdan birkaç yudum içti.

Bakışları suçlayıcı bir ifadeyle tekrar Hancock'a yöneldi, acısının ve şaşkınlığının gözlerinde parıldadığından emindi. Ona sessizce, kayıtsızca baktı. Ama sonra, tabii ki, utanmış gibi görünme nezaketini göstermezdi. Onun beyaz atlı prensi ya da kurtarıcısı değildi. Onun ölümünün aracıydı.

"Söz vermiştin," diye fısıldadı kırık bir sesle ve fincanı ona doğru fırlattı.

İnkâr edercesine başını salladı. "Sana hiçbir şey için söz vermedim, Honor," dedi yüz ifadesindeki pişmanlıktan daha fazlasını yansıtsessiz bir tonda.

"Hayır, ama güvende olduğumu düşünmeme izin verdin. Ve bu daha da kötü," dedi vahşi bir ses tonuyla. "Sen de bana söyledi. Varsayımımı istediğiniz zaman düzeltebilirdiniz. En azından o zaman hazırlanmak için zamanım olurdu. O sırada özgürlüğe bir adım daha düşünmek yerine. Sen bir canavarsın. Tıpkı onlar gibi. Ama en azından onlar niyetleri konusunda dürüstler. Bu da seni o katil vahşilerden daha kötü yapıyor."

Hancock tek kaşını kaldırdı ve kadının kendisine yönelttiği iğneli duymazdan geldi. "Ve ilk seferinde benden kaçtın mı? Fırsat mı? Evet, tüm mahkumlarıma yaptığım şey bu. Kaçabilmeleri için onlara kaderlerinin ne olduğunu tam olarak söylüyorum."

Yüzü çaresiz bir hırıltıya dönüştü. Bir avcının infazını bekleyen yaralı, kapana kısılmış bir hayvan gibiydi. "Sanki senden ve senin kaçabilirmişim gibi. insanlar?"

Hepsine sert bakışlar fırlattı ve pişmanlık duymuş gibi görünmeyince her geçen dakika daha da sinirlendi. Hepsi kalpsiz piçlerdi. Vatan hainleri

hemşerileri. Onlara bir an bile bakamadı. Onu ruhen hasta ediyorlardı.

"Benden ve adamlarımdan sayıca çok daha fazla olan organize bir terörist gruptan kaçtınız ve bir hafta boyunca onlardan kurtulmayı başardınız. Yani evet. Hiç şüphem yok ki

benden de kaçmanın bir yolunu buldu."

Sessizleşti, sert bakışlarını ileriye sabitledi ve hiçbirini tekrar kabul etmeyi reddediyordu. Onu yutmakla tehdit eden ezici umutsuzluğun ortaya çıkmasına da izin vermeyecekti. Onlara bu zevki tattırmayacaktı.

"Anlat bana," dedi öfkeli bir sesle. Öfkesi korkunç bir şeydi. İhanet duygusu çok daha büyüktü. En kötüsü de bunu ondan saklayamıyordu. Onu ne kadar incittiğini ondan ya da odadaki herhangi birinden saklayamazdı. Saygınlığı, gururu ve ruhu elinden alınmıştı. Hiçbir şeyi kalmamıştı.

"Benim kaderim ne olacak, Hancock? En azından bana bu kadarını borçlusun."

Göz açıp kapayıncaya kadar hayat sönmüştü. Tehlikeli derecede sakindi. Bedensizdi, artık umutları ve hayalleri olan, yaşayan, nefes alan bir insan değildi.

Adamın bakışlarında kısa bir an için vahşi bir şey gördü, sonra adam yanına yatağa kaydı ve onun kendisinden olabildiğince uzaklaşmasına aldırmadı. Ona dokunamazdı, onun kendisine dokunmasına izin veremezdi. Sadece tekrar kusardı.

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordu şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle.

Tanrım, onun en başından beri düşündüğü gibi bir pislik olmasına ihtiyacı vardı. Bir kez oluşan fikir hiç tereddüt etmemişti. İnsanlar söz konusu olduğunda her zaman içgüdülerine güvenirdi, peki onun hakkında bu kadar yanılmış olması onun hakkında ne söylüyordu?

Onun gözlerine soğuk bir şekilde baktı, kalbinde, zihninde, ruhunda katman katman buzların oluştuğunu, onu dondurucu, kemik derinliğinde bir soğukla kapladığını hissetti.

"Böylece beynimde bir delik açıp içine girip ölebilecek kadar zamanım olacak."

Anında irkilerek geri çekildi. Odanın öbür ucundan keskin bir küfür duydu ve sonra biri kapıyı öyle sert çarparak uzaklaştı ki

Hancock'un, kendisini öpmesini istedikten sonra ayrıldığı zaman çoktan başlamış olan tabloyu duvardan indirmesi.

Ne kadar aptal, umutsuz, saf bir budalaydı. "Sen ne kadar onurlu bir ," dedi.

Alaycı bir ses.

Ama acısı ona ihanet etti. Son zamanlarda pek çok şey gibi. Sesi acı, kızgın, hatta öfkeli çıkmaya çalıştı. Ama kelimeleri güçlkle çıkarabildi çünkü hala içinden çığlık atıyordu, acısı o kadar büyüktü ki kendini hissedebiliyordu milyonlarca parçaya ayrılıyor.

"İşi halletmek için kendini pazarlıyorsun. Bugünlerde damızlık hizmetlerinin fiyatı tam olarak nedir?"

Hancock'un gözlerinde öfke parlıyordu ama o bunu umursamayacak kadar kendinden geçmişti. Şimdiden kendi içine çekilmeye başlamıştı.

Sessizliği onu lanetledi. Daha önceki görevlerde de böyle şeyler yaptığını biliyordu. Hayır, işleri için. Görevler bir şekilde anlamlı bir şey çağırıyordu. Değer. Onur. Sadakat. Güzeldi. O bir işti, tıpkı diğer kadınların da muhtemelen iş olduğu gibi.

"," dedi, dağılmakta olan son soğukkanlılığını umutsuzca koruyarak. "Hepiniz. Çıkın dışarı!"

Ve orada yatarken, kırılmış, kaybettiği şey için sessizce ağlarken, Bristow'un ondan almayacağına yemin ettiği şeyin - Hancock, tılsımı ve zaten hiç onun .

Kimşenin ondan alabileceği başka bir şeyi yoktu.

Hiçbir şeyi yoktu, şey değildi. Sadece bir araç. A Pazarlık kozu. Acımasız, kötü adamlar için bir oyuncak. Ve kısa bir süreliğine de olsa, mecazi anlamda düşmanla yatmıştı.

Daha iyisini bildiği halde güvenmekle hata yapmıştı. Ama en azından böylesine yürek parçalayıcı bir pişmanlıkla uzun süre yaşamak zorunda kalmayacaktı. Zamanı gerçekten de çok kısıydı. Gözlerini kapattı, olacaklardan dolayı acı çekiyordu.

Sonunda lmn korumasından kaçmadan önce ona ektirilecek acı ve ıstırap. lmnn daha erken gelemediğine pişman oldu.

BÖLÜM 20

Öfke Hancock'un içini kemiriyordu, yine de duygularını kontrol altında tutmaya dikkat ediyordu - bu onun için nefes almak kadar doğal hale gelene kadar mükemmelleştirdiği bir sanattı. Ama sıkı sıkıya bağlı olduğu kontrolünü kaybetmeye hiç bu kadar yakın hissetmemişti.

Elini ekibine doğru uzattı ve içlerinden biri bir sağlık kiti vermek için çabaladı.

Hancock, "Conrad'ı buraya getir," diye . "Dikişlerine bakması için ona ihtiyacım var."

Cope, Viper ve Henderson hemen birbirlerine sert ve sessiz bakışlar fırlattılar. Hancock'un emri üzerine, Honor tamamen hareketsiz kaldı ve sonra yuvarlanarak yüzünü duvara döndü ve koruyucu bir bariyer oluşturacak şekilde kendi üzerine kıvrıldı.

Acımasız bir teslimiyetle Honor'ın yanındaki yatağa kaydı, bir dizini büktü, böylece yatak başlığına dönük oturuyordu ve böylece bal rengi saç kütlesini görebiliyordu - tekrar tekrar orijinal rengini geri kazanmayı başarmıştı ve yüzünü kaplayan saç tellerini hareket ettirin. Ve gözyaşlarının kanıtlarını.

Kadının geri tepmesine ve kendisini sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da ondan gittikçe daha fazla uzaklaştırmasına aldırmadan saç tellerini itti. Kızın yırtık dudaklarını, ince dudaklarını ve dudaklarının ucundaki Sadece ağzından , burnundan da hâlâ kan sızıyordu. O piçin ona dokunduğu yerde kötü görünümlü bir çürük oluşmaya başlamıştı bile. Onu incitmişti. Kendisine ait olmayan bir şeye elini sürmüştü.

Hancock ödünç alınmış bir zamanda yaşadığını biliyordu. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

niyetleri olduğunu ve daha önce ona baktığında gördüğünü sandığı adama ait olmadıklarını fark etti.

Ama şimdi, bilgi ve anlayış oradaydı, karanlık bir suçlamayla ona bakıyordu ama en kötüsü de buydu, Onarılamayacak bir acı ve yıkım. Bunu ona o yapmıştı. Ve ona yaptığı şeyin

A New Era'nın planladığından çok daha kötüydü.

Onu avlayan adamlar, onu bir tür sahte güvenlik. Ona umut vermemişlerdi. Ya da şefkat ve ilgi göstermemişlerdi, üstelik onu kurban etmek niyetindeyken. Binlercesi için onun hayatını takas ettiler.

Hancock tüm bunları yapmıştı ve kadının ondan nefret edeceğini biliyordu. Bilmediği şey, kendisinden ne kadar nefret edecekti, ne de onun derin ıstırabının içini çözme umudu olmayan düşümlere dönüştüreceğini biliyordu.

Onu gereğinden fazla incitmemeye dikkat ederek yuvarladı, ama emredici ve sert olmak zorundaydı. Kız şimdi onun tam bir pislik olduğuna ikna olmuştu. Ve öyle olduğunu inkâr etmedi.

"Kanamam var," dedi acımasızca.

Arayan parmakların altında titredi ve adam bu hareketin ona neye mal olduğunu gördü.

"Conrad hangi cehennemde?" diye bağırdı.

Onun fazla acı çekmesini istemiyordu. Zihinsel ıstırabı konusunda hiçbir şey yapamazdı ama en azından fiziksel rahatsızlığını hafifletebilirdi. Onun güvenini bir daha asla kazanamazdı. Bunu hak ettiğinden değil. Ama bu da beklenmedik bir şeydi. Bu kadar değerli bir şeyi kaybettiği için hissettiği acı.

Conrad içeri girdi, öfkesi yaşayan, nefes alan bir şeydi. Honor'ın gözleriyle karşılaşmadı bile. ama bunu bilmiyordu çünkü Honor'a doğru bir bakış bile atmadı. Honor

sadece Hancock'a baktı, zorlukla kontrol ettiği sabırsızlığıyla kaynıyor, ekip liderinin talimatını bekliyordu.

"Ağrısı için ona bir Şeyler verin. Ve onu sakinleştirmek için," diye ekledi Hancock sessizce. "Dikişlerin bir kısmını yırtmıŐ. Bundan eminim. Ona bir antibiyotik iğnesi daha yaptığınızdan emin olun."

"Hayır."

O kadar alçak sesle söylenmişti , herkes donup kaldı ve bu sözün gerçekten ondan gelip gelmediğinden emin olamadı.

Başını titreyen omzunun üzerinden çevirdi, keder ve üzüntünün gözlerini kapladığını ve Hancock'u yutan dev havuzlar haline getirdiğini görmesinler diye gözleri kısıktı. Ama o gördü. Sadece o, kadının ekibinden saklamaya çalıştığı Şeyi görebilecek kadar yakındı.

"Her Şeye hayır," dedi daha sert bir ses tonuyla. gözlerinde dönen öfkenin bir kenarını tuttu. "Ve kesinlikle beni sakinleŐtirecek hiçbir Şey yok. Yeterince Şey yaŐadım başkasının iradesinin bana dayatılması. Anladım. Öleceğim. Ama lanet olsun, savaŐma Őansım olmadan lmeyeceğim. Savaşmadan lmeyeceğim."

Hancock ona duyduğu saygıyı ve yılmaz ruhunu kontrol altında tutamayarak i çekti. Ve sonra bir kez daha onun olduğu ve onun olduğunu düşündüğü pislik haline geldi.

"Ne istediğini pek umurumda değil, Honor. Ve hiçbir yere gitmiyorsun. Henüz," diye dzelitti, ona yalan söylemeyeceğine dair ettiği yemini hatırlayarak. Bu onu rahatlatacak ya da teselli edecek bir Şey değildi. Ama ona yalan söylemeyecekti. "Gerekirse seni tutarım ama Conrad yaralarıyla ilgilenecek ve sen de mümkün olduğunca acısız bir Şekilde dayanacaksın. Sonra uyuyacak ve iyileŐeceksin."

"Esirini iyileŐtirmek ve beni rehin bir sonraki canavar için yeterince iyi hale getirmek için acele mi ediyorsun?" diye sordu, sesinde kalın gözyaşları vardı.

Lanet olsun. Onu ldryordu. Yavaş yavaş santim santim. Bağırsaklarında, kalbinde bir delik aıyordu. Lanet ruhundan geriye ne kaldıysa.

Sorusuna cevap vermedi. Yapmak istediği Şey tam olarak buyken nasıl cevap verebilirdi ki? Ama onun incindiğini görmek istememesinin Maksimov'la hiçbir ilgisi yoktu. Rus, onun ne durumda karŐılandıđını umursamazdı.       onu yemek artıkları gibi ANE'ye atmadan önce kesinlikle kendi hasarını verecekti.

Ama Bristow'un, Onur zarar görürse Maksimov'un çok kızıacağına inanmasını istiyordu. Bu ona daha fazla zaman kazandırdı. Ki bu çok acımasızcaydı. Bunu kabul ediyordu. Ama lanet olsun, onun bu kadar çabuk ölüme gitmesine izin vermeye hazır değildi. O ek zamana ihtiyacı vardı. O istemese bile.

Bristow'un, Honor Bristow'un saldırısının görünür işaretlerini taŐırsa Maksimov'un onu öldüreceğine inanması onu güvende tutacaksa, öyle olsun. Yine de bu, orospu çocuğunu Honor ve onun kaderi üzerindeki kontrolünü göstermek için ilk fırsatta atlamaktan alıkoymamıŐtı. Ya da onun  d n  koparmaktan büyük bir zevk almasını. Başkalarının korkularından besleniyordu. Bu, Bristow'un sadist fantezilerini besleyen baş döndürücü bir afrodizyaktı. Onları sadece o gerçeğe dönüştürdü.

Hancock'un 'u çıplak elleriyle tek nedeni, adamlarına Honor'a zarar verirse bunu yapacağına dair yemin etmiş olmasıydı.

Honorın odasının etrafındaki faaliyeti ve sonra anladı.

Maksimov'un Bristow'un  rg t  içinde bir köstebeği olduğunu biliyordu. Maksimov'un her yerde gözleri ve kulakları vardı.

Hancock daha azını beklemezdi. Ama o köstebeği tanımladı. Şu ana kadar. Diğerlerinin duyamadığı Şeyleri duymaya ayarlı kulakları, Bristow'u  ld remeyeceğini anlamasını sağladı. Henüz değil.

      Maksimov, Honor'un Bristow'un elinde olduğunu daha yeni fark etmişti. Bristow transferi ayarlamak için henüz Rus'la temasa geçmemiŐti. Hancock nedenini bilmiyordu ama iyi bir fikri vardı.

Bristow  nce Honor'ı istedi. Ondan bu kadar kolay vazgeçmeden önce. Para, g   ve yüksek statü isteyebilirdi.

Maksimov'la birlikte, ama o sapkın bir orospu çocuğuydu ve Hancock'un içgüdülerinin her biri ona Bristow'un takas yapmadan önce Honor'la bu hastalıklı fantezilerin her birini yaşamayı planladı.

Ve böylece Hancock, Bristow'un isteği üzerine gelmek zorunda kalmıştı. Tam olarak olduğu gibi görünmesini sağladı. Hiçbir duygusu, pişmanlığı ya da suçu olmayan, soğukkanlı bir kiralık katil, ve Honor'u Bristow'un tarif ettiği gibi biri olduğuna ikna etmek.

Her irkilmesini hissetmiş, ona mal dediğinde içindeki inkâr çılgınlıklarını duyabilmişti.

Çünkü Bristow'u öldüremezdi, her ne kadar hasarı gördüğü andan itibaren içini bir dürtü kaplamış olsa da Honor'a yaptıklarını. Onu sadece yok etmekle kalmamış, aynı zamanda incitmişti de. Onu kırmak için kasıtlı olarak kendi egemenliğini dayatmıştı, onun zaten kırılmış olduğunu ve bunu yapanın Hancock olduğunu fark etmemişti. Bristow değil.

Bristow takası ayarladıktan sonra. Tüm detayları belirledikten sonra bir zaman ve yer belirledik. Ancak o zaman

Hancock korkunç öfkesini boşaltacak ve onu parçalara ayıracaktı. Ölümü yavaş ya da merhametli olmayacaktı. Bristow'a Honor'a söylediği her kelimenin bedelini ödetmeye niyetliydi. Aldığı her darbe. Her gözyaşı, her yırtık, her damla kan dökmüştü.

Çünkü içimdeki korkunç öfkeyi boşaltmanın tek yolu buydu. Çünkü Bristow'un acı çekeceği gibi Honor'ın da korkunç bir şekilde acı çekeceğini biliyordu. Ve bu konuda yapabileceği tek bir şey bile yoktu.

Adamları Hancock'un şu anda yürüttüğü korkunç iç savaşı anladılar ve kendi duruşları biraz gevşedi, gözlerine keder ve pişmanlık doldu. Ondandır nefret etmişlerdi. İlk kez, onlara verdiği emirden nefret etmişlerdi. İsyan etmeyi bile düşünmüşlerdi. Onları suçlayamazdı. Nefretlerini suçlayamazdı çünkü o Kendisinden onların nefret çok daha fazla nefret ediyordu.

Ama Şimdi anlıyorlardı o da en az onlar kadar bundan hoşlanmıyordu. Bundan daha da nefret ediyordu çünkü bu görev -Onur- bir yerlerde son derece kişisel bir hal almıştı. Elizabeth'le olduğundan çok daha fazla, Grace ve Maren. Yine de kadınları baėıŐlamıŐtı ve Honor'ın aynı kurtuluşu elde etmesine izin vermeyecekti.

Onurlu ya da haysiyetli bir Şekilde ölmeyi hak etmeyen bir piti. Bir hayvan gibi avlanmayı ve işlediği her günah ruhunda hiç bitmeyen bir litani gibi yuvarlanırken uzun, acı dolu bir ölümü hak ediyordu.

Elini Honor'un omzuna doğru kaydırırdı, bundan nefret ediyordu. Temas ettiği anda vücudunu saran iğrenç ürperti. Teni çok soğuktu ve korkudan titriyordu. Ondan hiç korkmamıştı. Aslında hiçbir Şeyden korkmazdı, gerçi buna itiraz eder ve korkak olduğunu söylerdi. Onun gözlerine o korkuyu yerleŐtirmiŐtı ve her geçen saniye kendisinden daha çok nefret ediyordu.

Onu çevirdi, sıkı ve inatçı bir Şekilde kavradı. Kadın direndi ve adam rahat durmadı, ama adam sessiz bir fırtınayla küfretti Acının bir an için onun nefesini ve aynı zamanda gücünü gördü. Sarktı ve niyetlendiğinden daha büyük bir güçle sırt üstü düştü.

"Lanet , Honor," diye tısladı. "Benden nefret et. Beni kmse. Seni nasıl daha iyi hissettirecekse. Ama bana karşı gelerek kendine gereksiz yere acı ektirme. Seni itaate zorlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Her konuda ve özellikle de acınızı azaltmayı reddetmeniz söz konusu olduğunda."

"Acımı azaltmak mı?" diye sordu kısık sesle. "Sen hiç İnsan mı? Beni incittin, Hancock. Seni. Lanet bombalama değil. lmm hızlandırmak için değil, benim hayatımı kurtarmak hayatını riske attığına inandığım bir adam için attığım kurşun değil. Sen beni incittin ve dünya üzerinde bu tür bir acıyı dindirecek hiçbir ilaç ya da tedavi yok."

Sırtüstü yatıyordu, göğsü hızla inip kalkıyordu ve düz dudaklarının etrafında gerginlik çizgileri vardı. Cehennem gibi acıyordu.

Conrad'a işaret etti ve Honor dirseklerinin üzerinde dengede durarak kendini yatakta yukarı doğru itti, ani hareketinin neden olduğu acıdan dolayı yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarının orada olduğunu fark etmediğini biliyordu.

"Sakinleştirici yok," diye bağırdı, sesi histeriye dönüşmeden önce boğuldu.

Suçlayan gözlerini Hancock'a çevirdi. "Bana bir şey borçlusun ve ben cevap istiyorum. Bu yüzden beni bayıltmasını istedin. Bu yüzden bunca zaman bu odada kilitli kaldım, çünkü gerçeği öğrenmemi istemedin. Neden? Neden önemli olsun ki? Öğrendiğimde de sorularıma cevap vermek istemediniz. İşte bu yüzden

Oradaki kölene beni sakinleştirmesini söyledin. Çünkü sen kalpsiz bir piçin tekini bana veremeyecek kadar borçlu olduğum şey. Adamınızın hayatını kurtardım. Benim geri ödemem gerçektir."

Hancock'un çenesi seğirdi, çünkü Honor'ın öfkesine, dışa vurduğu güç gösterisine rağmen, Conrad yırtılan dikişlerini onarıırken neden farkında olmakta bu kadar kararlı olduğunu anladığı anda başka bir şey daha gördü.

Kendini acıya hazırlıyordu. Kendini hazırlıyordu. Çünkü basit dikişler, acı verici olsa da, aşağıdakiler için tasarlanmış işkenceye kıyasla sadece sıkıntılardı. Kurbanı öldürmeden mümkün olduğunca çok acı çektirmek. Acı bir çılgınlık gibi onları ele geçirene ve ölüm için yalvarana kadar uzun süre dayanmalarını sağlamak. Nihai özgürlük. Barış ve varoluşlarının sefaletinden özgürlük.

Ona ne olacağını hayal etmek, aynı anda kafasında eşit derecede acı verici görüntüler çizdiğini bilmek, kendi akıl sağlığına zar zor tutunan parmaklarının nihayet kayma tehdidinde bulunmasına neden oldu.

Ve şu anda elinde kalan tek şey akıl sağlığıydı. Ruhunun ne kadarını olursa olsun, onu her göreve taşıyan beyninin zeki, hesapçı kısmı. Tanrı biliyordu ki geri kalanı çoktan suçluluk ve umutsuzluğun gölgesine olmuştu.

Hancock onu bir süre daha inceledikten sonra,
"Sakinleştirici yok," dedi. Ve bir sonraki emri verirken bakışları
bir kez bile onun yüzünden ayrılmadı. "Ama antibiyotik ve ağrı
kesici alacak. Her şeyden önce. Onu uyuşturmadan önce
Dikişler. Ve ona dokunmadan önce etkisini göstermeye
başlamasını bekleyeceksin."

BÖLÜM 21

Honor, Conrad'ın yatağındaki ani varlığından çekinerek, "Ağrı kesici de sakinleştiriciyle aynı şeyi yapıyor," diye suçladı. "Bu beni çıldırtıyor ve bundan vazgeçmeyeceğim. İstiyorum ki sorularımın lanet cevapları cevaplandı."

Bir tutsak, sadece bir mal, onu duygusuzca bir kenara atmayı düşünmeyen adamlara buyurgan emirler veriyorsa ve Onu cehennemin kapılarından Şeytanın kendisini karşılamaya gönderip sonra da itaat beklediğinde, tutsağın gerçekten de aklını kaçırdığı belliydi.

En kötü ne yapabilirler ki? Onu öldürmek mi? İşkence mi? Sanki bu onun nihai kaderi değilmiş gibi. Ertelemek her şeyi daha kötüleştirdi çünkü tek amacı ona acı çektirmek olan insanlık dışı bir hayvanın elinde bir gün bile nasıl hayatta kalabileceğini hayal etmek için ona çok fazla zaman verdi.

Hancock'un kuru, duygusuz yanıtı "Sorularınızı soracak kadar farkında olacaksınız," oldu. "Ancak, bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa acınızın farkında olmayacaksınız."

Bu amansız ifadeyi çok iyi bildiği için, ona ne yapmaya karar versin başka bir seçeneği olmayacağını biliyordu.

Acı yenilgi, göz kapaklarını kızgın arılar gibi sokan asitli gözyaşlarını getirdi. Yanı başındaki Hancock kaskatı kesildi ve eli bir an kolunun üzerinde gezindikten sonra yerine oturdu Orada, parmak uçları teninde duruyordu. Adam onu yakmış geri çekildi ve kendi içine daha da büzüldü, inanılmaz derecede büyük adamlarla dolu bir odada kendini olabildiğince küçülttü.

Hancock aşağı uzanarak pijama üstünün eteklerini kaldırdı, aynı anda altının bandını da kolayca aşağı kaydırıldı.

kalçasını çıplak bırakacak kadar. Ne kadar çaresiz olduğuna öfkelen-
; onlara başka bir şey göstermeyi reddederek öylece yatıyordu. Artık sömürülecek bir zayıflığı yoktu.

İlk iğnenin batışını hissetti ve ilacın yakıcılığı karşısında verdiği acı dolu tepkiyi kontrol etti. Conrad'ın eli iğnenin batırıldığı yeri ittiğinde istemsiz olarak güçlkle önleyebildi ve

İlacın daha hızlı yayılması ve böylece rahatsızlığın daha çabuk geçmesi için bölgeye hafifçe masaj yaptı.

Sonra sanki ona hiçbirinin sahip olmadığını bildiği bir şefkatle dokunmamış gibi, ustalıkla ikinci iğneyi soktu ve Hancock'un kendisine verilmesi için ısrar ettiği antibiyotik olduğunu varsaydığı -umduğu- şeyi uyguladı.

İhaneti bekledi. Bir yatıştırıcının getireceği loş farkındalığı bekledi. Tüm duygularının uyuşmasını, her ne olursa olsun karşı koyamayan, yönetilebilir bir sebzededen başka bir şeye dönüşene kadar yapmayı seçti.

Ama ağrı kesici ilaçların sisi dışında, ki bu zaten ağrıyı - fiziksel ağrısını- bastırma görevini yerine getiriyordu, başka hiçbir belirti hissetmedi.

Görünüşe göre Hancock işine geldiğinde verdiği sözleri tutabiliyordu.

Uzun süre bekledi, dönüp diğerlerini kovmadan önce hiçbir şeyi kaçırmayan gözlerle onu izledi.

Adamlarına verdiği tek talimat, "Gözünüzü o piçten ayırmayın ve bunun bir daha tekrarlanmayacağından emin olun" oldu.

Adamın şifreli talebiyle ne demek istediğini düşünmeye bile çalışamayacak kadar yorgun ve hastaydı.

Adamları ayrılır ayrılmaz, onu hainiyle baş başa bırakarak, ona durumu ele geçirme şansı vermedi. Avantajlı olma şansı yoktu, gerçi bu durumda hiçbir şekilde avantajlı olmadığını biliyordu.

"Neden?" diye sordu aldatıcı derecede yumuşak bir sesle.

Korkunç öfkesinin yüzeyin hemen altında kaynadığını ve patlamasının çok uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Korkunç bir şey.

Hancock içini çekti ve aralarına biraz daha mesafe koydu, bu onun için minnettar olunacak küçük bir şeydi ama Hancock'un yakınlığının kendisini daha kapana kısılmış, daha savunmasız hissetmesine neden olduğunu kabul edebilirdi ve eğer bunu atlatacaksa

kazanabileceği her türlü avantaja ihtiyacı vardı.

"Uzun zamandır gizli çalışıyorum, Honor," dedi sessizce, sanki duvarların kulakları ve gözleri varmış gibi.

Konuşurken bile aralarındaki mesafeyi bir kez daha hızla kapattı, onun yanındaki yatağa kaydı, ancak bu sefer yanına oturmak için yerleşti, böylece her ikisinin de sırtları yatak başlıklarının karşısındaki yastıklara yaslandı.

"Siz benim hedefim değildiniz. Sen sadece ikincil hasar oldun. Daha büyük bir iyilik için kaçınılmaz bir fedakarlık."

Boğazından kısık bir ses çıkardı, çünkü o doğrudan, soğuk gerçeği isterken adam konunun etrafında kurnazca dans ediyordu.

"Bristow için çalışıyorum." Soğuk bir gülümseme o acımasız dudakları büktü. "Ya da olduğuna inanmak istiyor. Onun için bir tehdit olmadığımı. Ve bu benim amacıma gayet uygun. Çok geç olana kadar gerçeği asla öğrenemeyecek."

"İnsanları istediğin şeye usta olduğunu söyledi," dedi mesafeli bir ses tonuyla. "Belki de düşündüğünden daha fazlasını biliyordur."

"Evet, yeteneğimin farkında. Sadece kendini etkilenmez sanıyor. Ama yanılıyor. Onun için çalışmaya başladığımdan beri onu manipüle ediyorum. Ona sadece Maksimov adında bir Rus'la olan bağlantısı için ihtiyacım vardı. Binlerce masum insanı öldüren bir adam. Kadınları.

Çocuklar. Maksimov için bunların hiçbiri önemli değil. O durdurulamaz. İki kez onu alt etmeye çok yaklaştım ama parmaklarımın arasından kayıp gitti. Üçüncü kez buna izin vermeyeceğim."

Bu olayla ilgisi olduğunu biliyordu.

Bu sefer onu alaşağı etmekten bahsederken duyduğu güven. Ve bu onu çok korkutmuştu.

"Herhangi birinizin istediği neye sahip olabilirim ki?" diye sordu k    mseyerek, kendisinden   ok daha b  y  k olduğunu fark ettiğinde hissettiği fel   edici korku ve kadercilik duygusunu gizlemeye   alışarak genel resmin bir par  asıydı. Belki de şu anda   nemli olan tek par  aydı. Nasıl ve neden olduğu konusunda tamamen şaşkındı. O   nemsizdi. Bir hi  . Bir değil,       ok g    l   adam i  in nasıl bu kadar   nemli olabilirdi? Organizasyonlar mı? A New Era'nın onu neden istediğini biliyordu. Y  z  n   kurtarmak i  in. Neden Bristow? Ve neden bu Maksimov?

Kapana kısılmıştı. Asla eve gidemeyecekti. Ailesini bir daha asla g  remeyecekti. G  zyaşları hayalinde parıldıyordu ama onları tutmaya   alışmadı. Asla olamayacak şeyler i  in yas tuttu. Onu hayata bağlayan tek şeyi kaybettiği i  in. Uzun ve acı dolu g  nler boyunca. Aşılmaz zorluklara rağmen onu ayakta tuttu. Umut. Umut.

Hancock'un kesici, kişisel olmayan ihanetini a  ıkladığı anda s  nd  . Umut olmadan, sadece yenilgi vardı. Ve . . .   l  m.

H  z  nle, bı  ağın elinde olduğu o kısa zayıflık anını hatırladı ve

o anda bitirmeyi d  ş  nd  . Ve daha sonra, hapsold  ğu enkazdan   zg  rl  ğ  ne kavuştuğunda, Yeni Bir D  neme izin vermeden   nce kendini   ld  receğine dair verdiği s  z   l  m i  in yalvartmanın hazzını yaşıyordu. Tanrım, şimdi bu d  rt  ye boyun eğmiş olmayı nasıl da isterdi. En azından o zaman şimdi sonsuza dek ondan esirgenen tek şeye sahip olacaktı.

Barış.

"ANE'den ka  tınız," dedi Hancock basit  e. "Ezilen bir halk i  in umut ışığı oldunuz. Onlara Kendileri i  in hi  bir umut olmadığını d  ş  nd  klerinde. ANE Maksimov'u bir anlaşma i  in sikti. Ve Maksimov hafife alınacak bir adam değil. ANE'nin ona   ok borcu var. Bristow Maksimov'a karşı bir oyun oynamaya   alışıyor. Rus'u saf dışı bırakıp operasyonlarını ele ge  irebileceğini d  ş  necek kadar aptal değil. O sadece pastadan bir par  a istiyor. O bir istiyor Maksimov'un organizasyonunda   nemli bir yere sahipti. Yani o

ANE sonunda seni yakalamadan önce bulmam için beni gönderdi. Ve ben seni bulmasaydım onlar da bulacaktı."

Öfkesini ve inkârını serbest bırakmak için ağzını açtı, ama Hancock sadece elini sıktı, parmakları birbirlerine dolanmışlardı ve bu şekilde olduklarını hatırlamıyordu. Ama elini çekip kurtarmaya çalıştığında, başparmağı elinin üzerinde yumuşatırken bile adamın tutuşu daha da sıkılaştı. Bileğindeki hassas deriyi.

"Bristow Maksimov ile bir görüşme ayarlıyor ve sizi Rus'a vermeyi planlıyor, o da sizi ANE'nin burnunun önünde eşeğin burnunun önündeki meşhur havuç gibi sallandıracak. ANE çok itibar kaybetti ve onlar da seni tekrar ellerine geçirmek için her şeyi yaparlar. Bir kadının kayması, onlardan kalıcı olarak kaçarak onurlarını ve gururlarını sonsuza dek lekelemez. Maksimov sizi ele geçirdikten sonra ANE ile bir takas yapacak ve bu takas onlara Maksimov'a olan borçlarından çok daha fazlasına mal olacak. Ama onların gururları sağduyularından daha büyüktür ve Maksimov bunu bilir. Bundan faydalanacaktır. istediğini alacak ve ANE de istediğini alacak."

"Ben," diye fısıldadı.

Ve sonra çöktü, elini Hancock'un elinden çekerken iki eli de boğmak için yüzüne doğru uçtu bir şekilde dışarı çıkan hıçkırık.

"Tanrım, neden o gün ölmedim? Neden sadece ben hayatta kalmak için? Başlarda bir amacım olduğuna inanıyordum. Yaşamımın bir anlamı vardı. Başka hiçbir sebep olmasa bile eve dönebileceğime, böylece dünyanın ne olduğunu bileceğine.

bu hayvanlar yapmıştı. Benim kaçışım Böylesine geniş bir bölge üzerinde mutlak hakimiyet ve kontrol sahibi olmalarına izin vermemek için nihai bir meydan okuma ve reddetme eylemi. Ama hepsi bir hiç uğrunaydı. Tüm o kaçışlar, acılar, korkular, kabuslar yüzünden uyuyamadığımız tüm o geceler ve Her fırsatta keşif. Hiç olmadı, değil mi?" sordu, sesi küçük ve acı verici bir şekilde savunmasızdı.

Hancock'un sesi sertti. Kaba ve sinirli geliyordu. Tüm söylediği tek bir kelimeydi ama yine de duygu zenginliğini yansıtıyordu.

"Hayır."

Avuçlarını gözlerine gömdü ve ileri geri sallandı, sıkıntısı o kadar büyüktü ki ne yaptığının ya da ne kadar kırılğan görüldüğünün bile değildi.

"İlaçların etkisini göstermesi için zaman geçti," dedi Hancock aynı düzgün tonda, sanki saniyeler önce sesi öfkeli çıkmamış gibi, hiçbir şey ima etmeden.

Conrad'ın yatağının diğer tarafındaki gölgelerden çıktığını görene kadar kime hitap ettiğini anlaması bile bir anını aldı. Onun varlığını unutmuştu. Hancock diğerlerine de aynısını yapmalarını emrettiğinde gittiğini sanmıştı. Ama o yırtılan dikişleri onaracaktı. Ve kendini sadece Hancock'a değil, şimdi Conrad'a da acı verici bir şekilde açmıştı. Hayatını kurtardığı adama.

Conrad kopan dikiş parçalarını hızla derisinden çekip çıkarırken ve sonra onları tekrar yerine yerleştirirken sessizliğe gömüldü, tek bir kelime bile söylemedi, tek bir ses bile çıkarmadı.

boğazının derinliklerinden anlaşılmaz sesler çıkarıyordu. Neredeyse kızgın bir yırtıcının hırıltısı gibi.

Kendi içine çekildi, şimdiden bariyerlerini hazırladı, ne kadar güçlü olabileceklerini ve tamamen farklı biri, bir şey olma konusunda ne kadar usta olduğunu gördü.

Conrad'ın geri çekildiğini ve geriye sadece Hancock'un kaldığını anlaması, odanın sessizliğe gömüldüğü uzun bir an aldı.

"Artık gidebilirsin," dedi, sesinde hayat yoktu. Hancock,

"Honor, beni dinle," dedi.

Sesinde daha önce hiç fark etmediği bir elektrik şoku gibi onu sarmıştı.

Bakışlarını uzaktaki bir nesneye sabitlemiş, isyankâr bir şekilde önüne bakarken, giderek daha fazla içine çekilmeye devam etti.

inşa ettiği sessiz boşluğu.

"Lanet olsun, Honor. Bir kez olsun beni dinle. Benden nefret ettiğini biliyorum. Beni küçümsüyorsun. Her türlü hakka sahipsin. Ama beni dinlemene ihtiyacım var. Fedakârlığın boşa gitmeyecek," dedi şiddetle. "Cesaretiniz anlatılmadan kalmayacak. Cesaretin unutulmayacaksın. Asla unutulmayacaksın. Hayatım üzerine yemin ederim."

"Ne fark eder ki?" diye sordu donuk bir sesle. "Bir korkak olarak öleceğim, ölüm için yalvaracağım, tüm kalbimle ve ruhumla dileyeceğim. Bu nasıl bir ya da yiğitlik? Ailemin ölümümle ilgili gerçeği bilmesini asla istemiyorum. Onlara bombalamada öldüğümü söylemek daha nazikçe olur. En azından bunun için bana söz verebilir misin, Hancock? Onlara bu küçük iyiliği yapabilir misin?

Bunu benim için yapmayacağını bildiğimden beri mi?"

"Hayır," dedi sinirli bir sesle. "Hayır, senin öylece öldüğüne inanmalarına asla izin vermeyeceğim. Onlara gerçeği söyleyeceğim. Hayatının ve ölümünün bir anlamı olduğunu. Ölümünün yüz binlerce insanı kurtardın. Böylece ölümünüzün anlamsız ve rastgele olduğunu asla düşünmeyecekler. Bu gerçeği hak ediyorlar."

"Yani ne istediğimin bir önemi yok, ama o zaman bu şimdiye kadar benim için açık olmalıydı," dedi, bir an için bile olsa bunu düşündüğü için kendinden nefret ediyordu.

Yüzünü ona çevirdi ve onun gözlerindeki korkunç bakıştan geri çekildiğini gördü. Ya da belki de onun gözlerinde gördüğü şeyin eksikliğini. Hayat. Anlamı. Artık umursamadığını ve pes ettiğini. Sonunda yenilmişti.

"Beni neden öptün?" diye fısıldadı şiddetle, bu mutlak zayıflık gösterisinden dolayı kendinden daha da nefret ediyordu. "Neden beni önemseme zahmetine girdin? En azından bir insanın diğerini önemsedici düzeyde önemsediyenizi düşünmemi mi sağlıyorsunuz? Sen O zaman beni bu kadar hor mu görüyorsunuz? Sizi harekete geçiren nefreti aklım almıyor."

Titredi ve ellerini her iki kolunda aşağı yukarı gezdirdi, içe doğru katlandı, küçüldü ve önemsizleşti

her geçen dakika. Kendini, savunmasını hazırlıyor, onu bekleyen korkunç gelecek için güçlendiriyordu.

"nemsiyorum," diye sertçe reddetti. "ok fazla önemsiyorum,

İşte bu yüzden çok , Honor. Çünkü umursamamam gerekiyor. İnsan olmamam gerekiyor. Ben bir katilim. Bir paralı askerim. Bana ne dersen de, ama hepsi doğru.

Aklınıza gelebilecek her türlü korkunç şey. Bu doğru. Ama asla umurumda değil diyemezsin, lanet . Çünkü çok fazla önemsiyorum."

O anda Honor anladı. Hancock'un sandığı kadar duygusuz biri olmadığını biliyordu. Muhtemelen yapılması gerektiğini bildiği şeyden nefret ediyordu. Ama bu onu durduramazdı çünkü görevi-işı-her neyse ona inanıyordu. Ve kendi deyimiyle, binlerce bağka hayatı kurtarmak için onunkinden vazgeçmesi gerekiyordu.

Ve bundan nefret ederdi.

Ama onun umursamasından daha çok nefret ediyordu.

Varoluğu ne kadar yalnız ve sade ? Kocaman bir evde bymğ olmanın ona bahėettiėi her şeyden yoksun, koğulsuz sevgi ve destekle çevrili sevgi dolu bir aile. Belli ki hiç sahip olmadığı -olamayacağı- şeyler.

Çünkü böyle şeylere sahip olmasına asla izin vermezdi.

Buna layık olduğunu ya da bunları hak ettiğini dğnmyordu.

Kendisine ihanet ettiği için ondan nefret ediyordu ama çarpık bir şekilde de olsa onu anlıyordu. Kendi tarzında, onurlu biriydi. Çoğu kiğinin yapamayacağı ama dünyayı canavarlardan kurtarmak için yapılması gerekeni yapıyordu. Hatta avladığı şeyin ta kendisi olmuğtu. En kötü türden bir canavar.

Belki de onu, yani adamı nemsemesine neden olmasaydı, bu kadar incinmez ya da ihanete uğramığ hissetmezdi. Belki de onun fedakrlığının gerekli olduğunu daha iyi anlayacaktı.

Ama onun yaptığı gibi bunu bir kenara bırakıp kendisini insan yapan şeyi kapatamazdı. Hâlâ acıyordu. İğkence ve ölüm dğncesinden daha fazla acıtıyordu. Ona gvenmiğ olması, onu daha derin bir seviyede nemsemiğ olması onu incitmiğti. Bu

Başka hiç kimseyle paylaşmadığı bir yakınlığı, bir bağı paylaşmışlardı ve her şey yüzüne çarpılmıştı.

Onun ifade ettiği şeyi onun için ifade etmemiştir ve bu yüzden kendini aptal ve aşağılanmış hissediyordu.

İncinen gururu gerçekten bu kadar çok can kaybına değer miydi? Bir kadın tarafından bu kadar çok kişi kurtarılabilecekse, nasıl öldüğünün ya da nasıl kurban edildiğinin bir önemi var mıydı? Onun mu?

Ve neden şimdi onun gözlerinde çok kısa bir süre gördüğü korkunç suçluluk duygusunu ve acıyı çalışıyordu? Bu onu ne tür bir saf aptal yapıyordu?

ona bağışlanma ya da huzur verebileceğine inanıyor muydu?

"Anlıyorum, Hancock," dedi, sesindeki soğuk mesafenin bir kısmının kaybolmasına izin vererek, samimiyetin yerini izin verdi. "Ve seni affediyorum, ne olursa olsun. Haklısın. Bir kişinin iyiliği birçok kişinin iyiliğinin yanında nedir ki?"

Hancock vahşice küfrederek o kadar hızlı kalktı ki yatak sallandı ve kadın ağrı kesicinin etkisiyle sersemlemiş bir halde kendini toparladı. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi yerde volta atıyordu, öfke

Ondan dalga dalga yayılıyordu.

"Beni asla affetme," diye . "Ve sen sakın bana özür dilemiyormuşum gibi davranma. anlayış."

Ona baktı ve gözlerinin hüznle dolmasına izin verdi. Ve teslimiyet.

"Duygularımı kontrol edemezsin, Hancock. Kaderimi kontrol ediyorsun, evet. Nihai kaderimi. Hatta hayatımı. Ama beni kontrol edemezsin. Affedip affetmeyeceğimi, anlayış gösterip göstermeyeceğimi, hatta daha güçlü olmadığım için özür dileyip dilemeyeceğimi, savaşmayı bırakıp ölümümün pek çok masum insanın hayatını kurtaracağını kabul edip etmeyeceğimi seçme hakkına sahip değilsin."

Hancock kıpırdamadan durdu, volta atmaya bırakıp onunla yüzleşti, kontrolsüz bir öfkeyle titrerken elleri iki yanında sıkıca kenetlenmişti. Onun kimsenin görmesine asla izin vermeyeceği -ya da görmek istemeyeceği- gözlerinde saklanmadan biriken acı karşısında nefesini tuttu. Ama o bunu gördü.

belki de başka kimse yapmazdı. Başka biri onun sadece tehlikeli derecede öfkeli olduğunu düşünebilirdi.

"Ben çok fazla söz vermem, Honor. Verdiğim sözleri tutacağıma bile güvenmemelisin. Ama her şeyden önce söz verdiğim bir şey var ki, o da senin hatırlanacağındır. Fedakârlığın unutulmayacak. Ailene gerçekler anlatılacak. Her çirkin parçasını. Çünkü siz ve onlar bunu hak ediyorsunuz. Hayatınız unutulmayacak. Ve lanet olsun, sen önemlisin. Sen önemlisin."

Bakışları düştü ve parmakları, onun olduğundan bile emin ritmik hareketlerle açılıp kıvrıldı. Ve tekrar ona baktığında, o savunmasız anda gördüğü her şey karşısında keskin bir nefes aldı.

"Benim için önemlisin," dedi kısık sesle.

Sonra yırtıcı bir hayvan gibi kadının yatağına doğru ilerledi ama yatağa bir kez daha yerleştiğinde gözlerinde yırtıcı hayvanla hiçbir ilgisi olmayan, tamamen kendisiyle, yani adamla ilgili olan vahşi bir şey vardı.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü, sıkıca tuttuğu tüm duygularını bu öpücüğe döktü. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onun ağzını yalayıp yuttu. Dili sıcak bir şekilde onunkinin üzerinde geziniyor, onu nefessiz ve ağırlı bırakıyordu.

Sanki yarın olmayacakmış gibi öptü onu, sanki bu Tek bir an, sahip oldukları tek şeydi, önemli olan tek şeydi.

Öpüşme, kadın teslim olana, adamın kaslı vücudunun gücü ve sıcaklığı karşısında gevşeyene kadar devam etti. Sonra, onu şaşırtarak, dudaklarının tüm çizgisi boyunca küçük öpücükler kondurdu, köşelerde durakladı, diliyle nazikçe yaladı ve sonra ağzını onunkine bastırdı ve ikisi de nefes almak zorunda kalana kadar orada bıraktı.

"Sen önemlisin, Honor," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Asla öyle olmadığını düşünme. Benim için önemlisin," dedi, birkaç dakika önce söylediği aynı sözleri "Çok fazla önemlisin."

Sesindeki ıstırap neredeyse onun sonunu getirecekti.

BÖLÜM 22

HONOR uyandığında başucunda gördüğü ilk kişi Hancock oldu. Suçlayıcı bir ifadeyle ona baktı, ilacın etkilerine yenik düşmeden önceki son anların sarsıntısı hâlâ üzerindeydi.

Hancock iç çekti. "Sadece ağrı kesiciydi, Honor. Konuşmamızdan sonra sadece fiziksel olarak , duygusal olarak da bitkin düşmüştün. Hiçbir şey seni kendinden geçmekten alıkoyamazdı. Sana istediğini verdim. Cevaplar."

Ona cevaplardan çok daha fazlasını vermişti. sorduğu sorular. Çok daha fazlasını. Ve kendisini saran duygu karmaşasını çözecek zamanı olmamıştı. Kafası karışmıştı, kalbi ve aklı tamamen çelişkiler içindeydi.

"Hepsi değil," diye mırıldandı.

"Önemli olanlar," dedi basitçe.

Kendini yukarı itti, yaralarının vücuduna yerleştirdiği kısıtlamaları test etti, onu saran acıyı ele vermeden bunu yapabileceğinden memnundu.

"Çok kısaltılmış bir versiyondu. Bilgilendirmede verebileceğiniz bir şey. Yalan söylemedim ama gerçeği de tam olarak söylemedim."

Başını salladı, onun sezgileri karşısında şaşırmamıştı. Pek çok insan onun her zaman, her zaman sahip olduğu dış görünüşünün ardını göremezdi ama o demir maskenin ardındaki adamın çok daha derinlerini görüyordu ve bu hiç de hoşuna gitmiyordu.

"Hepsini istiyorum," dedi alçak bir sesle. "Eğer kaderim buysa, yapılması gereken buysa, o zaman en azından her şeyi hak ediyorum. Ve bu sefer kimse bana iğneyle yaklaşmayacak."

"Peki ya sonra?" Hancock meydan okudu. "Yorgunluktan çöktüğünde ve bariz acıdan solgunlaştığında

Şimdi bile hissediyorsun, o zaman benimle savaşıyor musun yoksa sana bu küçük şeyi vermeme izin verecek misin - acı çekmediğin ve ihaneti hatırlamadığın birkaç saat?" Adamın kontrol edemediği acı parıltısını görmemek için kör olmak gerekirdi. Onun önünde olmaz. Onun söz konusu olduğu yerde açık bir kitap da olabilirdi. Tanrı aşkına. ondan özür diledi. Bencil olduğum için. Güçlü olamadığı için. Çoğu erkeğin toplayamayacağı bir cesarete sahip olduğunun farkında değil miydi? Asla sahip olamayacağı? Cesaret öğrenilen bir şey değildi. Ateşin içinde, cehennemin kendisinde doğardı. Korkunun olmadığı ya da belki de korkuyu maskeleyen bir cesaretti.

Hayatında tanıdığı en sert kadındı ve onun gibisinin bir daha asla gelmeyeceğini biliyordu. O tüm dünyayı araştırabilir ve ona denk bir kadınla ya da erkekle asla karşılaşamaz.

"Sonra," diye kabul etti ve adam onun çelik gibi kararlılığını fark etti. Şu anda bile ne kadar zihinsel ve fiziksel acı çektiğini gizliyordu. "Ama önce tüm gerçeği istiyorum. Bana vermeyi seçtiğin sulandırılmış çıplak gerçeği değil. Bu Maksimov'un kim olduğunu ve neden böyle bir tehdit oluşturduğunu bilmek istiyorum. Bristow gibi acımasız bir adamın ondan neden korktuğunu ve beni ANE'ye teslim edeceğinden neden bu kadar emin olduğunuzu."

Hancock bir elini saçlarında ve ensesinde gezdirdi, bariz bir tedirginlikle kavradı. Sorduğu sorudan hiç hoşlanmadığı belliydi. Tiksintisini gizlemeye bile çalışmıyordu ve bu kadar şiddetli tepki vermesi onu çok korkutmuştu. Yine de adamın ona istediği cevapları vereceğini de biliyordu. Acaba bu yalın ve çirkin gerçeğe hazır mıydı, gerçekten hazır mıydı?

"Maksimov hayal edebileceğinizin ötesinde bir canavar. Kurnaz ve acımasızdır ve vicdanı yoktur." Gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturdu ve Honor'a bakarken bakışlarına utanç karıştı. "Tıpkı benim gibi."

Bunu yaptığının farkına bile başını salladı, kararlıydı, gözleri dümdüz ve öfkeliydi.

"Sakın kendini onunla kıyaslama," dedi. şiddetle. "Beni kandıramazsın, Hancock. Yalan söylemeye ya da görmemi istediğin şeyi görmemi sağlamaya çalışma. Ben seni görüyorum. Ve sen Maksimov değilsin."

Şaşkın görünüyordu, sanki nasıl yapacağını bilmiyordu. onun ateşli ifadesine cevap verdi. Uzun bir süre sessizlik hüküm sürdü.

"Maksimov'a dönmek mi?" diye sordu.

"Öldürmek onun için ikinci doğa. Onun için öldürmek nefes almak kadar normal. Yemek ya da içmek gibi. Eğer istediğini elde edecekse, yapar. Acıdan, eziyetten beslenir." Tekrar yüzünü buruşturdu. "İşkence. Tecavüz. Tecavüz ettiği kadınlara yaptığı sapkın ve sadistçe şeyleri hayal bile edemezsiniz. O her şeyin içinde hayal edilebilir suç. Kendinden başka kimseye sadakati yok. Uyuşturucu, silah, bomba satıyor. İnsan kaçakçılığı. O lanet bir pedofil ve çocukları kendisi gibi sapkın ve sapkın olan insanlara satarken bile kendini şımartıyor."

Hancock öfkeyle titriyordu. Patlamak üzere olan bir volkan gibi kaynıyordu. Gözleri daha önce hiç görmediği kadar buz gibiydi ve daha önce de bu düz, duygusuz soğukluğa tanık olmuştu ama hiç bu derece soğuk olmamıştı. Bunlar bir katilin gözleriydi. Hedefindeki kişide dehşet uyandıran gözler.

"Para, para kazanmak onun için bir oyun. Ve ne kadar parası olursa olsun, daha fazlasını ister. Çünkü onun için para güçtür ve güç, nihai güç, en çok istediği şeydir. Kendini bir tanrı olarak görüyor. Asla durmayacak ve bu yüzden Birinin onu etmesi gerekiyor." "Sen," diye fısıldadı.

Başını hafifçe salladı. "Onu alt etmek için en iyi şans benim çünkü diğerlerinin aksine benim bir kalbim, bir vicdanım yok. Ben insandan çok makineyim. A programlanmış bir ölüm makinesi, onu alt etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır. Hatta onun olduğu şey olmaya bile. O neyse ben de oyum. Ondan daha iyi değilim."

"Sen kalpsiz bir ölüm makinesi değilsin," diye tersledi, yeniden sinirlenmişti. "Bana bir şey söyle, Hancock. Dışarı çıkıp tecavüz ve işkence etmek için masum bir kadın mı buluyorsun?

Sonunda daha fazla dayanamayana kadar acısını uzatmak ve sonra onu çöp gibi atmak mı? Çocukları mı avlıyorsun? Masum çocuklara acı ve dehşet vermekten zevk alan ahlaksız bir pedofil misin?"

Gözleri şok olmuştu ve ürperdi, tiksinti gözlerini kapladı. "Hayır! Asla! Tanrım, hayır."

memnuniyetini gülümseyerek ifade ederken, adam onun düğmesine bastığı ve belli ki ondan istediği tepkiyi aldığı için görünmüyordu.

"Birinin saflarına sızıp onu öldürmek ve binlerce hayatı kurtarmak için ona benzemekle, bir canavarın peşinde değilken o canavara dönüşmek arasında fark vardır," dedi yumuşak bir sesle. "Kendine her türlü yalanı söyleyebilirsin, Hancock. Maksimov'dan daha iyi olmadığına kendini inandırmaya çalışabilirsin ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. Bunu kendine asla itiraf etmeyecek olsan da. Sayısız masumu kurtarmak için yapman gerekeni yapıyorsun ama bundan ve kendinden nefret ediyorsun. Ama sen böyle biri değilsin. Sen böyle biri değilsin.

asla olamayacağım. Dünya, sen için daha iyi bir yer," dedi, öncekinden daha da sessiz bir şekilde. "Kötülüğün kazanmasına izin verme ve

Sizi kötü olduğunuza ikna etmek. Öldürmeyi, işkence etmeyi ve kan dökmeyi arzulayan duygusuz bir piç olduğunuza.

Çünkü kendinize gerçekten inanmaya başladığınızda, o zaman en çok nefret ettiğiniz şey haline geleceksiniz."

"Sik beni. Yemin ederim seninle ne yapacağımı bilmiyorum, Honor," dedi, tedirginliği belliydi.

Yüzü hemen düştü ve ondan saklamaya çalışarak döndü. Çünkü ikisi de onun ne olduğunu çok iyi biliyordu. ve onu daha da kötü hissettirmek istemiyordu.

Bu ne kadar boktan bir şeydi? Onu acısından korumak istemesi. Ona acı çektirmek istemediğini. için

bir yük daha ekledi - günah - zaten lekeli
Lekelenmiş ruh. Ona ihanet etmişti. Onu her fırsatta
aldatmıştı. Ondandır nefret etmeliydi. Ona ne kadar acı çektiirdiği
ya da onun kendisine ne kadar acı çektiirdiği umurunda
olmamalıydı. Ama o
yapamadı. Aralarındaki bu ... bağlantıyı ..her ne haltsa
anlamıyordu, sadece orada olduğunu biliyordu. Yaşayan,
nefes alan ve karşısında güçsüz olduğu bir varlık. Onu
kapatamıyor ve kendini
Hancockun istediği zaman yapabileceği kadar soğuk ve
duygusuzdu. Bu onun doğasında yoktu. Bu onun kim olduğu
değildi, Hancock'un iddia ettiği şey olmadığı gibi.

Hancock kısık bir sesle, "Söylediğim şey için özür dilerim,"
dedi. "Lanet , Honor, özür dilerim. Bu çok boktan ve
affedilemez bir şeydi."

"Neyin boktan ya da affedilmez olduğuna sadece benim
karar verebileceğimi zaten sanıyordum," dedi hafifçe.

Sonra ona kasvetli bir bakış attı ve eliyle onu işaret etti.

İstemeye istemeye geldi ve onun yanındaki yatağa
Bu sefer elini tutan oydu, daha önce
onunla herhangi bir kişisel temastan kaçınmaya çalıştı.
Parmaklarını onun parmaklarının etrafına doladı ve ilk başta
sert, katı ve boyun eğmezdi, ama o sadece bekledi, onun
elinden kaymasına izin vermeyi reddetti.

Sonra bir iç çekişle rahatladı ve başparmağını kızın parmak
eklemlerinin üzerinde gezdirdi.

"Bana bak, Hancock," diye sordu usulca.

Önce reddetti, ama sonra nihayet bakışlarını onunkilere
kaldırdı ve ... işkence görmüş gibi görünüyordu. İçinde
derinlerde bir şey acıyla büküldü ve nefesini kesti. Gözlerinde
keder vardı ve bu onu incitti. Ve bunu ondan almak
istememesine neden oldu. İçindeki korkunç acıyı bir şekilde
hafifletmek için.

"Bana inanmadığınızı biliyorum. Yapmak zorunda değilsin. Ama sen
söyleyeceklerimi dinleyeceksiniz ve

beni engelleyeceksin çünkü söyleyeceklerimi duymak istemiyorsun. Anlıyor musun?"

Adam tamamen hareketsizleşti ve gözleri sanki bir sonraki sözlerinden korkuyormuş gibi daha da perili hale geldi. Ama yavaşça başını salladı, bakışları onunkileri tutuyordu. O güzel yeşil gözler o kadar çok acıyla doluydu ki, bu bağlantıya tutunmak acı veriyordu.

Ama kaçırmadı. Onun bunu, kendisinin kim ve ne olduğunu düşündüğünün reddi olarak algılamasını istemedi.

"Senden nefret etmiyorum," dedi onun tepkisini ölçerek. "Başta ettim," diye itiraf etti. "İhanete uğramış hissettim. Sana güvenmiştim. Uzun zamandır kendimi güvende hissetmezken seninle güvende hissettim."

Her kelimesi sanki ona bir hançer ve bükmüş gibiydi, kanıtlar o yeşil havuzların dipsiz derinliklerindeydi.

"Bunu seni incitmek için söylemiyorum," dedi, sesine hissettiği acının karışmasına izin vererek. "Anlatmak istediğimi anlatmak için söylüyorum."

"Çok daha kötüsünü hak ediyorum," diye . Kadın onu görmezden geldi.

"Ama anlıyorum, Hancock. Anladığımı düşünmüyorsun çünkü anladığımı düşünmek istemiyorsun. Ama bunun neden olması gerektiğini anlıyorum. Seni çoktan affettim. Bununla ne yapacağın sana kalmış, ama yine de verdim. Geri almamı sağlayamazsın. Geri almayacağım. Verecek olan benim. Ne verip vermeyeceğime sen karar veremezsin. Kabul edersin ya da etmezsin, ama bir şey var ve bir şey verdiğimde geri almam. Asla.

"Ölmek istiyor muyum? Tabii ki hayır. Uğruna yaşayacağım çok şey var. Bir sürü hayalim..." Bunun anlamsız olduğunu ve onu sadece daha kötü hissettireceğini bilerek daldı gitti. Sözlerinin sürüklendiği yönden kurtulmak için başını salladı.

"Ama ölümümün gerekli bir şey olduğunu biliyorum. Ve eğer benim ölümüm Maksimov'un artık başkalarına bu kadar çok zarar veremeyeceği anlamına geliyorsa, o zaman huzur içinde ölebilirim. Hayatımın bir anlamı olduğunu bileceğim. Saldırıdan sağ kurtulmamın aslında bir amacı vardı. Çok daha yüce bir amaç.

Ve bu benim için yeterli. Ölümle yüzleşebilir ve korkmayabilirim çünkü tüm o kadınları, o genç kızları hayal edeceğim ve Maksimov'u alaşağı ettiğiniz için güvende olduklarını bileceğim."

Öfkesini belli etmeyen bir ses çıkardı ama sözünü kesmedi.

"Bana nezaket ve kibarlık gösterdin," dedi sessizce. "Beni incitmedin ve ikimiz de biliyoruz ki başka biri yapardı. Maksimov'a ne teslim edildiğim umurlarında olmazdı. Ama sen beni korudun ve bunu ikimiz de biliyoruz. Bunun için sana teşekkür ederim. Ama sana en çok teşekkür ettiğim şey bana gerçeği söylediğin için. Böylece ölüme korkmuş ve yalnız gitmeyeceğim. Son nefesimi verirken, ölümümün anlamsız olmadığını bileceğim. amaç."

Hancock'un gözlerinde parlayan yaşlar onu şoke etti alışılmadık bir duygu. Korkmuş görünüyordu. Sonsuza kadar peşini bırakmayacak şeytanlarla işkence görmüş bir adamın bakışlarına sahipti. Sahip olduğu her şeyle onları onun için alabilmeyi diledi. Böylece özgür olabilirdi. En çok da onun ölümünün hayatının geri kalanında peşini bırakmayacak olmasından nefret ediyordu.

"Senden iki şey isteyeceğim, Hancock. Sadece iki. Ve çok basit. Başka bir şey istemeyeceğim ve seninle dövüşmeyeceğim. Kaçmaya çalışmayacağım. Biraz haysiyetim var ve olması gerekene boyun eğdim. Ama bana iki şey için söz vermeni istiyorum."

"Her şeyi," dedi kısık sesle.

"Ölümümün boşuna olmayacağına söz ver. Maksimov'u öldüreceğine yemin et."

Hancock, sesinde tehditkâr bir tonla, "Aşağı iniyor," dedi. "Yemin ederim, Honor. Fedakârlığının bir hiç uğruna olmasına izin vermeyeceğim. Asla."

Gözlerini kısa kapattı ve ikinci istek için kendini hazırladı.

"Lütfen aileme ayrıntıları anlatmayın. Onlara ölümümün bir manyağın ve onun imparatorluğunun sonunu getirdiğini söyleyebilirsin. Ama bana yemin et ki onlara ölümümün

hızlı ve merhametli. Onlara nasıl öldüğümü söylemeyeceğine söz ver. Buna asla dayanamazlar. Ölüm için dua ettiğimi ya da çılgılık atarak ve yalvararak öldüğümü bilmelerini istemiyorum. Bana yapılanları bilmelerini istemiyorum.

Lütfen, Hancock. Lütfen, yalvarıyorum. Bunu benim için yap. Bunu benim için yap. onları."

Hancock onun elini avucunun içine aldı ve öyle sert sıktı ki yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu çünkü onu incitmeye çalışmadığını biliyordu. Bu onun duygularının gücüydü, göstermemeye çalıştığı ama onun gösterdiği duyguların. Onu gördü. Onun kalbi. Dış görünüşünün ötesinde

Bir ömür boyu mükemmelleştirdiği yüz ifadesi.

"Ailenin bileceği tek şey ne kadar sert, cesur ve sevgi dolu bir kadındın. Kurtardığınız tüm hayatları ve tüm bu süre boyunca gösterdiğiniz cesareti bilecekler. Ne zaman senin önemli olduğunu, asla unutulmayacağını , hatırlanacak olanın senin ölüm şeklin olduğunu düşünmeni asla istemedim. . . ölüm şeklin."

Sonuncusu boğuk bir şekilde çıkmıştı, sanki bu kelimeyi söylemek bile onu derinden yaralamıştı. Bakışlarını ondan kaçırdı, artık bakışlarını kilitli tutamıyordu ve böylece umutsuzca saklamaya çalıştığı şeyi görmeyecekti.

"Teşekkür ," diye fısıldadı, kendi sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı.

"Ölümüne aracı olduğum için bana nasıl teşekkür edersin?" diye öfkeleni, öfke ve keder her kelimesine yansımıştı.

"Celladına nasıl bağışlama ve anlayış sunabilirsin? Benden nefret etmelisin, Honor. Beni hor görmelisin. Beni öldürmeyi, kaçmayı, beni etmek için ne yapmayı planlıyor olman gerekirken, tek istediğin Maksimov'un ölmesini sağlamam ve ailenin işkence ve ıstırapının ayrıntılarından korunmasını sağlamam mı?"

Yüzü yumuşadı ve yanağını hafifçe okşamak için elini kaldırdı.

"Sen benim celladım değilsin."

"Değilim amına koyayım," dedi, sesinde ateş vardı. "Ben lanet olası bir kahraman değilim. Ben acımasız bir katilim.

Görevimi tamamlayabilmek için bu dünyada iyi olan her şeyi feda edebilirim. Ne derseniz deyin ya da ne düşünürseniz düşünün, bu beni Maksimov'dan daha iyi yapmaz."

Adam aniden ayağa kalktı ve kadın aralarındaki yakınlığın kaybolduğunu hissetti, aniden üşüdü ve titredi.

"Dinlenmen gerek," diye kestirip attı. "Acı çekiyorsun. Ve bunu inkâr etme. Conrad sana bir iğne daha yapacak ve ben de uyumani istiyorum."

Ama bu emrin sadece kısmen, onun dinlenmeye ve kendisini rahatsız eden amansız acıdan kurtulmaya ihtiyacı olduğuna olan inancından kaynaklandığını biliyordu. Artık ona bakmaya dayanamıyordu. Tüm kontrolünü kaybetmeden suçluluk duygusuna, korkunç öfkeye ve çaresiz öfkeye daha fazla katlanamazdı.

Çünkü ikisi de onun kaderinin kaçınılmaz olduğunu biliyordu ve başka bir yol olmadığı için kendinden nefret ediyordu. Alternatif yoktu. Ve ikisi de bunu biliyordu. Kendisinin kabul edemediği şeyleri onun bu kadar sakince kabul edebilmesinden ve daha da kötüsü, hak etmediğini düşündüğü iki şeyi, affetmeyi ve anlamayı ona vermesinden nefret ediyordu.

BÖLÜM 23

"Takas ayarlandı." Bristow, Hancock'un zaten bildiği şeyi söyledi, gözleri memnuniyetle parlıyordu. "Maksimov'a kadının elimde olduğunu söylediğimde çok memnun oldu."

Hancock sessizlik içinde bekliyordu. Arkasındaki adamları da aynı sessizlikteydi ama hepsinden yayılan gerilimi hissedebiliyordu. Çünkü Honor Maksimov'a teslim edildiğinde hiçbir koruması olmadığını biliyorlardı. Ve hiçbirisi, Honor'un Maksimov'a teslim edildiğini düşünecek kadar aptal değildi. Maksimov, ANE'ye teslimatı yapmadan önce bir süre Honor'dan yararlanıp onun tadını çıkarmadı.

"İki gün yola çıkıyorsunuz. Koordinatlar ve ihtiyacınız olan tüm bilgiler bende var. Maksimov'un kadının nasıl teslim edilmesini istediğine dair açık talimatları var. Hepsini dikkate almanızı bekliyorum."

Hancock sadece başını salladı ve dosyayı Bristow'un uzattığı elden aldı.

Hancock soğukkanlılıkla, " bilin," dedi.

Bristow kalın bir zarfı Hancock'a doğru fırlattı. "Ödemenin yarısı şimdi. Diğeri de teslimatı yaptığında."

Adamı hemen şimdi ve burada öldürmemek için tüm iradesini kullandı. Zarf derisini yaktı. Kanlı para. Bunu adamlarına verecekti. Bunu hak etmişlerdi. Ama Honor'ı ölüme gönderdiği için tek bir kuruş bile almayacaktı.

"Artık gidebilirsiniz," dedi Bristow küstahça. "Seyahat ayarlamalarıyla ben . Elbette ihtiyatlı olmak gerekecek."

Hancock soğuk bir ses tonuyla, "Planları ben yapacağım," dedi. "Beni bir iş yapmam için tuttunuz ama bu iş benim yöntemimle yapılacak. Benim adamlarımla. Benim görevim."

". Sana yapman için para ödediğim şeyi başardığın sürece, nasıl yapıldığı umurumda değil."

Hancock başka bir şey söylemeden döndü ve kendini tamamen kaybedip adamın boğazını kesmeden önce odadan çıktı.

Adamları da takip etti ve sessizliği bozan tek şey "Kötü büyü" oldu.

Gerçekten çok kötü bir büyü.

Adamlarının gözlerinin içine bile bakamadı. Onlara sadece dinlenmelerini ve önlerindeki yolculuğa hazırlanmalarını söyledi. Kimse tartışmadı. Hiç kimse bir şey söylemedi. Sadece eriyip gittiler.

Kendi odalarına çekildiler, kimse onun bakışlarıyla karşılaşmaya çalışmadı, tıpkı onun da onlarınkinden kaçındığı gibi.

İçlerinden herhangi birinin önümüzdeki iki gece uyuyabileceğinden şüpheliydi

BÖLÜM 24

HONOR, ilaçların neden olduğu bir uykudan ağzını kapatan güçlü bir el ve onu kavrayan başka bir el ile uyandırıldı. Bir göğsünü kabaca, acıyla sıkıyordu. İlaçların yarattığı sis ve bulanıklığı atlatmaya çalışırken kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Bu sefer seni kurtaramayacak, seni küçük sürtüğ. Seni Maksimov'a teslim etmeyi planlamakla meşgul. Seni Rus'a teslim etmeden önce kalan az zamanımı değerlendir. Maksimov gibi bir adam kullanılmış mallara aldırılmaz. Seni doyurmadan ANE'ye geri vermeyeceği kesin." Bristow.

Aman Tanrım. Hancock neredeydi? Bristow tehdit olmadığından emin için ona ilaç mı vermişti? Yoksa Bristow'un söylediği gibi takası gerçekten planlıyor muydu?

Adam gömleğini yırtıp ikiye böldüğünde ve her iki göğsünü de ortaya çıkardığında, adrenalinin devreye girmesiyle ilacın etkileri hızla kayboldu ve sahip olduğu tüm güçle mücadele etmeye başladı.

Daha önce yaptığı gibi ona tokat atmadı. Yumruğunu sıkı ve ağzına yumruk attı, onu nefessiz bıraktı ve Acıdan nefes nefese kalmıştı. Sonra onu ağzıyla cezalandırdı, acımasızca öptü, yırtık dudağından sızan kanı yaladı.

Ağzına kötü kokulu bir bez tıktı ve dehşet içinde bunun bir tür uyuşturucuya batırılmış olduğunu fark etti. Sonra da ağzını bantlayarak bezi ağzında hapsetti.

Ama bu şekilde ölmeyecekti. Evet, kaderine boyun eğmişti ama bu pislik tarafından tecavüze uğramaya değil. Bunun olmasına izin vermeden önce ölecekti.

Elleri onu hırpalıyor, vücudunun üzerinde sahiplenici bir şekilde geziniyor, pantolonunun bandının altına giriyor, sabırsızca çekiyor ve hâlâ direndiğinde küfrediyordu. Belki de uyuşturucunun şimdiye kadar onu hissizleştireceğini düşünmüştü, ama yeterince ilaç ve uyuşturucu almıştı. ve şimdi daha uzun süre dayanabilir.

Ses çıkarmadan savaştı, hiçbir ses çıkaramadığı gerçeğiyle paniğe kapıldı. Yardım çığlığı atamadı. Hancock için.

Parmakları acımasızca bacaklarının arasına girdi ve çılgına döndü, eğildi, tekmeledi, toplayabildiği her güç ve irade parçasıyla savaştı. İlacın etkilerini hissedebiliyordu, halsiz olduğunu biliyordu ama sahip olduğunu bile fark etmediği rezervlerini kullandı.

Küfretti ve ona tekrar tekrar vurdu, ama kadın durmadı. Duramadı.

Göğüslerini vahşice ısırdı, izler ve çürükler bıraktı. Öfke ve çaresizlik gözyaşları göz kapaklarını yaktı. Çaresiz ve güçsüz olmaktan bıkmıştı.

Ellerinden birini serbest bırakmayı başardı ve ağır bandı yırttı, derisi nefesi kesildi. Paçavrayı diliyle itti, tadından irkildi ama tükürmeyi başardı ve ardından bir çığlık attı.

Adam başının yan tarafına vurdu ve kadın neredeyse bilincini kaybediyordu. Ve sonra adam yine onun üzerindeydi, kocaman ereksiyonunu serbest bırakmak için pantolonunu yırtıyordu. Çıplaktı, giysileri paramparçaydı. Kalçasına bir şey battı ve adamın kemerine bağlı bir bıçak vardı. Pantolonunu çıkarma bile girmemişti. Aletini serbest bırakacak kadar aşağı itmeyi ve kadının direnen bedenine sokmayı planlıyordu.

Bunun tek şansı olduğunu bilerek bıçağın sapını kavradı, onu sabit tutan çitçitin ucuna dokundu ve elinden geldiğince sert bir şekilde çekti. Yuvarlanarak bıçağı açtı,

ve yataktan tökezledi, odanın köşesine doğru sürünürken dizlerinin üzerine düştü.

"Beni bununla öldürebileceğini mi sanıyorsun?" diye alay etti.

"Hayır," dedi titreyerek. "Ama kendimi öldürebilirim ve Maksimov'la olan anlaşmanı mahvedebilirim ve duyduğum kadarıyla o da uğraşılacak bir adam değil. Malları teslim etmediğin için çok kızacak."

Gözleri kısıldı. "Korkunç bir blöfçüsün."

Bıçağı bileğine götürdü ve ince bir çizgi kesti, sadece kanın kolundan aşağı damladığını görebileceği kadar. ve yere damlar.

Panik gözlerinden okunuyordu ve geri çekildi.

Adrenalinini hızla tükeniyordu ve adamın sadece bekleyeceğini, ondan daha uzun süre dayanacağını biliyordu. İçini keder kapladı çünkü kendini öldürmek binlerce kişinin de öleceği anlamına geliyordu. Hepsi

Çünkü bu adamın ona tecavüz etmesine izin verecek kadar güçlü değildi. Maksimov'a ve ardından ANE'ye teslim edildiğinde tekrar tekrar olacağına şüphe olmayan bir şey. Kullanılmış bir çöp parçası gibi. Değersiz. Çöp.

Bir hıçkırık ve farkına bile daha derin kestiğini bıçağın yanığı derinleştirdi. Parçalanmış zihninin kabuğunun derinliklerindeydi. Her şeyin dehşetinden kendini geri çekmişti.

İşe yaramaz. Kurbanlık bir kuzu. Kullanılacak, tecavüz edilecek, dövülecek, işkence edilecek bir şey. Değersiz. Hiçbir şey. İsimsiz ve yüz­süz. Sadece başka bir istatistik.

Ses vardı. Belli belirsiz ses. Garip bir şekilde, bir aslanın kükremesine benziyordu, ama yaptığı gibi onu engelledi. Bıçak hariç her şey, yavaşça hayatının kanını emiyor. Ama bekleyin. Tek bilek yeterli olmayacaktı ve diğerini şimdi kesmezse, diğer bileğini kesmek için ihtiyaç duyduğu güçten ve onu kullanmaktan yoksun kalacaktı.

Beceriksizce bıçağı diğer eline geçirdi ve ne kadar kaygan olduğunu görünce kaşlarını çatı. Ve ne kadar zayıf hissettiğini.

Yavaşça, acıyı engelleyerek, sanki vücudunun dışındaymış da çizdiklerini ilgisizlikle izliyormuş gibi kesiği yaptı.

ikinci kez kana bulandı. Kanın kabarıp derisinin üzerinden kayarak yeri boyamasını bacağına bulaşmasını garip bir hayranlıkla izledi.

Başka bir ses onu uyandırdı ve bıçağı daha sıkı kavradı. Bu çok uzun sürüyordu. Sonra tekrar kaldırdı.

Ne kadar zayıf hissettiğine şaşırdı ve bıçağı boynuna . Atardamar kanaması onu çok daha çabuk öldürebilirdi.

BÖLÜM 25

HANCOCK ekibiyle yaptığı toplantıyı kısa tuttu, Bristow'un verdiği istihbaratı ve hareket planlarının ne olacağını anlattı. Mojo'nun ara sıra "Kötü mojo" demesi dışında tüm konuşmayı Hancock'un yaptığı, çoğunlukla sessiz ve acımasız bir görüşmeydi.

Honor'dan uzak kalmaktan hoşlanmıyordu, hafif dozda ağrı kesici ilaç verildikten sonra uyuduğundan emin olduktan sonra geçirdiği yarım saat için bile. Kendi deyimiyle sisten hoşlanmıyordu. Bu onu savunmasız ve güçsüz hissettiriyordu. Bu yüzden uzlaştı, çünkü onu bekleyen bu kadar acı varken onun incinmesi düşüncesine katlanamıyordu.

Adamlarını ve hemen evin öbür ucuna, Honor'ın odasının bulunduğu kanada doğru yola koyuldu. Yolu yarılamıştı ki kanı damarlarında dondu.

Bir çığlık evin ürkütücü sessizliğini bozdu. Honor'un çığlığı.

Koştı, korku boğazına düğümlenmişti ve onu neredeyse felç ediyordu. Sadece ona , onu korumak için umutsuz bir ihtiyaç, Adrenalinin devreye girmesiyle felci bir kenara itti ve korkunç katil hızla yüzeye çıkarak diğer her şeyin önüne geçti.

En kötüsünü bekliyordu ama kızın odasına girdiğinde kalbi neredeyse duracaktı çünkü durum hayal edebileceğinden çok daha kötüydü.

Bristow odanın diğer ucunda, Honor'ın uzak köşede büzülmüş, boğazına ölümcül bir bıçak dayamış olduğu yerde duruyordu. Boynundan aşağı ince bir kan damlası süzülüyordu ama sonra her iki bileğinin de kesilmiş olduğunu ve yaralardan serbestçe kan aktığını gördü.

Yüzünde kan vardı, ağzı ve çenesi şişmiş ve çoktan morarmıştı.

Öldürücü bir öfke onu tüketti. O piçi çıplak elleriyle parçalara ayırmak istiyordu ama zamanı yoktu. Onurun zamanı yoktu.

Gözleri boş ve periliydi. Kendi içine çekilmişti ve onun geldiğinin farkında olduğundan bile şüpheliydi. Çok geç kalmıştı. Onu korumayı başaramamıştı. Bir kez daha.

Conrad soğuk bir sesle, "Bristow elimde," dedi, sesinde Hancock'unkine denk bir öfke vardı. "Onunla sen ilgilen. Onunla konuşmak zorunda . O artık orada değil."

"Onun önünde olmaz," diye tersledi Hancock. "Zaten yeterince travma geçirdi."

Bristow, "Bir dakika bekle," dedi. "Benim için çalıştığını unutuyorsun. Onu Maksimov'a verene kadar benimdir ve onunla ne istersem yaparım."

Conrad sadece Bristow'u dizlerinin üzerine çöktüren, nefes nefese bırakan sakatlayıcı bir manevra yaptı. Sonra adamın kolunu arkaya doğru bükte ve kolunu yukarı doğru itti. Kırılan bir kemiğin şakırtısı duyulabiliyordu. Ve aynı hızla Conrad onu odadan dışarı çıkardı. Bristow ölü bir adamdı.

Hancock her ne kadar o piçi öldüren kişi olmak istese de, ne çabuk ne de merhametli şekilde, odak noktası Honor olmalıydı yoksa kendi elleriyle ölecekti. Korku onu ele geçirdi Çünkü Honor tamamen çıplaktı ve çürükler, ısırık izleri, çiziklerle kaplıydı. Orosu çocuğu ona tecavüz etmiş miydi? Onu bu hale o mu getirmişti? O kadar travmatize olmuştu ki tek kaçıışı kendi canına kıymak mıydı?

"Onur mu?"

Sesi alçaktı, kadının ne ilerlediğini ve çevresinin farkında olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Kadın gözünü bile kırpmadı ve bıçak bir santimetre daha yaklaştığında adam panikledi.

Ona yaklaşmaya cesaret edemedi. Bunu pekâlâ başka bir saldırı olarak algılayabilirdi. Bristow'u ilk seferinde dışarı çıkarmadığı için kendine lanet etti ve Bristow dışarı çıkıyor diye onu otuz lanet dakika boyunca korumasız bıraktığı için kendine lanet etti. Adamın gittiğini görmüştü ve adamlarıyla kısa bir toplantı yapmasının tek nedeni de buydu.

Orospu çocuğu belli ki her şeyi sahnelemişti, artıkları Honor'a vermeden önce onu kullanmak istiyordu. Maksimov. Conrad'ın o pisliği öldürmek için acele etmemesini umuyordu. Adamının sesindeki öfkeye bakılırsa, Conrad'ın Bristow'un ölümünün uzun sürmesinden ve çok acı vermesinden büyük zevk emindi.

"Honor, tatlım, benim, Hancock. Bristow gitti. O artık ölü bir adam. Size bir daha asla zarar veremeyecek."

Ses tonunu eşit ve yatıştırıcı tutmaya çalışmasına rağmen sözleri şiddetliydi.

Sonra gözlerini kırptırdı ve bakışlarını temkinli bir şekilde Hancock'a doğru kaldırdı. İçinde derinlerde bir şey duruldu ve onun görünüşünü gördüğünden beri ilk kez nefes izin verdi. Güzel gözlerini ıstırap bürüyünce tanıma duygusu bir anlığına parladı ama sonra kayboldu.

Şimdi onu endişelendiren şey, kızın elindeki bıçak hiç gevşememişti. Bilekleri serbestçe kanıyordu, boynundaki sığ kesikten daha fazla. Hızlı davranmalı ve onu kaybetmeden önce kan kaybını durdurmalıydı.

"O gerçekten öldü mü?" diye fısıldadı.

"O öldü," dedi Hancock vahşice.

Gözlerinin önünde parçalandı, bıçak titriyordu, daha fazla zarar veriyordu ve onu hemen ondan uzaklaştırması şarttı.

Şansını denedi ve yavaşça ona doğru ilerledi, adımları ölçülü ve tehditkâr değildi.

Kadının önünde diz çöktü ve ona yapılan saldırının boyutunu kavrarken nefesinin altında şiddetli bir şekilde küfretti. Vahşice dövülmüştü. Bir hayvan gibi parçalanmıştı.

"Tatlım, bıçağı bana ver," diye ikna etti. "Kanamam var ve çok geç olmadan durdurmam gerek."

Kadının gözlerinde o kadar büyük bir keder vardı ki kalbi sıkışmıştı.

"Daha güçlü olamadığım için özür dilerim," diye fısıldadı. "Maksimov'a ulaşmak için bana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ama yapamadım. Tanrım, Hancock, ona izin veremezdim ..."

"Şşşt, bebeğim. Her şey yolunda."

En güçlü kişi olduğu halde güçlü olmadığı için bir kez daha özür dilemesine ağlamak istedi tanıdığı tek kişi.

Elleri titreyerek bıçağı uzattı ve adam bıçağı aldı, artık bir tehdit oluşturmaması için geri katladı.

"Seni kaldırıp yatağa götüreceğim, böylece yaralarını tedavi edebilirim," dedi nazikçe.

Bunun üzerine döndü, köşeye doğru daha da geri çekildi, dizlerini yukarı çekti ve kollarını sardı Bacaklarının etrafına koruyucu bir şekilde sarıldı, kendini kucakladı, ileri geri sallandı, gözleri çılgına döndü.

Şiddetle ürperdi ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Hayır. Asla. O yatakta olmaz. Hayır. Orada kalmayacağım."

"O zaman seni odama götüreyim," dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Ama bebeğim, çok kan kaybediyorsun. Kanamayı durdurmak zorundayım.

Şimdi kanıyor."

"Söz veriyor musun?" diye sordu kısık sesle.

Ne istediğini biliyordu. Onu Bristow'un saldırdığı yatağa geri koymayacağına söz vermişti.

Ona tecavüz edebileceği ve başaramasa kesinlikle denediği yer.

Kollarını kızın zayıf bedeninin altından kıvırdı ve onu şefkatle göğsüne yaslayarak kaldırdı.

"Söz veriyorum. Benimle kalacaksın. Seni bir dakika bile bırakmayacağım. Yemin ederim."

Başını salladı ve sonra yüzünü onun boynuna gözyaşlarına boğuldu.

Öfkeyle kasıldı, Bristow'un kanına duyduğu ihtiyaç ruhunu doldururken vücudundaki her kas kesildi. Onu sıkıca tutarak koridordan aşağıya, kendisinin ve adamlarının bulunduğu kanada doğru aceleyle ilerledi.

Conrad bekliyordu, yüz ifadesi asıktı.

"O orospu çocuğu ona ne yaptı?" Conrad hırladı. "Şimdi olmaz," diye tersledi Hancock. "Bana bir sağlık kiti ve dikiş seti. Bileklerini dikmeliyiz ve Kanama durdu. Zaten çok fazla kan kaybetmiş. Boğazındaki kesik o kadar kötü değil ve dikiş gerektirmeyecek. Ona ağrı kesici ve sakinleştirici getir. Asla iyileşmeyecek. Bundan sonra uyu."

Conrad küfretti ama gerekli malzemeleri almak için aceleyle uzaklaştı.

Hancock onu dikkatlice yatağa yatırdı ve o da hemen koruyucu bir topun içine kıvrıldı.

Onu telaşlandırmamak , "Sana gömleklerimden birini getireceğim," dedi.

Yere baktı, sanki tamamen açıkta olduğunu yeni hatırlıyormuş gibi bakışlarına korku yansımıştı. Mahcubiyet narin yüz hatlarını kapladı ve sessizce yeniden ağlamaya başladı.

Conrad'ın dikkat edilmesi gereken bölgelere kolayca erişmesini sağlayacak bir tişört aldı ve onu kendi başına yapamayacak bir çocuk gibi giydirdi. Nemli bezler ve birkaç büyük bandaj getirdi, böylece Conrad kontrol edene kadar bileklerine baskı uygulayabilecekti.

Kanamayı durdurun ve kesikleri diki.

"Bana ne anlatabilir misin?" diye sordu sessizce. "O orospu çocuğu sana ne yaptı?"

"Bana dokundu," dedi kadın, tiksintiyle titreyerek.

"Sana tecavüz etti mi?" diye açıkça sordu.

Kadın irkildi ve gözlerini kaçırdı. Kalbi boğazına düğümlenmişti, çünkü kadında vahşete uğramış, cehennemin en uç noktasına sürüklenmiş bir kadının görüntüsü vardı.

Adam

kendini kaybetmeye çok yakındı ve bu şu anda ihtiyacı olan son şeydi.

Şefkate ihtiyacı vardı. Nazikliğe. Onunla tanışana kadar sahip olduğunu hiç düşünmediği şeyler.

"Hayır," dedi sonunda fısıltının biraz üstünde bir sesle. "Ama o istedi. Denedi. Ona karşı koydum ve bu onu kızdırdı. Bana vurdu. Bana dokundu. Bıçağını kaptım ve ona kendimi öldüreceğimi, Maksimov'la yaptığı anlaşmanın cehenneme gideceğini ve Maksimov'a söz verdiği için ölü bir adam olacağını söyledim.

artık teslim edemeyeceği bir şey."

Korkunç öfkesinin ortasında, onun vahşiliğiyle gurur duydu. Ve onun hızlı düşünmesi.

"Bana inanmadı, ben de bileğimi kestim. Sonra fark ettim ki eğer çok beklersem kesmek için güç. Sonra şahdamarıma yöneldim çünkü saniyeler içinde kan kaybindan öleceğimi biliyordum. Ancak o zaman geri çekildi mi?"

Hancock bir an için nefes alamadı. Honor'ın, iki olası kaderinden daha nazik olanın bu olduğu bir durumda kendini öldürecek kadar dehşete kapılmış olması ikiyeüzlülüğün doruk noktasıydı.

Ama o bir korkaktı. Honor'un ölümüne burada tanık olacaktı. Korumasından ayrıldıktan sonra ona ne olduğunu göremeyecekti. Ve onun koruması altında olduğu sürece, ona zarar gelmesine izin söz vermişti. İki kez sözünü tutmamıştı. İki kez Bristow onu en savunmasız olduğu anda yakalamıştı.

Conrad tek kelime etmeden içeri girdi, ağzını bıçak açmıyordu ve öfkesi somut dalgalar halinde yayılıyordu.

Bileklerindeki yaraları hızlı bir şekilde temizlemeye başladı ve Honor endişeyle Conrad'a baktı, gerginliği ve huzursuzluğu tüm odaya yayılıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, iki adamı da özüne dâhil ederek. "Görevinizi mahvedebilirdim. "Görevinizi mahvedebilirdim.

her şeyi etti. Mantıklı düşünemiyordum. O beni incitti."

Sanki onu incittiğini ve dehşete düştüğünü itiraf etmekten utanıyormuş gibi sözünü kesti ve şimdi Ne istedi, affedilmeyi mi?

Conrad durakladı ve gözle görülür bir şekilde sakinleştirici bir nefes çekti. Sonra doğrudan kızın gözlerinin içine baktı ve çelik bakışlarıyla onu sabitledi.

"Benden, hiç kimseden özür dilemeyeceksin. Asla. Sizi çok kısa bir süre için bile olsa savunmasız bir konumda bıraktığımız için size özür borçlu olan bizleriz. Sen bir inanılmaz bir kadın, Honor Cambridge ve dürüstçe söyleyebilirim ki sizi tanıdığım için ayrıcalıklıyım. Benim tarafımdan asla unutulmayacaksınız."

Gözyaşları kirpiklerinde elmas gibi parıldarken şaşkınlıkla sert adama baktı.

"Ben bir korkaktım," dedi tiksintiyle.

Conrad bir sesle, "İşte şimdi beni kızdırıyorsun," dedi. "Kapa çeneni ve bırak da işimi yapayım."

Kadın sustu ve Hancock kendi kendine gülümsedi. Conrad'ın Honor hakkında ne düşüneceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu şaşırtıyordu. O henüz çözemediği bir bulmacaydı ve bu onu yiyip bitiriyordu. Titan'ın yaşadığı dünyada Honor gibi insanlar yoktu.

Özverili. Cesur. Cesur. Başkalarını kendinden önce düşünmek.

"Sana ağrı kesici ve sakinleştirici veriyor."

Hancock tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla konuştu. "Dinlenmen gerek."

Tek bir itirazda bile bulunmaması ne kadar ve bitkin olduğunun bir göstergesiydi.

Adam bileklerindeki kesikleri dikerken kadın sessizdi. Epeyce kanamış olsalar da, Hancock'un korktuğu kadar derin değillerdi ve boynundaki kesik o kadar sığdı ki, sadece kelebek bandaj gerekiyordu.

İş bittiğinde Conrad eşyalarını topladı ve Hancock'la birlikte kapıya doğru yürüdüler.

"Hancock?"

Kadının sesindeki korku onu olduğu yerde durdurdu. Hancock, Honor'ın yatağında yattığı yere doğru ilerlerken o döndü ve Conrad dışarı çıktı.

"Yalnız kalmak istemiyorum," diye fısıldadı. "Benimle kalırmısın lütfen? Rahatsızlık vermeyeceğim. Olmamaya çalışacağım

Baş belası," aceleyle düzeltti. "Söz veriyorum."

Eğildi ve dudaklarını hafifçe onunkilerin üzerinde gezdirdi. Sonra parmaklarını arasından geçirdi ve güven verici bir şekilde sıktı.

Sesi sanki onu kırmaktan korkuyormuş gibi son derece nazikti. Onu hiç görmediği kadar kırılgandı, oysa daha önce tanık olduğu tek şey sarsılmaz gücü ve inatçılığıydı.

"Seni terk etmiyordum, Honor. Hiçbir yere gitmiyorum. Sadece seninle kalabilmek için Conrad'a takım liderliğini devrediyordum. Ben buradayken geçici olarak benim gözüm kulağım olacak. Seninle birlikte," diye ekledi vurgulamak için.

Gözlerindeki rahatlama neredeyse onun felaketi olacaktı. Yastıklara doğru sarkmış, küçük ve yenilmiş görünüyordu. Gözyaşları uzun kirpiklerine takılarak parlıyordu.

"Eğer bana teşekkür edersen, Tanrı yardımcım olsun, seni sarsarım," diye uyardı.

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi.

"Sakinleştirici etkisini gösterdiğinde bile kalacağına söz verir misin?" diye sordu küçük bir sesle.

Şimdiden işe yaradığını söyleyebilirdi. Tepkileri daha yavaştı ve konuşması biraz dengesizdi ve bu tamamen geçirdiği travmadan kaynaklanmıyordu.

"Bütün gece burada, yanında olacağım," dedi ciddiyetle. "Ve eğer kötü bir rüya görürsen, seni tutacağım ve senin için onun kığını tekmeleyeceğim."

Kadın tekrar gülümsedi ve adamın dizlerinin bağı çözüldü. Adam Bir erkeğin Honor gibi bir kadını gülümsetmek için çok şey yapacağını fark etti.

Ağzını açtı ve adam ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Özür dilemediğin sürece tek bir kelime bile etme. bir teşekkür."

Yumuşak bir şekilde güldü ama dudaklarını kapattı, ama minnettarlığı dile getirilmese bile gözlerinde onun görmesi için oradaydı.

"Bu arada, bir şey değil," diye fısıldadı ve eğilip dudaklarını kızın alnına değdirdi.

BÖLÜM 26

Sakinleştiricinin etkisi altındayken bile Honor uykusunda huzursuz ve telaşlıydı. Hancock onun yanından hiç ayrılmadı. Onun yanında yan , küçük bedenini çok daha iri gövdesiyle kucaklıyordu. Honor titreyip boğazından, kapana kısılmış bir hayvanın çıkardığı sesleri andıran küçük gırtlak sesleri çıkardığında, Hancock sessizce sustu ve elini sırtında aşağı yukarı gezdirerek okşadı ve masaj yaptı.

Dokunuşu onu sakinleştiriyor gibiydi. Üzüldüğünde, tenini okşadığında rahatlıyor ve bir kez daha huzur buluyordu.

Conrad'ın ağrı kesici ve sakinleştirici vermesinden sadece birkaç saat sonra Honor'ın tamamen uyanması onu şaşırtmıştı ama o ve Conrad, Bristow'un Honor'ı itaat etmeye zorlamak için ağzına zorla soktuğu ilaç yüklü bezi keşfetmişlerdi ve bu yüzden Conrad onu bayıltmaktan çok sakinleştirmek için sadece hafif bir doz vermişti. İki adam da ona Bristow'un yaptığının aynısını yapmakla suçlanmak istemiyordu.

"Hancock?" diye fısıldadı, ona doğru kıpırdanarak.

Onu kollarının arasına daha da sıkı bir şekilde alırken tutuşu otomatik olarak sıkılaştı.

"Evet, Honor, benim."

Rahatladı, rahatlamış gibi görünüyordu. Uzun bir an boyunca eli kalbinin üzerinde durdu, bandajlı bileği ona ölüme ne kadar yaklaştığını hatırlattı. Nasıl Hancock'un söz verdiği gibi olmadığı karanlık anlarda çaresizce düşmüş olmalıydı.

Sonsuz listesine ekleyeceği bir günah daha.

Bir şeyler düşünüyör gibiydi. Adam onun tereddütünü ve korkusunu hissetti. Sanki ona bir şey sormak istiyor ama soramıyordu. Ya da soramıyordu.

Elini ikisinin arasına kaydırarak avucunu kızın elinin üstüne koydu.

"Ne , Honor? Bir şeye mi ihtiyacın var? Canın mı yanıyor?"

Keskin bir nefes aldı. "Daha fazlasını söylediğimi biliyorum..."

"Ama," diye nazikçe sordu Hancock. Eğer isterse ona ayı vereceğini iyi biliyordu. Yapamayacağı tek şey ikisinin de en çok istediği şeydi. Onun özgürlüğü. Yapılması gerektiğini bildiği şey için duyduğu acı kalbini acımasız dalgalar halinde parçaladı. Kaderini ondan daha fazla kabullenmişti ve bu onu daha da sinirlendiriyordu. Kadın ondan nefret etmeliydi. Ona bağıırıp çağırmalı, aklına gelen her türlü aşağılık ismi takmalıydı. Hepsini hak ediyordu.

Yalvaran gözlerini ona çevirdi ve adam ne yapacağını . Bu tehlikeliydi çünkü eğer şimdi ondan bunu isterse, o Maksimov'u alt etmek için bir daha asla fırsat bulamayacaktı.

Boştaki elini şakağına götürüp masaj yaptı ama adam acı çektiğini hissetmedi. Sadece bir şeylerle boğuşuyordu. onun için konuşması zor bir şeydi. Bu yüzden sadece bekledi, ona ihtiyacı olan zamanı verdi ve onu acele ettirmedi.

Bakışları kadının sarılı bileğine kaydı ve içini çaresiz öfke kapladı. Honor gibi yiğit ve cesur, asla korkak olmadığını söyleyen bir kadının kendini öldürmeye kalkışacak kadar çaresiz kalmasının kötü bir şey olduğunu biliyordu. Tanrım, o piç ona ne yapmıştı?

"Bana tecavüz edebilirdi," diye fısıldadı. "İstedi. Bana dokundu. Ve canım acıdı."

Hancock'un göğsü gerildi ve soğukkanlılığını korumak için mücadele ederken dişleri birbirine çarptı. Elini kızın ipeksi saçlarında gezdirerek kafa derisine nazikçe masaj yaptı. yatıştırıcı dokunuşlar.

Bakışlarını , belli ki utanmıştı. Neden? Bristow ona saldırdığı için mi? Çünkü tecavüz edecekti.

O mu? Utanıyor muydu?

"Ben bakireyim," diye ağzından kaçırdı. "Hiç kimseyle seks yapmadım."

Hancock hareketsiz kaldı, ne söyleyeceğinden emin değildi. Ne yapacağını bilemiyordu. İliklerine kadar donmuştu ve o anda kızın kendisine bakmıyor olmasından memnundu. Çünkü Tanrı yardımcısı olsun, bir bakireyi Maksimov'a teslim ediyordu ve o da bu keşiften zevk duyacaktı. ve inisiyasyonunu çok daha kötü hale getirecekti. Bir masuma ne kadar acı çektirebileceğinden çok hoşlanırdı.

Ama sonra o acılı gözlerini ona çevirdi, ona yalvaran gözlerini.

"Bana ne olacağını biliyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. ". Ama benim için yapabileceğin bir şey olup olmadığını bilmek istiyorum. Bunun anlamı ..." Derin bir nefes aldı. "Bu benim için her şey demek."

Kadının çenesini kavradı ve başparmağını Bristow'un açtığı çürüğün üzerine sürdü.

"Sor bana, Honor," dedi sessizce. "Bana sormakta bu kadar zorlandığın şey nedir?"

"Sen . . . Benimle sevişir misin? Şimdi mi? Beni Maksimov'a vermek zorunda kalmadan önce mi? Bana sadece nasıl olması gerektiğini bileyim diye mi? Böylece güzel bir şeyin, başka hiç kimsenin dokunamayacağı bir şeyin tek bir anısına sahip olacağım. Bana başka ne yapılırsa yapılsın bu asla lekelenemez. Böylece bir başkası . . .canımı acıttığında, bu ana geri çekilip . Bu mükemmel gece dışında her şeyi unutabilirim. Bunu benim için yapar mısınız?"

Hancock'un kalbi göğsünden fırlamak üzereydi. Nefes alamıyordu. Çektiği azap, hiç kimsenin hissedemeyeceği kadar somut bir acıydı.

ne kadar istese de . Ona yalvarıyordu. Sesinin her tonu yalvarıyordu.

"Özür dilerim," dedi alçak ve utanmış bir sesle.

"Sormamalıydım. Lütfen beni affedin. Bir daha asla bahsetmeyeceğim. Yemin ederim. Artık gidebilirsin. Ben iyiyim."

Yüz ifadesindeki korkunç ıstıraptan bir şeyler olmalı ki gözleri gölgelendi ve utandı, utanç dolu özrünün ardından bakışları başka yöne kaydı. Yorganı çenesine kadar çekti ve sonra

çekilmiş dizlerine gömdü, kollarını dizlerine doladı ve tedirginlik içinde hafifçe sallandı. Böylesine değerli bir hediye reddettiğini düşündüğü için ondan olabildiğince .

Hiçbir şekilde hak etmediği bir hediye.

Peki ya hak ettiği şey?

Bakirelerle hiç deneyimi yoktu. Masumlarla. Sekse pek katılmazdı. Bu, göze alamayacağı bir dikkat dağınıklığıydı. Gerektiğinde ihtiyaçlarını karşılıyordu ama hayatındaki pek çok şey gibi seks de mekanikti. Duygu yok, kalp yok. Sadece fiziksel rahatlatma.

Ve biliyordu, biliyordu, Honor'la birlikte demir cephesinin arkasına saklanamayacaktı. Honor'un onu soymak için bir yolu vardı.

ham ve savunmasız olana kadar katmanları uzaklaştırın ve Tamamen çıplaktı, her zaman etrafını sardığı korumanın hiçbiri yoktu.

"Onur."

Fısıltı gibi bir sestti. Yüksek sesle söylemek şöyle dursun, adını bile zar zor söyleyebiliyordu.

"Bana bak," diye yalvardı.

İlk başta reddetti, metanetle ileriye, hiçliğe baktı. Adam bunu hemen fark etti. Kendi derinliklerine çekilme konusunda giderek ustalaşıyor, kendisini bekleyen şeylere karşı kendini hazırlıyordu. Acı.

Aşağılanma. Aşağılanma ve sonunda ölüm.

Ama lanet olsun, onunlayken kapanmasına gerek yoktu. Onunla asla.

"Honor, lütfen bana bak."

İsteksizce bakışlarını onunkilerle buluşturdu ve gözlerindeki acı boğazını düğümledi. Nefes alamıyordu. Göğsündeki acıyı masajla dindiremiyordu. O kadar derindi ki hiçbir şey onu yok edemezdi. Bu acı sonsuza dek kalbine kazınacaktı.

"Seni reddetmiyordum bebeğim. Seni asla. Şaşırmıştım. Alçakgönüllüydüm. Ve korkuyordum" diye itiraf etti.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Korkmak mı? Neden?" Kadın açıkça kafası karışmıştı. Onun hiçbir şeyden korkmadığını düşünüyordu. Onun yenilmez olduğunu. Ve çoğunlukla haklıydı. Ama onun tek zayıf noktasının, kalbinin, aklının ve ruhunun her bir parçasının ondan yapmasını istediği şey olduğunu bilmiyordu.

Vücudum çığlık . Ona şefkatle dokunmak. Hayatında başka bir kadınla hiç sevişmemişken onunla sevişmek. Seks seksti. Ama Honor'la seks? Bu ilk olacaktı

Bir kadını memnun etmek için aletinden ve ağzından daha fazlasını sunduğu ilk seferdi. Honor ile paylaşırdı.

Olduğu ve olmadığı her şey. Ve bu onu çok korkutuyordu.

"Çünkü sen benden çok daha iyisini hak ediyorsun," dedi dürüstçe. "İhtiyacın olan şey olabilir miyim bilmiyorum. Sen olduğun hazine gibi nazıkçe davranılmayı hak ediyorsun. Bu hediye değer verilmesini ve saygı duyulmasını hak ediyorsun ve ben iyi bir adam değilim. Ben bencilim. Bakirelerle hiç tecrübem yok. Ve eğer seni incitirsem kendimden nefret ederim. Kendimi hor görürüm. Seni incitirsem bu beni öldürür, Honor."

Böyle bir ifadenin saçmalığı gözlerini kapattı.

Onu incitmişti. Ve onu tekrar incitecekti. Onu sonsuza dek incitecek bir adama verecekti. Sonra da onu aşağılayacak ve işkence edecek adamlara verecekti.

Her acı dolu nefesinde merhamet ve ölüm için dua etti.

Kendisinden hiçbir zaman şu anda nefret ettiği kadar nefret etmemişti. Kim ve ne olduğundan nefret ediyordu, oysa daha önce bunu yapmak için gerekli bir kötülük olarak kabul etmişti.

Onun işi. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye çalışmak. Onur'u feda etmek hiçbir şeyi daha iyi yapmazdı.

"Yanılıyorsun," dedi çenesini kaldırarak, ona meydan okuyarak. "Bana zarar vermezsin. Nazik ve tatlı olurdun. Ve bunun benden bir hediye olduğu konusunda da yanılıyorsun. Senden bana bir hediye olurdu. Bu sefer senden başka bir şey istemeyeceğim. Yemin ederim. İkimiz de başka seçeneğin olmadığını bildiğimiz halde yapmak zorunda olduğun şey için seni daha da kötü hissettirmeyeceğim. Ama bu gece . . . Bu gece istediğimizi yapmak için bizim gecemiz. Kural yok. Görev yok. Dünyayı kurtarmak yok. O başka bir gün için. Ama bu gece korku, nefret ve acıdan başka bir şey hissetmek istiyorum."

Kadının gözleri, tıpkı onunkiler gibi, perili bir hal aldı.

"Bu gece yalnız kalmak istemiyorum, Hancock," dedi alçak ve mahcup bir sesle, sanki bir zayıflığını açığa vurmaktan nefret ediyormuş gibi. Sadece bir gece için bile olsa onu rahatlatacak ve ona dokunacak birine ihtiyacı vardı.

"Bana hiçbir şey için yalvarmayacaksın," dedi sertçe. "Elimde olsa sana dünyayı verirdim, Honor. Yemin ederim . Keşke ..."

Gözlerini kapadı, keşke ve keşkeleri bir kenara bıraktı, bu yolun sadece dipsiz bir acıya çıktığını biliyordu.

"Yapma," dedi, sesi kederle doluydu.

İfadesini vurgulamak için nazik bir parmağını dudaklarına götürdü. Böyle bir cazibeye karşı koyamayan adam dilini dışarı çıkardı ve parmağının ucunu ağzına aldı.

"Hiç kimsenin yarını garanti değildir," diye devam etti usulca, duygularını bastırmaya çalışarak, bunun onu incittiğini biliyordu. Ve bu gece ikisinin de acılarını unutmaya kararlıydı. Sadece birkaç çalıntı saat için.

"Ama bu gece var. Bristow bir tehdit değil. Adamların seni iyi koruyacaktır. Lütfen, bu son isteğimi yerine getir, Hancock. Nasıl olması gerektiğini bilmek istiyorum. Hiç zevk almadan ölmek istemiyorum."

"Bu fantezi aşığı olabileceğimden o kadar eminsin ki," dedi neredeyse hırlayarak.

Başını salladı, gözleri parladı. "Fanteziler, istedikleri şeyi göremeyen ya da ona dokunamayan insanlar içindir. Ben fantezi istemiyorum, Hancock. Ben sadece seni istiyorum. Ve bunu daha önce hiç yapmadığım için, yanlış yaparsan çok zor anlarım."

pişmanlıkla ekledi.

"Yanlış yapmayacağım," dedi huysuzca. "Sana şefkatten başka bir şeyle asla dokunmam, ne kadar dokunabilirsem Her neyse. Ben nazik bir adam değilim. Sert ve talepkarım. Şu anda ihtiyacın olan şey olabileceğime inanmıyorum. Benim istediğim şey muhtemelen seni çığlık atmaya ve yatağın altına sürünmeye itecektir."

Gözleri büyüdü ama korkudan ya da şoktan değil. Kesin bir merak vardı. Ve ilgi. Yüzü kızarmış ve gözleri, ona kızın bir kadın olduğunu söyleyen puslu bir parıltıya bürünmüştü. söylediklerinden, nasıl söylediğinden tahrik olmuştu.

Bunun tahrik edici olmasını istememişti. Bu çılgınlığı yeniden düşünmesi için korkutmak istemişti. Ama bencil yanı, onun böyle karşılık vermesinden, dudaklarını sessiz bir davetle ayırmasından büyük bir memnuniyet duydu.

Tanrım, onun ağzına yapmak istediği şeyler.

Kaba, temel fikirler beyninde dönüp duruyor ve aletini o kadar sertleştiriyordu ki, sanki baskı altında derisi yarılacakmış gibi hissediyordu.

Nazik bir başlangıcı hak ediyordu. Kaba saba bir sikişi değil. Gözlerini kapadı ve seçtiği düşüncelere küfretti. Başka erkeklerin onu alıkoyması, akılsız hayvanlar gibi tecavüz etmesi fikri onu hasta ediyordu. Ereksiyonu sertliğini kaybetti ve ruhuna kasvet girdi.

"Bu gece," diye hatırlattı ona, sanki zihninin içine uzanmış ve düşüncelerini çekip çıkarmış gibi.

Döndü ve onun üzerinde yükseldi, göğsüne yaslandı, burnunu sevimli bir sakarlıkla onunkine çarptı. Ama lanet olsun, dikişlerini zorlamaya ya da yaralarını daha da ağırlaştırmaya hiç hakkı yoktu.

Elinden geldiğince dikkatli bir şekilde ve kızın bu hareketini reddetme olarak algılamadığından emin olarak onu sırt üstü yatırdı

ve onu istediği gibi düzenledi, yaralarına zarar vermeyeceğinden emin olmak için her açıyı inceledi.

Tanımadığı boğuk bir sesle, "Sana yaptırdığım gibi arkana yaslanacaksın," dedi. "Kendine zarar vermeyecek, diki lerini yırtmayacak ya da yaralarını daha da k t le tirmeyeceksin."

Gözle görülür bir şekilde yutkundü, gözleri heyecandan ı ıl ı ıl parlıyordu, dudakları dolgun, yanakları arzuyla kızarmı tı. O donuk, renksiz varolu unda gördüğü en güzel şeydi.

"Bir kadınla sevi irken bir erkeğin kadar nazik, şefkatli ve sabırlı olacağım," diye yemin etti, bedenini onunkinin üzerine indirip ağzını onunkine yapı tırırken.

Ağırlığını onun ince bedeninden uzak tutmaya dikkat ediyordu, onu herhangi bir şekilde incitmek istemiyordu. Ona hiçbir şey teklif edemezdi.  kisinin de en çok arzuladığı şeyi veremezdi.

Ama ona bu tek hediye yi verebilirdi. Onunla sevi ecek ve ona iki kadın arasında olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterecekti.  nemseyen insanlar. Bu kelime zihninin içinde sinsice fısıldayarak, onu bir düzeyde Honor Cambridge'i derinden önemsediğini kabul etmeye zorladı.

Ona hayranlık duyuyordu. Ona saygı duyuyordu. Onun e i benzeri olmayan bir kadın olduğunu düşünüyordu. Onunla bir gece geçirmek için hayatında neyi doğru yapmış olabileceğini d   nemiyordu. Onu  eytanın ellerine teslim etmeden hemen önce.

Acele etmiyor, vücudunu santim santim inceliyor ve öğreniyordu. Her izi, her çürüğü ya da yarayı öptü ve sonra acısını dindirmek için hafifçe yaladı. neden oldu.

Adam kadının vücudunu derinlemesine keşfetmeye devam ederken, kadının elleri adamın ba ını kavradı. Kız acıdan değil ama arzudan titremeye başladığında, adam daha agresif ve talepkâr oldu ama de kızın kırılğanlığına dikkat etti.

Boynunu emdi ve ısırđı, tıpkı göğüsleri gibi vücudundaki en hassas bölgelerden biri olduğunu çabucak anladı. Ya da en azından şimdiye kadar keşfettiği kadarıyla.

Onun nihai dişi nektarını tatmak için bekliyordu, beklentiyi ve onunkini ortaya çıkar.

Birkaç kez yaklaştı, dilini ve dudaklarını sıyırdı ve sonra dişlerini göbeği boyunca ve yumuşak tümseğinin hemen üzerinde gezdirdi. Boğazında alçak sesle inledi ve sonra sınırlarının sonuna yaklaşan bir kadının sesini çıkardı.

Gölümsedi ve sert bakışlarını kaldırdı, kız onun bakışlarındaki her zerresine karşılık verdiğinde vahşi bir tatmin kapladı içini.

Ve sonunda, ikisinin de çok istediği şeye boyun eğdi.

Hafif bir dokunuşla parmaklarının ucunu kadının cinsel organının yumuşak dudaklarına değdirdi ve sonra dikkatlice Onları ayırdı, kızın ihtiyacının kokusunu içine çekti ve kızın narin pembe etinin kızlığının kanıtlarıyla parladığını gördü. yoğun uyarılma.

Yine de yavaş gitmesi konusunda kendini uyardı. Onu bunaltmamak için. O küçüktü. Bir dövüşçüydü, evet, nasıl pes edeceğini bilmeyen bir kavgacıydı. Ama narin yapılıydı. Elleri dar göğüs kafesine kolayca yayıldı, kalçalarını sıkıca kavradı ve kızı yatağa doğru esir aldı.

Başını eğdi ve kız boğazının altından inledi ve sonra dilinin küçük fiskelerini almak için büzüşen ve yukarı doğru gerilen küçük açıklığından gergin klitorisine kadar onu dilediğinde keskin bir şekilde nefes aldı.

Diliyle tomurcuğu yuvarladı, alay etti ve eziyet etti, bu hareketten en az onun kadar zevk aldı.

Kadın daha ıslaktı, çok daha nemliydi ama yine de onu kaldırmaya hazır olduğundan emin olmak istiyordu. Her açıdan iri bir adamdı. Güçlü, kaslı. Zayıf. Yıkım için nihai bir silah. Ve baştan çıkarma.

Evet, bilgi almak için kadınları baştan çıkarmıştı. Onlardan birini bile incitmemişti

Seks onlar için iyi. Ama onun için? Bu tür bir ihtiyaç-tutkuyu hissetmesine asla izin vermeyerek, sadece kapatmış ve ezbere yapmıştı.

Onun tatlılığını içti. Çok masumdu. Daha önce hiç böyle bir masumiyeti olmamıştı. Kendine zarar vermesini engellemek için onu tutmak zorunda kalana kadar dilini çıkardı ve yudumladı.

Kadının kendisini alacak kadar sıcak ve ıslak olduğundan emin olduğunda, güçlü bedenini onunkinin üzerine kaydırıp ve yarı kapalı gözlerine baktı.

"Emin misin, Honor?" diye sordu, aleti onun kaygan girişinde bile.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Lütfen, Hancock. Bunu benim için yap."

Ona öyle derin ve sert bir şekilde sokmak istiyordu ki hiçbir ayrılık kalmasın. Bu değerli birkaç saniye için onlar tek bir kişiydi. Tek bir kalp ve ruh.

Ama sahip olduğu tüm kontrolü topladı ve dikkatlice öne doğru eğildi, kızın gözlerinin onun etrafında uzanırken genişlemesini izledi. Ve sonra o gözlere bir yüz buruşturma dokundu ve durdu.

"Hayır," diye itiraz etti. "Ya geri çek ya da sadece içeri it. Çabuk, lütfen. Bir şeyin gerildiğini hissediyorum, sanki yırtılmak üzere ve bu şekilde acıyor. Lütfen sağla."

Eğer geri çekilirse, her şeyi yeniden tekrarlamak zorunda kalacaktı ve o da ona verebileceği zararı vermeyecekti.

Gözlerini kapattı,

En tatlı acıyı yaşıyormuş gibi dişlerini sıkarak, sonuna kadar itti.

Elleri kalçalarını sağlam bir şekilde sabitlemiş olsa bile, çığlık atarak yukarı doğru . Adam hemen onu yüz, gözler, alın, burun, dudaklar, öpücüklerle, her öpücük arasında bir "özür dilerim" ayını.

"Seni incittiğim için çok üzgünüm, Honor," dedi, sesindeki işkencenin serbest kalmasına izin vererek.

Gülümsemesi onun varlığının en derin köşelerine kadar kaydı. "Benimle gel," dedi boğuk bir sesle. "O kadar acıtmıyor artık çok fazla. Ve eğer sen . . ."

Utangaç bir şekilde bakışlarını kaçırdı.

Kalbi göğsünde ters döndü.

"Ne yapmamı istiyorsun bebeğim?" diye sordu şefkatle.

"Dokun bana," diye fısıldadı. "Ağzını göğüslerime koy."

Elini birleşen vücutlarının arasına kaydırды ve bir parmağını onun kaygan memesinin üzerinde gezdirdi ve aletini kaplayan anında ısınan nem dalgasıyla ödüllendirildi. O

Başını eğip gergin bir meme ucunu ağzına alıp sertleşmesi için ikna ederken bile inledi. Acele etmedi, dilini içeri soktu ve büzüşmüş tepenin etrafında nemli bir iz bırakarak yaladı. Sonra odağını diğer göğsüne çevirdi, nefessiz kalana ve altında huzursuzca hareket edene kadar ona da aynı ilgiyi gösterdi.

"Şimdi mi?" diye sordu, sözcükler sıkılmış çenesini zorluyordu.

"Şimdi," kabul etti, gözleri ondan saklamaya çalışmadığı arzuyla parlıyordu.

Kalçalarını , onu incitmek için değil, yerinde tutmak için, kendine zarar vermemesi için yatakla kendisi arasında dikkatlice sabitlendi. Sonra ileri atıldı. Geri çekildi, Aletini şişmiş, son derece hassaslaşmış etinde sürüklüyor, kadifemsi pelüş amının her darbesi omurgasından aşağı elektrik şokları gönderiyordu. Hayaları acı çekecek sıkıca toplanmıştı ama bu onun için değildi. O almıyordu. Veriyordu. Ona son hediyesini veriyordu.

Kalbini, ciğerlerini, ruhunu dolduran ağır, acılı keder yüzünden bu düşüncüyü bir kenara itmek zorunda kaldı. Ve bunun yerine, bunu onun düşüneceğini umduğu kadar zevkli hale getirmeye odaklandı.

Derinlere doğru itti, kendini orada tuttu, gözlerini kapattı ve kendini sadece hazzın akışına bıraktı onu sarıyordu. Hayatında daha önce hiç tatmadığı bir tatlılık onu çevreliyor ve kendinden geçme ağının içine çekiyordu.

"Lütfen," diye yalvardı, sesi gerginlikten boğuklaşmıştı. "Sana şimdi ihtiyacım var, Hancock. Çok yakınım ... ama ne yapacağımı bilmiyorum."

Sesi paniklemiş ve kendinden emin değildi. Adam onu kendine yaklaştırdı, kollarını narin bedenine doladı ve Biri onunla ilk kez seviştiğinde ona sarılmayı hak ettiği gibi sarıldı. Sadece kalçaları hareket ediyor, onunkilerin üzerinde dalgalanıyor, derinlere itiyor ve sonra geri çekiliyordu.

Ama ağzı boynuna sokulup kulağına doğru bir çizgi öpmeden önce ısırıldığında ve lobu ağzına çektiğinde, yıldızları gördü ve vücudu artık onun kontrolünde değildi. Onun bedeniydi. Sadece onun.

Tekrar ve tekrar ileriye doğru güçlendi.

"Evet," diye inledi. "Bu, Hancock. İşte bu. Lütfen durma. Çok yakınım ama neye yakın olduğumu bilmiyorum!"

Kızın sesindeki hayal kırıklığı ve masumiyet onu çılgına çevirdi. Eşiğin üzerindeki son değerli santimler. Bir kolunu tatlı kıcının altından geçirip kaldırdı, daha da derine inebilmek için açtı verdi ve sonra ikisini de soluk soluğa bırakan, inleten, kıvrandıran bir tempo tutturdu.

Bacakları onunkilerin etrafında kayarak onu adama sabitledi.

" böyle bebeğim," diye fısıldadı. "Onları kilitle ve bana sıkıca sarıl. Seni gitmek yere götüreceğime güven. Korkma. Seni yakalamak için orada olacağım. Sadece kendini bırak."

İkinci hamlesinden sonra, bacakları bacaklarına kilitlenmişken, kollarında paramparça oldu, titriyor, titriyor, çığlıkları geceyi bölen. Aletinin etrafındaki ıslaklık dalgası son kontrolünü de çaldı ve onun arkasından yaklaştı, önce onun gittiğinden, onun kendisinden önce zevk aldığından ve serbest kaldığından emin oldu. Ancak kadın orgazmın sancılarını çekerken adam derinlere daldı ve kendini orada tutarak kadının bedeninin derinliklerine boşaldı.

İki kalbin, beden ve ruhun birbirine dokunmasına rakip olabilecek eve dönüş duygusunu daha önce hiç hissetmemişti. Bir daha asla hissedemeyeceğini biliyordu.

BÖLÜM 27

Yan yana yatarlarken HANCOCK, Honor'ı kollarında sıkıca tuttu ve yaralı tarafının yattığı ya da baskı uyguladığı taraf olmamasına dikkat etti. Sessizlik çökmüştü ve ikisi de onları saran huzuru bozmak için çaba sarf etmiyordu.

Sanki onun içine girip sonsuza dek kalabilecekmış gibi kucağına daha da sokuldu. Bilmiyor muydu? Bunu zaten yapmış mıydı? Bu hayatta nereye giderse gitsin, bir parçasını yanında taşıyacaktı. Ve asla olamayacaklar için duyduğu pişmanlığı.

Kendisinden nefret ediyordu. Nefreti, yaşayan, ateş püsküren bir varlıktı ve kendi hayatına bürünmüş, bir insan-makinenin içi boş kabuğundan başka bir şey kalmayana kadar onu yavaş yavaş tüketmişti. Çünkü hiçbir erkek kollarında yatan kadına zarar gelmesine izin vermezdi.

Kadın sessizdi ama adam ona bakarken kaşlarının çatık ve gözlerinin gölgeli olduğunu görebiliyordu. Kaşlarını çatı. Sonunda onu incitmiş miydi? Ondan yapmasını istediği şey için pişman mıydı? Çünkü onu kendisine ait kıldığı için pişmanlık duyan tek bir parçası bile yoktu. Asla başkasına ait olmayacak bir şeyi almaktan. Masumiyetini. Bekaretini. Honor'la sevişen ilk erkek olma onuru.

Eğer bu onu ilkel, göğsünü döven bir mağara adamı yapıyorsa, öyle olsun. Ona daha kötöleri de söylenmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu usulca. "Seni incittim mi? Yaptığımız şeyden pişman mısın?"

Gözleri hemen sertleşti. "Hayır. Asla! Bundan asla pişman olmayacağım. Sadece..."

Gözleri kısıldı ve utanç yanaklarını kıpkırmızı yaptı.

Nazik bir parmakla çenesini yukarı kaldırdı. "Ne , Honor? Bana her şeyi anlatabileceğini bilmelisin."

"Söylediklerim sana verdiğim bir sözü bozsa bile mi?"

Bu kez kaşları çatıldı. Çok fazla söz vermemiştir. Sadece başka bir şey istemeyeceğine dair. Ah. Onun boğuştuğu şey de bu olmalıydı. Başka bir isteği daha vardı ama daha fazlasını istemeyeceğine dair söz verdiği ve sözünü tutan bir kadın olduğu için istememeyi onuruna .

"Bana ne istediğini söyle," dedi, parmak ucuyla çenesini okşadı, ta ki kız dokunuşuna yaslanıp memnuniyetle gözlerini kapatana kadar.

"Benimle sevişmenden başka bir şey istemeyeceğimi söylediğimi biliyorum, ama ..."

"Ama?" diye sordu.

"Ama sana dokunmayı çok isterdim. Seninle ," dedi ciddiyetle. "Seni tatmak istiyorum. Bana verdiğin kadar zevk vermek istiyorum sana."

İnledi. "Bebeğim, eğer bana zevk verdiğini düşünmüyorsan, o zaman ciddi bir İsa'ya gelme konuşması yapmalıyız.

Şu anda buluşuyoruz. Hayatımda hiç seviştığımız zamanki kadar zevk almamıştım. Asla."

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Ama Hancock, ben bakireydim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu! Senin için nasıl zevkli olabilirdi ki?"

"Güven bana, bebeğim. Eğer daha iyi olsaydı, ölü bir adam olurum."

Gözleri ona güldü ama sonra ayıldı. "Senin bana yaptığın gibi ben de dokunsam ve tadına baksam çok mu rahatsız olursun?"

"Erkekler senin sunduğun fırsatı elde etmek için adam öldürür, Honor. Ben de bir istisna değilim. Ama karşılığında senden bir söz istiyorum."

Ona şaşkın bir bakış gönderdi.

"Seni incitecek hiçbir şey yapmayacaksın. Eğer acı çektiğini düşünürsem, her şey biter. Bu konuda taviz vermeyeceğim, Honor," dedi.

ses tonunu ciddileştirdi, böylece onun tamamen ciddi olduğunu anlayacaktı. Onu kızdırmak istemiyordu ama acı çekmesini de istemiyordu.

onu memnun etmeye çalışırken, Tanrı aşkına. İçi dışı bir olan bu güzel kadından nefret ve soğuk bir kmsemekten başka bir şey hak etmiyordu. Bir güneş ışığı gibi parlıyor, içinde sadece soğuk ve karanlık hisseden yerleri ısıtıyordu.

Ama sadece gülümsedi, gözleri parlıyordu, ifadesi o kadar verici ve cömertti ki bu onu alçalttı.

"Söz veriyorum," dedi ciddiyetle. "Ama Hancock, bil diye söylüyorum. Sana dokunmak ve sana bir şeylerin onda birini vermek

Bana verdiğin zevk beni asla incitmeyecek. Acı çekmeyecek kadar çok istiyorum. Bunu bana ver. Kendine bunu ver," diye ekledi nazikçe, sanki onun böyle hissettiğini biliyormuş gibi

bunu hak etmediğini ama nefes almak ister gibi bunu istediğini söyledi.

Sonra kirpiklerini kırpıştırıp aşağıya doğru attı, yanakları utanmış gibi tozlu bir pembeye büründü.

Bir kez daha parmaklarını çenesinin altına kaydırđı, Gözlerinin içine bakabilmek ve onu neyin rahatsız ettiğini görebilmek için yukarı doğru çekiyordu.

"Seni korkutan şeyin ne olduğunu söyle bana, Honor," dedi, sabrının ve şefkatinin her zerresini ortaya koyarak onun sesine.

Yutkundu ve sonra derin bir nefes aldı. "Seni nasıl memnun edeceğimden emin değilim ve bunu çok istiyorum, Hancock. Bana çok şey verdin. Bunun böyle olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Bana verdiklerinin bir kısmını bile sana verebileceğime inanarak kendimi kandırmıyorum ama kendini iyi hissetmeni istiyorum. Sana yaptığım şeyin iyi hissettirmesini istiyorum. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Sonuncusu hayal kırıklığı, neredeyse öfkeyle ıktı. Kendine yönelik bir fke.

"Seni nasıl memnun edeceğimi bana gösterebilir misin?" diye fısıldadı. "Bana ne yapacağımı ve nasıl yapacağımı gösterebilir misin?"

Aletinin ucunda çoktan nem oluşmuştu ve kızın bakışları incilere kaymış, büyülenmiş gibi görünüyordu. Neredeyse

sanki

Kendini , manzaranın cazibesine kapıldı, ve damlalardan birini nazikçe yalayarak uzaklaştırdı.

Tüm aleti sarsıldı ve kalçaları büküldü, dudaklarından küfürler yırtıldı. Parmakları sıkı yumruklar oluşturmuş, çarşafı avuçlarının içinde toplayarak hayata tutunmaya çalışıyordu.

Hemen , gözleri dolmuştu, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Özür dilerim," demek için acele etti, sanki onu kızdırmaktan korkuyormuş gibi. Sonra yumruğunu bacağına vurdu,

Bileklerindeki dikişlerin yeniden açılmamasını sağlamak için hemen elini yakalamasına neden oldu. Başparmağını ovuşturdu

teninin üzerinde gezdirdi ve sonra elini ağzına götürüp her bir parmak eklemine öptü. Her parmak ucunu, her birini ağzına çekip emdi.

Sonra her parmağın daha derine girmesine izin , önce ucunu sonra da pürüzsüz parmaklarının altını yaladı, boğazının arkasına götürüyor ve sonra yutuyor.

Ani bir anlayışla gözleri genişledi. Adam onu nasıl memnun edeceğini gösteriyordu. ağzına nasıl alacağını ve onu nasıl memnun edeceğini.

"Onur, yanlış bir şey yapmadın," dedi, aniden sesine dönüşen şefkatli okşamayı fark etmemişti. O Sesi gırtlaktan geliyordu ve baştan çıkarıcıydı, sanki dünyadaki en önemli kadına kur yapıyormuş gibiydi. Ya onun olacaktı ya da ölecekti. "Tanrım, daha düzgün bir şey yapsaydın

paramparça olurdum. Şu halime bak,

Bebeğim. Gör beni. Gerçekten gör beni."

İsteksizce, gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı.

"Yaptığınız hiçbir şeyden memnun değilmişim gibi mi ? Gör beni, Honor. Bana ne yaptığını gör. Yeni doğmuş bir bebek kadar çıplak ve savunmasızım ve inan bana, bu şekilde hissetmekten hoşlanmıyorum. "Senin dışında" dedi, "senin için.

Seninle. Sadece seninle."

O zaman gülümsedi, koyu kahverengi gözlerini aydınlatan rahatlama onu ruhunun derinliklerine kadar ısıttı.

"Sevmeyeceğim ve daha fazlası için yalvarmayacağım - evet, doğru Honor, yalvarmak dedim- hiçbir şey yapamazsın. Sadece bir dokunuşunla beni dizlerimin üzerine çöktürecek ve merhametine . Ağzın. Meme uçların. Vücudun. Hepsini istiyorum."

"Deneyimsizliğime aldırıyorsunuz o zaman," dedi memnun bir ses tonuyla.

Yüzünü ellerinin arasına aldı, parmaklarını saçlarına doladı ve nefessiz bir hareketle ağzını aldı. Sonra geri çekildi, parmaklarını hâlâ saçlarının ipeksi tellerinde gezdiriyordu, sanki ona doyamıyormuş gibi Ona dokunarak.

"Sana bu kadar yakından dokunan tek erkek olmama bayılıyorum. Sana bu kadar yakından dokunan çok yakından dokundu. Aletini senin tatlı ağzına sokan ve o kadifemsi yumuşak dilinin dokunuşunu hisseden tek erkek. Tanrım, bana neler yapıyorsun, Honor. Karşılığında sana kalp kırıklığı ve ihanetten başka verecek hiçbir şeyim yokken böylesine değerli bir hediye aldığım için beni cehenneme gönder."

Gözyaşları gözlerini yaktı ve duygularını ondan korumak için hiçbir şey yapmadı, geçmişte kimseye karşı asla yapmayacağı bir şeydi bu. Kimse onu göremedi. Onun bile Aile. Anlık bakışlar yakaladılar, ama sadece görmelerini istediği kadarını. Sadece onları sevdiğini bilmelerini sağlayacak kadarını.

Ama Honor onun her şeyini aldı. Hayatı boyunca bastırduğu her şeyi. Aşılmaz kaleler inşa ederek Onun için önemli olan şeylerin etrafında, onlar artık var olmayana kadar dolaştı. Olmak için yola çıktığı şeye dönüştü. Nihai suikastçı. İşleri karıştıracak duygular yok. Bir göreve müdahale edecek duygular yok.

Ama bir süredir kalbinin artık bu işte olmadığını biliyordu. Artık ne bir kalbi ne de bir ruhu vardı. Honor tabutundaki son çivi idi ve bundan sonra çekip gidecek ve asla arkasına bakmayacaktı. Honor'un sahip olmasını istediği türden bir hayat yaşayacak ya da bunu deneyecekti. Bir adam, en sevdiği kişiyi yok ettiğini bilerek nasıl huzur içinde yaşayabilirdi ki?

iyiliğin özü? Kötülüğün yüzünü ortadan kaldıracak ve binlerce masum kadını, çocuğu ve erkeği kurtaracak olsa bile mi?

Gerçekten buna değer miydi? Değer miydi?

Honor gözlerini kısarak Hancock'a baktı. "Şu anda memnun bir adam gibi görünmüyorsun."

Gülümsedi. Gerçekten gülümsedi, ona musallat olan ve hayatının geri kalanında da musallat olacak şeytanların ve gölgelerin kayıp gitmesine izin verdi, çünkü güneşte parlayan bu kısa ana hiçbir şey engel olamayacaktı. Kendini Honor'ın ışığına ve iyiliğine saracak ve bunu her zaman koruyacaktı.

"Çünkü ağzın olması gereken yerde değil," mırıldandı, alt dudaklarını okşadıktan sonra içeri kaydırıldı ve dilinin üst kısmına hafifçe sürttü.

"O zaman göster bana," dedi nefes nefese, solunumları , meme uçları gergin, sert noktalar halinde büzüşmüştü.

Karşı koyamayarak elini kadının kalçalarının arasından geçirdi ve uzun bir parmağını kadının içine sokarak dudaklarından kaçan zevk ve şaşkınlık tıslamasının tadını çıkardı.

Evet, ıslaktı ve heyecanlıydı. Onu memnun etme fikrinden dolayı.

Yatağın yanındaki yere bir yastık attı ve sonra onu saygılı ve çok dikkatli bir şekilde kollarına aldı ve ardından sert zeminden korumak için yastığın üzerinde dizlerinin üzerine çöktürdü.

Yatağın kenarına oturdu, kalçalarını ayırdı, aleti yukarıya doğru gerildi, karnına yaslandı, pre-cum hala ucunda boncuklar vardı. Honor ona tekrar baktı ve bilinçsizce dudaklarını yalayarak ondan bir inilti çıkardı.

"Bebeğim, bunu durdurmalısın," dedi kısık sesle. "O tatlı ağzının içine girmeden boşalacağım ve şu anda oraya girmek için can atıyorum."

"O zaman ," dedi tatlı bir sesle, masumiyeti temizleyici bir yağmur gibi akıyordu adamın üzerinden. "Sen yap, Hancock. Bunu yapmanı istiyorum."

Kontrol sende olsun. Bana nelerden hoşlandığını göster. Seni nasıl memnun edeceğimi. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Yüce . Onu memnun etmekte nasıl başarısız olabilir ki? Ona dokunması bile onu memnun ediyordu. Uzun zamandır biliyordu cehennemde lanetlendiği zaman, ama onunla birlikte olmak, öpmek, ona dokunmak, onun içinde o kadar derin olmak ki tek bir insan, tek bir ruh, tek bir varlık, kısacık an için cenneti görmüştü ve hayatında hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti.

Bu düşüncelere söz hakkı vermedi çünkü o zaman sonsuza dek kaybolurdu, parmaklarını kızın saçlarına doladı ve onu öne doğru çekmek için başının iki yanını avuçladı.

"Ağzını aç," dedi hoyratça. "Ama dişlerini koru. Dişler ... acı verir ve iyi anlamda değildir."

Adam onu ağzına doğru çekerken gülümsedi ve dudaklarını itaatkâr bir şekilde ayırdı.

"Şimdi rahatla ve bana güven. Yavaş başlayacağız ve alışmana izin vereceğiz. Başınla oyna ve alay et. Özellikle de altıyla. Sadece dilini kullan."

Tam olarak adamın dediğini yaptı. Çok iyi. Dilinin ilk dokunuşunda başını geriye attı. penisinin geniş başını. Bu. Bu cennetti. O cennetti. Bir melek.

Yaladı ve alay etti, özellikle de ve sonra başın kenarlarını, baş ile shaftın uzunluğu arasındaki çıkıntıyı izledi.

Adamın nefesi uzun bir tıslamayla dışarı çıktı ve saçlarını ve başını kavrayışı sıkılaştı ama kadın şikâyet etmedi. İrkilmedi bile, ama yine de kendini daha nazik olmaya zorladı, kendine onun yaralanmamış olmadığını hatırlattı. Bunu yapıyor bile olmamalıydı. O orospu çocuğu Bristow tarafından saldırıya uğramış, vurulmuş ve neredeyse tecavüze uğramıştı. Kollarında yatıp dinlenmesi gerekirken onu buna maruz bırakarak ne düşünüyordu?

Yine de bencil yanı bu tek zevki kendisinden esirgeyemezdi. Kendisi için istediği tek şeyi.

İhtiyacı olan tek şey. Hiçbir şeye ve hiç kimseye ihtiyacı olmayan o. Ama ona ihtiyacı vardı.

İsteksizce kendini onun saten dudaklarından çekti ve orada öylece oturdu, nefesleri sessiz odada sert ve gürültülüydü.

"Bana bir dakika ver bebeğim," diye .

"hoşuna gidiyor mu?" diye sordu utangaçça. "Hoşuna giden şeyi mi yapıyorum?"

, onu öpmek ve bundan ne kadar hoşlandığını göstermek için kendini onun ağzına doğru sürükledi.

"Hoşuma gitmiyor. Bayılıyorum."

Kadın onu, adamın nefesini kesen bir gülümsemeye .

"Şimdi daha fazlasını istiyorum,"

dedi. "Alacaksın," diye söz verdi.

Bir kez daha başını avuçladı ve parmaklarını amaçladığından daha sert bir şekilde birbirine doladı, onu tekrar gerilen aletine yönlendirdi.

"Alışman için sana zaman tanımak amacıyla sık itişlerle başlayacağım. Panik yapmanı istemiyorum. Burnundan nefes al. Hazır olduğunu düşündüğümde daha derine ineceğim. Çok derine ineceğim," dedi, sesinde açık bir uyarı vardı. Onun geri çekilmek için bir şans.

Ama tereddüt bile etmedi. Sadece başını salladı, gözlerinde heyecan ve tahrik parlıyordu.

"Güven bana," dedi. "Seni orada tutacağım ve beni sağarak başının etrafından yutmanı istiyorum. Bu zevk tarif edilemez. Ama panik yapma. Ne zaman nefes alman gerektiğini bileceğim ve geri çekeceğim. Ama seni zorlayacağım, Honor. Ne kadarını kaldırabileceğini göreceğim. Çok fazla gelirse, ara vermek istersen ya da durmamı istersen bacaklarımı sık."

Elleri, sargılı ellerini toplamak için başını yeterince uzun süre bıraktı, keder bir kez daha onu doldurdu. Bunu kendine yapmak için çaresizlik içindeydi. Değerli hayatına gerçekten son vermeye çalışmak.

Sanki dünyadaki en kırılgan ve en değerli şeylermiş gibi dikkatle, avuçlarını kalın kaslarla kaplı, uzun yıllar süren acımasız eğitim ve kullanımla sertleşmiş uyluklarının üzerine yerleştirdi.

Başparmağını etine bastırdı ve bunu yaparken ona baktı. "Tek yapman gereken bu. Ben de duracağım. Derhal."

Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hancock, ben Sana dokunmak. seni çok sıkıyor olacağım. Başka bir sinyal olmalı. Ellerim asla hareketsiz kalmayacak."

Gülümsedi. "Evet. Yapacaklar. Çünkü sana söyleyeceğim. Ellerini hareket ettirme, Honor. Sadece durmamı istersen. Anladın mı?"

Adamın sesine hâkim olamadığı talep karşısında ürperdi. Onun teslimiyeti, ne büyük bir armağandı. Keşke buna ömür boyu sahip olabilseydi. Evet, kesinlikle tüm hayatına hükmedecekti. Hayatının her yönünü kontrol edecekti. Ama asla bu kadından daha şımartılmış, şımartılmış, el üstünde tutulmuş bir kadın . Hakimiyeti sevgiden ve koruma ve sağlama ihtiyacından kaynaklanacaktı. Asla cezalandırmayacak, kontrolcü bir pislik olmayacaktı. Her şeye. Her şey. Hepsi onun için olacaktı. Onun hayatı. Onun varlığı. Tek amacı onu memnun etmek ve mutlu etmekti.

"Anlıyorum," diye fısıldadı, gözleri ihtiyaçla parlıyordu. Dudakları ayrıldı ve sanki onun siki için bir an daha bekleyemeyecekmiş gibi dudaklarını yaladı.

Ona verdi, acı verici bir yavaşlıkla santim santim besledi, onun boyutuna alışmasına izin vermek için durdu. Sahte bir alçakgönüllülük göstermeden küçük bir adam olmadığını biliyordu.

Ortalama da değildi. Kadınlar cüssesini gördükten sonra onu reddetmişlerdi. Diğerleri şanslarına inanamayarak inledi.

Ona göre bu sadece bir eklentiydi. Her zaman yanında taşıdığı cephaneliğindeki bir başka silah. Ancak şimdi Honor'a zarar verebileceğinin farkındaydı. Onu korkutabileceğinin.

Cüssesi onu korkutabilir ve onu memnun edemeyeceğini düşünmesine neden olabilirdi. Sanki.

"Tamam mı?" diye fısıldadı, aleti kızın ipeksi ağzının yarısına kadar girdiğinde.

Gözleri onun yerine cevap verdi, ısıltı ısıltı parlıyordu, daha fazlası için açık bir davetti. Hatta bu bir talepti. Ama elleri hareketsiz kaldı, tıpkı talepte yapacaklarını bildiği gibi. Ayrıca işleri ne kadar ileri götürürse götürsün, kadının onu asla durdurmayacağını da biliyordu ve her saniye bunun farkındaydı.

Durdu, geri çekildi ve bu kez daha güçlü bir şekilde itti, yanakları dışa doğru şişerken bir nefes aldı. Fakat hızla sakinleşti, burnundan nefes verdi ve onun kolanının etrafında gevşediğini, onu daha da içine çektiğini hissetti.

Geri çekildi ve her seferinde daha uzağa itti, daha fazla derinlik kazandı, her seferinde onun tepkisini ölçtü, çok ileri gittiğine dair herhangi bir işaret aradı. Onu korkutuyordu. Onu incitiyordu. Ve her seferinde, ona sadece daha fazlasını istediğini söyleyen aç bir bakış attı.

Kızın paramparça olmayacağına ikna olan adam sonunda kontrolü ele geçirmek ve zevkini bulmak için kükreyen içindeki canavara teslim oldu. Hükmetmek, ele geçirmek ve en azından bu gece için ona ait olanı almak için.

Parmakları bir kez bile gerilmedi. Başparmağı, tenine bastırmak , ona verdiği sinyalin çok fazla olduğu anlamına geliyordu, onu okşadı, daireler çizerek hafifçe ovuşturdu, Memnuniyet içinde sikişinin etrafında

uğulduyordu. Ona dokunmak bile ona zevk veriyordu.

Bu onu şaşırttı. Aralarındaki bu bağı anlamıyordu. Onu kolayca kabullenmesini. Ne olduğunu. Birçoğunun sapkın diyeceği ihtiyaçlarını. Hasta. Sapkın. Onları nefes almak kadar doğal kabul ediyordu.

Her bir yaraya ve kızın neresine dokunup dokunamayacağına dikkat etmesine rağmen daha da sertleşti.

Ama sonra daha fazla dayanamadı ve yüzünü büyük elleriyle çerçeveledi ve onu sıkıca tuttu, ona orada diz çökmekten ve ne yapmayı seçerse onu almaktan başka seçenek bırakmadı. Onu sert ve uzun bir şekilde becerdi, en derine indiğinde durdu ve onun etrafını nazikçe yutmasının tadını çıkardı.

Aletinin başını emiyor, gelecek olanın sadece habercisi olan ön sperm yudumlarını emiyordu.

Ağızına boşalmasını beklediğini biliyordu ama başka planları vardı. İlkel. Hayvani. Canavarın içinde var olduğunu bildiği tüm özellikler.

Sonra yavaşça çekildi ve kızın nefesini tutmasına izin verdi. O da ona baktı ve hissettiklerinin gözlerine yansımaya izin verdi. Onun önemli olduğunu bilmesini sağlamak için. Bunu birçok kez söylemişti ama bu kez ona kanıtını verdi. Başka hiç kimseye vermediği şeyi. Kendisini, korumasız. Gözleri korumasız. Nefes nefese kaldı ve gözlerinde yaşlar toplandı, sonra yavaşça yüzünden aşağı süzülerek onu sıkıca tutan ellere çarptı.

"Seni sertçe becereceğim, Honor," dedi, sesi sertti, uyuşturulmuş bir tutkuyla doluydu.

"Lütfen," diye yalvardı usulca, sikinin ucu dudaklarına dayanırken. "Bana her şeyi ver, Hancock. Çok kötü istiyorum seni memnun etmek için. Bana verdiğin şeyi sana geri vermek için. Seni reddetmem için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Gırtlaktan bir haykırıyla, sertçe, neredeyse cezalandırıcısına boğazının en arkasına sapladı ve nefesini çaldı. Orada kalmaya zahmet etmedi. Çok yakındı. Gelmeye çok yakındı. Ve bunu istiyordu. Onun ağızını sikmek. Onu işaretlemek. Bu gece onun olacaktı. Ve bunu bilecekti.

Uzun ve sert bir şekilde sikti. Nefes almak için mücadele etti, ama hızla adapte oldu ve geri çekilirken nasıl nefes alacağını öğrendi. İlk meni patlamasının dilinin üzerine sıçradığını hissettiğinde, demir kontrolü neredeyse onu terk etti ve neredeyse

orada kaldı, ağızını onun özüyle doldurdu.

Onun yerine bu tadı almasına izin verdi. Sadece bir tanesine. Böylece onu koklayarak uyuyacaktı, ağızında onun tadı.

Adam geri çekildiğinde, kadın itiraz etti ve gözleri incinmiş, gölgelenmişti. Sanki yanlış bir şey yaptığını düşünüyordu. Bir eliyle kızın yanağını okşarken diğer eliyle de sikini tutuyordu.

Elini çenesinin altına kaydırды ve kaldırdı, Boynunu açtı ve sonra eliyle aletini sert, neredeyse vahşi bir şekilde pompalamaya başladı. Kalın beyaz ipler boynuna sıçradı ve sonra göğüslerine yönlendirdi, Her birini, meme uçlarını ve son olarak da yüzünü kaplayarak, ereksiyonunu saten tenine bastırdı, böylece kontrolsüz bir şekilde teninin üzerinde uçuşmadı, böylece gözlerine çarpmadı.

Salgısını yanaklarına ve sonra dudaklarına sürerek onları ruj gibi kapladı ve son geldiğinde, tekrar ağzının içine itti, derin, sert ve boğazının en arkasına doğru nabız atarken orada kaldı.

Onun tatlı ağzının ballı ipeğinde kendini son damlasına kadar harcıyordu.

Sonsuza kadar orada kalabilirdi.

Yavaşça yumuşayan aletini yaladı, sanki orgazm olduğu için ne kadar aşırı hassas olduğunu biliyormuş gibi şefkatle emdi. Bir eliyle taşaklarını kavradı, menisinin son damlasına kadar sikinden temizlerken onları sevgiyle okşadı.

Sonunda ağzından kurtulduğunda, azalan ereksiyonunu avuçlarının arasına aldı ve başına bir öpücük kondurdu, kesesini okşarken yarığı hafifçe yaladı.

Sonra ona baktı, kalbi gözlerindeydi, gözyaşları parlıyordu, kirpiklerine küçük elmaslar takılmıştı.

"Teşekkür ," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Bu geceyi asla unutmayacağım. Ya da seni."

BÖLÜM 28

HONOR, Hancock'un kollarına gömülmüş, yanağı Hancock'un göğsünde, çenesi başının üstünde yatıyordu. Sessizlik içinde yatıyorlardı, Honor'un kolu Hancock'un beline sıkıca sarılmıştı, Onu mümkün olduğunca uzun süre burada, yanında tutmak istiyordu. Geçen her dakika, şafağa ve birlikte geçirdikleri gecenin sonuna bir dakika daha yaklaşmak demektir.

Parmaklarını kızın saçlarında tekrar tekrar gezdirdi. Sadece okşuyordu, sanki önemli bir şey düşünüyormuş gibi dalgın dalgın.

Onu seviyordu.

Acı vücudunu dağladı, tüm acılardan daha kötüydü. Şimdiye kadar yaşadıkları. Tüm yaralar, saldırıda aldığı darbeler, Conrad için yediği kurşun, Bristow'un ona yaptığı iki saldırı. Hiçbir şey bu adamı sevmekten ve bir gün sonra onu Maksimov'a teslim edeceğini ve bir daha asla göremeyeceğini bilmekten daha fazla acı veremezdi.

Bu en zor şeydi ve kaybettiği her şey için ağlamamak için kendini kontrol etmek zorundaydı. Ama o teslim olmayı reddetti. Çünkü Hancock da acı çekiyordu. Bunu biliyordu. Sessizdi. O zamandan beri tek bir kelime bile etmemişti.

Ona teşekkür ettikten sonra alnından öpmüş ve şöyle demişti: "Hayır, sevgili Honor'ım. Teşekkür ederim. Hayatımda ilk kez güneş ışığını tattım."

Sonra onu banyoya götürüp ılık bir duş aldırıp ve yaralarına özel bir özen göstererek vücudunun her santimini yıkadı. Saçlarını bile şampuanlamış, uzun tellerdeki sabunu durulamadan önce nazikçe masaj yapmıştı. Onu iyice kuruladıktan sonra, bandajlanması gereken yerleri yeniden bandajlamış, antibiyotik krem ve bir

Acıyı önlemek için uyuşturucu madde. Sonra saçlarını kurutmayı bitirdi, onu yatak odasına götürdü ve sırtını yatak başlığına dayayarak otururken bacaklarının arasına çekti ve karışıklıkları taradı.

Adam onu yaralanmamış tarafına yatırıp etrafını sardığında neredeyse uyuyordu,

Başını çenesinin altına soktu ve ona sarıldı.

Ama ikisi de uyumadı ve ikisi de konuşmadı. Zaten söylenecek ne vardı ki? İkisi de ne yapılması gerektiğini biliyordu. Ne . Ve onun sadece bir pişmanlığı vardı. Sadece bir tane. Hayır.

Kliniğe yapılan saldırı, sürekli korku içinde koşması, Hancock'un ilk ihaneti, Bristow'un saldırısı bile değil. Çünkü her şey bu güzel geceye yol açmıştı. Hayır, tek pişmanlığı sadece bu tek geceyi yaşamış olmasıydı.

Ona hayatının en güzel gecesini yaşatmıştı ama aynı zamanda ona asla sahip olamayacağı bir şeyi de göstermişti ve o da bunu hayatında hiçbir şeyi arzulamadığı kadar arzulamıştı. Olmak Hancock ile? Onun hakimiyetine, ilgisine, korumasına sahip olmak, onun için ne gerekiyorsa yapmaya kendini adanması Mutlu musun?

Ağlamak istiyordu çünkü bu geceyi ne kadar istemiş olursa olsun, artık yasak meyve olan şeyin tadına hiç bakmamış olmayı diliyordu. Hiç sahip olmadığı bir şeyin yasını .

Hancock gergindi, tedirgindi. Adamın vücudunun titreştiğini, onu ne kadar sıkı tuttuğunu hissedebiliyordu. Kavrayışı neredeyse

Morarıyordu ve zaman zaman acı veriyordu ama onun dokunuşunu kaybetmek istemediği için tek kelime etmedi. Eğer onu incittiğini düşünürse, hemen aralarına mesafe koyacaktı ve buna . Biraz acı, birlikte geçirdikleri birkaç kısa saat boyunca onun kollarında yatmak için ödenecek bir bedeldi.

Ondan bu gece için istemişti. Sadece bu geceyi. Ama yarın gece onunla tekrar sevişecek ? Bunu bilerek gerçekten birlikte geçirecekleri son gece mi olacaktı? Ertesi sabah onu Maksimov'a teslim etmesi için ayrılacaklarını mı?

Yoksa o geceyi kendini sertleştirerek, onun dışında herkesin gördüğü Hancock'a geri dönerek mi geçirecekti? Makineye. Amacına ulaşacaksa bir kadını bir erkeğe teslim etmekten çekinmeyen duygusuz paralı asker.

Evet, bu daha olası bir ihtimaldi. O yapardı Kendini ondan uzaklaştırırdı. Onu o soğuk gözleri ve acımasız yüz hatlarıyla uyandıracaktı. Ona bir tutsakmış gibi davranacaktı. Ona fiziksel olarak zarar vermeyecekti. Ama ona bir şeymiş gibi davranacaktı. Kayıtsızca ve sanki hiçbir önemi yokmuş gibi. Çünkü ancak bu şekilde Yapmak zorunda olduğu şeye dayanabilecekti. Ve bunun onu incittiğini biliyordu. Başka kimse bilemezdi. Ama o biliyordu ve bilecekti.

Bu onu incitmedi, kendini sertleştirecek ve gerçek benliğinin bir kabuğu haline gelmişti. Bunca yıl yalnızlığa bu şekilde katlandığını biliyordu. Onu inciten şey, onu bir daha asla göremeyecek olmasıydı. Hiçbir şey Maksimov'un ya da ANE'nin ona yapacakları, aşkı bu kadar kısa bir süre için tanımanın, ortak olması mümkün olmayan bir tutkuyu tatmanın, bir Gerçek Hancock ile yakın bir bağ. Sadece onun gördüğü Hancock. Ve bir daha asla göremeyeceği.

Maksimov ve ANE ne yaparsa yapsın, kabul edebilirdi. Hatta bunu memnuniyetle karşılayacaktı çünkü bu ona Hancock'u kaybetmenin verdiği gerçek acıdan biraz olsun sağlayacaktı. Ve lm onun için geldiğinde, bunu memnuniyetle karşılayacaktı çünkü o zaman hiçbir şey hissetmeyecekti.

Gözlerini kapadı, bir huzur duygusu kapladı. Hayatı boşa geçmemişti. Büyülü bir gece için aşkı deneyimledi. Sevmiş ve karşılığında sevilmişti. Bu gece, daha önce gelen ve daha sonra gelecek olan her şeye değerdi. Çünkü ona bunu vermişti. Ve bu uğruna ölmeye değerdi.

"Gitmene izin veremem."

Hancock'un sözleri, acı ve çaresizlikle gırtlaktan geliyordu, ağır sessizliği ve düşünceleri bozarak onu ürküttü

içinde kaybolmuştu.

Adamın onu tutuşu, kız artık irkilmesini engelleyemeyene kadar sıkılaştı. Adam fark etmedi bile.

"Bunu yapamam, Honor. Yapamam. Yapmayacağım. Lanet , yapmayacağım.

Yap şunu!"

Fokur fokur kaynıyordu, tüm vücudu gergindi, kasları öfkeyle dalgalanıyordu. Yüzü, eğer adamı tanımıyorsa onu korkuturdu. Hayatı boyunca etiketlendiği gibi görünüyordu. Acımasız, merhametsiz bir katil.

Kendini yavaşça ondan uzaklaştırdı, sadece eğilip ona tam olarak bakabilecek kadar, şaşkınlığı gizlenmemiştir.

"Hancock?" diye fısıldadı belli belirsiz.

Onun ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne söylediği hakkında. Kafası tamamen karışmıştı.

Yüzü azaptan bir çelenk gibiydi. Gözlerinde acı parlıyordu ve sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyor gibiydi. Olduğu şey bu muydu?

Sessizlik içinde yattıkları son saatleri düşünürken, adam sanki kızın ona tutunmasından korkuyormuş gibi Kaybolmak mı? Bunca zamandır bunu planlıyor muydu, yoksa sadece ani bir karar mı vermişti? Geceye tutunmak istediği kadar tutunmak için mantıksız bir teklif.

Adam uzanıp yanağına dokununca kız kendini . Avucuna sokuldu ve öpmek için döndü ama sonra bakışlarını sorgulayarak onunkine çevirdi. Hayır.

Burada ne olduğunu anlamak. Bu her neyse çok büyüktü. Ve bu onu çok korkutuyordu. Kendisi için değil. Ama onun için.

"Beni dinlemene ihtiyacım var, Honor. Ve anlamana ihtiyacım var. Senden ," dedi şiddetle. "Bu dünyada senden vazgeçmemi sağlayacak kadar güçlü bir güç yok. Anlıyor musun?"

Kaşları çatıldı. "Ama Maksimov ..."

"Maksimov'un canı cehenneme," dedi vahşice. "Ve lanet olası büyük iyiliğin canı cehenneme. Ben bir araç oldum

Hayatım boyunca çok daha iyi oldum ve kendim için tek bir lanet şey bile istemedim. Asla beklemedim kendim için bir şey. Hiç kendime ait şeyim olmadı. Sadece bana ait. Ama sen varsın, Honor. Ve senden vazgeçmeyeceğim. Asla."

Korku ağzında keskin ve acıydı. Hancock'a baktı ve korkusunun her zerresinin ortaya çıkmasına izin verdi. Dehşete kapılmıştı. Onun için. Ve onun kendisine söylediğini düşündüğü şey için.

"Ama Hancock, eğer Maksimov'a istediğini vermezsen . . .

Bana onun kim ve ne olduğunu söyledin. Seni öldürecek.

Seni bir hayvan gibi avlayacaktır. Bana onun hakkında, nasıl bir adam olduğu hakkında anlattıklarından

Zamanın onun için hiçbir şey ifade etmediğini düşün. Aylarca, yıllarca, ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğini ama sizi öldüreceğini. İntikam almak ne kadar sürerse sürsün.

Bekleyecek ve saldıracak. Yapamam, bunun olmasına izin vermeyeceğim, Hancock. Sen

Bana sürekli önemli olduğumu söylüyorsun. Lanet , Hancock, sen önemli," diye öfkelenildi. "Sen önemlisin! Bu dünya için önemlisin.

Dünyanın sana ihtiyacı var. Benim için önemlisin! Sen benim fedakarlığın boşa gitmeyeceğini, daha büyük bir iyiliğe hizmet edeceğini. O zaman fedakarlığımın boşa gitmesine izin verme! Hayatımı asla seninkine değişmem. Asla!"

"Ve sen benim için önemli olmadığını mı düşünüyorsun?" diye kükredi. "Seni ona teslim edeceğimi ve adamlarının sana defalarca tecavüz edeceğini bile bile çekip gideceğimi mi sanıyorsun?

sana tecavüz edecek mi? Kimi ödüllendirmek isterse sana tecavüz edecek. Sırf hoşuna gittiği için size işkence edecek. Ve sonra sizi ANE'ye teslim edecek ve hayal edebileceğiniz her türlü dehşeti, hepsini size yapacaklar. Ne zaman ve Ancak ölüme çok yaklaştığınızda, onların sürekli vahşetine daha fazla dayanamayacağınız zaman, sizi öldürecekler, ama bu merhametli ve hızlı olmayacak. Seni sürükleyecekler işgal ettikleri köyün ortasına bırakacaklar ve mümkün olduğunca çok yara açacaklar, böylece yavaş, korkunç bir şekilde öleceksiniz ve sonra cesedinizi çürümeye ve

Çürüyün ve kimse müdahale ettiği için öldürüleceği korkusuyla sizi hareket ."

Adamın çağrıştırdığı gerçek görüntüler karşısında ürperdi. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. Onları imkânsız bir durumdu.

O bunu bildiğini kabul etmese de, kadın bunu biliyordu. Onlar . Asla birlikte olamazlardı. Eğer o ölmezse, Hancock ölecekti.

"Hayatımı seninkiyle takas etmeyeceğim," diye tekrarladı, korkunç öfkesi bir cehenneme dönüşene kadar kabardı. "Sen iyi bir . Ne ya da kim olduğunu düşündüğün umurumda değil. Seni görüyorum, Hancock. Seni görüyorum. Dünyanın sana ihtiyacı var."

"Ve benim sana ihtiyacım var," diye öfkelenildi. "Sen benim tek Her önce istiyorum, ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var, Honor. Seni tecavüze, işkenceye ve sonunda katledilmeye götürürsem nasıl bir adam olurum? Gerçekten hiçbir şey olmamış gibi devam edebileceğimi düşünüyor musun? Sence ben

Hayatta kalmak mı? Devam edebileceğimi, iyi bir mücadele verebileceğimi, sen daha iyi biriyken ve ben seni öldürmüşken daha iyi bir için savaşabileceğimi. Seni öldürdüm. Tecavüze uğramana ve işkence görmene izin verdim. Seni onların elinde hayal ederek geceleri uyuyabilir miyim sanıyorsun? Sence dünya benimle daha iyi bir yer olur muydu? Bu dünyanın daha önce görmediği bir canavara dönüşürdüm ve daha büyük iyilik umurumda olmazdı çünkü benim daha büyük iyiliğim benim tarafımdan yok edildi."

Alnını yasladı, gözyaşları onun yüzüne damlıyordu. "Ne yapacağız?" diye fısıldadı kırık bir sesle.

"Değiş tokuş yapacağız." Honor şok içinde ona baktı.

"Tam olması gerektiği gibi görünecek şekilde ayarlayacağız. Sonra adamlarım ve ben Maksimov'u halledeceğiz. Seni ona vermeyeceğim, Honor. Yapar mısın? Bunu anlıyor musun? Bana güveniyor musun? Seni ona vermeyeceğim."

Yutkundu, umut çiçekleri açmaya başlamıştı ve onları bastırmaya çalıştı, ah nasıl da çalıştı çünkü

Umut çok tehlikeli ve hassas bir şeydi. Çok kolay kırılır ama yine de çok kolay beslenirdi.

"Sana güveniyorum," dedi hiç tereddüt etmeden. Adam eğildi ve onu öptü.

"O zaman bunu yapmak için bana güvenin. Şimdi gitmem gerekiyor. Dinlenmeni istiyorum. Gerçekten dinlenmeni. Ve Honor, eğer yapmazsan, Conrad'a seni sakinleştirmesini söylerim. Adamlarımla birlikte gitmeliyim çünkü artık bir çözüm bulmak için yirmi dört saatten biraz fazla vaktimiz var. tamamen farklı bir plan."

Acı acı gülümsedi. "Az önce bana attığın bombadan sonra, gidip Conrad'ı getirsen iyi olur, çünkü uyumamın imkanı yok. Ben sadece uyanık kalıp endişeleneceğim. "-sesi bir fısıltıya dönüştü, sanki sonuncuyu da söyleyerek bir şekilde onlara uğursuzluk getirirdi-. . . ve umut. Umut etmekten korkuyorum, Hancock."

"Benim adım Guy," dedi sessizce, konunun aniden değişmesi onu şaşırtmıştı. "Ailemden başka kimse beni böyle çağırmasın. Aslında sadece Eden, kız kardeşim. Üvey kardeş de diyebilirsiniz. Üvey babam ve iki üvey kardeşim çoğunlukla bana Hancock der. Bana adımla hitap etmeni istiyorum ama sadece yalnız olduğumuzda."

"Guy," dedi, dudaklarındaki sesi test ederek. "Guy," dedi tekrar. "Sana yakışıyor. Hancock'tan çok daha fazla hoşuma gidiyor."

Ona bakmadan önce bir an durakladı, onunla bakışlarını kilitledi, hissettiği her şeyin gözlerine girmesine izin verdi ve onun görebilmesini umdu.

Gözle görülür bir şekilde yutkundu, kendi ifadesinde kaynayan duyguyu yansıtıyordu.

"Bunu benimle paylaştığın için çok daha fazla seviyorum," ekledi sessizce.

Onun çenesini okşadı, hissettiği sevgiyle ona baktı ve onun da bunu görmesini umdu, çünkü bunu söyleyemezdi, söyleyemezdi. Şimdi söyleyemezdi. Duygusal manipölasyon kokuyordu ve henüz ormandan çıkmamışlardı. İşler fena halde ters gidebilirdi.

İşleri daha da kötüleştirecek hiçbir şey yapmazdı.

Kot pantolonunu giymek için ayağa kalkarken bile onu tekrar öptü. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi şiddetle. "Seni defalarca hayal kırıklığına uğrattım, Honor. Ama bu sefer değil. Bir daha asla. Bana güvenmeni istediğimde çok şey istediğimi biliyorum. Bu güvene ihanet ettim. Senden bunu hak etmiyorum ama yine de istiyorum. Bu benim için önemli. Çok önemli."

Ona kayıtsız şartsız kelimeleri verdi, gözleri asla onunkileri bırakarak, doğrudan kalbinden gelen kelimelerle. Kelimeleri söyleyiş biçimiyle seni seviyorum da diyebilirdi. Ve adamın gözlerindeki öfkeye bakılırsa, ona güvendiğini söylediği zamanki "seni seviyorum "unyankısını duyduğunu düşündü.

Ve onun için güven aşktı. Aşk güvendi. Onun için ikisi de bir ve aynıydı.

BÖLÜM 29

"Bunu bize tekrar anlatmak ister misin patron?" Engerek sordu, gözlerinde açık bir şaşkınlık vardı.

Diğer takım arkadaşlarının yüzünde de benzer şaşkın ifadeler vardı ama her tepkide ortak bir nokta buluyordu ...rahatlamıştı. Conrad'ın yüzünde sadece rahatlama değil, ateşli bir memnuniyet de buldu. Conrad'ın yüzünde Fiziksel olarak tepki verdi ve elini havaya kaldırıp yumruk pompalamak gibi saçma sapan bir şey yaptı. Kimseden hoşlanmayan Conrad, birlikte görev yaptıkları erkeklerin yüzde doksan dokuzundan daha yürekli bir kadın tarafından kazanılmıştı. Ona saygı duyuyordu ve şimdi de onu koruyordu. Tüm erkekler arasında Conrad'ın rahatlaması en belirgin olanıydı. Hayatını kurtaran bir kadının kurbanlık koyun olarak sunulması ve kendisinin de buna katılması içini kemirmişti. iğrenç bir hareket.

"Beni duyduunuz," dedi Hancock sert bir sesle, hepsinin açıkça duyduğu şeyi tekrarlamaya tahammülü yoktu. "Görev değişti."

"İyi mojo," dedi Mojo, her zamanki monoton ses tonundan daha hareketli bir sesleAdam gerçekten mutlu görünüyordu.

"Uzaktan itiraz ettiğimden değil ve eğer hala orduda olsaydım, hooyah derdim," diye araya girdi Cope. "Ama on iki saatten biraz fazla bir süre önceki son görüşmemizden bu yana nelerin değiştiğine dair bir ipucumuz var mı?"

"Her şey," diye hırladı Hancock. "Her şeyi kullanmayacağız. Maksimov'u alaşağı etmek için masum bir kadının işkence görmesi ve öldürülmesi. Birçok kişinin iyiliği inancından bıktım usandım ve yemin ederim ki bunu bir daha söyleyenin taşaklarını patlatacağım."

"Lanet olası A," diye tersledi

Conrad. "İyi mojo."

Henderson, "Salla gitsin kardeşim," diye

seslendi. Viper ve Cope başlarıyla onayladılar.

"Maksimov'a istediğini veriyormuşuz gibi görünerek onu saf dışı bırakacağız. Sonra da onu ve diğer tehditleri ortadan kaldıracacağız. Ne kadar kirli ya da temiz olduğu umurumda değil. İmparatorluğunu dağıtmak da umurumda değil. Bir kez olsun, bu lanet pisliği başkası temizlesin."

Conrad kuru bir ses tonuyla, "Bu gece iş başındasın,

dostum," dedi. Hancock aniden, "Bana Bristow'un nasıl

öldüğünü anlat," diye sordu.

sesi ölümcül hale geliyor.

Conrad omuz silkti. "Hâlâ hayatta olabilir. Ya da hayatta olmayabilir. Birkaç saat diye düşünmüştüm ama o bir korkak. Bir saatten fazla dayandığından şüpheliyim. Daha da acısı."

Diğer ekip üyeleri mırıldandı ve onun bu kadar çabuk öleceği fikrinden duydukları hoşnutsuzluğu dile getirdi.

Hancock, konuşmayı asıl konusuna döndürerek, "Talimatları doğum için ona ilaç vermesiydi," dedi.

Conrad'ın kaşları kalktı. "Yaptığın şey bu mu?"

Hancock alışılmadık bir şekilde durakladı. Genelde yanıtları hızlı ve kendinden emindi. Durum tamamen altında ve yerindeydi. Adamları bunu anladı. Eğer anlamamış olsalardı çok kızardı.

kısa bir belirsizlik gösterisine izin verdi. Adamları incelikleri yakalamak üzere eğitilmişti. Birinin kışını kurtaran en küçük ayrıntılardı.

Hancock içini çekti. "Öyleyim."

Diğerleri şaşkınlıkla ona baktı.

"Diğer seçeneğin en iyi seçenek olduğunu düşünseydim, ona ilaç vermezdim."

Kimse bu bariz soruyu sormadı ama her birinin yüzünde ve gözlerinde bu soru vardı. Ekip liderlerinin açıklamasını sessizce beklediler.

"Honor onu gerçekten teslim ediyormuş gibi yaptığımızı bilemez ve Maksimov'un bunu bir koşul haline getirmesinden daha fazla nedenden dolayı bilinci yerinde olamaz. O çok dürüst. Tek yapmanız gereken yüzüne, gözlerinin içine bakmak ve gerçeği görmek. Maksimov asla görünmesi gerektiği gibi olduğuna inanıyor. Bir canavara teslim edilmek üzere olan korkmuş, dövülmüş bir tutsak. Bu yüzden ona ilaç vermek zorundayım ve . . . Ona yalan söylemek zorundayım."

Bu son sözü büyük bir öfkeyle söylemiş, ağzını acı bir tat doldurmuştu. Bu gerekli bir kötülüktü, onun hayatını kurtaracak ve eğer şanslılarsa Maksimov'u da ortadan kaldıracak bir kötülük. Ama bu onu kandırmaktan hoşlandığı anlamına gelmiyordu. Tekrar söylüyorum. Bundan nefret ediyordu. Özellikle de önceki gece paylaştıklarından sonra. Ve daha da fazlası, ona koşulsuz güvenini vermişti. Bir kez bile olsa

Ona ihanet ettiğini düşündüğü an, ruhunu hasta .

"Gerekeni yaparız," dedi Engerek, sesi normalden daha sessizdi.

"İyi mojo," dedi Mojo onaylarcasına.

Conrad, "Tek yolun bu olduğunu biliyorsun," dedi ama Hancock diğer adamın da bu aldatmacadan aynı derecede hoşlanmadığını görebiliyordu. Ve suçluluk duygusunu. Hancock'u okuyabiliyordu. Conrad her zaman ekip liderini okumak gibi esrarengiz bir yeteneğe sahip olmuştu ve Hancock'un yapılması gerekenden ne kadar nefret ettiğini biliyordu, tıpkı Honor'ı teslim edip çekip gitme görevinden ne kadar nefret ettiğini bildiği gibi.

"Evet. Öyle," dedi Hancock. "Şimdi bir plan gerekiyor. Çok iyi bir plan. Hata payımız yok.

Maksimov dışarı çıkarılmalı ve Honor herhangi bir şekilde zarar gördü. Asıl hedefimiz o, Maksimov değil. Evet, onu Maksimov'a yeterince yaklaşmanın bir yolu olarak kullanıyoruz.

Maksimov'un onu için. Ama Honor'un güvenliği her şeyden önce gelir. Bu Maksimov'un bizden kaçması anlamına gelse bile. Yine."

Cope hemen, "" dedi.

Ve sonra, bir ekip olarak, ordudan ayrıldıklarından beri yapmadıkları bir şeyi yaparak, hazır ol vaziyetinde Hancock'a döndüler.

"Size söz veriyoruz. Honor Cambridge'i hayatımız pahasına koruyacağız," dedi Conrad resmen.

Kalan adamların her biri sırayla Conrad'ın yeminini tekrarladı ve Hancock'un kalbi gururla kabardı. Nefret ediliyor, aşağılanıyorlardı. Titan'ın yıllarca kirli işlerini yaptığı kendi hükümetleri onlara sırt çevirmiş ve onları idam çalışmıştı. Bu işe yaramayınca, hükümet başlarına ödül koymuştu.

Adamları iyi . Adalet adına korkunç şeyler yapan iyi adamlar. Ve lanet iyiliği için birçoğunun. Hayat kurtarmışlardı, hatta ölümlerini isteyen insanların hayatlarını bile. Hiçbir bayrak altında çalışmadılar. Ülke. Gerçek bir vatanları yoktu. Ve varlıklarından haberdar olan az sayıdaki kişi tarafından her zaman avlanacaklardı.

Korumak için yorulmak bilmeden savaştıkları ve hala korudukları ülke, hepsini kınamıştı. Kaç tane terör eylemini önledikleri düşünüldüğünde, onlara yapabilecekleri en büyük hakareti yaptılar. Teröristler. Ülkelerine ihanet edenler. Uğruna canlarını verebilecekleri bir ülke. Onurları ellerinden alındı, kara operasyon grubu Titan olmadan önce zaten resmen ölü ilan edilmişlerdi.

ve vatandaşlıkları ellerinden alınmıştı. Evleri yoktu, ev diyebilecekleri bir yer yoktu. Kendilerinden başka kimseye sadakatleri yoktu. Davaları, görevleri hâlâ aynıydı. Diğer her şey değişmiş olsa bile bu kadarı hiç değişmemişti. Masumları korumak. Kötülüğü avlayın. Ne olursa olsun Uyrak.

Ve adamları bir kez bile tereddüt etmemişti. Hancock'a ve kendi başlarına çıkmaya zorlandıklarında ortaya koydukları ilkelere sadık kalmışlardı. Rogue. Her şeye rağmen, Hancock, hâlâ kendisinin olduğunu düşündüğü ülkesine karşı hiçbir zaman nefret besleyememişti.

onu kendisinden biri olarak kabul etti. Amerika'yı seviyordu. Onun halkını seviyordu. Onun nefreti, Amerika'yı Onlara ihanet etti ve on yıl boyunca suikastçılardan kaçarken bir yandan da iyi bir mücadele verdi.

Dün gece onu birçok açıdan sarsmıştı. Ama belki de En derini ise ülkesinin onu reddetmesinden ve ona ev diyebileceği bir yer bırakmamasından bu yana ilk kez Honor'ın kollarında evini bulmuş olmasıydı. O eviydi. Ve hayatında hiçbir şey ona bu kadar doğru, bu kadar huzurlu ve ruhunu dinlendirici gelmemişti.

"Bir isteğim daha var," dedi Hancock, adamları kadar resmi bir tavırla. "Eğer düşersem. Eğer bana bir şey olursa, Honor'la birlikte oradan çıkın. Hiçbir koşulda Maksimov'un eline geçmemeli.

Görevi bırakıp o piçin serbest kalmasına izin vermek. İnancımızın her zaman ölen bir takım arkadaşını asla terk etmemek olduğunu biliyorum. Ama sizden bunu istiyorum çünkü Honor'un hayatı için kendi hayatımı seve seve . O daha azını hak etmiyor. Yaşamayı hak ediyor. O daha büyük bir amaca hizmet ediyor ve dünya onunla birlikte daha iyi bir yer."

"Eğer başarısız olursak, bunun tek nedeni hepimizin ölmüş olması olacak," dedi Engerek yemin ederek.

Diğerleri de başlarıyla onayladı.

Conrad yumuşak bir sesle, "Onu eve götüreceğiz," dedi. "Öyle ya da böyle. Onu son nefesime kadar koruyacağım."

BÖLÜM 30

HANCOCK tepsiyi bir elinde dikkatlice dengelerken diğeriyle yatak odasının kapısını açtı. İçeri girdiğinde Honor'ın istediği gibi rahat bir pantolon ve tişört giydiğini gördü. Sadece ayakları çıplaktı ve yatağın üzerine bağdaş kurarak tünemişti.

Bağırsaklara bıçak gibi saplanan sıcak bir gülümseme.

Kendisine bunun onun güvenliğini sağlamak için gerekli olduğunu hatırlatmak zorundaydı. Hayatını kurtarmak ve ona söz verdiği gibi onu evine götürmek için. Tutmaya niyetli olduğu bir söz.

Gülümsemesine karşılık için kendini zorladı ve sonra tepsiyi önüne koymak için taşıdı.

"Yatakta kahvaltı mı?" diye sordu alaycı bir şaşkınlıkla.

"Biliyor musun, böyle bir kraliyet muamelesine alışabilirim."

Işıl ışıldı. Mutluydu. Gülümsüyordu. Ve gözleri uzun zamandır orada duran gölgelerden arınmıştı. Işıl ışıldılar. Parlıyorlardı. Ve umutluydu.

"Hepsini yemeni ve içmeni istiyorum," dedi sahte bir ciddiyetle, onun eğlenceli havasını benimsemeye çalışarak.

Eninde sonunda sorular soracağını biliyordu. Planın ne olduğunu bilmek isteyecekti. Her ayrıntıyı bilmek isteyecekti çünkü onun için endişelenecekti. Bu yüzden konuşulmaması daha iyi olacak konulara girmeden önce onun yiyip içmesini istedi.

Tabağına baktı ve çatalını eline alarak içini çekti.

"Uh-uh," dedi onu eğlendirmek için kaşlarını çatarak.

Tepsiadaki antibiyotik haplarını işaret etti. "Önce bunları iç ve bol bol meyve suyu iç. Sonra yiyebilirsin."

Gözlerini devirdi ama onun isteğini yerine getirdi, hapları birkaç yudum meyve suyuyla yıkadı. İçindekilerin yarısı gitmişti. İyi ama yeterli değil.

Mutfakta bir sihirbaz olan Mojo'nun izniyle yemeğinden birkaç lokma yemesine izin verdi. Krep yapmıştı, her ne haltsa artık. Hancock için fazla süslü görünüyorlardı. Hancock'un bildiği ve sevdiği beignets vardı. Kim koyu siyah New Orleans kahvesiyle beignet sevmez ki?

Kabarık çırpılmış yumurta ve pastırmanın yanı sıra kahvaltı jambonu da vardı.

"Ne yapmış, domuz mu kesmiş?" diye sordu, gözlerinin içi gülerek.

Meyve suyunu işaret etti. "Taze sıkılmış. Kalan olursa Mojo gücenir."

Ağızındaki yemeği yutarken neredeyse boğuluyordu. "Bunu Mojo mu pişirdi?"

Hancock onun tepkisi karşısında gülümsedi. "O pek çok gizli yeteneği olan bir adam."

Honor suyu boşaltırken "Belli ki," diye mırıldandı.

Kreplerden birini kesti ve zarif bir ısırık aldı ama kaşlarını çattı ve hemen üstünü örtmeye çalıştı. Hancock fark etmemiş gibi yaptı, kalbi zaten batıyordu.

Bir an yumurtalarla oynadı, bir çatal dolusu aldı ve ağızına doğru kaldırdı, ama sonra boştaki elini midesinin üzerine kaydırды ve çatalı gürültülü bir takırtıyla bıraktı.

"Hancock, kendimi hasta hissediyorum. Neredeyse hiçbir şey yemedim. Ama hissediyorum ..."

Sallanıyor, avucunu karnına daha sert bastırırken yüzü soluyordu. boğazının sanki kusmamaya çalışıyormuş gibi çalıştığını gördü. Hemen ileri uzandı onu yatıştırmak ve umarım midesini rahatlatmak için sırtını ovmaya başladı.

İrkildi ve sonra gözlerinde o kadar büyük bir korku ve acıyla ona baktı ki, kalbine bıçak saplanmış gibiydi.

"Sorun ne?" diye sordu şaşkın bir sesle. "Bana ne yaptın?"

Kız direnince yüzünü sıkıca kavradı ve onu nazik bir öpücüğün içine çekti, ona kadar hissetmesine asla izin vermediği tüm duyguları döktü.

Onun sıcak gözyaşlarını tattı. Onun keskin ihanet duygusunu sanki kendisine yapılmış gibi hissetti ve bu, yapmak zorunda olduğunu bildiği şey için kendisinden daha fazla nefret etmesine neden oldu.

Onu tekrar öperek dudaklarına fısıldadı, "Güven bana, Honor. Karşı koyma. Şimdi uyu. Sadece uyu."

"Ölüyor muyum?" diye sordu boğuk bir sesle, gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzölüyordu. "Öp beni," diye fısıldadı, gözleri o yürek burkan yaşlarla parlıyordu. "Gitmeden önce son bir kez öp beni. Bir kez olsun benim için rol yap."

Ona karşı tutkuluymuş gibi davrandığını düşünmesi kalbini kırmıştı. Onu kullanmış, duygularını manipüle etmiş ve ona güvenmesi için kandırmıştı. Ona inanması için.

Ama ona istediğini verdi, kendi istediğini, önce son bir kez ağzının tatlılığının tadını çıkararak Gitmek zorundaydılar. Sonra geri çekildi, samimi olduğunu anlaması için dikkatle kızın gözlerinin içine baktı.

"Hayır bebeğim," dedi şefkatle, bir elini kızın ipeksi saçlarında gezdirerek. "Sadece bana güven. Sadece bu seferlik. Güven bana. Ölüm bu gün masumlara gelmez."

Ama gözleri çoktan kapanmıştı ve adam elini başına dayamış, saçlarını okşamıyor olsaydı baygın bir şekilde yana yattı. Şiddetle küfretti, gözyaşları kendi göz kapaklarını yakıyordu. Sadece son nefesini verdiğini düşünerek değil, onu zehirleyenin kendisi olduğunu düşünerek de kendinden geçmişti. Ona defalarca güvenini sunmuş, ama o bunu defalarca bozmuşken yaptığı son ihanet.

Vücudunda, kalbinde, zihninde ve ruhunda çok fazla pişmanlık dalgalanıyordu. Bir an için onu kollarının arasına aldı ve yüzünü yumuşak boynuna gömerek ona sarıldı. Derin bir nefes aldı,

Aralarında aşılması imkânsız engellerin olmadığı bu tek anın tadını çıkarmak istiyordu.

Kaderinin gidişatını, kaderini, tüm geleceğinin yönünü sonsuza dek değiştirmiş olan kadına sarılarak sessizce yas tuttu. Ve sonra bir kez daha kayıtsızlığın o tanıdık, buz gibi soğukluğuna uzandı ve onu kucakladı. İnsanlığa, ruha sahip bir adamdan duygusuz bir katile geçiş yaptı. Ne pahasına olursa olsun görevi yerine getirmeye programlanmış bir makine. Ya da denerken ölmek.

Tek kelime etmeden eğildi ve onunla birlikte ayağa kalkmadan önce onu dikkatlice kollarına aldı. Kapıya ve adamlarının beklediği salona doğru yürüdü, Onur'a olan derin bağından geriye kalan tüm kalıntıları bir kenara bırakarak onu ölüme götürüyor olabileceğini düşündü.

Hepsinin suratı asıktı, bu görevden Hancock kadar hoşlanmıyorlardı. Ama başka seçenekleri yoktu. Honor'u kurtarmak için tek şansları buydu. Ve sonunda Maksimov. Başarısız olurlarsa Tanrı hepsinin yardımcısı olsun.

Honor kaybolur ve Hancock hayatta kalırsa Tanrı dünyanın yardımcısı olsun. Çünkü kimse onu durduramazdı. Şeytanın kendisi bile.

BÖLÜM 31

Titan üyeleri çalılıkların arasından sessizce süzöldüler, Maksimov'un belirlediği rotayı dolanarak etrafını ve güvende olacağını düşündüğü yere arkasından geldi. Sayısız saatler geçirmişlerdi. Her açıdan, her olasılıktan, en kötü ve en kolay senaryolara hazırlanmak. Ne de olsa, bazen en az direnç gösteren yol ... sadece buydu.

Hancock ilk kez adamlarına her zaman yaptığı gibi liderlik etmedi ve kendisini ekibiyle arasına koydu. Ekibi -onların güvenliği- onun sorumluluğundaydı ama bugün tek hedefi Onur'du.

Diğerleri onun ve Honor'un etrafını sarmış, kollarında dikkatle tuttuğu baygın kadının etrafında koruyucu bir bariyer oluşturmuşlardı. Ona verdiği ilacın güçlü olduğundan emin olmuştu, böylece her şey bitene kadar bilincini yeniden kazanma şansı yoktu ve her şeyin bittiğini bilerek güvenle onun kollarında uyanacaktı. Bu Maksimov artık bir tehdit değildi ve sonunda güvendedeydi. ANE'nin erişiminin ötesinde.

Ve birkaç tohum ekilir, doğru medya kuruluşlarına sızdırılır ve Honor Cambridge'in ANE'nin ellerinde öldüğüne dair sansasyonel bir hikaye orman yangını gibi yayılırdı. Bu yüzlerini kurtaracak ve onursuzluk duygularını yatıştıracaktı. Kamuoyundaki imajları her şeydi ve Honor dikkat çekmediği Birleşik Devletler sınırları içinde güvende olacaktı.

Ama ciddi bir İsa'ya gelme süreci yaşayacaklardı. ANE'nin işini aksatmasına izin vermeyeceğine dair ettiği yeminle ilgili toplantı. Eski işine asla dönmeyecekti. Cesedinin üzerinden

Kendini bir daha böyle bir tehlikeye atar diye düşündü ve ailesiyle müttefikleri olacağını biliyordu.

Ona, onu gitmekten vazgeçirmek için çok ama sonunda vazgeçtiklerini söylemişti.

kararını destekledi. Gerçeği öğrendiklerinde - ve Geceleri rüyalarında görmelerinin bir faydası olmayan kanlı detaylar hariç tüm gerçeği bileceklerdi - onunla ittifak kuracaklar ve onu tehlikeden uzak tutmaya aynı derecede kararlı olacaklardı.

Bir alarm sesi, havadaki bir değişim tedirginlik yarattı. Hancock'un bağırsaklarını düğümledi. Ve o her zaman içgüdülerini dinlerdi. Honor'ı kucağında tuttuğu pozisyondan dikkatlice itfaiyeci tutuşuna getirip tabancasının kundağını kavramış olan elini serbest bırakırken bile Mojo'nun "Kötü mojo" diye mırıldandığını duydu.

Diğer takım arkadaşları tarafından da paylaşılan bir duygu durdular ve ava çıkmış yırtıcılar gibi havayı kokladılar. Ya da rakiplerini ölçen avlar gibi.

Hancock'un sol omzuna saplanan acı onu nefessiz bırakırken, sıcak kan kolundan ve yan tarafından aşağı doğru ilerledi. Lanet olsun. Çaylakça bir hata yapmıştı. Onurla Kollarında beşik gibi sallanırken, kimse vurma riski olmadan net bir atış yapamıyordu. Onu hareket ettirdiğinde, sol tarafı tamamen açıkta kaldı.

Sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü, Honor'ın bilincinin sarsılmaması için düşüşün ağırlığını kendisinin sağladı. İhtiyacı olan son şey onun uyanık ve farkında olmasıydı, Ona ihanet ettiğine ve onu düşmana teslim ettiğine ikna olmuştu. Ve tam da bunu yapmadığını kim söyleyebilirdi, her şeyi sikeyim.

Kolları uyuşmuş bir halde yukarı doğru sendeleyip kendini düzeltmeye çalışarak Honor'ın üzerine doğru pozisyon almaya çalıştı ama tüfeği elindeki işe yaramaz tutuştan düştü. Dizleri yere çarparak tüm vücudunu acıyla sarstı ve adamları

"Yere yatın! Yere yatın! Keskin nişancı! Saat altı yönünde. Hancock'u koruyun, lanet ! Vuruldu!"

Öne doğru düştü, elinden geldiğince dönerek Honor'ın değil kendisinin darbeyi emmesini sağladı. O bir bez bebekten biraz daha fazlasıydı.

Yanında yatıyordu, kolu sıkıca ona sarılmıştı.

Etrafındaki dünya cehenneme dönüyordu. Pusu. Adamlarından bazıları vurulmuş, bazıları da ölmeye başlamıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Honor'a, sesi zar zor duyuluyordu. "Çok üzgünüm, Honor."

Çatışma şiddetli ve amansızdı. Adamları ellerinden geleni yapıyordu ama Hancock Maksimov'u hiçbir yerde göremiyordu. Tek yapabildiği Honor'ı elinden geldiğince korumaya çalışmak ve artık işe yaramayan koluyla bir şekilde manevra yaparak kendi kanıyla kayganlaşan ve Honor'ı korumak için sahip olduğu tek araç olan silahını kavrayabilmektir.

Hancock bir mil öteden Cope'un "Mojo!" diye bağırdığını duydu.

Hancock gözlerini kapattı. Lanet , hayır! Mojo Belli ki bir darbe almıştı ve Cope'un sesindeki telaşlı tınıya bakılırsa durum kötüydü.

Engerek'in eşit derecede üzgün olduğunu duyduğunda keder onu tüketti.

ateşli bir yalvarış. "Mojo! Bizimle kal, lanet olsun. Sakın bırakayım . Beni duyuyor musun? Dövüş, lanet ! Sen dövüş!"

Copeland koşarak Mojo'yu doğal bir siper ve tek bir giriş çıkış yolu sağlayan kalın kaya çıkıntılarının arkasına sürükledi. İçeri giren herkes Cope'un tüfeğinin ucuyla karşılaşacaktı ve soğukkanlı bir öfke içindeydi, her bir piçi tek tek öldürmeye hazırды.

"Mojo, dostum, . Konuş benimle," diye yalvardı Cope, takım arkadaşını sarsarak.

Mojo'nun dudaklarından köpük köpük kan geliyordu ve Cope bunun iyi bir şey olmadığını biliyordu. Akciğere bir darbe.

Engerek Mojo'ya için yalvarırken, Mojo "İyi mojo," diye fısıldadı.

Sonra takım arkadaşlarının şaşkın bakışları arasında gülümsedi. Mojo hiç gülümsemedi. Gözyaşlarıyla takım arkadaşına döndü

Yüzünden aşağı akıyordu. Daha önce hiç tanık olmadıkları duygularla oyulmuş bir yüz. Soğukkanlı ve çekingendi. Asla söyleyecek fazla bir şeyi yoktu. Üstesinden gelmişti ve boğazını tıkayan gözyaşları arasında zar zor konuşabiliyordu.

"Dünyada geçirdiğim süre boyunca yaptıklarım için hep cehenneme gideceğimi düşünmüştüm. Ama bu cennet olmalı. Hayatımda gördüğüm en güzel şey."

Sesinde huşu vardı, sonra sözleri kesildi ve bakışları sabitleşti, ama öyle bir huzur ifadesi vardı ki Cope'u boğdu ve Mojo son nefesini verirken başını Mojo'nun göğsüne koydu.

Gözleri dalgalanarak kapandı ve aniden daha genç göründü; yaşının gördükleri ve katıldıkları dehşetin çizgileri hafifledi ve yerini gençliğin pürüzsüz cildine bıraktı. Dudakları sanki kollarını iki yana açmış, ölümü uzun zamandır görmediği bir sevgili gibi karşılıyormuş gibi yukarı doğru kıvrıldı.

Hancock bacağında bir tekme hissetti ve kaskatı kesildi, Honor'ı sıkıca kavradı, o kadar sıkıydı ki morluk bırakabilirdi. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Onu kesinlikle koruyamıyordu. Onun elinden alınmasını engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ve Tanrı yardımcısı olsun, onu tekrar bulmak için dünyayı paramparça edebilirdi.

"Belki de ." Ağır aksanlı bir Rus sesi onu sertleştirdi, kolu fark edilmeden Honor'ın etrafında sıkıldı. "Belki de kıza çok fazla bağlanmamıştır ve muhbirlerim yanılmıştır."

Elbette Maksimov'un Bristow'un evindeki her hareketi rapor eden birden fazla köstebeği vardı. Hancock kimi gözden kaçırmıştı? İlkinin kokusunu hemen almıştı ama Bristow onun Honor'a olan "bağlılığından" nasıl haberdar olmuştu? Tabii . . .

Hayır, şüphe tohumuna bile izin vermezdi. Adamları sağlamdı. Ona ihanet etmezlerdi. Birisi vardı Bristow'un operasyonunda Maksimov'a bilgi veren başka daha vardı ve Bristow, Honor'a tecavüz etmeye çalıştığında kendini kaybetmesi Hancock'un kendi suçuydu.

ve o pisliği öldürtmek. Bu Maksimov'a büyük ipucu verirdi, çünkü buz gibi Hancock'u . Duyguları olmayan, hisleri olmayan. Bir buzdağı kadar soğuk ve kesinlikle insani duygulardan ya da tepkilerden yoksun. Maksimov'un muhbiri Maksimov'un işine yarayacak hiçbir bilgiyi atlamazdı.

Bristow'un yardımcısı Ruslan, "Belki de aptal onu öldürmeyi ya da ne sizin ne de ANE'nin onu istemeyeceği bir şekilde kullanmayı planlamıştır," diye önerdi. "Onun ve adamları hakkındaki tüm istihbaratı aldınız. Görevlerini ciddiye aldıklarını biliyorsunuz ve Bristow'a bu iş için para ödemezdiniz.

Bu onun ve adamlarının parasını alamayacağı anlamına geliyor. O bir paralı asker. Maaş çekinden başka bir şeyle ilgilendiğinden şüpheliyim."

"Belki de," diye gönülsüzce kabul etti Maksimov. "İstediğimi yaptı ve onu uyuşturdu ve görünüşe göre onu bana teslim edecekti. Çok dikkatli olmak hiçbir zaman işe yaramaz."

Maksimov'un sesi olabileceği düşüncesiyle şaşkın ve biraz da eğlenmiş gibiydi. Hancock'un vücuduna dokundu ve sonra Honor'ı ondan uzaklaştırmak için eğildi. Honor havaya kalktı ve Hancock'un eli vücudundan aşağıya inerek çaresizce Honor'un elini kavradı ve eli zorla çekilmeden önce kısa bir süre tuttu.

"Hayır, hiç de yanılmamışım," dedi Maksimov kendini beğenmiş bir tavırla. Hancock'un bulanık görüşünde onun üzerinde belirdi. "Acaba kızı bana elden teslim ederek ne yaptığını sanıyordun?" Güldü ve sonra bir tabancayı Hancock'un göğsüne doğrultup hızla ateş etti.

Hancock ve tüm adamlarının giydiği çelik yeleğe rağmen, bu kadar yakın mesafeden ve Maksimov'un sokaklarda "polis katili" olarak adlandırılan, yani kurşun geçirmez yeleği delebilen silahları kullandığı gerçeğiyle Kurşun derisini delip , sanki kaburgalarını kırmış gibi hissediyordu. Ya da hayati bir şey. Cehennemden gelen bir yabayla vurulmak gibiydi. Ne de olsa yakında

cehennemin kapıları. Kapılar ardına kadar açılacak ve Kayıp bir çocuk ya da birkaç yaşam önce yargılanmış ve suçlu bulunmuş kaçak günahkâr gibi karşılandı.

O kadar uzun süre boyunca, insanlığın tüm özelliklerini yitirdiği ve duygusuz bir buz adam olduğu fikrini benimsemişti ki

Herkes onun öyle olduğunu düşünüyordu. Çünkü bu asla pişmanlık hissetmemek anlamına geliyordu. Bu, onu tüketmekle tehdit edecek ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar ruhunu kemirecek kadar yıkıcı bir kaybı asla hissetmemek anlamına geliyordu. Her şey bunu hissetmemeye değerdı.

Bunu şimdi biliyordu, çünkü her şeyi şimdi hissediyordu. Ve herhangi bir ölümcül kurşun yarısından daha kötüydü. Etrafındaki dünya karardı ve tek bir damla gözyaşı süzüldü Gözünün ucuyla şakağının üzerinden geçip saçlarının arasında kayboldu.

Nefes almak zorlaşıyordu ve göğsündeki ağrı dayanılmazdı, kurşundan mı yoksa umutsuzluğunun ağırlığından mı emin değildi. Muhtemelen sağlıklı bir ikisinden de bir doz.

Adamlarını hayal kırıklığına uğratmıştı. Ne onu sahiplenen ne de kucaklayan ülkesini hayal kırıklığına uğratmıştı. Sayısız masum hayatı yüzüstü bırakmıştı. Kendini hayal kırıklığına uğratmıştı ama en önemlisi, onun için önemli olan tek şeyi hayal kırıklığına uğratmıştı. Kendisini değil.

lanet olası daha büyük iyilik saçmalığı inancı. Çünkü Honor en büyük iyiydi. O daha büyük iyiliğin özüydü. İnançlarının temsil etmesi gereken şeyin. Her zaman olması gereken şeyin.

Ve şimdi bir masum, açgözlülük yüzünden hiçbir meleğin kanatlarının yanmaması gereken bir yere, cehenneme mahkûm olacaktı, alevleri yalayarak, Onur'un ait olduğu göklere uçmalarını engelledi.

BÖLÜM 32

KGI GENEL MERKEZİ

STEWART İLÇESİ, TENNESSEE

KGI savaş odasında alışılmadık bir rahatlık vardı. Sam bir "personel" toplantısı düzenliyordu, ancak diğerleri bunun herkesi bir araya getirmek için bir bahane olduğunu söyleyerek dalga geçiyordu.

Swanny ve Donovan çılgın yemek pişirme ve ızgara yapma becerilerini sergileyecekler.

Dört haftadır görev yapmamışlardı. Aileleriyle geçirdikleri huzurlu ve mutlu dört hafta. Eşleriyle, çocuklarıyla, değer verdikleri insanlarla. Güzel zamanlardı.

Garrett bir F-bombası attığında ve hemen ardından en az üç adamı tarafından tehdit edildiğinde kahkahalar yükseldi, Sarah'nın artık bir kız bebekleri olduğu her zamankinden daha katı olduğunu ve çocuğunun ilk kelimesinin sikiş olmasını istemediğini biliyordu.

Kahkahalar dindiğinde bir telefon çaldı ve bir dizi inilti duyuldu. Sam şiddetle küfrederek Garrett'ın küfür bölümündeki boşluğunu fazlasıyla doldurdu. Güvenlik hattının şimdi mi çalması gerekiyordu? Hem de bugün mü? Hava bundan daha güzel olamazdı. Kentucky Gölü'nde sonbahar. Tüm eşler, Marlene ve Frank Kelly'nin yeni inşa ettikleri ve altı Kelly kardeşin de içinde büyüdüğü evin bir kopyası olan merkezi toplanma noktasına doğru yola çıkmışlardı. KGI yerleşkesinin yeni kalbi. Artık güvenli tesisin dışında kalan tek kişi Joe'ydu. Bir de ekip üyeleri. Ama Kelly'lerden sadece Joe hala Sam'in eski kulübesinde yaşıyor ve oraya mükemmel bir ev diyordu.

ve eğer içeride çok fazla zaman geçirmezse
Böylece, annesinin ve kız kardeşlerinin -kayınvalidesinin- -
mantığının ötesinde taptığı- nihai çöküşü için planlar
yapmasından kurtulacaktı.

Hepsinin canı cehenneme. Sam'in dört gözle beklediğı
değerli eşiyle vakit geçiriyordu. Güzel Sophie'si ve onun miniğı
Charlotte, ya da sevdiği adıyla Cece
teyzeleri, amcaları ve büyükannesi ve büyükbabası tarafından
ağırıldı. Ve küçük oğlu. Dünyanın neresinde olursa olsun,
koşullar ne kadar acımasız ya da vahim olursa olsun, her gün
ailesinin mucizesi için Tanrı'ya şükretmeye zaman ayırdı.
Kendisine ait olan her şeye hala hayret ediyordu ve
kardeşlerinin
ve ekibinin birçok üyesi de öyle yaptı. Rio, bir takım lideri.
Steele, bir başka takım lideri. Nathan, ikiz kardeşi Joe ile
birlikte takım lideri.
Anne Kelly'nin gözetimi altında hayatta kalan tek bekâr Kelly
pilici.

KGI yıllar boyunca pek çok travmatik olay yaşamıştı. Daha
küçük bir aileyi sakat bırakacak ve yok edecek şeyler. Ancak
Kelly'ler dayanıklı ve dirençliydi; tüm bu nitelikler, sürekli
genişleyen Kelly klanının reisi ve anası olan Frank ve
Marlene tarafından kan bağı olsun olmasın tüm çocuklarına
miras bırakılmış ve aşılanmıştı. Tüm ailenin kalp atışları.

Marlene'in eli sadece öz çocuklarına değil, çok daha ötesine
uzanıyordu. Oğullarının kendisiyle dalga getiğı gibi, sokak
hayvanlarını evlat edinme konusunda bir eğilimi vardı. Ama
birçok kişiyi kanatları altına almıştı. Stewart County'nin şimdiki
şerifi Sean Cameron. Rusty Kelly, evlat edinme olayı
gerçekleştiğinde reşit olmamasına rağmen ailesi tarafından
evlat edinilmişti. Ama bu onun için genç ve sorunlu
hayatındaki her şeyden daha önemliydi ve Sam annesinin
Rusty'nin hayatını kurtardığını hiç şüphesiz biliyordu.

Swanny, bir görevin başarısızlıkla sonuçlanmasıyla
aylarca süren esaretin ardından Nathan yaralı ve acı
ekerek geri dönmüştü. Liderler de dahil olmak üzere tüm
KGI ekibi üyeleri,

Ve bunu inkâr etme zahmetine bile girmediler. İtiraz edebilir ve kızgınmış gibi davranabilirlerdi ama annelerinin anneliğini kendi oğulları gibi seviyorlardı.

Ve Maren Steele, Steele'in karısı ve kızlarının annesi. O da Marlene'in evlatlıklarından biriydi.

Güvenli uydu telefonuna doğru yürürken, mükemmel geçmesi gereken bir günü bozduğu için kendini öfkeli buldu. Sahip oldukları nimetleri hatırlayacak ve onların tadını çıkaracakları bir gün.

Sadece yaşamamanın, sevmenin ve oldukları gibi bir aile olmanın tadını çıkarıyordu. Ya da belki de yaşlılığında fazla duygusal olmaya başlamıştı. Hayatının aşkını bulmak ve sonra onun çocuklarıyla birlikte ağırlaşmasını izlemek, bir adamın yeniden düşünmesini sağladı

Önem verdiğini düşündüğü her önceliği.

"Sam Kelly," diye tersledi. "Ve bu çok önemli olsa iyi olur."

"Kelly," diye hızlı bir onay sesi geldi ve Sam'in zihninde kısa bir tanıma ürpertisi belirdi ama sesi bir türlü çıkaramıyordu.

"Beni dezavantajlı duruma düşürüyorsun," dedi Sam, sesinde bir gerginlik vardı. "Sen kimsin ve bu numarayı nereden buldun?"

Sesi donuk geliyordu. Haggard. Sanki cehenneme gidip gelmiş de zar zor yaşıyormuş gibi. "Şüpheliyim adımı hatırlarsın ama takım liderimi tanırsın. Ben Conrad. Hancock için çalışıyorum. Hancock için çalışıyorum."

"Siktir!"

Tüm oda dikkat kesildi. Sessizlik KGI'nın her bir üyesinin Sam'in her hareketini, vücut dilini ve Diğer tarafta ne söylendiğini duymak için zorlanıyordu.

"Peki neden beni -bizi- arıyorsun?"

benimle kişisel bir sohbet yapmak için aramıyorlar," dedi Sam açıkça.

"Bakın, fazla zamanım yok. Onun da fazla zamanı yok. En önemlisi, onun hiç zamanı yok," dedi bir anda vahşileşen bir sesle. "Penis boyutlandırma ya da sidik yarışı yapmakla ilgilenmiyorum. Ben-biz-

yardımaınıza ihtiyacımız var. kadarına. Ve hemen taşınmanı .
Eğer bu bir mesele olmasaydı bunu sormazdım.

Yaşam ve ölüm, sadece Hancock'un yaşamı değil, ki bu konu
bile olmayabilir, ya da zaten

Kayıp. Ama şu anda bile Maksimov'un elinde masum bir kadın
var.

Daha önceki iki olayda, iki kadınınızı ve bir çocuğunuzu
kurtarmak için görevimizden vazgeçmiştik."

Rio kaskatı kesildi ve telefonu almak için elini uzattı. Bu bir
istek değildi. Sam sorgusuz sualsiz uzattı ama hepsinin
haberdar olması için hoparlör düğmesine bastı. Rio eskiden
Titan'a liderlik ederdi. Bu adamı tanıyordu ve Sam
Rio'ya ve içgüdülerine güvendiler. Rio onları yanlış
yönlendirmezdi.

"Bu Rio," dedi. "Rio, ben
Conrad."

Conrad'ın sesindeki rahatlama belirgindi.

"Açıklamak için fazla zamanım yok," diye devam etti
Conrad. "Ama durum kötü Rio. Gerçekten kötü. Maksimov
görüş alanımızdaydı. Tekrar söylüyorum. Elimizde çok istediği
bir şey vardı ve tek yapmamız gereken onu teslim etmektir ve
biz de işin içindeydik."

"O mu?" P.J. ve Skylar aynı anda yankılandı, kaşlarını
çatarak yüzlerini kararttılar. "Titan'daki savaşlarınızı böyle mi
kazanıyorsunuz?"

"Asla bir mil yakınında olmaması gerekiyordu.
Maksimov," dedi Conrad, sesinde sabırsızlık kaynıyordu.

"Bakın, doktorunuz mı? Eğer bana Hancock'a nasıl yardım
edeceğimi ya da onu nasıl iyileştireceğimi söyleyemezse, o
ölecek. Ve lanet olsun, senin yardımına ihtiyacımız var."

Başka bir zaman olsa, böyle bir açıklama her iki tarafta da
kan dökülmesiyle sonuçlanacak sonsuz bir eziyet, sinsi
imalar, kendini beğenmişlik ve kibir zincirini başlatırdı. Elbette
hepsi iyi bir eğlenceydi. Ancak iki grup arasında gerçek bir
düşmanlık vardı. Ama Hancock'a da borçları vardı ve Sam
onun tüm borçlarını ödedi. Her birini. Ve Hancock'a büyük
borçları vardı.

Conrad acı içinde, "O artık Maksimov'un elinde," dedi. Sanki umurundaymış gibi. Sanki bir kalbi varmış gibi.

Diğerleri şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. Titan üyeleri insana benzer özellikleriyle tanınmıyordu. Bir zamanlar Rio'nun ekibe liderlik etmiş olması dışında, insan olmadıkları bile tartışmalıydı ve o da en azından bir insanı oluşturan bazı kalıntılara sahip olduklarının kanıtıydı.

"Telefonda kal Conrad," dedi Sam net, sorumluluğu üstlenen bir ses tonuyla. "Ben Maren'i bilmemiz gerekenler hakkında bizi bilgilendir. Sonra onu seninle telefonda görüştüreceğim, böylece senin bulgularına dayanarak hasarı değerlendirecek ve yapılması gerekenler konusunda sana yol gösterecek."

"Aramayı ben yapacağım," dedi Steele. "Normal hızda iki dakika uzaklıkta. Bir dakikadan daha kısa sürede burada olur. Bunu garanti ederim."

Conrad da onlara görevlerini, Bristow'un organizasyonuna entegrasyonlarını ve Honor'un nasıl teminat haline geldiğini kısaltılmış, kısa ve öz şekilde anlattı. ama aynı zamanda Maksimov'u avlamak için harcadıkları uzun yıllar boyunca ellerine geçen en iyi fırsatı da sunmuştu.

KGI Maksimov'un kim ve ne olduğunu çok iyi biliyordu ve çoğu hükümet ondan korkuyor ve yolundan uzak duruyordu. Ayrıca Hancock'un onunla daha önce karşılaştığını da biliyorlardı; Maksimov, Maren'i tehlikeden kurtarıp KGI'ya -ve Steele'e- geri götürdüğü için Hancock'u neredeyse öldüresiye dövmüştü.

"Bunu yapamazdı," dedi Conrad sessizce. "Onu teslim edeceğimiz günden bir gün öncesine kadar rotasından . Maksimov ve o bunu yapmayı reddetti. Tam olarak söylediği şey, yüce iyiliğin canı cehenneme idi. Daha büyük iyilik Onur'du ve bizi ne talep eden ne de hoş karşılayan bir ülke için iyi bir savaş vermekten, bizi korumaktan bize suikast düzenlemeye çalışan insanlar. Peki ne için? Bu bize ne kazandıracak? Evimiz yok, vatanımız yok. Bizi sahiplenene kimse yok. Var bile değiliz."

Bizden kimsenin temizlemediği pislikleri temizlememiz ve insanları avlayan çöpleri dışarı çıkarmamız beklenen lanet hayaletleriz.

Masum. Siktir et. Honor Cambridge benim için lanet bir kurşun yedi. Ben. Ona ihanet eden bir adam onun kurtuluşu olduğuma inanıyordu. Onu tekrar etmeyi planladığım bir terör örgütünden kurtardığıma. Küçük parmağında, birlikte görev yaptığım çoğu erkekten daha fazla ateş, cesaret, kalp ve sadakat var. Yani evet, yüce iyiliği de Maksimov'u da sikeyim. Yardımına ihtiyacımız var, çünkü cesedimi ve ölüleri çiğnemedim ve her şeyden önce Hancock için -ki kendisi hepimizin bilebileceğinden çok daha fazlasını feda etti, eğer bunu atlatırsa- Onur'un güvende olduğunu ve ona geri döndüğünü görmeyecek miyim?

Aile. Gerekirse yalvaracak kadar da gururlu değilim, Çünkü Honor Cambridge'e ona ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum ve eğer onun geri ödemesi Maksimov'un tecavüzü, işkencesi ve acısı olacaksa lanetleneceğim.

ANE durmaksızın vahşileştirilmek ve mümkün olduğunca uzun süre hayatta tutulmak için o kadar çok acı çekiyor ki yalvarıyor, yakarıyor, ölüm için dua ediyor çünkü ancak o zaman gerçekten özgür."

"Ben onunla birlikteyim," diye mırıldandı Skylar. "Kahrolası yüce iyiliğin canı cehenneme. Özellikle de tek suçu dünyada kimsenin umurunda olmayan insanlara yardım etmek ve yanlış zamanda yanlış yerde olmak olan masum bir kadının cezalandırılması anlamına geliyorsa."

Donovan kaşlarını çatı, kadınlara ve çocuklara olan efsanevi saygısı ön plana çıktı. Bütün bir orduyu karşısına almaya ve çaresiz bir kadını bu şekilde istismar eden herkesi parçalamaya hazır görünüyordu.

"Honor Cambridge'i kurtarmanıza yardım edersek, sadece sizin işinizi bitirmiş olmayacağımızı nereden bileceğiz? ve belli ki tamamlayamamış? I-KGI masum bir kadını, herhangi bir kadını, bir kadere göndermek için kullanılmayacaktır.

ölümden daha kötü ve hepimiz biliyoruz ki Maksimov, ANE

sizin seçiminiz, hayal bile edilemeyecek bir acı ve aşağılanma kabusu olurdu."

Conrad kırılğan bir ses tonuyla, "Lanet Bristow kullanılmış malları Maksimov'a vermeden önce ona tecavüz etmeye çalıştı," dedi

Her kelimesine sinmiş öfkeyi hiçbir şekilde yalanlamıyordu.

"Kendini kurtarmak için -ya da belki de gerçekten çıkmak istiyordu- önce bir bileğini, sonra diğerini kesti ve sonra o orospu çocuğuyla yüzleşti, onu vahşice öldürdükten sonra bıçağı boğazına dayadı ve eğer o ölürse, kendisinin de öleceğini söyledi,

Çünkü Maksimov, onu kendisine teslim etme sözünü yerine getirmediği için onu öldürecekti."

"Lanet olsun," diye nefes aldı P.J., gözleri kararmış, geçmişin gölgesinde kalmıştı, muhtemelen farkında bile olmadan Cole'a doğru eğilmişti. O asla kendini gösteren bir kadın değildi.

başkalarının önünde kırılğanlık. Özellikle de ekibinin.

"Onu sen mi öldürdün?" Garrett sakince sordu.

"Kahretsin evet, yaptım ve hızlı olmadığından ve merhametli olmadığından emin oldum. Hancock olsaydı kendisi yaptı. Onu çıplak elleriyle parçalara ayırmak istedi ama Honor'ı ikna edebilecek tek kişi oydu ve o da ikna etti. Ama onu o anda görebilseydiniz, görevin değiştiği emrini verdiğinde onu görebilseydiniz, onun-bizim-amaçlarımızı zerre kadar sorgulamazdınız. O hepimiz için bir şey ifade ediyor Kelly," dedi hepsine ortak hitap şeklini kullanarak. "O bizim kızımız ve onu o adama teslim etmeyeceğiz.

sadist pislik. Tek istediğimiz

takas yapıyormuşuz ve onu ortadan kaldıracakmışız gibi

görünüyordu. Temiz ve düzenli hale getirmeyi, kanıt

oluşturmayı, imparatorluğunu parçalamayı ve

El konulan mallarından kimin ne alacağı konusunda kavga eden ülkeler. Lanet olası kışının ölmesini istiyorduk ve hepsi buydu.

bizim için önemliydi.

"Bristow'un organizasyonunda birden fazla köstebeği vardı. Bir tanesini biliyorduk. Bristow'u öldürdük çünkü artık

Ona ihtiyacımız olsa bile, yaptıklarından sonra ölü bir adamdı. Ama Maksimov hala tam olarak emin değildi ve bu yüzden bizi pusuya düşürdüklerinde kendini gösterdi. Hancock Maksimov'un onu almasını engellemeye çalıştığında Honor'a olan duygularına ihanet etmişti. Bir keskin nişancı

zaten sol omzuna bir delik açmıştı. Bu sefer Maksimov onu polis katiliyle göğsünden vurdu.

Yakın mesafeden ve hiç iyi değil. Hem de hiç iyi değil. Zaten iyi bir adam kaybettim ve lanet olsun ki Hancock'u kaybetmeyeceğim. Honor Cambridge'i de kendini tanrı sanan o sapkın pisliğe kaptırmayacağımdan eminim."

Maren içeri daldı, gözlükleri yamuktu, saçları yol boyunca koşmuş gibi darmadağındı. Steele hemen Olivia'yı kollarından tuttu ve nazikçe telefona doğru yönlendirdi.

"Conrad, Maren Steele, takım doktorumuz, burada ve sen ona durumu anlatacaksın, böylece onun için bir umut olup olmadığına bakabilecek."

"Ben daha çok herhangi birimiz için umut olup olmadığını öğrenmekle ilgileniyorum. Özellikle de Honor için," dedi Conrad.

"Sakin ol. Bunu üç saniyeden fazla düşünmeliyiz. Maren'la konuş. Bırak Hancock'a yardım etmene yardım etsin."

Hancock'un adını duyunca Maren başını kaldırdı ve gözleri endişeyle irileşti. Steele'in eli rahatlatıcı bir şekilde karısının ensesine dolandı, yüz ifadesi asıktı.

"Sana ihtiyaçları var tatlım. Hancock'un sana ihtiyacı var." İçini çekti, adam hakkındaki kuşklarına rağmen, ona borçlu olduğunu biliyordu.

Rio'nun yaptığı gibi, karısının ve kızının hayatlarını ona emanet etti. "Durum pek iyi görünmüyor," diye ekledi sessizce. "Çabuk konuşmalısın ve

Biz yola çıkmaya hazırlanırken adamına elinden geldiğince yardım et."

Maren hızlıca uydu telefonunu aldı ama Sam'i çok üzecek şekilde hoparlörü kapattı. Ona kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Düşünmem gerek, lanet olsun Sam."

Diğerlerinden uzaklaştı ve acilen konuşmaya başladı, Soruları sakın ve etkiliydi, Conrad'ın paniklemesine izin vermiyordu.

"Ne oluyor Sam?" Garrett kısık bir sesle sordu. "Bu çok derin bir mesele. Bu iş bizim bile altından kalkamayacağımız kadar derin."

"Başka ne ?" Rio basitçe sordu, kara gözleri parlıyordu. "Hancock'un bir joker olduğunu anlıyorum. Ama onun bir kodu var. Senin ve benim için berbat olabilir ama o bir Onurlu bir adam. Savaş odasından çıkarken bana gülmeden önce, Grace'i her an alabileceğini unutmayın. Onu dağların yarısına kadar sırtımda taşıdım ve yolun geri kalanını tarif edilemez bir şekilde yürüdüm. ölmek isteyene kadar acı çekti. Ben ve adamlarım Titan'dan gelecek geniş çaplı bir saldırıyı savuşturmak için hiçbir şekilde hazırlıklı değildik. Onun yerine mi? Hancock bana izin verdi. Bunun benim tek hakkım olduğunu söyledi ama saçmalıktı. Yüzünü kurtarmak. Bana borçluymuş gibi görünüyordu. Çünkü onun hayatını kurtardım. Takım olarak yaptığımız şey buydu. Hayır.

biri skor tuttu. Bu saçmalıktı. Yapmamız gerekeni yaptık ve ne özür diledik ne de teşekkür ettik. Ve sonra beni uyardı. Grace'in peşinde kimin ve neyin olduğu hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı. Bana vermediği tek şey neden olduğuydu ve bunun neden olduğunu tahmin etmek ister misin?"

Donovan yorgun bir sesle, "Hayır, ama eminim bize söyleyeceksiniz," dedi.

"Çünkü Grace'in bir yavru kediye iyileştiremeyecek kadar zayıf olduğunu biliyordu. Onu hemen o anda Farnsworth'a götürüp kızını iyileştirmeye zorlarsa muhtemelen öleceğini biliyordu. Bu yüzden zamanını bekleyerek geçirdi. Benimle emin ellerde. Elizabeth'i kurtarmak için yeterince iyi olduğunu anladığında onu aldı. Ona hiç zarar vermedi. Ona asla elini sürmedi. Ama aynı zamanda çok da acımasızdı ve bu yönüne hayranlık duyuyordu."

Garrett, "Bu iş bir yere varacak mı, çünkü saat işliyor," diye hırladı.

Rio, "Evet, öyle," diye karşılık verdi.

Steele soğuk bir ses tonuyla, "Bırakın o konuşsun çünkü benim söyleyecek çok şeyim var," dedi.

"Ancak Grace'in Elizabeth'in tedavisinden sağ çıkma şansının yüksek olduğundan emin olunca onu yanına aldı. O

yapabilirdi

Farnsworth'u her an öldürebilirdi. Neden bekledi? Sıradan bir çocuk onun için neden önemli olsun ki?"

Joe boğazını temizledi. "Görünüşe göre masum bir kadın onun için pek bir şey ifade etmiyor."

Rio sessizce, "Elizabeth'i kurtarmak istedi," dedi. "Ve Grace'i kurtarmak istiyordu. Bütün bunlar olana kadar . Maren'la olan şey ve ben sadece Steele'e söyledim. Ama hepiniz biliyorsunuz. Size söyledim. Titan gerçek bir anlaşılmıyordu. Başarısızlık onursuz bir ölümle eşdeğerdi. Yine de Maksimov'u sonsuza dek yakalama şansından vazgeçti çünkü Maren'in Caldwell'in tutsağı olarak bir gece daha kalmasından korkuyordu. Maren hamileydi ve korkudan aklını kaçırmıştı, bu yüzden beni aradı ve onu dışarı çıkardı."

Steele, "Sanırım burası benim devraldığım yer," dedi, karısına baktı, gözleri kısa bir süreliğine sanki deneyimi yeniden yaşıyormuş gibi periliydi.

"Cehenneme kadar dövülmüş halde evime . Hiç bu kadar kötü dövülmüş bir adam görmemişti ve bunun nedeni Maren'in gitmesine izin vermesi ve Caldwell'i artık kontrol edememesiydi.

Maksimov ona bir mesaj gönderiyordu. Benimle taşak geçme. Hem de hiç. Ve sonra karım ve çocuğum için bir kurşun yedi." Steele öfkelenmişti. "Helikopter düştüğünde onun cesedini kendi cesediyle örttü ve ben hala nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum."

"Çünkü herifin dokuz canı var," dedi Garrett karanlık bir sesle. "Tamam, . İçeri girmek zorundayız ama neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeden Bu şimdiye kadar üstlendiğimiz her şeyden daha büyük. Maksimov'un eli tüm dünyaya uzanıyor. Bu odada olmayan hiç kimseye güvenmiyorum ve bu bir gerçek."

Maren'in sesi tedirginlikle yükseldi. "Elbette bir saha çantasında göğüs tüpü bulundurmanı beklemezdim. Sen bir cerrah değilsin. Sterilize edip göğüs tüpü olarak kullanabileceğin bir şey bulman gerekecek. Sen bunun için eğitilmedin mi?

ne yapmalı? Uyum sağlamak ve üstesinden gelmek mi?"

Onun bu yanıtı coşkulu bir alkış ve "Oh be, işte bizim kızımız" sesleriyle karşılandı.

Steele kaşlarını çattı ama ufak tefekliğiyle saçma bir şekilde gurur duyuyordu.

Bu kadar küçük bir bedende bu kadar vahşi bir eş. "Benim kadını. Başkasının değil."

Maren telefondaki adama yatıştırıcı bir sesle, "Düşündüğün kadar kötü olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Nefes alamıyor ve sıkışmış bir domuz gibi kanaması var!" Conrad odanın geri kalanının duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı. "Nasıl olur da düşündüğüm kadar kötü olmaz?"

Steele, Maren'in öfkeli itirazına ve intikam vaat eden bakışlarına rağmen telefonu onun elinden aldı.

"Karımla konuşma şekline dikkat edecek ve ona hak ettiği saygıyı göstereceksin. Bunu fazlasıyla hak etti," dedi Steele tehlikeli derecede yumuşak bir sesle. "Eğer düşündüğün kadar kötü olmadığını söylüyorsa, değildir. O yüzden çeneni kapa ve sana söylediklerini yapmaya başla yoksa daha da berbat bir hayat yaşarsın. misyonu."

Maren gözlerini devirdi ve telefonu geri çekerek akciğerinin yeniden şişmesini engelleyen kan ve havayı boşaltmak için bir göğüs tüpüne ihtiyaç olduğunu açıkladı. Kurşun Hancock'un göğsünü değil, sadece yeleğini delmiş olsa da, darbe kaburgalarını kırarak ve akciğerine zarar verecek kadar büyüktü. Omzuna isabet eden kurşun temizdi ve tek yapılması gereken daha fazla kan kaybı olmadığından emin olmak ve azalan kan hacmini takviye etmek için hemen bir serum takmaktı. Ve Conrad'a antibiyotik başlaması talimatını verdi, çünkü koşullar göz önüne alındığında enfeksiyon riski büyüktü.

"Gerçekten de hepimiz Hancock için hayatlarımızı riske mi atacağız?" Dolphin, böylesine sıradan bir öğleden sonrasının nasıl olup da tuhaf bir hükümet komplo teorisine dönüştüğünü tam olarak kavrayamamış gibi sordu.

Dolphin'in bu adamdan hoşlanmamak için pek çok nedeni vardı. Bir keskin nişancı tarafından vurulmuştu.

öldürücü bir atış olması amaçlanmıştı, ne de Hancock hamlesini yapmış ve Grace'i KGI'dan almıştı. Dolphin'in uzun bir hafızası vardı ve özellikle kendisini uzun süre hareketsiz bırakan şeyleri hatırlama eğilimindeydi.

Dolphin'in sorusu üzerine Maren'in kaşları çatıldı ve telefonu indirerek duyulmaması için kalçasına bastırdı.

"Nedense Eden'in farklı düşüneceğini sanıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ben de öyle. O beni kurtardı. Üç kez. O benimle ilgilendi. Siz, hiçbiriniz, benim geçirdiğim tüm o ayları onunla geçirmediğiniz," dedi.

oda onun delici bakışları. "Nazik biriydi. Hatta şefkatliydi. Çok korkutucu olduğu zamanlarda bile bana karşı çok nazikti ve bana ya da çocuğuma zarar gelmesine izin vermeyeceğini söyledi. Beni kurtardığı için ölebilirdi. O Neredeyse yapıyordum."

"Ona çok şey borçluyum," dedi Steele hışımla. "Ona borçluyum her şey."

Savunmasızlığını ifade etmekten ve hala üzerinde olan gölgeleri açığa çıkarmaktan ne kadar nefret belliydi. Maren ve Olivia'yı kaybetmeye ne kadar yaklaştığını hatırladığında zaman zaman gözleri doluyordu.

"Ben de öyle," diye onayladı Rio. "Onun yaptığı şey Hayatını kurtarmamın karşılığı olarak. Bir takım arkadaşının hayatını kurtarmak lanet bir iyilik değildir. Bu bir puan cetveline kaydedilmez. Bu senin lanet olası işin ve eğer takım arkadaşınızı öldürürseniz, karnenizde kocaman bir F alırsınız."

"Hepimiz ona borçluyuz." Swanny sessiz bir tonda konuştu. Bakışlarını odanın üzerinde gezdirdi. "O Eden'in ailesi. Bu da onu artık benim ailem yapıyor. Ve eğer hepiniz hepimizin bir aile olduğu konusunda doğruyu söylüyorsanız, bu Hancock'u da sizin aileniz yapar. Eden seni asla affetmeyecek, onu ölüme terk edersen ben de affetmeyeceğim. Bu kim değil

. Hiçbir zaman olmadık ve Tanrı'ya dua ediyorum ki hiçbir zaman da olmayacağız."

Sam ekşi bir sesle, "Sonunda konuştuğunuzda esir almıyorsunuz," dedi.

"Siktir!" Garrett patladı, kandırıldıklarını biliyordu. "Siktir, siktir, , siktir, ! Ayrıca Sarah'ya kimin gammazladığı da umurumda değil. Eğer bu yüz tane F-bombası gerektirmiyorsa, ne gerektiriyor?" O bir gösteri yaptı kafasının kenarlarındaki saçları çekiyordu. "Lanet olası Hancock. ederim, eğer birimiz bile onun zavallı kıcını kurtarıken ölürse, Maren'in tüm yaptıklarını geri alır ve o piçi kendim öldürürüm."

Donovan elini kaldırdı. "Hiç kimse bizim bu konuyu görmezden gelecektir. Karar kimin gidip kimin kalacağı olacak. Harekete geçip geçmeyeceğimiz değil. Bu . Hiç kimse ya da hiçbir görev için yapmayacağım şey, görevde yer almayı zorunlu kılmaktır. Hiç kimse Neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında hiçbir fikrimiz olmadan, yarım yamalak istihbaratla bir duruma gönderildik."

Maren adama talimatlar vermeye devam etmişti. sessiz bir sesle Hancock'a bakıyordu ama sanki onu da götürmeyeceklerine güvenmiyormuş gibi etrafındaki gelişmeleri dikkatle izliyordu. Sanki Hancock hayatını üç kez kurtarmışken kilit altında kalmaya devam edecekmiş gibi. Tüm dünyasını ona borçluydu ve bu, bin yıl geçse de ödemeyi asla umamayacağı bir borçtu.

Donovan sessizce, "Bu görev sadece gönüllülere açık olacak," dedi. "Ben gidiyorum."

Rio, "Ben varım," dedi. Adamlarının geri kalanı da hemen onu takip etti. Terrence, Rio'nun Hancock adında yeni bir acemiye eğittiği sırada Titan'ın bir parçası olduğunu bilecek kadar Rio'yla eskiye dayanıyordu ama bu bilgiyi pek kimse bilmiyordu. Rio, Sam'in bile bunu bildiğinden şüpheliydi. Titan'la ilişkisi olan herkes ölüm için işaretlenmişken, bu KGI üyeleri ve aileleri için bir ölüm cezası olacaktı.

Rio aptal değildi. Bir çeşit sigorta poliçesi vardı. Hapisten kurtulma kartı. Yurtiçi ve yurtdışındaki yüksek rütbeli hükümet yetkilileri hakkında elinde yeterince bilgi vardı ve herhangi bir şekilde ölmesi halinde bu bilgilerin halka açıklanacağını ve tüm ülkelerin yıkılacağını açıkça belirtmişti. Elindeki bu kart tam da böyle bir durumda çok işe yarayabilir ve gelecekte burnunu temiz tutması şartıyla Hancock'un kığını kurtarabilirdi.

Steele, "Ben ," dedi. "Benim takımım kendi kararlar." Bu tür korkunç durumları içeren görevlerde artık P.J.'ye bakmıyordu.

boru hattı. Üç tecavüzcünün elinden çektiği çileden sonra neyi kaldırıp neyi kaldıramayacağını bilecek kadar kendini iyi tanımasına saygı duyuyordu.

Ekip liderine, kendisini dışlamadığı ve geçmişine dikkat çekmediği için minnettar olduğu da aynı derecede açıktı.

"Ben varım," dedi kararlılıkla. "Eğer durdurabilirsem, benim katlanmak zorunda kaldığım şeylere başka bir kadının asla izin vermeyeceğim."

Ekibi ve diğerleri şaşkınlıkla ona baktı.

Kocasının gözlerinde gurur parlıyordu. Cole. Uzun zamandır bundan hiç bahsetmemişti. Bu söylenmemiş bir kuraldı. Oradaydı.

Hep oradaydı. Ama asla yüksek sesle kabul edilmedi. Şimdiye kadar. Cole onun elini sıktı ve sadece onun duyabileceği şekilde kulağına usulca fısıldadı.

"Seninle gurur duyuyorum, P.J. Beni seçtiğin için Tanrı'ya her gün şükrediyorum. Beni sevdiğini. Ve ben evli olduğum için

Tanıdığım en güçlü kadın."

Yanaklarına belli belirsiz bir renk gelmişti ama zamanla onun kendisine olan sevgisini, şefkatini ve hayranlığını başkalarının önünde göstermesine alışmıştı.

"Hiç kimse böylesine aşağılanmaya ve küçük düşürülmeye maruz kalmamalı. Hiç kimse bu kadar utanç duymamalı.

kelimenin tam anlamıyla bitmek bilmeyen acılarına son vermek istiyorlar.

hayat. Ve yine de neredeyse her şeyi mahvettiği için özür diledi. Görev," dedi P.J., gözlerinde korkunç bir öfke parlıyordu.

"Zayıf olduğu için özür diledi, Tanrı aşkına.

Tüm o insanları kurtarabildi çünkü o bir an için sadece ölmek istedi, böylece acı nihayet sona erecekti. Hancock'un onu teslim etmemesi ve edememesine şaşmamalı.

Maksimov. Tanrı'ya yemin ederim ki, eğer yaparsa, bu dünyada onun için güvenli bir yer olmaz çünkü onu avlarım ve ona yapılan her acıyı misliyle geri öderim."

"Koroya şarkı söylüyorsun, kardeşim," dedi Skylar, öfkesi her zamanki ısıltılı ve bulaşıcı gülümsemesini ve bakışlarını köreltmmişti.

Nathan ve Joe bakıştılar, sonra Swanny'nin dimdik durduğu kendi takımlarına baktılar. İkizler bir şey söyleyemeden Swanny öne çıktı, Rio ve Steele'in takımının takım liderlerinin kararını bekleyip arkasına geçme kuralına karşı geldi.

Swanny kararlı bir sesle, "Ben ," dedi.

"Biz de öyle," dedi P.J., Cole'la birlikte bir adım öne çıkarken, P.J.'nin eli Cole'un eliyle sıkıca kenetlenmişti. P.J.'in tereddüt etmemesine şaşırmıştı. Ekip üyelerinden biri tarafından vurulduğu için Hancock'u dürbününün hedefleri arasına almak istediği bir sır değildi.

Grace'i kurtarma görevi cehenneme Hancock'un ekibindeydi. Onunla karanlık bir sokakta karşılaşırса kıcını tekmelemeye yemin etmişti.

Zane ve Skylar Swanny'nin iki yanına geçtiler, hareketlerinin ne anlama geldiğini dile getirmedi bile. Buna gerek yoktu. Hareketleri onlar için her şeyi anlatıyordu.

Joe alaycı bir gülümsemeyle, "Sanırım elimizde bir isyan var," dedi.

Nathan başını salladı. "Sanki ekibimiz biz olmadan bir yere gidecekmiş gibi?"

Tüm dikkatler, henüz konuşmamış olan Sam ve Garrett'a çevrildi.

"Tamam. Ben ," dedi Garrett, daha fazla F-bombası mırıldanırken ellerini havaya kaldırarak.

Sam içini çekti. "Gerçekten siz bebeklerin kendi başınıza gitmenize izin vereceğimi mi sanıyorsunuz? Sikerim öyle işi. Ben de . Sadece lanet olası kışınızı kurtarmak için bile olsa."

Bir kuş çevirme turu patlak verdi ve odadaki belirgin gerginliği kırdı. Sonra Sam yükleyip gitmeleri için emir verdi. Maren'in narin, kadınsı yüz hatlarını gölgeleyen acımasız çizgilere bakılırsa Hancock'un fazla zamanı yoktu.

Maren, kocasının talepkâr tonuna rakip bir sesle, "Bil diye söylüyorum, ben de varım," dedi. "Olivia Marlene ile kalabilir."

Steele'in yüzünde bir taş kırabilirdiniz.

Karısını -tüm hayatını- tehlikeye atacağı bilgisiyle boğuşuyordu. Ama Maren'in Hancock'un hayatta kalmak için tek şansı olduğunu da biliyordu. Bundan hiç hoşlanmadığını belli eden bir iç çekişle başını salladı ve koca adamı eriten sevgi dolu bir gülümsemeyle ödüllendirildi ayak parmaklarına kadar.

Sam harekete geçilmesi için önerge verdi.

Havalandıklarında Resnick'i aramayı ve mümkün olduğunca çok bilgi toplamayı planlıyordu. Resnick, Maksimov ve ANE'yi alt etme şansı olduğunu düşünürse kendini kandırabilirdi. Sam, Resnick'in emrindeki iki gizli operasyon ekibini de çağdırmaktan geri durmadı çünkü Honor'ı kurtarma şansları varsa toplayabilecekleri tüm insan gücüne ihtiyaçları olacaktı. Hâlâ yaşayıp yaşamadığı büyük bir soru işaretiydi ama eğer çoktan ölmüşse, Conrad'a inanılacak , Hancock ondan daha canlı olmayacaktı.

Maren'in Conrad'la hala açık bir hattı vardı, sabırla Hancock'u stabilize etmek için daha fazlasını yapamadığı için hissettiği çaresiz öfke yüzünden hayal kırıklığı artarken ona talimat veriyordu. Ancak Maren, göğüs tüpü düzgün bir şekilde yerleştirildikten sonra Hancock'un nefes almasının kolaylaşacağı ve daha az zorlanacağı konusunda onu temin etti; uçuşun onları götüreceği birkaç saat boyunca stabil olacaktı ve sonra hasarı tam olarak değerlendirebilecekti. Sonra keder kalbini doldurdu, gözyaşları

Steele'den hemen sakladı çünkü ağlarsa panikleyecekti.

Ve sonra, onları gördüğü için, bunun Steele'in bir görevden dönmemesi olabileceğinden korkmasına yol açan nedeni - sempati- açıklamakta acele etti. Ya da diğer KGI üyelerinden herhangi birinin.

"Takım arkadaşınızı kaybettiğiniz için üzgünüm," dedi Conrad'a, üzüntüsü gerçektir. "Hancock'u kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Teşekkür ederim," dedi huysuzca.

"Tatlım," dedi Steele, elini yavaşça bacağının üzerine kaydırıp sıkarak. "İçimizden biri olmayacak. Sana ihtiyacım var.

buna inan."

Önce ona sonra hepsine baktı, kirpiklerinde gözyaşları parlıyordu. "Ama olabilir," dedi.

fısıldadı. "Her zaman böyle bir telefon alma ve içinizden biriyle ilgili olma ihtimali var ve ben hepinizi çok seviyorum. Yapmanız gerekenin bu olduğunu bilsem bile hiçbirinizi kaybedemem. Yapmak zorunda olduğumuz şey. Sadece dikkatli olacağınıza söz verin. Ve o zavallı kadını yaşadığı cehennemden çıkaracağınıza söz verin. Hancock beni bundan korudu ama şimdi onu koruyamaz."

BÖLÜM 33

HONOR yavaşça kendine geldi, şaşkınlık ve telaş zihnini eşit derecede kontrol etmek için yarışlıyordu. Başı fena halde ağrıyordu ve şakağına masaj yapmak için elini kaldırmaya çalıştı ama yapamadı.

Görüşü netleştğinde, korkunç bir acı - keskin bir acı hissi İhanet, ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu küçük şeritlere ayırdı. Sadece ruhlar dünyasında yaşam ve ölüm arasında bir yerlerde gezinen belirsiz, bulanık bir varlık. Araf.

Hancock ona söz vermişti.

Maksimov. Hancock ona ilaç vermişti. Hancock onu basit bir iş anlaşmasıyla Maksimov'a teslim etmişti.

Hancock bu yerin yakınında bile , her neresiyse.

Ne kadar saf olduğunu merak etti. Daha büyük bir iyilik için feda edilmekle ilgili tüm o saçmalıklar. Onun fedakârlığı Maksimov -ve ANE- alaşağı edilecekti, artık yüz binlerce masum hayatı tehdit etmiyordu. Ona öyle geliyordu ki bu sadece paralı bir takastı. Para için. Hancock paralı asker olduğunu hiç inkâr etmemişti.

Ama neden bu kadar ... acımasız? Bu kadar insanlık dışı? İkisine de sahip olmadığı halde neden nezaket ve şefkat gösteriyormuş gibi yapıyordu? Zaten ondan kaçabilecek gibi de değildi. Öyleyse neden tüm Saçmalık mı? Neden onu rahatlatmak için bu çaba sarf ettiniz? Güzel ve gerçek olduğunu düşündüğü bir şey yerine vahşeti, hatta tecavüzü tercih ederdi.

Belki vicdaniyla böyle başa çıkıyordu ama vicdanı da yoktu. Ne bir kalbi ne de bir ruhu vardı. Bu yüzden Neden? Bu soru zihninde yankılanmaya devam etti.

hayal kırıklığını haykırmak istedi. Neden ona karşı nazikti? Neden şefkatliymiş gibi davransın? Neden önemliymiş gibi davransın? Ve Tanrı aşkına, neden ona sahte umutlar veriyordu?

En acımasız da buydu. Kaderi olarak kabul ettiği şeyin her şeyden sonra olmayacağına dair ona bir an bile umut vermek.

Etrafına çılgınca baktı, çevresini ayırt etmeye çalıştı, zihnini keder ve acının sessiz çığlıklarından kurtaracak herhangi bir şey. Ama bulduğu şey dehşetini ve üzüntüsünü daha da arttırdı.

Bir kafesin içindeydi. El ve ayak bilekleri bir hayvan gibi kelepçelenmişti. Alan o kadar küçüktü ki rahatsız edici bir pozisyona zorlanmıştı, vücudu bir sihirbazın başarısı gibi bükülmüştü.

Çok aptalca. Çok aptalca. Çok saf.

Hancock onun masumiyetine nasıl da gülmüştür.

Maksimov'u ve hatta Bristow'u bile geride bırakarak ona ilk sahip olanın kendisi olduğunu bilmekten nasıl da zevk almıştır. Masum küçük bakire. Aldığı için çok alçakgönüllü olduğu sözde hediye. Hüzün pişmanlıkla yarışıyordu. O kadar çok pişmanlık duyuyordu ki, kaderi hakkında korkuya yer yoktu. Kız

Kısa bir soluklanmanın tadını çıkardıktan sonra buna boyun eğdi. Umudun çiçek açmasına izin verdiği kısa bir zaman aralığı. O kadar

Yasak olanı beslemek çok aptalcaydı. Daha iyisini biliyordu ama yine de umudun kalbinde kontrolsüzce büyümesine izin vermişti, ruhunu kuşatıyordu.

Hapishanesinin etrafına göz nefesi dudaklarında düzensiz bir şekilde kekeliyordu. Küçük bir kafesin içindeydi.

tavana asılı, bu yüzden bir şekilde yapsa bile

Derisine saplanan kelepçelerden kurtulmayı ve kafesi açmayı başardığında yerden en az bir düzine metre yüksekteydi.

Zaten kendini kurtarması da mümkün değildi.

Kısıtlamalar derisini yırtmıştı, elleri ve ayakları

Bağlarının sıkılığından dolayı azalan kan dolaşımı yüzünden karıncalandı.

Yükseklik baş döndürücüydü ama kapalı alan korkusu daha da yaralayıcıydı. Bütün bir geceyi Etrafında yıkıntılar halinde duran kliniğin enkazı altında sıkışıp kalmak, kafes iyi havalandırılrsa da ona dar, kapalı ve havasız yerlere karşı yoğun bir fobi kazandırmıştı.

Ani ve beklenmedik bir acı vücudunda çığlıklar attırdı - ama hayır, tiz çığlık ondan geliyordu, tarifsiz acılar çeken birinin . Cildi yanıyordu. Kadın alevlerin korkunç yalımlarının onu tükettiğini hissedebiliyordu. Diri diri yakılıyor muydu? Belirsiz bir hatıra sığır sopası gibi bir şey, bir alet

Tenine dokunduğunda sinir uçlarını ateşe veren çığlık gibi bir elektrik çarpması yaşadı ve paramparça olmuş anılarının arasında sürüklendi. Bir an için sanki kısa bir süre için- çünkü az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece bunun kendisine ilk kez yapılmadığını biliyordu.

Sonra onu gördü. Maksimov olması gereken adam. Elinde uzun bir çubuk vardı ve kızın tenine bastırarak Hâlâ sinirlerini zıplatan ve titreten yıkıcı bir elektrik şokuydu. Vücudunu hiçbir şekilde kontrol edemiyordu, kasları istemsiz sarsıntılar ve spazmlar geçiriyordu.

Orada büzülmüş, ağlıyordu, sadece vücuduna verdiği şoktan değil, Hancock'un ona yaptığı nihai ihanetten de. Ona affını sunduğu için bu onun suçuuydu. Bunu hak etmediğini kanıtladığı ona güvenmek.

Ama bu çektiği acıyı . Başka hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin yapamadığını yapmıştı.

Hancock onu kırmıştı.

Klinik bombalaması değil. ANE değil. Bristow'un ona iki kez tecavüz etmeye çalışması değil. Kafesinin yanında duran, gözlerinde yırtıcı bir parıltı olan bu pislik bile. Acıdan zevk alıyordu-

Acı çektirmek. Bundan zevk alıyordu. Yüzünden daha aşağısını görebilseydi, Bristow'un onu incittiğinde olduğu gibi, da tahrik olacağından emindi.

Ama bu adamların hiçbirisi, Bristow ya da Maksimov, onu kırmamıştı ya da kırmayacaktı.

Hancock onu kırmıştı ve artık yaşaması ya da ölmesi umurunda değildi. Artık ne olduğunu umursamıyordu. çünkü hiçbir şey zaten ona yapılmış olana denk olamazdı. Hancock'un eliyle yapıldı.

Kafesin etrafında dönerken onu inceleyerek, "Sanırım Yeni Çağ'a değerli bulgumu bildirmeden önce seni bir süre tutabilirim," diye düşündü. "Şaşırtıcı derecede güçlüsün. Bir kadın için," diye ekledi küçümseyici bir ifadeyle.

"zayıf" cinsiyet için hissettiği belliydi. "Bana günlerce eğlence sağlayacağını düşünüyorum. Bir meydan okuma olacaksın ve ben iyi bir meydan okumadan çok hoşlanırım. Ama seni kıracağım. Senden ne beklediğini öğreneceksin."

"Beni kıramazsın," dedi Honor yumuşak bir , ilk kez konuşuyordu.

Sesi sanki başka bir şey düşünüyormuş ve o da sadece dikkatini dağıtan bir şeymiş gibi ilgisizdi.

Mutlak odaklanma ve ilgiye sahip olamamak hoşuna gitmezdi. Herkesten saygı görmeye alışkın bir adamdı. Ne yazık ki bunu ondan göremiyordu.

Belli belirsiz şaşkın görünüyordu, sanki böyle bir ifadenin normalde yorumlanacağı gibi meydan okumaktan başka bir şey sezmiş gibiydi.

"Peki neden?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

onu . Henüz kızdırmamıştı. Hayır, gerçekten merak ediyordu.

Onun bakışlarını buldu ve kendi bakışlarının boş olduğunu anladı. Boş. Cansız. Çoktan gitmişti. Adamın gözleri, sanki kızın orada olduğunu bildiği şeyi o da görmüş gibi kısıldı. Ve bilmediği bir nedenden ötürü, bunun onu rahatsız ettiği izlenimine kapıldı. Başkalarına acı çektirerek onların da kendisi gibi cansız ve umutsuz hale gelmesini sağladığı ve daha yeni başladığı düşünülürse gülünç bir durumdu. Belki de sadece kızın bu dünyadan ve gerçeklikten çoktan uzaklaşmış olmasının nedeni kendisi olmadığı için kızgındı.

"Çünkü zaten kırılmış olanı kıramazsın," fısıldadı uyuşmuş dudaklarının arasından.

bir an onun sözlerini düşündü, belki de hayal görmüştü ama bakışlarındaki bir şeye yemin edebilirdi değişti ve yumuşadı. Belki de onu buraya kadar getiren akıl sağlığının son parçalarını nihayet kaybediyordu Çünkü artık onlara ihtiyaç yoktu. Kalkana ihtiyacı yoktu. Korunmaya.

Keşke . . .

Kendi canına kıymayı başaramadığı için utanç ya da pişmanlık duyma zahmetine bile girmede. Eğer herhangi bir Hancock'un yaklaşan ihanetinden haberdar olsaydı, hepsini mahrum bırakmak için şahdamarını bir kalp atışında keserdi. Hancock, Maksimov ve ANE.

Kafesin yere yaklaşmasına neden olan bir düğmeyi çevirdi ve sonra parmaklıklardan birine uzandı, parmakları hafifçe bileklerindeki bandajları okşadı, onları incelemek.

"Yapabileceğini sanmıyorum," diye mırıldandı. "Ama sanırım o zaman göreceğiz, değil mi? Ama kadın, bana meydan okumayı aklından bile geçirme. Anında pişman olursun."

Gözlerinin çukurluğuyla eşleşen belli belirsiz bir gülümseme hayaletine büründü ve küçük hapishanesinin sınırları içinde yapabildiği kadarıyla omuz silkti. "Sana karşı gelmek için hiçbir nedenim yok. Kaderim mühürlendi. Kaderimin ne olacağını biliyorum. Yaşamak için bir sebebim yok, öyleyse neden kaçınılmaz olanla savaşıarak nihai ölümümü daha da kötüleştiririm?"

Kaşlarını tekrar çattı, sanki onun hakkında ne düşüneceğini bilmiyormuş gibiydi. Sanki onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, çözemediği bulmacalardan pek hoşlanmıyordu.

Herhangi bir aptal bile onu anlayabilirdi. Bir insanın sınırlarını çoktan aştığını anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yoktu. O zaten içi boş bir kabuğuydu. Şu andan itibaren ona ne yapılırsa yapılsın, canavarlar ondan bıkana kadar hiçbir şey ona dokunamazdı.

ve sonunda ona ebedi istirahat ve huzur verdi.

Gözlerini kapadı ve meleklerle birlikte dinlendiğini hayal etti. Kanatlarının yumuşak fırçasını ve koruyucu kucaklamalarının rahatlığını neredeyse hissedebiliyordu.

"Yakında," diye fısıldadı kendi kendine. "Yakında."

BÖLÜM 34

KGI jetlere biner binmez Sam güvenli telefonunu çıkardı ve günün hangi saatinde ve hangi koşullarda olursa olsun kendisini Resnick'e ulaştırır bir dizi numarayı tuşladı. Resnick ikinci çalışta cevap verdi. sesi dikkatli ve tetikte.

"Sam," dedi selamlamak için. Sam kuru bir sesle, "Adam," diye karşılık verdi.

"Karşılıklı konuşmalar yapıldığına göre, bu beklenmedik onuru neye borçluyum?"

Sesi ağır bir alaycılıkla doluydu ama Sam bunu duymazdan geldi. Resnick'i iğnelemek, tıpkı Hancock'u iğnelemek gibi Yapabildiği her şeyden zevk alıyordu ama bu bir işti ve dalga geçmeye ne yer ne de zaman vardı.

Sam, "Bir iyilik için aramıyorum," dedi.

"Bunun için şükürler olsun," diye mırıldandı Resnick. "Yaptığın iyilikler yüzünden neredeyse öldürülüyormuşum gibi bir alışkanlık edindim."

"Sen hâlâ hayattasın," diye Sam. "Bak, sana Maksimov'u sonsuza dek alaşağı etmek üzere olduğumuzu ve onunla birlikte A New Era'yı da alaşağı etme ihtimalimizin yüksek olduğunu söylesem ne dersin?"

Sanki sigarasından bir nefes çekmiş de ağzından ve burun deliklerinden heyecanlı bir telaşla dökülüyormuş gibi boğuk bir ses çıktı. "Benimle dalga geçiyorsun. Hayatta olmaz. Sen aklını kaçırmışsın."

Sonra sesi kuşkulu bir hal aldı. "Yıllardır Maksimov'un peşindeyiz. Herkes onun peşindeydi. Yıllardır piç kurusu ve hiç kimse ölmeden onu alt edebilecek kadar ona yaklaşamadı."

"Titan'ı tanıyorsun," dedi Sam, hatırlatmanın Resnick'i sadece kızdıracağını bildiğinden yumuşak bir sesle. "Özellikle Hancock. Ve Hancock onu çok uzun bir süredir avlıyordu. Uzun zamandır. İki kez çok yaklaştı ama bir masumun ölmesini engellemek için onu bıraktı."

Resnick homurdandı. "Hancock görevini yerine getirmek için kendi annesini bile satar."

"Ve işte burada yanılıyorsun," dedi Sam, sesi Ölümcül bir yumuşaklıkla, Resnick'in Hancock hakkında hiçbir şey bilmediğini aşağılayıcı bir şekilde ima etti. "Maksimov bu sefer büyük bir hata yaptı. Elinde Hancock için çok değerli bir şey var ve Maksimov'un ölü bir adam olduğunu söylediğimde bana güvenin."

"Bana Maksimov'un bize ANE'yi nasıl getirdiğini anlat." Resnick'in sesini heyecan ve Sam sigarasını tekrar tekrar çekerken aldığı nefesleri ve keskin soluk verişlerini duyabiliyordu.

"Hiçbir şey için söz veremem ama Maksimov'un elinde olup da Hancock'un istediği şey aynı zamanda ANE'nin de istediği ve almak için çok para ödeyeceği şey. Planımız takası gerçekleştirmek, Maksimov'u saf dışı bırakmak ve ardından ANE ile benzer bir takas gerçekleştirmektir."

"O zaman bir FUBAR," diye doğru bir tahminde bulundu Resnick. "Kesinlikle."

"Maksimov'un elinde olup da hem Hancock'un hem de ANE'nin bu kadar umutsuzca istediği şey nedir?" Resnick sordu.

Sam sessizce, "Bir kadın," dedi.

Resnick inledi. "Sik beni. Bir kadın mı? Siz Kelly'ler ve lanet olası kadınlar. ederim." Ve sonra Sam'in söylediği şey gerçekten kafasına dank etmiş gibi, şoka girdi. "Hancock bir kadın yüzünden mi kendini kaybetti?"

Resnick, Sam'in zihninde dönüp durduğunu bildiği tüm o lanet şeyleri sıralamak için zaman ayırırken uzun bir duraklama oldu.

"Tamam, Hancock'un bir kadın yüzünden kendini kaybetmesi ne kadar şok edici olsa da, ANE aynı kadından ne istiyor olabilir ki?"

"Honor Cambridge bir şey mu?" Sam sordu.

"Tabii ki. ANE'nin bir saldırıda öldürüldü. Bir yardım merkeziydi. Çoğunlukla Batılı gönüllüler, doktorlar ve hemşireler vardı."

"Hayatta kaldı."

Resnick, "Cehenneme kadar yolu var," diye mırıldandı.

"Hayatta kalan kimse yoktu."

"Yaşadı," dedi Sam sessizce. "Sadece yaşamakla kalmadı, bir hafta boyunca yakalanmaktan da kurtuldu. ANE'nin zayıf aptallar gibi görünmesine neden oldu. Çok fazla itibar kaybettiler ve o ezilen bir halk için umut ışığı oldu. ANE onu istiyor ve

Onu çok istiyorlar. ANE, Maksimov'u bir anlaşmada mahvetti. Hiç iyi bir fikir değildi. Hancock'un Maksimov'a ulaşmak için gizli olarak çalıştığı Bristow, Honor'un hayatta kaldığını öğrendi ve ANE'den önce ona ulaşması için Hancock'u gönderdi.

Bristow Maksimov'un organizasyonunda iyilik istiyordu. Bu yüzden Maksimov'a onur verecekti ve sonra Maksimov Honor'ı ANE'ye geri verecek ve başlangıçta onu kazıkladıklarından çok daha fazla para ödeyecek."

"Tamam," dedi Resnick düşünceli bir ifadeyle. "Bunların hepsi mantıklı. Hancock'un en başından beri ona teslim etmeyi planladığı kadın Maksimov'un elinde olduğu için Hancock'un kendini kaybettiği kısma kadar."

"Bakın, Hancock'un yardımcısı Conrad'ın bir gece önce söyledikleri dışında anda yaptığım her şeyi biliyorsunuz. takas gerçekleşecekti, Hancock her şeyi iptal etti. Takası sahneleme fikrini ortaya attı ama Maksimov'a pusu kurup onu oracıkta infaz etti. Maksimov'un bağlantıları umurunda bile değildi. Interpolü, CIA'i ve Tanrı bilir başka kimleri yönlendirebilirdi. Tek istediği Maksimov'un ortadan kaldırılması ve Maksimov'un Honor'a asla elini sürememesiydi."

"Belli ki işler planlandığı gibi gitmedi, yoksa beni aramazdın," dedi Resnick acımasızca.

"Hancock adamlarından birini kaybetti. Birkaçı yaralandı. Hancock'durumu belirsiz. Şu anda hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama ikincisi aradı ve yardımımızı istedi."

Honor'u Maksimov'un elinden almak istiyorlar ve bunun nasıl yapılacağı umurlarında değil. O sadist bir orospu çocuğu ve onunla geçirdiği her saat cehennem olacak."

"Kyle Phillips'in ekibini ve iki kişiyi daha göndereceğim. Bulabileceğiniz tüm insan gücüne ihtiyacınız olacak. Sanırım her müsait adam."

Sam buna bir yanıt vermeye tenezzül etmedi.

"Size koordinatları göndereceğim ve adamlarınızın en geç yarım saat içinde yola çıkmasını istiyorum. Ya Adam?"

"Öyle mi?"

"İki şey var. Burada körlemesine çalışıyoruz, bu yüzden Maksimov hakkında elinizdeki her bilgiye ihtiyacım var. Ne kadar gizli olduğu umurumda değil. Ona ihtiyacım var ve eğer onu kurtaracak ve Rus'u alaşağı edeceksek buna dün ihtiyacım var."

"Bitti. Diğer?"

"Honor Cambridge o saldırıda öldü. Onun yaşadığını sızdıramazsınız. Henüz değil. Hayatını kurtarmak için ona zamanında ulaşmayı ve onu evine, ailesine geri götürmeyi başarırsak, o zaman ortak bir özel kuvvetler operasyonu tarafından kurtarıldığı sessizce açıklanabilir."

Resnick homurdandı. "Sanki bu tür bir bilgi hiç sessiz sedasız olacakmış gibi. Tam bir medya sirki olacak."

BÖLÜM 35

Titan'ın sığındığı Bumfuck, Batı Virginia'daki kırsal, yıkık dökük kulübe kan ve ölüm kokuyordu. Resnick, kimsenin Titan'ı bulamamasına şaşmamalı diye şikayet etmişti. Maksimov'u böyle taşra bir yerde insanlarla buluşurken buldum.

Rio içeriye giden yolu açtı, çünkü Titan onu tanıyordu. Gerçi bu onu Titan ve Rio'nun son kez karşı karşıya geldiklerinde aşırı istekli bir tetik parmağından kurtarmamıştı.

Conrad Rio'yu kapıda karşıladı, gözlerinde acı vardı. "Mojo," boğuk bir sesle konuştu.

Rio bir an gözlerini kapadı. Mojo'yu sevmişti. Sessizdi ama Titan'ın saflarındaki pek çok kişi gibi eziyet çekiyordu. Ama Mojo iliklerine kadar sadıktı ve onun ölümü Rio'yu bunca zaman sonra hayal edebileceğinden çok daha fazla etkiledi.

O hayattan vazgeçmişti. Sonsuza dek gölgeler içinde, her zaman doğru ile yanlış arasındaki ince çizgide kayan bir hayat. Bazen yanlış doğrudu. Bazen de doğru berbattı. Ama şimdi, eskiden kendisini takip eden adamları şimdi Hancocku takip ederlerken görmek, unutmaya çalıştığı pek çok şeyi geri getirdi.

"Özür dilerim," dedi Rio, hissettiği kederin sesine sinmesine izin vererek. "O iyi bir adamdı." Conrad'ın ekip lideri üzerinde çalıştığı yere doğru baktı. "Hancock?"

Conrad, Maren'in çoktan Hancock'a bakmaya başladığı yere doğru yürüdü. Conrad ona ağrı kesici vermişti ama solunumunu çok fazla baskılayacak kadar değil çünkü vücudundaki hasarın boyutunu bilmenin bir yolu yoktu.

Akciğerler. Bir CNS depresanı, zayıflamış akciğerler ve çok sığ solunumlar için ölümcül olabilir.

Maren, Hancock'un üzerine eğildi ve Hancock ona donuk gözlerini çevirdi. Ve rahatlama.

"Maren. Tanrıya şükür. Sana ihtiyacım var." Kuru dudaklarını yaladı. "O ellerinde. Sana yaptığım gibi onu kurtaramadım. Kurtarmak zorundaydım," dedi.

Acı çekerek.

"Hancock," dedi sahte bir ciddiyetle, eli kalçasındaydı.

"Sana silahlarla oynama konusunda ne demiştin?"

Steele, karısı Hancock'a doğru hareket ettiği anda sessizce onun yanına süzüldü ve Hancock'un gülümsediğini gördü. Piç kurusu gerçekten de gülümsedi ama aynı hızla gülümsemesi kayboldu ve gözleri Steele'in nefesini kesecek kadar büyük bir acı ve kederle parladı. Ve Steele'den böyle bir tepki almak için çok şey gerekiyordu. Maren de bunu görmüştü çünkü yufka yürekli gözlerinin kenarları nemlenmişti. KGI'nın geri kalanı Hancock'la ilginç bir aşk/nefret ilişkisi yaşarken, Maren ondan hoşlanıyordu ve bu konuda hiç tereddüt etmiyordu. Onun sadakatini kazanmıştı ve sadakatini gösterdiğinde çok sert bir kadın oluyordu.

" ne kadar kötü?" Hancock sıkıca kenetlenmiş çenesinin arasından açıkça sordu. Çok acı çekiyor olmalıydı. Terleme Alnı parlıyordu ve solgundu, yüzüne derin çizgiler kazınmıştı. Birden çok daha yaşlı görünmeye başlamıştı, oysa daha önce zamansız bir görünümü vardı. Bu onun bukalemun gibi uyum sağlama yeteneğinin bir parçasıydı; yirmili yaşların ortasından kırklı yaşların ortasına ya da ikisinin arasında herhangi bir yerde görünebiliyordu. Şu anda bitkin ve ruhu hasta görünüyordu.

"Ayağa kalkmam lazım. Fazla zamanım yok." Hüzün bakışlarını doldurdu ve Steele'in devam eden şaşkınlığına rağmen, sertleşmiş adamın gözlerinde bir damla yaş parıldadı. "Çoktan geç kalmış olabilirim," dedi kısık sesle.

"Yaşayacaksın," dedi Maren hafifçe. "Conrad mükemmel bir Elindeki aletlerle bu işi başardı. Takdir edilmeli. Hayatınızı kurtardı."

"Ben sadece lanet olası işimi yaptım," diye tersledi Conrad, ekip liderini kurtarmasının müjdelenmesine sinirlenmişti. Sanki başka bir seçim yapmış gibi.

Steele'in başı Conrad'a doğru döndü, gözleri Hancock'unkiler kadar soğuk ve düzdü. "Karımla nasıl konuştuğuna dikkat et," diye tısladı.

Conrad'ın gözleri kasvetliydi. "Saygısızlık etmek istemedim, Dr. Steele. Ama o benim liderim. Onun için canımı veririm."

"çekil Conrad," diye tersledi Hancock. "Bu saçmalık için vaktimiz yok." Sonra Maren'e baktı, Steele daha iyi bilmeseydi sevgi dolu bir hareket olarak yorumlanabilecek bir şekilde elini yakalayarak parmaklarını sıktı.

"Benimle aynı seviyede ol, Maren. Ona ulaşmalıyım. Her saat . . . Onun elinde olduğu her lanet dakika ..." Sözlerini yarıda kesti ve gözlerini kapattı, ancak keder ve korkusu tüm odaya yayılmadan önce değil, KGI üyelerini şaşkınlık içinde izlemeye bırakmadan önce

Eskiden buz adam olan Steele'in minyon, sarışın, mavi gözlü bir kadın ve tıpkı annesine benzeyen değerli bir kız çocuğu tarafından alaşağı edilmesini izlemekten daha önemli bir şeye tanık .

Bakışlar şaşkınlıktan eğlenceye, inançsızlığa ve düpedüz "ne oluyor lan? "a kadar değişiyordu.

P.J. beklenebileceği gibi dehşete kapılmış görünmüyordu. Evet, bir kadının istismara uğradığı bilgisine tepki vermemesi zaman almıştı ama tepkisini gizlemekte daha ustalaşmıştı.

Sonra Hancock'un bakışları Resnick'in üzerine yerleşti ve adamın arkasında duran ekiplerin üzerinde kayıtsızca gezindi

Dudaklarından yanmamış bir sigara sarkıyordu. Bakışları tekrar Sam'e döndü, inceliyor, ölçüyor ve sessiz bir soru soruyordu.

"Ona güvenebiliriz," dedi Sam. "Elde edebileceğimiz tüm ateş gücüne ihtiyacımız var. Parkta bir yürüyüşe çıkmayacağız.

Maksimov'u indireceğiz, ama önce onu bulmalıyız.

Adam'ın geçmişte özellikle faydalı olduğunu kanıtladığı yer."

"Bilmen gerekirdi," dedi Resnick ekşi bir ses tonuyla. "Beni vurdun ve bilgisayarımı hackledin."

Hancock sahte bir pişmanlık gösterme zahmetine girmedii. Hepsi de işlerinin pek de arzu edilmeyen görevler olduğunu biliyordu.

Odadaki her bir kişi bir zamanlar iyilik adına kendi kişisel kurallarına karşı gelmeye zorlanmıştı.

Hancock, Resnick'in iğnelemesini duymazdan geldi ve bakışları yeniden Maren'inkileri buldu. "Cope yaralandı. Ona bakmanı istiyorum. Viper da öyle. Kendin söyledin. Ben ölmüyorum. Henüz ölmedim. Onlara iyi bak."

Sonra hiddetle Rio'ya ve Sam'i de dahil etti.

Hancock'un eski takım liderinin yanında duruyordu. Gerçi Sam KGI'yi yönetirken, Hancock'un Rio'ya bakması onu rahatsız etmemişti. Sam, Rio ve KGI'nın geri kalanı için neyse Rio da Hancock için oydu.

"Önceliğimiz Onur. Maksimov umurumda değil. Başka bir gün. Başka bir zaman. Her zaman başka bir zaman olacaktır. Ama başka bir Honor değil. Önce o gelmeli. Yemin et. Önceliğimiz o olmalı."

Rio diz çöktü ve Hancock'un yaralanmamış kolunu bir savaşçının diğerine yaptığı gibi .

"Sana söz kardeşim."

Rio ilk defa bir zamanlar

Kendisi ve eğittiği adam arasında güçlü bir bağ vardı. Ve Sam, Hancock'un nasıl hissettiğini biliyordu. Odadaki her erkek onun nasıl hissettiğini biliyordu. Hepsi de sevdikleri kadının her şeyden önce gelmesi gerektiğini bilecek durumdaydı. Görev. Daha büyük iyilik. Bazı durumlarda, bir kişinin iyiliği pek çok kişinin iyiliğinden daha ağır basıyordu.

Resnick, "Zaten yerini tespit etmeye çalışıyorum," diye araya girdi. "Her yerde olabilir, ama şu anki konumumuz ve saklandığı delikler göz alındığında lojistik üzerinde çalışıyorum. Sorun hiçbir zaman

Maksimov'un nerede olduğunu bilmekten ziyade, o piçi . Tam bir kaçış sanatçısı. Bir an orada, bir an sonra yok."

"Kibirliydim," diye acı içinde itiraf etti Hancock, Swanny'yi bulmak için başını kaldırdığında. Bir nevi kayınbiraderi. "Eden'a yaptığın gibi ona da bir izleme cihazı takmalıyım. Orada sadece

fazla zaman yoktu ve onu dışarı çıkarabileceğimden ve Honor'ın asla uyanmayacağından çok emindim."

"Ona neden ilaç verdin?" P.J. öfkeyle sordu.

Takım arkadaşları ona ihtiyatla baktı ve Cole'un ifadesi karısını yanına çekerken bile acımasızlaştı.

"Onu çaresiz bıraktınız ve en kötüsü için plan yapmadınız. Her zaman en kötüsünü planlıyorsun," dedi boğuk bir sesle.

Hancock gözlerini kapattı. "Başka seçeneğim yoktu. Ağ olmadan çalışıyordum. Yedek plan yok. Bu Maksimov'un teslim edilmesini istiyordu ve ben de bunu iyi göstermek zorundaydım yoksa onu kadar yaklaşılamazdık. Gerçi bunun bize bir faydası olmadı."

Sesi acı ve kendini kınama doluydu. "Bristow'un organizasyonunda gömülü köstebeğini buldum, ama Belli ki başka biri daha varmış. Bu ya da adamlarımdan biri kirli ya da kirliydi ve ben buna inanamıyorum."

Rio eski adamını azarlayarak, "Hiçbir şeyi varsayamayacağını biliyorsun," dedi açıkça.

"Onları sen de tanıyorsun Rio. Onlara bakıyorsun. Yüzlerine bakıyorsun ve Honor hakkında ne hissettiklerini görüyorsun. Sonra da bana içlerinden birinin onu-bizi-sattığını söylüyorsun."

"Ona ne kadar zarar verdi Maren?" Steele sordu, Gergin konuşmayı keserek. "Bu işin peşinde mi? Çünkü herhangi birimizin ölümüne neden olacağını düşünürsem onu kenara atmaktan çekinmem."

"Serbest yüzen kırık kaburga parçası," dedi hızlıca. "Yelek hayatını kurtardı ama bu kadar yakın mesafeden ve kullanılan mermi kalibresiyle, mermi yeleği delip geçmediği için şanslı. Conrad akciğerindeki baskıyı ve yeniden şişebilmesi için sıvı ve havayı boşalttı. Bunu söylemiyorum.

savaşı , ama yapacak. Yeter ki dinlensin ve gitme vaktine kadar hareket etmesin."

Hancock başıyla onayladı ve Sam'i şaşırttı. Solgunluğuna ve terine bakılırsa, Hancock söylediğinden çok daha fazla acı çekiyordu. Ama fiziksel acısı duygusal acısının yanında soluk kalıyordu.

Garrett ilk kez konuşarak, "O zaman şu orospu çocuğunun izini ve onu haklayalım," dedi.

Odadaki her bir kişi -GI, Titan ve Resnick'in ekipleri- hep bir ağızdan bu düşünceyi yineledi. Bir canavarın elinde masum bir kadın vardı ve bu, dünyanın en tehlikeli adamlarından birini alaşağı etmek için yeterli bir sebep olsa da, bu herhangi bir kadın değildi.

Hancock'un şimdiye kadar ilgi gösterdiği tek kadındı.
ve bu onu daha da önemli hale getirdi.

BÖLÜM 36

ONUR kafesinde duygusuz bir top gibi kıvrılmış yatıyordu. Maksimov'un hayal kırıklığını, artan öfkesini hissetti. Ve onu incitmek için defalarca yaptığı girişimlere dayanma yeteneği konusundaki şaşkınlığını. Ama hiçbir şey hissetmiyordu. Umurunda olmayan ve artık uğruna yaşayacak bir şeyi kalmamış birini incitmek zordu.

O aptal değildi. Kurtarma olmayacaktı. Ne zaman Maksimov onun oyunlarından bıkmıştı, ondan alabileceği tek şeyi almaya çalışacaktı. Para. ANE'den. Bunun yakında olacağını biliyordu, çünkü her geçen gün -ki bu günlerin sayısını unutmuştu- Maksimov daha da tedirginleşiyor ve Avı ona beklediği tatmini vermediği için hayal kırıklığına uğramıştı.

Bu sabah, kafesinin tavana asılı küçük, penceresiz odaya girdiğinde ondaki değişikliği hissetmişti. Ona bir şey verme zahmetine girmemişti. yemek ve su. Zaten yemek yiyemezdi. Hepsini kusardı. Ama su için ruhunu satabilirdi, ama sonra ruhunun olmadığını hatırladı.

Ölü insanların ruhları ya da başka bir şeyleri yoktu.

"Hayal kırıklığı yarattığını kanıtladın," dedi huysuz bir ses tonuyla. Neredeyse en sevdiği oyuncağından mahrum bırakılmış bir çocuk gibiydi. Ama o, istediğini elde edememeye alışık olmayan şımarık bir zorbadan başka bir şey değildi.

İnsanları kendi iradesine göre eğip bükebilecek ve manipüle kadar korkulmaya alışkındı ve Onurlu bir şekilde başarısız oldu.

"Bir süreliğine dışarı çıkacağım," dedi bir zamanlar onu korkutmuş olabilecek uğursuz bir gülümsemeyle. "ANE çok endişeli

Elleri senin üzerinde. Yakında bir seyahate çıkacaksınız. Gideceğiniz yeri bildiğinize inanıyorum. En azından dil engeliyle ilgili bir sorun ."

Tepki vermedi. Ona bu zevki tattırmadı. Üstelik bu onu ölüme bir adım daha yaklaştırıyordu, o yüzden bunu memnuniyetle karşıladı. Onun kendisini birkaç gün daha tutmasını, eğlenmeye ve daha da önemlisi aralarında geçtiğini düşündüğü irade savaşını kazanmaya kararlı olmasını bekliyordu.

Keşke bilseydi. Savaş yoktu. Savaşmak için bir nedeni yoktu. Artık tek istediği dinlenmektir. Ve bir sonraki hayatta huzur bulmayı umuyordu, her ne kadar inançları kötü bir şekilde sarsılmış olsa da ve artık onu neyin beklediğinden emin değildi

Ölüm. İyiliğin var olduğundan bu kadar emin olamayacak kadar çok kez kötülüğün kazandığına tanık olmuştu. Her şeye karşı zafer kazandığına. Ve iyi mücadele edenlerin son istirahatlerinde ödüllendirildiklerine.

Ayrılık atışıyla bile uğraşmadı. Onu acı içinde ağlatmaya çalışmadı. Belki de diğer tüm girişimlerinde olduğundan daha başarılı olamayacağını biliyordu.

Topuklarının üzerinde döndü ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı. Hava kilidinin tıslamasını duydu, odayı mühürlüyordu. Güçlendirilmiş duvarları olan geçilmez bir odaydı. Muhtemelen yeraltındaydı, ancak sadece rutubet kokusundan ve pencerelerin olmadığı gerçeğinden tahmin ediyordu, sadece her zaman açık kalan floresan ışığı. Karanlığın rahatlatıcı kucağında asla teselli bulamadı. Zaten kırılmış olanı kırmak için bir girişim daha.

Bakışlarını uzaktaki duvara sabitledi ve zihninde desenler oluşturmaya başladı, bir renk girdabı yarattı ve ailesinin anılarını geri çağırdı; bu, özellikle Maksimov ona eziyet ederken sürekli yaptığı bir ritüeldi.

Etrafına bir duvar örüyordu çünkü daha kötüsü ve sadece bunu memnuniyetle karşıladığı, istediği için

Ölüm onu nihayet yakaladığında rahatlamış olması, çığlık atarak, yalvararak, hıçkırarak dışarı çıkacağı anlamına .

Artık gururu kalmamış olabilirdi ama bunun gururla bir ilgisi yoktu. Bu, onların bu nihai gurura sahip olmalarına izin vermemekle ilgiliydi.

İşkencesini görmenin ve zevk almanın zaferi. O kadar giderdi sessiz ve huzurlu bir şekilde ölüme gitti.

Bu onun kendine verdiği sözdü. Ve ailesine.

- - -

"Sorun şu ki, eminim biliyorsundur Hancock, Maksimov'un holdinglerinden birine erişim sağlamak sorun. Burnunuzun dibindeyken kolayca gözden kaçabilecek gizli köşeleri olan kurnaz, paranoyak bir piç." diyor Resnick.

Hancock başını salladı, istediğinden daha yavaş hareket ediyordu. Hâlâ nefes almakta zorlanıyordu ama tüm dikkatini Honor'ı bulmaya vermişti ve bu üçüncü arayışlarıydı. Zamanları tükeniyordu ve umutsuzluktan boğulmak üzereydi.

"Kuzey kanadında hareketlilik var."

gelen P.J.'in sesinde alışılmadık bir heyecan vardı. O, Cole, Skylar ve Resnick'in keskin nişancılarından ikisi holdingin etrafını sarmış, diğerleri ise olası her giriş noktasında pozisyon olarak dağılmışlardı.

İki beton duvara yerleştirilen patlayıcılar bir delik açarak onlara ek giriş noktaları sağlamıştı. Artık bekledikleri tek şey harekete geçme zamanıydı.

"Güney de öyle," dedi Colekontrol ederken. "Muhafızlara benziyor."

Kendini hayal kırıklığına uğratmamak için elinden geleni yapmasına rağmen umut Hancock'un içinde kıvrıldı. Yine. Ama keşif yaptıkları diğer yerler terk edilmişti. Bu, yaşam belirtisi gösteren ilk yerd.

Hancock, "Isı izlerinin sayımına ihtiyacımız var," diye girdi.

Evet, düşmüştü ama bayılmamıştı.

Bu işte arka planda kalmak. Bu onun göreviydi. Onun . Ne pahasına olursa olsun Honor'ı geri alacaktı.

"Burada üç tane var," diye bildirdi
P.J.. "Burada iki tane var," dedi
Cole.

"Avluda bir hareketlilik var," dedi Edge sessizce. "Bana taşınmaya hazırlanıyorlarmış gibi geliyor."

Hancock'un kalbi de nefes alış veriş gibi hızlandı ve akciğeri çok hızlı genişleyip göğsüne bir ağrı saplandığında bunun bedelini ödedi. Ama bunu görmezden geldi çünkü eğer bir hareket varsa, bu Honor'ın muhtemelen burada olduğu anlamına geliyordu ve Maksimov onu ANE'ye teslim etmeye hazırlanıyordu. Çok geç kalmamıştı.

Keder içini kemiriyordu. Onu ANEnin pençelerinden kurtarmak için çok geç değildi ama Maksimov'un ona yaptıklarından kurtarmak için günler çok geçti.

Kapat şunu. Steele ona kapatmasını söylemişti ve adam tam da bunu yapmak zorunda kaldığı için deneyimliydi. Neredeyse Maren'i ve onunla birlikte demirden kontrolünü de kaybediyordu. Hancock Honor'a hiçbir şey yapmadı. onu kaybederek iyi oldu. Kederden çılgına dönmüş kadının işine yaramazdı. Onu ve diğerlerini öldürtebilirdi.

"Pozisyonunuzu koruyun," diye emretti Sam. "Ön kapıdan araç geliyor. Ben emri verir vermez hemen içeri giriyoruz. Hızlı olmalıyız. Ne kadar temiz olduğu umurumda değil. Sadece Honor'ın çapraz ateş altında kalmadığından emin olun."

Herkesin emirleri vardı, bu yüzden telsiz sessizliği başladı. Keskin nişancılar, Honor'ın önlerinde olmadığından emin olur olmaz hedeflerini vuracaklardı.

Skylar sessizce, "Tamamen hareketsiz ve havada asılı kalmış gibi görünen bir ısı izi var," dedi.

Hancock, bunun Honor olduğundan emin olmadıkça telsiz sessizliğini bozmayacağını biliyordu.

"Daha iyi bir görüş açısı elde etmem için bana bir dakika verin," dedi. Sonra küfretti ve Hancock'un kanı dondu.

"Evin altında. Ve imza silik. Ben Bodrum katında güvenli bir odaya bahis. Güçlendirilmiş duvarlar. Tam da bir mahkumun tutulacağı türden bir yer."

Skylar'ın söylediğine göre ısı kaynağı Hancock'u panikleten şey tamamen hareketsizdi. Ve baygındı.

Ama hayır. Isı hayat demektir. Ve eğer Skylar haklıysa ve burası güçlendirilmiş duvarları olan bir alt odaysa, bu sinyalin zayıflığını açıklardı. Ama durgunluğu değil.

Ama o hayattaydı ve odaklanabileceği tek şey de buydu, yoksa aklını kaybedecekti.

"Bana siper verin," dedi Hancock sessizce. "Alt zemin benim."

Rio yemin etti. "Destek olmadan olmaz. Benimle tartışma bile."

Hancock belli belirsiz gülümsedi. "Artık bana liderlik etmiyorsun, Rio." "Bu hâlâ benim olmadığın anlamına gelmez," Rio

vahşi bir tonda söyledi.

Conrad, Rio'nun tarafını tutarak, "Diğerleri bir yol açarken Rio ve ben senin altını alacağız," dedi.

"Araç durduruldu. Üç adam var. Başka kimse yok. Hepsi içeride. Hemen harekete geçmeliyiz," dedi Nathan.

"Git," diye bağırdı Sam.

Ve kıyamet .

Silah sesleri patladı. Patlamalar yeryüzünü sarstı, neredeyse Hancock dizlerinin üzerine çöktü ama Rio ve Conrad evin içine doğru koşarken onu desteklemek için oradaydılar, Ana katın altında bir yol arıyorum.

Resnick'in ekipleri odalara dalıp önlerine çıkan her hedefi yok ediyordu. Hancock'un tek odaklandığı şey aşağı inmenin yolunu bulmaktı. Rio ve Conrad onu kuşattı ama o yavaşlamadı ya da onların siper almasını beklemedi. Bir elinde saldırı tüfeği vardı.

ve omzuna bir kurşun yediği taraftaki elinde tabanca vardı.

Alt katta yaptıkları ilk taramada hiçbir şey bulamadılar ve Hancock acımasızca küfretti. Ne yapıyorlardı Bakıyor musun?

Rio sessizce, "Sakin ol ve odaklan," dedi. Sonra telsize, "Sky, bize alt kattaki ısı izinin konumunu verebilir misin? Bir bok bulamıyoruz. Gözlerine ihtiyacımız var."

"Merkez. Tam ortasına," diye sakin bir yanıt verdi Skylar. "Tam üzerinde duruyorsun. İşte orada."

Hancock, Conrad ve Rio gibi dizlerinin üzerine çöktü ve bir giriş izi bulmak için zemini yokladılar. Sonra Hancock'un bakışları yükseldi ve duvarları taradı. Elbette bir anahtar. Belirgin bir kapı yoktu ve zemin kesintisizdi.

Conrad'a, "Anahtarları getir," diye bağırdı. "Hepsini dene. Odanın sağ tarafında yarım düzine sıra var. Bunlardan birinin alt zemini açması gerekiyor."

Conrad acele etti ve düğmeleri teker teker çevirmeye başladı. Sonuncusunda Rio neredeyse tökezleyip yere düğüyordu ki bir bölüm yavaşça kayarak açıldı ve bir dizi merdiven ortaya çıktı.

Hancock hiç vakit kaybetmedi. Işık yukarı doğru , küçük oda parlak ışıkla dolmuştu. Hışımla merdivenlerden indi, en kötüsüne hazırdı ama bu bile onu keşfettiği şeye hazırlayamazdı.

Tavandan sarkan inanılmaz küçüklükteki kafesi ve Honor'ın sımsıkı bir top gibi kıvrılmış, hapishaneye zar zor sığan bedenini görünce dizleri kilitlendi ve midesi bulandı.

Kafes alçalmaya başladı ve Rio'nun kafesi yavaşça indiren bir düğmeyi çevirdiğini görünce şaşkınlıkla baktı. tavandan iner.

Hancock ileri atıldı, kalbi boğazına düğümlenmişti ve kadına iyice baktığında neredeyse göğsünden fırlayacaktı.

Bilekleri ve ayak bilekleri çığ ve kanlıydı, derisi çok sıkı kelepçeler yüzünden yırtılmıştı. Neden? Kafesten kaçmasının hiçbir yolu yoktu. Ama Maksimov acı ve ıstırap çektirmekten hoşlanıyordu.

Aman Tanrım.

Yaralı bir hayvan gibi ses çıkardı ve sesin kendisinden geldiğini bile fark etmedi.

Honor darmadağındı. Saçları karmakarışık, yüzü morarmış ve kanlıydı. Daha kötüsü, kafesin asılı olduğu yerin altındaki zeminde lanet olası bir şok sondası vardı. Ve Maksimov'un onu defalarca şokladığı belli olan yanık izleri vücudunu kaplamıştı.

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı ve bastırılmış bir öfkeyle kükredi, tüm vücudu titriyordu. Sanki sadece kendi iradesiyle parmaklıkları kırıp onu kurtarabilecekmiş gibi parmaklıkları kavradı.

O durdurulamazdı. Rio ve Conrad hemen Hancock'u sakinleştirmeye çalışmak boşunaydı ve bunun yerine kafesi açmanın bir yolunu aradılar. Sonunda yolu bulduklarında, Hancock onu serbest bırakmaya çalışırken ellerini kana bulamış ve etinin büyük bir bölümünün derisini yüzmüştü.

Hancock kapıyı açtı ama sonra durdu, hayal kırıklığı kaynama noktasına gelmişti.

"Anahtar," diye homurdandı. "Onu bu lanet kelepçelerden anahtar nerede?"

Conrad hiçbir şey söylemedi. Sadece ileri doğru itti, teçhizatından bir maymuncuk seti çıkardı ve Honor'ı bağlarından kurtarmak için işe koyuldu.

Honor'ı bulup kurtarmaya o kadar dalmıştı ki, Hancock şimdiye kadar gözlerinin açık olduğunu fark etmemişti bile. Tamamen cansız gözlere bakarak donup kaldı. Kıvılcım yoktu.

Ölüm kadar donuk. Kesinlikle hiçbir tepki vermedi, orada olduklarını bildiğine hiçbir kanıt yoktu.

Dokunursa kızın paramparça olabileceğinden korkarak, çekinerek yanağını okşadı.

"Onur mu?"

Sesi boğuktu, endişeyle karışık ve kontrol edemediği gözyaşlarıyla boğulmuştu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken Conrad yüzünü kızın saçlarına doğru eğdi. ayak bileğini tutan son kelepçeyi çözüyor.

Gözyaşları saçlarına karışırken tüm vücudu sarsıldı. Conrad alçak bir sesle, "O özgür," dedi. "Bırak onu ben taşıyayım.

Onu, Hancock. Yeterince güçlü olmadığını biliyorsun. Ve eğer

Uyandığında seni böyle görürse ödünü koparırsın."

Hancock isteksizce kabul etti ama Conrad'ın belirttiği nedenlerden dolayı değil. Hancock, Honor'ın bilinci yerine gelir ve Hancock'u görürse, ona bir kadın gibi bakacağını biliyordu.

O bir hain. Başarısız gibi. Ona verdiği sözleri defalarca tutmayan bir adam gibi.

"Sadece uçağa gidene kadar," dedi Hancock şiddetle. "Sonra ona ağır kesici ve sakinleştirici verilmesini istiyorum. Bu şekilde uyanmasını istemiyorum. Burada değil. Uçakta değil. Kendini bildiği bir yerde uyanmasını istiyorum. güvenli."

Hancock'un çektiği eziyeti anlayan Conrad, "Ben hallederim," dedi. "Ve Hancock, hepimiz onu hayal kırıklığına uğrattık. Sadece sen değil."

"Ona ihanet ettim," dedi Hancock vahşice. "Onu Maksimov'a vermeyeceğime söz veren bendim. Bir yolunu bul. ilaç veren ve ne yaptığımızı söylemeyen bendim. Maksimov'un elleriyle uyandığında ihanet ettiğini düşündüğü kişi bendim. Bu benim suçum. Sadece benim. Ve lanet hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorunda kalacak olan da benim."

37. BÖLÜM

"Az önce altın vuruş yaptım," dedi Donovan neşeyle yumruğunu sıkarak Maksimov'un şifrelenmiş bilgisayar dosyalarını hararetle hacklediği yerden geriye yaslanırken pompaladı.

Uçak bir saat önce havalanmıştı ve Honor küçük yatak odasında yatıştırılmış bir halde yatarken diğerleri Oturma alanında sandalyelere, kanepeye ve hatta yere yayılmışlardı.

Resnick'in ekiplerinden biri Honor'ın ailesini yakından izleyebilmek için diğer jeti almıştı. Sam, Sean'a yerleşkeyi kilitlemesi ve hiçbir koşulda kimsenin güvenli bölgeye girip çıkmaması için haber göndermişti.

Nathan ve Joe'ekibinin ailenin güvenliğini sağlamak için yerleşkede kalmasına, diğer tüm uygun KGI üyelerinin Titan'la birlikte Maksimov'un peşine düşmesine karar verilmişti.

"Dökül," diye homurdandı Hancock.

Oturmayan tek kişi oydu ve dinlenmeye en çok ihtiyacı olan da oydu, ama yine de küçük salonda volta atmaya devam etti.

Bakışları sık sık Honor'ın uyuduğu yatak odasının, uyanıp paniklemesi ihtimaline karşı aralık bırakılmış kapısına gidiyordu.

"Başka biri olsaydı, bir tuzaktan şüphelenirdim," dedi Donovan. "Ama Maksimov gerçekten de yenilmez ve durdurulamaz olduğuna inanan kibirli bir piç. Koordinatlar bende,

ANE ile takas yapacağı yer ve zaman çoktan belirlenmiş. Bu yüzden burada değildi. ANE ile pazarlık yapıyor ve 'bulduğu' şeyi sonuna kadar kullanıyor. Onur'u kendisine ve ANE'ye getirmeleri için adamlarını gönderdi. Elimizde bir

Burada rüya senaryosu var. İkisini de aynı anda dışarı çıkarabiliriz. aynı zamanda. Böyle bir fırsatı bir daha asla yakalayamayacağız, bu yüzden içeri girmeli ve işi bitirmeliyiz."

Sam kaşlarını çattı. "Bu tür bir operasyon için yeterli insan gücümüz yok. İyiyiz ama sayıca çok azız ve Honor'ın ailesini koruyan ekip ve yerleşkeyi kilitleyen Nathan ve Joe'nun ekibi olmadan

Hem Maksimov'u hem de ANE'yi saf dışı bırakma şansımız yok." "İşte burada yanılıyorsunuz," dedi Resnick şiddetle.

"Ben

Bu konuda elimden geleni yapacağım. dört SEAL timi var. İki kara operasyon timim var ve üç özel kuvvet birimini ve en iyinin en iyisini, ordu korucularını ve birkaç hava indirme getiriyorum. Onlara neyin çarptığını anlamayacaklar. Sam Amca bir taşla iki kuş vurmaktan başka bir şey istemez ve bize ne sikim verirlerse verecekler.

hepsini indirmemiz gerekiyor. Bu görev için mi? Bana krallığın anahtarlarını verecekler. Ve bu bir gerçek."

"Yeme ihtiyacınız olacak," dedi P.J. düşünceli bir ifadeyle.

"Onur kanıtı olmadan, asla onları haklayacak kadar yaklaşamayız."

"Hayır!" Cole öfkeyle patladı, onun bununla nereye varmak istediğini çok iyi biliyordu. Hancock Cole'un gözlerindeki acıyı görebiliyordu ve KGI'nın en son yem kullandığı zamanı -P.J.- ve korkunç sonuçlarını hatırladığını biliyordu. O olmuştu Tecavüze uğramış ve vahşileştirilmiş KGI'nın her bir üyesi hala suçluluklarının ağırlığını taşıyordu, ama hiç kimse Cole'dan daha fazla değil.

"Bu bir seçenek değil," dedi Cole , öfkeli bir ses tonuyla. "Seni bir daha riske atmayacağım, P.J. Sana izin vermemi bekleyemezsin. Bundan sonra olmaz."

Sözlerini yarıda kesti, kelimeler sesinde boğuluyor ve ölüyordu, ama gözlerinde yaşlar sert bir şekilde parlıyordu.

Skylar yatıştırıcı bir sesle, "Elbette yapamaz," dedi, elini Cole'un koluna koyarak rahatlatıcı bir hareketle sıktı.

"P.J., Honor'a hiç benzemiyor. Asla işe yaramaz."

Rahatlama Cole'un dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu ve P.J. yan tarafına yaslandı, yüzünü saçlarına gömdü ve o da

Kocasının ne kadar üzgün olduğunu bildiğinin bir kanıtı.

P.J. başkalarının önünde zayıf ya da korunmaya veya teselliye muhtaç görünmeye izin verecek bir kadın değildi. O bir

lanet olası vahşi savaşçı. Onur da en az onun kadar vahşiydi, sadece farklı bir şekilde.

Skylar sakince, "Mantıklı seçim ben olurdum," dedi.

Tüm kabin, aşağıdakiler arasında değişen bir koro ile patladı çığnemeye bile hayır! Edge ayağa kalktı, büyük adam Zaten dar olan kabinin tüm alanını kaplıyor gibi görünüyordu, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Bunu yapmayacaksın Sky."

Skylar gerçek adını kullanarak nazikçe, "Sen benim ekip liderim değilsin, Zane," dedi.

İkisi aynı odada kalıyordu ve yakın arkadaşlardı. En iyi arkadaşlardı. İlişkilerinde romantik bir şey yoktu. Daha çok yakın kardeşler gibiydiler. Ama bu Edge'in onu şiddetle korumadığı anlamına gelmiyordu.

Nathan sert bir sesle, önce göğsünü sonra da Joe'yu göstererek, "Hayır, ama biz öyleyiz," dedi. "Ve seni lanet bir yem olarak riske atmayacağız. Bir daha asla birini P.J.'in zorlandığı pozisyona . En büyük bedeli ödedi ve neredeyse onu kaybediyorduk. Seni kaybetmeyeceğiz. Ve bu bir emirdir."

Skylar hepsine bıkkın bir bakış gönderdi. O ve P.J. hızlı kız kardeşlik bakışları ve zihinsel bir göz devirme eşdeğerini değiş tokuş etti. Onlar KGI teşkilatındaki erkek meslektaşlarıyla eşit derecede eğitilmiş, ölümcül silahlardı ama her şeyden önce KGI kadınlarını el üstünde tutar ve korurdu. Hem de hepsini. Eşleri, kız kardeşleri, anneleri. Ve hatta takım arkadaşlarını.

"Yem olarak kullanmak için bir erkeğe ihtiyacımız olsaydı, içinizden biri gönüllü olmakta tereddüt eder miydi?" Skylar meydan okudu. "Nathan'ın Maren ve Caldwell'i götürceği uçağın pilotunun yerini aldığını çok net hatırlıyorum. Kimse bu konuda bir şey söylemedi. onu riske atmak."

KGI'nın adamları tedirgin bakışlar attılar çünkü iyice yemişlerdi. Skylar'ı riske atmamakta ısrar ederlerse yanlış bir mesaj vermiş olurlardı. Skylar'ın eşit olmadığı mesajını. mümkün olan her şekilde. Kendine bakabileceği ve işini yapabileceği konusunda ona güvenmiyorlardı.

Skylar ağır bir alaycılıkla, "Yukarıdan fermanını vermeden önce beni bir dinle," dedi.

"Honor küçük. Neredeyse aynı boydayız. Benden daha zayıf, ama cehennemden geçmiş, bu da beklenen bir şey. Ama ikimiz de sarışınız ve detaylı bir bakış atmaları için yakından ve kişisel olarak bakmam gerekmiyor. Sadece Honor'un kim olduğunu düşündüklerini görmeleri gerekiyor.

Şükran Günü hindisi ANE'ye teslim edilmek üzere.

"Beni çürütüyoruz. Gerçek anlamda değil," diye ekledi aceleyle, uçaktaki her bir ifade öfkeye dönüştüğünde.

"Makyaj yararlı bir araçtır. Beni onu bulduğumuzda olduğu gibi gösteririz. Ben de bilinçsizmişim gibi davranacağım, uyuşturulmuş kadınları tercih ettikleri için bunu bekleyeceklerdir," diye ekledi tiksintiyle.

"Mesele şu ki, benim Honor olmam bizi içeri sokacak. Gerisi bize, Resnick'in ekiplerine ve Sam Amca'nın göndermeye karar verdiği başka kim varsa ona kalmış. Bunun çok iyi bir plan olduğunu biliyorsun.

On üçüncü yüzyıldaki erkeksi egolarınızı iki saniyeliğine bir kenara bıraksaydınız, amacımıza ulaşmamızın tek yolunun bu olduğunu anlardınız."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Garrett.

Edge başlangıçta olduğundan daha mutlu görünmüyordu ama dudaklarını birbirine bastırdı, belli ki

başlatmak istediği itiraz seline ses vermeyi reddetti.

"O haklı," dedi Sam sessizce. "Lanet , hoşuma gitmek zorunda değil, hoşuma gitmiyor. Nefret ediyorum ama o haklı. Ama onun her zaman örtülü olmasını istiyorum."

P.J. uzandı ve Skylar'ın elini sıktı. "Teşekkür ederim. Bunu yapmanı istememiştim. Sana tuzak kurmuyordum.

yem olmak için. Bunu yapardım, saçımı boyardım, her neyse. Ama . . ."

Utanmış ve savunmasız görünüyordu, Cole'un elini ensesine koyup rahatlatmak ve desteklemek için hafifçe sıkmasına yetecek kadar.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim," diye itiraf etti P.J.. "Çıldırılmamak için kendime güvenebilir miydim bilmiyorum ve bu beni utandırıyor, özellikle de senin Bunu ben değil de o yapıyor. Bu beni lanet bir korkak yapıyor," ekledi , genellikle okunamayan gözlerinde duygu ışıltıları .

Hancock bu cesur kadından bıkmıştı. Tanıdığı en sert kadınlardan biriyle kendi kendine kaşlarını çatıyordu. Cole'un hemen kükreyip P.J.'i arkasından manevra yapmaya çalışmasına aldırmadan ona doğru yürüdü.

Hancock P.J.'nin önünde durdu ve onunla göz hizasında olacak şekilde diz çöktü.

"Sakin kendine korkak deme," dedi öfkeli ses tonunun her zerresinin duyulmasına izin vererek. "Sende bir savaşçının kalbi var ve sen en cesurlardan birisin. insanlar - doğru, insanlar, kadınlar değil - şimdiye kadar tanıdığım. Ekip üyelerinizin her birini bir kavgada alt edebileceğinizden hiç şüphem yok ve onlar da bunu biliyor. Hepimiz biliyoruz.

Yaptığın şey, yaşadığın şey şimdiye kadar tanık olduğum en özverili hareketti. Honor'a kadar..."

Sesi kederle dolunca sözlerini yarıda kesti.

Cole, Hancock'un P.J.'yi hararetle savunması karşısında afallamış görünüyordu. Hancock'la birbirlerine anlayışlı bir bakış atarken gözlerinde saygı parıldıyordu. KGI'nın geri kalanı da daha az şaşkın görünmüyordu. Rio hariç, o da daha azını beklemiyormuş görünüyordu.

Hancock kendini topladı çünkü henüz bitirmemişti. Aniden ayağa kalktı ve Skylar'ın oturduğu yere gitti ve P.J.'ye yaptığı gibi diz çöküp onun iki elini de avuçlarının içine aldı,

Dokunuşunun nazik olduğundan ve kemiklerine işleyen öfke yüzünden morartmadığından emin olmak için.

"Teşekkür ," dedi alçak bir sesle. "Tanımadığınız bir kadın ve geçmişte hepinizin başına büyük dertler açmış onursuz bir adam için kendinizi riske attığınız için. I

Koşulsuz olarak sunduğunuz bu yardımı hak etmiyorsunuz ama size en içten şükranlarımı sunuyorum ve bunu bilin."

Durdu ve bakışlarıyla onu mızrakladı, doğrudan ona baktığından, onu gördüğünden emin olana kadar baktı. Onun kalbini.

"Eğer yardıma ihtiyacınız olursa. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, benimle irtibata geçmen yeterli. Ben gelirim. Ne olursa olsun. Hepinize olan borcumu asla ödeyemem ama sadece deneyebilirim."

Skylar öne doğru eğilip kollarını ona dolayarak onu şaşırttı, daha fazla acı çekmemesini sağlamak için ona dikkatlice sarıldı. Adam kaskatı kesildi, tamamen hazırlıksız yakalanmıştı ve ne yapması gerektiğinden hiç emin değildi.

Kimse ona sarılmadı. Honor hariç. Ve kız kardeşi.

"Her şey yoluna girecek, Hancock," diye fısıldadı Skylar kulağına yakın bir yerden. "Her şey kaybolmuş değil. Vazgeçtin ve bunu yapamazsın. O uğruna savaşılmaya değer mi? Eğer öyleyse, o zaman savaş. Beni duyuyor musun? Sen savaş, Guy Hancock."

Ona tekrar sarıldı ve çenesini başının üzerine koydu. "Sen çok özel bir kadınsın Skylar," dedi yorgunlukla. sesine sızıyordu.

"Honor'a git, Hancock," dedi Donovan sessizce. "Aklın şu anda oyunda değil. Kendine onun iyi olduğuna dair güvence vermelisin. Sizi haberdar edeceğiz. Seni yedek bırakmıyoruz, gerçi Tanrı biliyor ki bunu yapacak durumda değilsin. Hastane yatağında yatmaktan başka her şey olabilir ama söz konusu olan Havva ya da eşlerimizden biri olsaydı, ölümün kıyısında bile olsak geri adım atmazdık. Size söz veriyorum, her şeyi öğreneceksiniz."

"İhtiyacı olan en son şey uyandığında beni görmesi." Hancock kasvetli bir sesle. "Ona zaten verdiğim zarardan daha fazlasını vermeyeceğim."

"O dışarıda," dedi Conrad. "O gelmeyecek yakın bir zamanda. Kendine işkence etmeyi bırak. de bunun senin hatan olmadığını biliyoruz."

Hancock, sesindeki acıdan diğerlerinin irkilmesine neden olan vahşi bir tonda, "Lanet olsun ki değildi," dedi.

Conrad hatalıydı ve Hancock bunu biliyordu. Bu onun hatasıydı. Ona ihanet etmiş ve onu hayal kırıklığına uğratmıştı ve bu affedilemezdi. Ama Conrad'ın, Honor'a güvenli bir yere gidene kadar uyanmaması için sakinleştirici verdiğine ve onu görmeye ihtiyaçı olduğuna dair sözüne inandı. Ona dokunmak için bile

Gerçi ikisini de hak etmiyordu. Ama Maksimov'un onu ne kadar incittiğini bilmesi gerekiyordu.

Başıyla onayladı ve sonra sessizce Honor'un yatakta büzülmüş olduğu küçük yatak odasına girdi. Bilinci yerinde olmasa bile, koruyucu bir topun içindeydi, kendi içine kıvrılmıştı, o kadar savunmasız görünüyordu ki, duyduğu keder göğsünde somut bir ağrıya dönüştü.

Onu seviyordu. Ona tapıyordu. Hiç sevmemişti Hiç sahip olamadığı koruyucu ailesi Eddie ve Caroline Sinclair dışında herkes. Kardeşleri Raid ve Ryker'ı ve biricik kız kardeşini de yüzüstü bırakmıştı. Bu Kendisi için en önemli insanları sonsuza dek incitmiş gibi görünüyordu. Tüm yaptıklarından sonra Koca Eddie Sinclair'in yüzüne bir daha nasıl bakabilirdi? Önceden, yaptıklarının gerekli bir kötölük olduğunu biliyordu.

Ama Honor tamamen hazırlıksız olduğu bir şeydi. Özenle kurduğu bariyerleri aşmış ve bir şekilde onun yaşayan, nefes alan bir parçası haline gelmişti. Onun diğer yarısı. şimdi Kelly'leri kadınlarını, eşlerini mutlak korumaya iten şeyin ne olduğunu anlıyordu. Çünkü bunu kendisi de hissediyordu. Ama Kelly'ler kadınlarına Hancock'un Honor'a yaptığını yapmamışlardı, onun en başta pişmanlık ya da vicdan azabı duymadan yapmayı planladığı şeyi.

şimdi, bunlar hayatının geri şiddetle hissedeceği iki .

Yatağın zerine kaydı, santim santim ona yaklaştı, böylece onu koklayabilecek, sıcaklığını hissedebilecek, ona dokunabilecekti. Sonunda onu kollarına almadan önce sonsuzluk gibi geldi ve sonra nihayet rahatlamasına izin verdi.

Yüzünü onun keçeleşmiş saçlarına gömdü, kir ve kan kokusunu umursamadan. Ve sonra ağladı. Kendisine verilen her şey için ve duygusuzca bir kenara attığı ve ihanet ettiği şeyler için ağladı. Artık onun için sonsuza dek kayıp olan şey için.

Honor onu değiştirmişti. Onu temel bir düzeyde değiştirmişti ve şimdi ondan nefret etse de, ileride onun sahip olacağı türden bir hayat yaşayacaktı onu istedi. Onun düşündüğü gibi bir adam olmak istiyordu. Ruhunda her zaman var olan karanlığın ötesini görebilen tek kişi. Titan'la işi bitmişti.

Daha iyisi için savaşmaktan bıkmıştı. Aynada kendisine bile bakmayan bir adam olmayı bırakmıştı çünkü artık kendisine bakan adamı tanımıyordu.

Ona kendini, onun en iyi parçasını hediye etmişti ve o da bunu bir kenara atmıştı. Hepsi daha büyük bir iyilik içindi.

BÖLÜM 38

HANCOCK kesildi ve Honor'ın kendisine doğru kıpırdadığını hissedince anında kendine geldi. Lanet olsun! Kendinden geçmişti,

Uykuya ve iyileşmeye ihtiyacı vardı ama bu kadar uzun kalmayı düşünmemişti. Ve ailesine dönene kadar bilincinin yerine gelmemesi gerekiyordu. Kendine gelmemesi için ona hızlıca enjekte edebileceği başka bir şırıngası bile yoktu.

Sadece huzursuz olduğunu ve vücudundaki uyuşturucuya bir kez daha yenik düşeceğini umarak endişeyle ona baktı. Ama o kadar şanslı değildi.

Göz kapakları ağır ağır oynadı ve sonra onu gördü. Gerildi, onun kınamasını, nefretini bekledi, hak ettiği her şey için hazırlandı. Ama kadın donuk, cansız gözlerle ona baktı ve hiçbir tepki vermedi. Hiçbir tepki vermedi. Korku omurgasına sıçradı çünkü kadın orada değildi.

"Bilmeliydim," dedi monoton bir sesle. "Beni ANE'ye Maksimov'un değil senin getireceğini. İronik, değil mi? Beni ANE'den 'kurtaran' ve onlara iade eden sensin. Tam bir döngü."

Başka bir şey söylemeden döndü, çırpındı, dönerken hareketinin neden olduğu acıyla soluk soluğa kaldı ondan uzaklaştı ve bir kez daha koruyucu bir topun içine kıvrıldı, onu dışarıda bıraktı, kendi içine ve artık acı çekemeyeceği bir yere çekildi.

İşkencesi, acımasız pençeleriyle onu parçalıyordu. Her kelimeyi lekelenmiş ruhunda hissediyordu. Ona sarılmak için yanıp tutuşuyordu. Onu rahatlatmak için. Kalbindeki her şeyi ona söylemek için. Ama ona inanmayacaktı. Ona asla inanmazdı. Tıpkı

Kaybettiği çok değerli diğer her şey gibi onun güvenini de kaybetmişti.

Neredeyse elini onun omzuna koyacaktı ki geri çekildi. Çünkü ona daha fazla acı çektirmek istemiyordu ve yaralarının boyutunu henüz tespit edememişti.

"O piç sana ne yaptı?" diye sordu, patlamak üzere olan öfke kükremesini zar zor zapt edebiliyordu.

Küçük omuzlarından biri omuz silkerek kalktı. "Fark eder mi?" "Evet, çok önemli! Ne yaptı, Honor?"

Kadın kaskatı kesildi ve adam onun sıkıca kıvrılmış bedeninden yayılan acıyı hissedebiliyordu ve bu, adamın bir bebek gibi ağlamak istemesine neden oldu.

"Bilmelisin, Hancock," dedi, sesi yorgun, sanki bariyerleri kayıyormuş gibi, sanki kalkanları inşa ettiği ve hayatta kalmak için yarattığı alternatif gerçeklik yavaş yavaş parçalanıyordu. "Bana ne söyledin? Maksimov yapardı. Tıpkı senin bana ANE'nin ne yapacağını söylediğin gibi.

Tüm kanlı detayları mı istiyorsun? Acı çektiğimi bilmek seni mutlu edecek mi? Yapacağını söylediğin her şeyi yapmamış olması seni endişelendiriyor mu?"

Nefes alamıyordu. Kalbi göğsünde bir ton ağırlığındaydı. Hiç bilmediği bir korku onu felç etti ve konuşamadı. Düşünemiyordu. Ona Maksimov ve ANE'nin yapacaklarını şeyleri atlatamıyordu. Ona olmasına izin vermeyeceğine yemin ettiği şeyler çünkü görevin fişini çekiyordu. Ve bunların hepsinin bir yalan olduğunu düşündü.

"O ne yaptı?" Hancock boğuk bir sesle sordu, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı ve o kadar çok duygu vardı ki bu onu ezmiş, tüketmiş ve en basit işlemleri bile yapamaz hale getirmişti.

"Daha önce yapılanlardan daha kötü bir şey değil," dedi, sanki önemli değilmiş gibi. "O bana zarar vermedi, Hancock. Bunu sen yaptın. Beni yok ettin. Ve sanırım bir bakıma sana teşekkür etmeliyim. Çünkü beni hiç kimsenin incitmediği bir şekilde incittin ve Maksimov'un yaptıkları bunun yanında solda sıfır kaldı. Acıttı. Acıttığını biliyorum. Yani öyle olmalıydı, değil mi? Ama ben hissetmedim.

Çünkü ölümler hissetmez. Ve ben bana ihanet ettiğın gün öldüm. Bu yüzden ANE'nin benim için sakladığı her şeyi memnuniyetle karşılıyorum. Çünkü bir önemi olmayacak. Hiçbir şeyin önemi yok.

artık. Ve Maksimov'da olduğu gibi, en azından onları çıgıllıklarımı duyma zevkinden mahrum bırakabilirim.

Yalvardığımı duymaktan.

Çünkü bu asla . Beni kırmaktan zevk alacaklar ama Maksimov'a beni kıracağını ukalaca söylediğinde de söylediğim gibi, zaten kırılmış olanı kıramazsınız."

Hancock'un kalbi jilet keskinliğinde küçük parçalara ayrıldı ve asla iyileşemeyeceği kalıcı yaralar açtı. İçi kanıyordu. Ve bu asla durmayacaktı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, keder onu hiçbir şey kalmayana kadar tüketiyordu. Tıpkı Honor'ın ondan geriye hiçbir şey kalmadığını söylediği gibi.

Kırılmış.

Başka hiçbir şey yapamazken onu kırmıştı. Bu değerli hediye yok etmişti.

"Ne istediğimin umurunda olmadığını biliyorum," dedi yorgun bir sesle. "Ama canım yanıyor Hancock ve biliyorum ki sonun başlamasına fazla zamanım yok. En azından beni burada bırakır mısın?

Barış mı? Bana en azından bunu verir misin? Seni görmek, seninle , inşa etmek için çok çalıştığım boşluğu yok etti. A Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bana zarar veremeyeceği, dokunamayacağı bir yer. Acı hissetmediğim bir yer. Hiçbir şey hissetmediğim bir yer. Ve buna ihtiyacım var.

İstediginizi elde ettiniz. Lütfen beni rahat bırakır mısın, böylece kendimi hazırlamaya çalışabilirim?"

Hancock ona dönüp bakmaya cesaret edemedi yuvarlanarak uzaklaştı,

Onu öldüreceğini bile bile. Acı çekiyordu. Ne olursa olsun Maksimov'un ona zarar vermediğini söylemişti ama bunu Maksimov'un söylediği şekilde kastetmemişti. Sadece Maksimov'un onu kıramadığını, çünkü Hancock'un bunu zaten yaptığını söylemek istemişti.

Oturma alanına doğru yürüdü ve hissettiği her şeyin gözlerine, yüzüne yansımış olması gerektiğini biliyordu, çünkü diğerleri onda gördükleri dehşetten gözle görülür bir şekilde geri çekildiler.

Dikkatini Maren'e odakladı ve içten içe ölürken sakın ve soğukkanlı olmaya çalıştı. Parçalanmış kalbinin neden olduğu binlerce kesik yüzünden kan kaybediyordu.

"Acı çekiyor. Ona ne yaptığını bilmiyorum ve benden nefret ediyor. Ama canı ve ona bakmanı istiyorum. Ağrı kesiciye ihtiyacı var ve Maren, sakinleştirici istiyorum.

O kırıldı. Onu ben kırdım," diye boğuk bir sesle konuştu. "Ben yaptım. Kırmadım

Maksimov. Ben. Bilincinin olduğu her saniye acı çekiyor, içten içe ölüyor. Lütfen ona huzur ver. Benim için. Lütfen." Skylar'ın yaptığı gibi Maren'in da yüzü asılmıştı,

kollarını ona doladı ve nazikçe sarıldı. Kızın gözyaşlarının gömleğinin içine işlediğini hissedebiliyordu. Onun için. Tanrım.

Onu nazikçe çekip uzaklaştırdı ve sonra ölü gözlerle ona baktı.

"Beni savunma Maren. Ona bir şey açıklamaya çalışma. Eğer senin benim için başka bir şey olduğunu düşünüyorsa ANE'ye teslim edilmeden önce temizlenmesi için para ödediğim biri, size güvenmeyecek ve tedaviyi, ağrı kesici ilaçları ve özellikle sedasyonu reddedecektir. Lütfen onu mümkün olduğunca rahat ettirin ve o piçin ona ne yaptığını bulmaya çalışın. Bilmek zorundayım. Lanet olsun, bilmek zorundayım çünkü bu benim sonsuza kadar taşıyacağım günahım olacak."

"Ama ..."

"Lütfen. Onun için, Maren. Bu iyiliği onun için yap. Ben hak etmiyorum ama o hak ediyor. Benden nefret ettiğini düşünmesini sağla.

Seni kaçırdığımı ve onun yaralarına bakmaya zorladığımı. Bana karşı hiçbir şekilde sempati duymadığına onu ikna etmek için ne gerekiyorsa yap, yoksa işbirliği yapmayacaktır."

Maren içini çekti ama sonra sallayarak tıbbi çantasını almaya gitti. Yatak odasında kaybolmadan önce Hancock'a son bir kez kederli bir bakış attı.

Hancock Resnick'e döndü. "Sizden şey istemeye hakkım yok ama en iyi ekibinizin Honor'ı güvenli evde korumasını istiyorum. Ona ABD ordusunun beni yakaladığını söyle.

onu ANE'ye teslim eden ve kurtaran kişinin ben olduğuma ve anda güvende ve ABD topraklarında olduğuna inanıyor ama Maksimov, ANE ve ... ben ... tamamen ortadan kaldırılana kadar ailesiyle birlikte olması güvenli değil. Ailesinin onun hayatta olduğunu bilmesi güvenli değil. Ona ve ailesine tehlikeyi ve ailesinin de korunup kollanacağını ve tehlike ortadan kalktığında ekibinizin onu ailesine götüreceğini açıklayın."

Resnick tereddüt etmeden, "Oldu bilin," dedi. "Ve sadece kayıt için, Hancock. Dünyanın inanmasını istediğin gibi kalpsiz bir piç değilsin. Gerçi vurulmak hoşuma gitmedi ama artık nedenlerini biliyorum ve bu doğru bir görevdi."

"Yanılıyorsun," dedi Hancock soğuk bir sesle. "Ben tam olarak buyum ve çok daha ktsym."

BÖLÜM 39

Bir saat sonra Maren kafasını dışarı uzattığında ALL'in gözleri yatak odasının kapısına kaydı. Hancock'un midesi

dibe vurmuştu çünkü Maren parçalanmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Steele, Hancock'un Honor'ı sormasına fırsat vermeden ayağa kalkmış ve alanı geçmişti.

Maren ağlamaklı bir sesle, "Lütfen benimle içeri gel Jackson," dedi.

Ona ilk ismiyle hitap eden tek kişi oydu, ve Steele adamın kişiliğine olarak uyduğunda kulağa garip geliyordu.

Hancock itiraz etmek için ayağa kalktı ama Maren elini kaldırdı. "Huzur içinde dinleniyor. Jackson'ın varlığından haberdar olmayacak. I . . . Bir dakikalığına ona ihtiyacım var."

Steele yaklaştı, karısını kollarının arasına aldı, ikisini de odaya itti ve kapıyı kapattı arkalarında.

Maren gözyaşlarına boğuldu ve yüzünü kocasının geniş göğsüne gömdü.

Steele çaresiz bir sesle, "Ağlama bebeğim," dedi. Karısının ağlamasının onu dizlerinin üzerine çöktürdüğü ve yeni doğmuş bir bebek kadar çaresiz bıraktığı bilinen bir gerçektir.

"acı çekiyor, Jackson," diye boğuk bir sesle konuştu. "İkisi de öyle. Hancock haklıydı. Paramparça olmuş. O orada değil. İçinde hiç mücadele kalmamış. Ölmek istiyor."

Steele ona sarıldı, elini sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirerek bulamayacağını bildiği bir rahatlık sundu. Kadın Ayak parmaklarına kadar iyi. Şefkatli ve tatlı. Işık ve güneş ışığı. Olmadığı ama onun aracılığıyla deneyimlediği her şey. Onunla birlikte. Tanrım, ondan önce hayatı nasıldı?

Karısının başının üzerinden Honor'un yatakta koruyucu bir top gibi kıvrıldığı yere baktı ve yüzünü buruşturdu. Cehennem gibi görünüyordu.

"O piç ona ne yaptı?" Steele sesini tehlikeli bir şekilde alçaltarak sordu, öfkesi dalga dalga yayılıyordu.

"Ona işkence etti. Ona sık sık sığır sopası kullanmış. Vücudunun her yerinde izler var. Morarmış. Dövülmüş. Ama Jackson, en kötüsü bu değil. Yaraları iyileş. Ama o kırıldı. Sadece pes etti.

Umursamıyor. Nefret etmiyor. Sevmiyor. Kızgın değil. Hiçbir şey hissetmekten aciz. O boş bir kabuk, çoktan ölmüş, sadece kalbi hala atıyor. Ama önemli olan her şekilde, o çoktan gitti.

"ANE'ye teslim edilmekten korkmuyor. Bunu kabul ediyor. Bunu memnuniyetle karşılıyor. Tanrım! Hiçbir şey hissetmiyor. Bundan kurtulabilecek mi bilmiyorum. Bristow ona tecavüz etmeye çalıştığında kendini öldürmeye çalışmış. Her iki bileği de dikilmiş ve kesikler derin. ANE'ye teslim edilmeyeceğini anladığında korkarım ki işi bitirecek ve fiziksel hayatına son verecek çünkü ruhu çoktan öldü."

"Orospu çocuğu," dedi Steele, onu kavrayan ani ağrıya göğsünü ovuşturarak. "Bu kadın cehenneme gidip geldi. karşısında hayatta kaldı. Savaştı. Asla pes etmedi. Ama belli ki Hancock'u seviyor ve onun algılanan ihaneti başka hiçbir şeyin yapamadığını yapabildi. Onu yenmek."

Maren ağlamaklı bakışlarını Steele'inkilere dikti. "Oraya gidip sana anlattığım her şeyi Hancock'a nasıl anlatabilirim? Onu gördün mü? O ne kadar ölüyse, ne kadar harap , Hancock'un içi de o kadar ölü. O da bundan kurtulamayacak."

Steele onun çenesini hafifçe avucunun içine aldı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Yapamazsın."

"Bunu kabul etmeyecektir," dedi. "Kaybedecek. O Maksimov'un ona yaptıklarıyla zaten kendine işkence ediyor. Bilmemek onu öldürüyor."

"Ona temel bilgileri ver. Ona yaralarından bahsediyorsun. Ama bana söylediğin her şeyi ona söyleme. Bu hiçbir işe yaramaz ve aslında görevimizi büyük ölçüde tehlikeye atabilir. Çünkü bana anlattığın her şeyi ona anlatırsan kendini tamamen kaybedecektir. Durdurulamaz olur. Bir sorumluluk. Tek amacı ona zarar veren adamı ve ona zarar verecek adamları ortadan kaldırmak olacaktır. Ölse bile umurunda olmayacak. Dediğin gibi, o zaten ölü. Ama birçoğumuzun ölümüne sebep olabilir. Ona mümkün olduğunca sakın ve odaklanmış bir şekilde ihtiyacımız var, bu yüzden ona sadece söylemeniz gerekenleri söyleyin ve Başka bir şey değil. KGI'nın tek bir üyesini bile kaybetmeyeceğim çünkü Hancock akıl sağlığını yitirdi ve tüm görevimizi tehlikeye attı."

İç çekerek ona doğru eğildi. Adam kollarını sardı etrafını sardı ve şu anda en çok ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu bilerek sarıldı.

"Haklısın, tabii ki," dedi. "Ama Tanrım, Jackson. O genç kadını bu kadar yenilmiş görmek beni incitti ve kaderini kabulleniyor. Onun için ağlamayı çok istiyorum."

Gülümsedi. "Tatlım, ağlıyorsun. Her yerime ağladın."

Burnunu çekti. "Bunu fark etmemen gerekiyordu."

Onun elini tuttu ve sıktı. "Uçağı parçalamadan önce gidip Hancock'a bir rapor verelim."

"Seni seviyorum," dedi acılı bir sesle. "Sanırım Honor için bu kadar harap olmamın bir nedeni de bunun benim başıma gelebilecek olması."

Steele ona sarıldı, titremeleri içinden geçiyordu. Vücudu. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığının anısı onu hiç terk etmedi. Bunu düşünmediği, onu kaybettiğini sandığı anları hatırlamadığı tek bir gün bile yoktu. Çünkü, Tanrım, birden fazla olmuştu.

"Ben de seni seviyorum," dedi huysuzca. "Sen ve Olivia benim hayatımsınız."

"Hancock'u bu şekilde görmek bana acı veriyor," dedi. acılı bir sesle. "O iyi bir adam. Herkesin istediği adam değil."

olduğunu düşünüyor. Kendini olduğuna inandırdığı adam değil. Esaret altında olduğum süre boyunca benimle ilgilendi. Beni korudu, nazik ve şefkatliydi. En çok ihtiyacım olduğunu bildiği zamanlarda bana güvence ve rahatlık verdi. Beni bir kez bile tehdit etmedi ve beni kurtarmak için görevinden vazgeçti.

Ve sonra beni tekrar kurtardı. Benim için ölmeye hazırды. O bunu hak etmiyor, Jackson. İkisi de hak etmiyor."

Bir elini saçlarında gezdirdi, çok iyi biliyordu ki Hancock'a asla ödeyemeyeceği bir borcu vardı. Hancock sayesinde Maren'a ve değerli kızlarına sahip olmuştu. Hayır, Hancock sevdiği kadını kaybetmenin acısını hak etmiyordu ve bir şekilde, bir şekilde işlerin yoluna gireceğini ve bu iki Yavaş yavaş ölen insanlar bir şekilde birbirlerine geri dönmenin yolunu bulabilir ve böylece yeniden bir bütün olabilirler.

BÖLÜM 40

Uçak piste indiğinde ekipler ayrılacak, biri Honor'ı güvenli eve götürecektir, diğeri de

Maksimov ve ANE'yi alacağı etme görevini planlamak üzere buluşmak için onun ve diğerlerinin başında nöbet tutan Hancock, Honor'u Resnick'in ekibiyle birlikte uçacakları jete taşımakta ısrar etti.

Diğerleri gemiye binmeden önce birkaç dakika yalnız kalmak istedi ve onlar da bu isteği kabul ettiler. Ruh hali ciddiye ve keder tüm gruba yayılmıştı.

Hancock saygılı bir şekilde Honor'ı kanepeye yatırdı ve onu olabildiğince rahat ettirdi. Elleri kadının bileklerindeki yırtık etin üzerinde gezindi. Kendi bileklerini kestiği zamandan kalma dikişlerin üstünde, deri Narin bedenine derinlemesine saplanan kelepçeler yüzünden yırtılmış ve çiğ kalmıştı.

Alnını avuçladı, karışık saçlarında parmaklarını gezdirdi ve eğilip hareketsiz dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce onu içine çekti. İçine çekti, kokusunun, tadının tadını çıkardı ve her zaman için kalbine kazıdı.

Keder çökmüştü, o kadar ağırdı ki hareket edemiyordu. Anlamsız hayatında nereye giderse gitsin, sonsuza dek ondan bir parçayı yanında taşıyacaktı. Bu parça onun en iyi, tek iyi parçasıydı.

"Çok üzgünüm, Honor," diye fısıldadı. "Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Sadece seni. Seni sevdiğim gibi sevebileceğim başka biri asla olmayacak. İhtiyacın olan adam olmadığım için çok üzgünüm. Senin için iyi bir adam olmadığım için. Umarım mutluluğu bulursun. Çok değerli bir şeyi sonsuza dek yok etmediğim için. Dünyanın senin gibi daha çok insana ihtiyacı var,

Onur. Sizin nezaketinize, ruhunuza, ateşinize ve cesaretinize ihtiyacı var. Ve senin şefkatin. Yoksun olduğum her şey, ama sadece kısa bir süreliğine senin aracılığıyla bunların nasıl hissettirdiğini deneyimledim. Mutlu ol, aşkım. Ve yaşa. Yaşa."

Şimdi çekip gitmezse, asla gidemeyeceğini bildiğinden, isteksizce ayağa kalktı ve parmaklarının saçlarında oyalanmasına izin verdi, sonunda dökülene kadar saç tellerinin en ucuna kadar takip etti. Kaybını sanki ölmüş gibi keskin bir şekilde hissetti.

Ona bir daha asla dokunamayacaktı. Onu asla öpemeyecek, ona , onun tatlılığıyla sarmalanamayacak ve onun güneşin doğuşuyla yarışan ışıltılı gülümsemesini bir daha asla göremeyecekti.

Gözlerini kapatarak döndü ve ön tarafa doğru yürüdü, sonra da basamaklardan aşağı inerek asfalt piste çıktı. Neye benzediğini biliyordu. Diğerlerinin neden ona bakmayı reddettiğini de. Çünkü görecekleri şey korkunç bir şeydi. Bakılamayacak kadar korkunçtu. Bir daha asla aynaya bakmayacaktı, çünkü Onur olmadan sadece ruhsuz bir canavar göreceğini biliyordu
Bir masumun her şeyini çalan bir adam.

"Gidelim," dedi tanımadığı bir sesle.

BÖLÜM 41

HONOR yavaş yavaş farkındalığa tırmanmaya başladı ve bir kez daha sakinleştiricinin etkilerinden kurtulduğunun sinyalini verdi.

Başlangıçta bu verilmemesi konusunda çok kararlıydı, hiçbir şeyin onu etkilemesini istemiyordu. Keskin reflekslere ve net düşünmeye ihtiyacı vardı.

Şimdi mi? Bu hoş bir soluklanmaydı ve uyuşturulmamış halinden çok da farklı değildi, bu yüzden gerçekten umursamıyordu.

Gözlerini açtı ve artık bir uçakta olmadığını fark etti. Bir yatak odasıdaydı. Güzel döşenmiş gerçekten rahat bir yatağı olan bir yatak odası. Boğazından histerik bir kahkaha yükseldi ama onu durdurdu. Bu ona Bristow'un evinde uyandığı, güvende olduğunu, kurtarıldığını düşündüğü zamanı hatırlattı.

Aynı hatayı bir daha asla yapmayacaktı. Asla bu kadar güvenen ve saf olmayacaktı.

Bir ses başını yavaşça o yöne çevirmesine neden oldu, ilgisizliği hareketlerine yansımıştı.

Askeri üniforma giymiş, uzun boylu, kaslı bir adam kapı aralığından içeri girdi. Kadının uyandığını görünce birkaç adım öne çıktı ama yatakla arasındaki mesafeyi korudu. Sanki onu korkutmaktan korkuyormuş gibi? Histerik kahkahasını önlemek için dudağını ısırarak zorunda kaldı. boğazından fokurduyordu. Korku aşamasını geride bırakmıştı. Artık sadece kaderini kabulleniyordu.

"Bayan Cambridge, ben Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri'nden Kyle Phillips. Bir değişim girişimini yakaladık bir Rus silah tüccarı ve bir terör örgütü arasında,

ve esir olduğunuzu anlayınca sizi kurtarmak ve ABD'ye geri götürmek için gerekli adımları attık."

Sadece gözlerini kırptırdı. Bu saçmalığa inanmasını mı bekliyordu? Ayrıca, neden yalan söyleme zahmetine giriyorsunuz? Görünüşe göre Canavarlar psikolojik oyunlar oynamayı severdi. Hancock bu konuda kesinlikle bir ustaydı.

"Terör örgütü dağıtılana ve Maksimov ortadan kaldırılana kadar, sürekli olarak gözetim ve 24 saat koruma. Mahkum değilsiniz. Bu evde istediğiniz yere gitmekte özgürsünüz. Ayrıca ailenize yönelik inandırıcı bir tehdit olduğuna inanıyoruz, bu nedenle bu tehdit ortadan kaldırılana kadar onların da korunmasını ayarladık. Ama senin hayatta olduğunu bilmemeleri şart..."

"Evet, evet," diye mırıldandı Honor. "Tüm kötü adamlar ölene kadar. İşte size bir ipucu. Onlar asla ölmeyecek. Hiçbir zaman canlı olmadılar. Ruhu olmayan birini öldüremezsin."

Adam, kendini tanıttığı şekliyle Kyle, kaşlarını çatı ve onu inceledi, gözlerinde endişeye benzeyen bir şey vardı.

"Bana izin verilir verilmez, seni ailenle yeniden bir araya getirmeye bizzat götüreceğim. Söz veriyorum."

"Kelimeler anlamsız," dedi acı bir şekilde.

Arkasını dönerek onu dışarıda bıraktı, bir şey söyleme zahmetine girdiğine bile . Bir an için gerçekten öfke hissetmişti. Tüm zihnini kaplayan donukluktan başka bir şey. Ve bu hoşuna gitmemişti.

Hiç de değil. Duygulara karşı koyduğu zorlu bariyerde bir çatlak oluşmuştu. Hiçbir şey hissetmemesi için etrafını saran aşılmaz bir kale. Ya da öyle düşünmüştü. Acaba Şimdi en çok ihtiyacı olduğu anda parçalanmak mı?

Ne yazık ki birileri bu işe el atmamıştı. yatıştırıcı bir şırınga. Sonra tekrar uzaklara sürüklenebilirdi. Hiçliğe.

Bunun yerine, gözlerini kapattı ve zihinsel olarak Tutsaklığı sırasında özenle inşa duvarları yeniden diriltiyor, siyah boşluğun hissini kucaklıyordu.

- - -

"Onu ne zaman eve getirebilirim?" Kyle Phillips, Sam Kelly'ye ters ters baktı.

"Maksimov'u ve ANE'yi cehenneme gönderir göndermez," diye karşılık verdi Sam.

Kyle belirgin bir hayal kırıklığıyla, " eriyor," dedi.

Kısa bir duraklama oldu. "Ne demek istiyorsun? Ona , kendisinin ve ailesinin korunduğunu ve Maksimov ile ANE'nin en kısa sürede eve gidiyor, değil mi?"

Kyle sabırsız bir ses çıkardı. "Her fırsatta yalan söylenen bir kadının, bir dakika önce kendisini terörist bir gruba teslim ettiğine inandığı bir adamla aynı uçakta olduğunu ve sonra uyandığında deniz piyadelerinin üzerine çullandığını ve Onu kurtardık ama bu arada, henüz eve gidemezsin ama gideceksin. Eninde sonunda."

"Ziyan tarif et," diye havladı Sam.

"Seninle dalga geçtiğimi mi sanıyorsun?" dedi Kyle, artık sinirlenmişti. "Yemek yemiyor. İçki içmiyor. Lanet , serum takabilmek için adamlarımdan birine onu tutturmak zorunda kaldım. en azından su içmesini sağlayabilirdi. Evet, bu eğlenceliydi. Zaten cehenneme gidip gelmiş bir kadına terör estirmek ve zorbalık yapmak görev listemin en üst sıralarında yer alıyor. Ülkeye hizmet etmek için harika bir yol, değil mi?"

"Konuşmuyor. Cevap vermiyor. Işıklar açık ama evde kimse yok ve bu lafın gelişi değil.

O ölecek, Sam. Bir şeyler değişmezse ve yakında değişmezse, ölecek. Ve kötüsü, o

onu bekliyor. O bunu istiyor. Yaşamak için savaşıacak kadar önemsemeniz gerekir ve ona ne olacağı umurunda bile değil."

Sam çoğu deriyi kabartacak küfürler savurdu.

Kyle için sahada geçirdiği sıradan bir gündü.

"Gitme zamanı yarın," dedi Sam ve Kyle bunu ona söylememesi gerektiğini biliyordu. "Ne yapman gerekiyorsa yap, ama onu yarına kadar hayatta tut, sonra ben ararım ve sen de onu ailesine geri götürürsün.

Görene kadar hiçbir şeye inanmayacaktır." "Şimdi anladın işte," diye mırıldandı Kyle.

- - -

HANCOCK, Maksimov'un kanlar içindeki bedeninin üzerinde öylesine büyük bir nefretle duruyordu ki, adamın gözleri dehşet ve aynı zamanda teslimiyetle dolmuştu. Kanların hiçbirisi Hancock'a ait değildi. Saldırı başladığında, Maksimov birkaç adamını kalkan olarak kullanarak önüne itmişti. Sonuç, Maksimov'un bir korkak gibi arkasına saklandığı beş adamın kanını üzerinde taşıması oldu.

Resnick ve KGI sözlerinde durdular ve Maksimov'u Hancock'la baş başa bıraktılar. Şimdi bile Resnick askeri ekibi teröristleri yakalamakla görevlendirdi. hayatta kalanların ve kalamayanların ceset sayımını yapıyordu.

Resnick, KGI ve Hancock'un kendisi dışında kimse Maksimov'un sonunun nasıl geldiğini bilmeyecekti.

Hancock Maksimov'u alıp götürmek ve ölümünü uzun, , acımasız bir haline getirmek istiyordu. Honor'a işkence ettiği gibi ona da işkence edecekti. Vücudundaki yanık izleri. Çok derine gömüldükleri için bileklerinden çıkarılması gereken kelepçeler yüzünden bileklerindeki ezilmiş ve parçalanmış deri hafızasında canlı görüntüler oluşturunuyordu ve Maksimov'a aynıyla karşılık vermek istiyordu.

Hancock'un yıllar önce, hatta bir ay önce bile yapacağı şey buydu. Ama bu Honor'dan önceydi. İyiliği gerçekten görmeden ve deneyimlemeden önce. O istedi

Maksimov'un hiç kimsenin çekmediği kadar acı istiyordu. Maksimov'un Honor'a yaptığı her şeyi on katıyla iade etmek istiyordu. Ama bu onu daha iyi yapmıyordu, canavardan farklı değildi.

Honor'a ve sayısız diğerlerine zulmeden adam. Artık o adam olmak istemiyordu. Honor'ın istediği gibi bir adam olmak istiyordu.

gurur . Ona layık olmak istedi. Onun gibi olmak istedi.

Hancock hem öfke hem de kederle kaynayan bir sesle, "Yaptıkların için merhameti hak etmiyorsun," dedi. "Ama ben senden daha iyiyim. Ve kendimi senin standartlarına indirmeyeceğim. Senin gibi olmayacağım."

Döndü, sadece nöbet tutan adamlara hızlı bakış attı. Honor'u kurtaranlar. Şimdi bile onun yapmak istediği şeye sırtlarını dönmeye hazırdılar. Maksimov ve onun kaderini bilmediğine yemin et. İntikamını gerçekleştirseydi kendisiyle birlikte cehenneme sürükleyeceği iyi adamlar.

"Onu Resnick'e teslim edin. Bu zavallı bok parçasına ihtiyacım yok," diye tükürdü Hancock, şaşkınlık ve saygı dolu bakışları görmezden gelerek. Yanlarından geçip yürümeye devam etti,

Tek istediği bu yerden ve sinsice zihnine kazınan anılardan uzak olmaktı. Bu kadar kısa bir süre içinde kazandığı ve kaybettiği her şeye gözlerini kapattı. Bir ömür boyu.

"Hey, dur ," dedi Rio, eski takım arkadaşının peşinden koşarak.

Hancock durdu ama tek yapmak istediği gitmektir. Yalnız kalmak.

"Honor'un evine bırakmamı ister misin? Biz Amerika'ya varana kadar o ailesinin evinde olacak."

Bir an için bedenini, kalbini, ruhunu parçalayan acı yüzünden nefes alamadı.

"Hayır," dedi sonunda alçak bir sesle.

Rio ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Ne oluyor lan? Çekip gidiyor musun?"

Hancock ona döndü, yüz hatları vahşileşmiş, damarlarında öfke dolaşıyordu.

"Ona ihanet ettim. Sayamayacağım kadar çok sözümü tutmadım. Onu hak ve o kesinlikle benden çok daha iyisini hak ediyor. Benden nefret ediyor ama benim kendimden nefret ettiğimden daha fazla değil."

"Yapma bunu dostum," dedi Rio, gözleri kararmıştı. Sempati. "Hayatının geri kalanında pişman olacağın bir şey yapma."

"Çok geç," diye ısırıldı Hancock ve arkasını dönüp uzaklaştı.

BÖLÜM 42

KYLE Phillips, Honor'ın ailesinin evinin oturma odasında tüm ailesiyle karşı karşıya duruyordu. Annesi, babası, dört erkek kardeşi ve kız kardeşi. Gözlerinde keskin bir keder vardı çünkü en kötüsünü tahmin ettiklerini biliyordu.

Honor'un gönüllü olarak çalıştığı yardım merkezine saldıran terörist grubun, ABD özel kuvvetler birimi ve SEAL timleri tarafından tamamen etkisiz hale getirildiği haberi bir gece önce gelmişti. Ailesi, kızlarının ölümünün, saldırının hemen ardından günler ve geceler boyunca haberlerde yayınlanmış olmasına rağmen, şimdi resmi olarak doğrulandı. Raporlara kurtulan olmamıştı, ancak Honor'un cesedi asla geri getirilmemişti. Bu sayede ailesi inatla umuda sarılmıştı. Ama şimdi? Honor'ın ölümünün resmi olarak onaylanmasını bekliyorlardı.

Kendisini resmen tanıttıktan sonra, Kyle onlardan oturmalarını istedi ve ne yapacağını söylemeden önce uymalarını bekledi.

Söylemeye geldi. Söylemesi gereken şeyi söylemenin kolay ya da nazik bir yolu yoktu ve bir konunun etrafında dolanacak biri değildi. Doğrudan konuya girmek çok daha az zaman alıyordu.

"Kızınız yaşıyor," dedi, hepsinin yüzüne bakarken ses tonunda herhangi bir tonlama yoktu ve ani bir şekilde teslimiyetten temkinli bir umuda dönüştü.

Tam bir sessizlik vardı. Şaşkın ifadeler. Şok. Ve sonra onlara ne söylediğini fark etmiş gibiydi. Annesi de kız kardeşi gibi gözyaşlarına boğuldu. Erkek kardeşleri yüzleri avuçlarının içinde öne doğru sallandılar ve babası kül gibi oldu.

"Ne?" Denizciye şaşkınlıkla bakarken Mandie'nin sesi titriyordu. "Ama bize onun öldüğü söylendi. Tüm ülkeye öldüğü söylendi. Bütün haberlerde Çalıştığı yardım merkezine saldırıdan beri konuşuyor. Ne diyorsun sen?"

"Hayatta kaldı," dedi Kyle sessizce. "Bunun bir şok olduğunu anlıyorum..."

Soru bombardımanına tutulmadan önce daha fazla ilerleyemedi.

"Nerede o?" Honor'un annesi gözyaşları yanaklarından süzülürken kısık sesle konuştu.

"O iyi mi?" diye sordu babası. "Neden burada değil? Neden o değil de sen buradasın? Bize söylemediğin şey ne? Yaralandı mı?"

"Neden bize daha önce haber verilmedi?" Brad öfkeyle ısırdı, gözleri hem rahatlama hem de şüpheyile parlıyordu.

Kyle konuşmaları susturmak için ellerini havaya kaldırdı.

"Size söyleyeceğim her şeyi dinlemenizi istiyorum. Bu çok önemli ve bu yüzden ilk ben geldim. Şu anda buraya geliyor. Çok uzakta değil ama buraya gelmem gerekiyordu. seni hazırlamak için."

"Bizi hazırlamak mı?" Honor'ın annesi fısıldadı, sesi gözyaşları ve şimdi de korkuyla kalınlaşmıştı.

Kyle'ın söyleyeceklerinin önemini hisseden herkes sessizleşti ve öne doğru eğildi, endişeleri yüzlerine kazınmıştı. her özelliği.

Kyle onlara Honor'ın kaçış ve yeniden yakalanma. Olan biten her şeyin hesabını verdi. Hancock'la ilgili olanlar hariç. Hancock'u ifşa etmek ya da etmemek Honor'a aitti ama bu seçimi onun elinden alamazdı.

"Seni onunla yeniden bir araya getirmenin güvenli olmasını beklerken ona zorla serum takmak zorunda kaldım. Pes etti," dedi Kyle acı dolu bir sesle. "Vahşiydi. Cesurdu. Cesur. Ben onun dengiyle hiç karşılaşmadım. Ama sonunda, bu çok fazlaydı.

Çok fazla acı ve işkence ve daha da kötüsü, onu bu kadar uzun süre ayakta tutan umudun son kaybı. Ona doğruyu söylediğime, özgür olduğuna inanmıyor. Onunla alay ettiğime inanıyor -psikolojik işkence- kabullenmeye başladığı nihai fiziksel işkence ve ölümünü geciktirdiğime inanıyor. O kırılmış durumda, hanımefendi," dedi annesine.

Sessiz bir sesle, onlara zaten kendileri için deşifre ettikleri şeyi söyledi. "Kızınız buradan ayrıldığı zamanki genç kadın değil ve sizi buna hazırlamak istiyorum. Kendi içine çekildi. Açlıktan ölüyor. Yemek yemeyi reddediyor. Serumu zorla takmak zorunda kaldım yoksa çoktan ölmüş olacaktı. Birçok yerinden yaralanmış, birden fazla şekilde. Sevginize, desteğinize ve hepsinden önemlisi sabrınıza ihtiyacı olacak. Tıbbi bakıma ihtiyacı var. Ama hepsinden önemlisi, yaşamak için bir nedene ihtiyacı var."

"Aman Tanrım. Aman ," dedi kız kardeşi, hıçkırıkları odada yankılanıyordu.

"Yaşıyor!" diye haykırdı kardeşlerinden biri. "Eve dönüyor!"

"Ona yardım edeceğiz," diye söz verdi babası. "Neye ihtiyacı olursa olsun. Ne . Kızımın mucizesini, onu tekrar kaybetmek için geri almayacağım. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Bebeğim için yapmayacağım hiçbir şey yok," dedi annesi şiddetle. "Hiçbir şey."

Kyle başını salladı. Evet, diye düşündü. Ailesi onu geri getirecekti. Gözlerindeki sevgiyi ve kararlılığı görebiliyordu. Vahşydiler. Honor'ın bunu nereden aldığını anlayabiliyordu.

Ama Hancock'u kim kurtaracak?

- - -

HONOR gözlerini temkinli bir şekilde açtı ve sonra tekrar kapattı, korku parçalanmış zihnini titretiyordu. Umut, defalarca reddedilmiş bir şeydi, ta ki umut etmeyi aklından bile geçirmeyi reddedene kadar -Sinsice damarlarında dolaşüyor, hızlanıyordu.

Nabzı neredeyse nefessiz kalana kadar atıyordu. Başını iki yana salladı. Hayır. Bir daha olmaz. Bir daha asla. Son bir kez umudunu yitirmişti ve bu onu tamamen mahvetmişti. Bazı dersler zor yoldan öğrenilir.

Cip Oakwood Caddesi'ne döndüğünde, dikkatle kurguladığı kontrolünün tamamını kaybetti ve gözyaşlarına boğuldu. Elleri yüzüne doğru uçarak boğazından kopan hıçkırıkları örttü. Eve gittikçe yaklaşırlarken ileri geri sallanıyordu.

"Dur!" diye bağırdı. "Tanrım, lütfen dur!"

Sürücü hemen frene bastı ve Honor eğilerek başını dizlerinin arasına koydu.

Nefes almak için çırpındı, panik içini çığ çığ kazıdı.

"Bekleme" noktasına geri dönen Kyle Phillips ve yanındaki koltuğa kaydı, şoföre gitme emrini verdi, elini Honor'ın sırtına koydu ve önce yukarı aşağı, sonra da nazik dairesel hareketlerle ovdu.

"Honor? Hasta mı olacaksın? İyi misin? Hadi tatlım, benim için nefes almalısın."

"Oraya giremem," diye ağladı.

Gözyaşlarıyla ıslanmış bakışlarını Kyle'ın şaşkın doğru kaldırdı. "Anlamıyorum," dedi, Kyle'ın şaşkınlığı her halinden belliydi.

tepki. "Geleceğini biliyorlar, Honor. Bu yüzden seni geride tuttum. Onları hazırlamak istedim. Seni onların üzerine salmak istemedim."

"Beni bu şekilde göremezler," diye bağırdı. "Bana bakın!" Bir deri bir kemik kalmış vücudunu süpürme hareketi yaptı. Hâlâ iyileşmekte olan yaraları, solmakta olan yanık izleri ve bileklerindeki hâlâ çok canlı olan kesikler, ayak bileklerindekiyle eşdeğerdi ama en azından onlar gizlenmişti.

"Bu onları öldürecek," diye fısıldadı. "Bunu yapamam, Kyle. Lütfen, eğer biraz şefkatiniz, merhametiniz varsa, onlarla telefonda konuşacağımı söyleyin. Ve onları göreceğimi. İyileştikten sonra. Yemek yiyeceğim. Yemin ederim. Bana ne dersen yapacağım.

Ama lütfen Tanrım, beni oraya bu şekilde gönderme."

Kyle çok üzgün görünüyordu, gözleri çok fazla şeyle doluydu. Sempati ve anlayış, iç burkan gözyaşlarının bir daha dökülmesine neden oldu.

Yavaşça onu yukarı çekti ve sonra kollarına aldı, göğsüne sarıldı, bir ileri bir geri salladı. yatıştırıcı bir şekilde.

"Nasıl hissettiğini anlıyorum, Honor," dedi sessizce. "Sana yemin ederim ki anlıyorum. Ama tatlım, onlar ne bekleyeceklerini biliyorlar."

"Onlara söyledin mi?" diye sordu dehşete düşmüş bir sesle.

"Her şeyi değil," dedi daha da nazikçe. "Sadece fiziksel ve psikolojik durumunuzla ilgili olanları. Hancock'tan hiç bahsetmedim. Bunu söyleyip söylememek size kalmış. Ama bunu bir de onların bakış açısından düşünün, Honor. Öldüğünü sandıkları kızlarının çoktan öldüğünü öğrendiler.

ve kısa süre içinde evde olacaklar. Elbette bu kadar çok şeye katlandığınız için üzgün ve kızgınlar. Ama şu anda en çok istedikleri, en çok ihtiyaç duydukları şey seni görmek. Sana sarılmak.

Hayatta olduğunu kanıtlamak için. Utanacak hiçbir şeyiniz yok."

Çenesini kavrayabilmek için onu göğsünden uzaklaştırdı. Başparmağını yanağına sürttü ve onu gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Şimdi bana Orta Doğu'daki en güçlü ve acımasız terörist gruptan kaçan ve yakalanmaktan kurtulan Honor Cambridge'i gösterin. Evinize girmeyeceksiniz

Başınız eğik utanıyorsunuz. Aileniz sevinçten havalara . Şu anda bile saniyeleri sayıyor ve sizi görebilmek için aracımızın garaj yoluna girmesini bekliyorlar. Sana dokunabilmek için. Sana sarılırlar. Ve sana ne kadar çok

Seni seviyorlar. Onlara bunu inkar eder misin?"

"Hayır," diye boğuk bir sesle konuştu. "Özür dilerim. Sana inanmadığım için özür dilerim. Bana karşı naziktin ama ihanetin nezaketten sonra geldiğini öğrendim ve bu yüzden seni kabul etmedim. Yapamadım. Hayatta kalabilmemin tek yolu buydu, çünkü seni tanımama izin veremezdim.

Beni tamamen yok etme gücüne sahip olan tek şeyi kendime verdim. Umut."

"Şşşt, özür dilemeyeceksin. Haftanın her günü seninle hizmet ederim, Honor Cambridge. Sende bir denizcinin kalbi var ve bu bir gerçek. Şimdi Anthony'ye arabayı sürmeye devam etmesini söyleyebilir miyim?"

Gülümsedi ve sonra uzun zamandır yoksun olduğu şeyi arzularak düşüncesizce ona sarıldı. İnsan dokunuşu. Temas. Rahatlık. . . .

Hayır, o konuya girmeyecekti. Paylaştıkları ya da daha doğrusu Hancock'un ondan aldıkları sayılmazdı. Çünkü gerçek değildi.

Sanki onun bu temasa, insanlığa olan ihtiyacını hissetmiş gibi Sirtına çok nazikçe ama daha az kuşatıcı olmayan bir şekilde sarıldı ve uzun anlar boyunca sadece onu tuttu, kendini toplarken ona tutunmasına izin verdi.

Sonunda geri çekildi ve kendini destekledi ve umut ve rahatlamanın içi boş ruhunun derinliklerine dolmasına izin verdi.

Onu gördüğünde heyecanı artmaya başladı çıkmaz sokağın sonundaki ev. Yarı yarıya tüm ailesinin ön bahçede bekliyor olmasını bekliyordu ama Kyle onları hazırlamak için önceden gittiğini söylemişti, bu da muhtemelen onlara ne kadar kırılğan olduğunu anlamına geliyordu.

Annesinin tanıdık minivanının arkasında durduklarında, Honor koltuğunda donmuş bir şekilde oturdu ve bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü şeyin görüntüsünü açlıkla içti. Belirsizlik onu sardı ve avuç içleri terlemeye başladı; yaklaşmakta olan bir başka panik atağın işaretlerini fark etti.

Kyle uzanıp onun elini tuttu ve güven verici bir şekilde sıktı.

"Her zaman seninle olacağım," dedi sessizce.

Ona gülümsedi. Gerçekten gülümsedi ve adam çok sevinmiş görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi içtenlikle.

"Söyleyeceğim klişe şeyi bağışlayın ama sizi tanımak gerçekten bir onurdu, Honor Cambridge."

Adamın elini sıktı ve ardından derin ve temiz bir nefes aldı; ciğerleri tamamen açılıp bir kez daha rahat nefes almasını sağlayınca hırıltı kayboldu.

"Hadi yapalım şunu," dedi.

BÖLÜM 43

CYNTHIA Cambridge ellerini havaya kaldırdı, ailesiyle yüzleşirken gözlerinden umutsuzluk yayılıyordu - onun sığınağı olan kütüphanede saklanan Honor hariç. Herkes toplanmıştı. Brad işten gelmişti, soru sorulmamıştı. Keith, takımının sonbahar antrenmanından serbest bırakılmasını sağlamıştı.

Honor'ın eve döndüğü haberini alır almaz oraya gitmişti ve henüz dönmemişti. Tate ve Scott'ın birden fazla yerel işletmesi vardı ve her ikisinin de evleri yakınlardaydı, dolayısıyla dakikalar içinde orada olmuşlardı. Mandie de Keith gibi henüz işine dönmemişti.

Hepsi de göğüslerini sıkıca kaplayan endişeyle anne-karısına baktı. Cynthia yorgun ve bitkin görünüyordu, yüz ifadesinde o kadar büyük bir keder vardı ki hepsi en kötüsünden korkuyordu.

Cynthia ağlamak üzereyken, "Bu sona ermeli," dedi.

Kocası Mike, karısını kollarının arasına aldı, onun sıkıntısı da en az onunki kadar büyüktü, ancak sevgili karısının kırılma noktasına ne kadar yakın olduğunu hissettiği için sıkıca dizginledi.

"İyileşmiyor. O hasta. Bu konuda konuşmuyor, hiçbir şey."

En büyük oğlu Brad, "Bunun kolay olmayacağını biliyorduk anne," dedi.

Üniforma giyiyordu ve babası arayıp evde kendisine ihtiyaç olduğunu söylediğinde gelmişti. Yardımcıları onun yokluğunda kaleyi koruyabilirdi. Ailesi -kız kardeşi- daha önemliydi.

"Fiziksel olarak iyileşiyor," dedi Tate temkinli bir şekilde. "İlk döndüğünde bir esinti onu devirebilirdi. Kilo aldı. Yemek yiyor."

"Anneme katılıyorum," dedi Mandie kararlılıkla. "Yaraları, yaraları iyileşiyor. Aslında onları zar zor görebiliyorsunuz. Bilekleri hariç," diye ekledi kaşlarını çatarak.

Honor'ı eve getiren denizci, el ve ayak bileklerinin o kadar sıkı kelepçelendiğini söylemişti ki, metalin etinden sökölmesi gerekmişti. Ama altta yatan yaralar vardı. Dikiş atılmış kesikler. Bilmiyorlardı ama şüpheleniyorlardı. Ancak kimse bundan bahsetmedi çünkü bu, Honor'ın kendi canına kıymaya çalışmasının ne kadar kötü bir şey olduğunu kabul etmek anlamına geliyordu. Ve acısına son vermeye çalışacak kadar çaresiz olduğunun doğrulanması katlanabileceklerinden çok daha fazlaydı.

"Ama o hasta," diye devam etti Mandie. "Onun bir sorunu var. Hiçbir şeyi midesinde tutamıyor. Solgun ve çok kırılgan. Endişeleniyorum. Gerçekten endişeliyim. Bence onu doktora götürmeliyiz."

Babası iç çekti. Honor ön muayenelerden, tedavilerden ve vitamin rejiminden sonra tekrar doktora gitmeyi reddetmişti. Hepsi onu biriyle konuşmaya teşvik etse de danışmanlık almayı reddetmişti çünkü onlarla konuşmuyordu. Ve eğer Yakında bir şey olmazsa, paramparça olacaktı ve bu sefer onu geri alabileceklerinden emin değildi. Karısı ve kızı Honor'ı doktora götürmeyi planlıyorlarsa ellerinde cehennem gibi bir kavga olacak.

"Hepimiz Honor konusunda dikkatli davrandık. Belki de fazla dikkatli." Cynthia kabul etti. "Ama şimdi bir de ve ona başka seçenek bırakma. Mandie ve ben onu doktora götüreceğiz. Kliniği aradım bile. onu bugün gör."

Keith alaycı bir ifadeyle, "Sen de bizi burada fazladan kas gücü için istemiştin," dedi.

"Hayır. Destek için," diye düzeltti annesi. "Onu seviyoruz ve bir hiç olarak yok olup gitmesine izin vermeyi reddediyorum. Benden nefret edebilir ama en azından bunu yapmak için hayatta olacak."

Honor mutfağın kapısından sessizce, "Senden asla nefret etmeyeceğim anne," dedi

Tartışmalarına ve endişelerine o kadar dalmışlardı ki Honor'ın mutfağa girdiğini duymamışlardı.

"Sizi endişelendirdiğim için özür dilerim. ," diye ekledi, Gözlerinde parlayan keder ve özürle aile üyelerini tek tek süzdü. "Doktora gitmek endişelerinizi hafifletecekse giderim. Eminim sadece mide mikrobi ya da onun gibi bir şeydir. Başıma gelen onca şeyden sonra, bu radarıma bile girmede," dedi dürüstçe.

Brad'in yüz hatları, kız kardeşinin çektiği onca acıdan bahsedilince nefret maskesine dönüştü. O bir şerifti, yasaları korumaya ve adaleti sağlamaya yemin etmişti. Kitaba göre. Ama kutsal olan her şey adına, eğer eline Honora işkence eden piçleri soğukkanlılıkla öldürecek ve kesinlikle pişmanlık duymayacaktı.

"Ben de gidiyorum," dedi Mandie, kolunu Honor'ın kolunun arasından geçirip kız kardeşini şefkatle sıkarak. "Seni tek başına annemin merhametine bırakmam mümkün değil. Acımasız olabiliyor. Muhtemelen zavallı doktoru sınav boyunca kekeleyerek ilerledi."

Honor gülümsedi. Mandie zekâsı ve mizahıyla her durumu yatıştırabilirdi. Kız kardeşini bu kadar sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Hepsini seviyordu ve utanç verici bir şekilde acı çeken tek kişinin kendisi olmadığını fark . Ailesi açıkça aklını yitirmişken o bencil ve bencilce davranmıştı.

"Özür dilerim," dedi Honor, sesinde çınlayan samimiyetle. "Size bu kadar yük olmak ve sizi bu kadar endişelendirmek istemezdim. Bencilce davrandım."

Annesi adanın köşesini döndü ve Honor'a şiddetle sarıldı.

"Sen bir yük değilsin. Sen bencil değilsin ve ben böyle söylemeni. Sen bizim bebeğimizsin, Honor. Tüm ailenin kalbi ve ruhu. Her zaman barışçı, her zaman işleri yoluna koyan ilk kişi. Sarılmayı ilk teklif eden.

Her zaman herkesin neye ihtiyacı olduğunu bildin ve tereddüt etmeden verdin. Tanıdığım en cömert kalbe sahipsin. Elbette endişeleniyoruz. Çünkü tüm insanlar içinde sen başına gelenleri hak etmedin!"

Gözyaşları serbestçe akıyordu ve Honor artık annesinin mi ona sarıldığını yoksa Honor'un mu annesine sarıldığını anlayamıyordu.

Sonra Brad onları nazikçe ayırdı ve Honor'ı kollarıyla . Her zaman büyük ağabey. Onun koruyucusu. Küçük bir çocukken yürümeyi öğrendiği günden beri onun gölgesiydi ve hiçbir zaman aldırmamış, küçük kız kardeşi için çok meşgul olmamıştı. Hepsini nasıl da seviyordu. Ailesini özlemişti. Yakınlığı. Sıkı örülmüş bir aile biriminin koşulsuz sevgisini.

"Kızgınım," dedi kısık bir sesle kulağına doğru. "Her gün boktan şeyler görüyorum ve hiçbiri sana yapılanlarla kıyaslanamaz. Lanet olsun, sen bunu hak etmedin. Sen bu dünyada iyi olan her şeysin, Honor. Hiçbirimiz sizin yaptığınızı yapamazdık. Kimsenin yardım edemeyeceği insanlara yardım etmek için kendini özveriyle verdin.

Hayatınız anlamına gelebileceğini bile bile riski kabul etmek. Yük mü? Sen bir hediyesin bebeğim ve bunu asla unutma. Seni herkesten çok seviyorum. Her zaman da seveceğim. Doğduğun günden beri senin özel biri olduğunu ve büyük işler başaracağını biliyordum. Sadece çağrına cevap vermek için yapman gereken fedakarlıkları hiç hayal etmemiştim."

Honor'ın gözleri yaşardı, oysa ailesinin yanına geldiği ilk günden beri ağlamamıştı. İnkâr ettiği için endişelendiklerini biliyordu. Şeytanlarıyla yüzleşmediğini ve sadece onları bastırdığını düşünüyorlardı. Ama gerçek şu ki, uyuşmuştu ve hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir şey için yas tutuyordu. Tanrım, keşke başa çıkması gereken tek şey işkence ve taciz olsaydı. Ama Hancock'u ve ihanetini asla atlatamayacaktı. Tanrı yardımcısı olsun ama onu hâlâ seviyordu. Yaptığı onca şeyden, tutmadığı sözlerden, onunla sevişmesinden ve Onun için hissettiklerini onun için hissettiğine inandırmak. O da

ondan gerçekten nefret edemiyordu ve bu onu kızdırıyordu. Öfkeli.

Annesi gözyaşlarını silerek ve anne moduna geçerek, "Eğer randevuyu alacaksak, harekete geçmeliyiz," dedi hızlıca. "Kızlarım ve ben geç saatlere kadar dönmeyeceğimiz için akşam yemeğini çocukların halletmesini bekleyeceğim. Onu günün son randevusu olarak ayarlıyorlar."

Tate tembel bir sırtıttı. "Sanırım bunu halledebiliriz."

- - -

İki saat sonra Honor uyuşmuş bir halde Mandie ve annesinin oturduğu bekleme odasına geri döndü. Annesi Honor'ın doktoru görmek için ısrar etmesinden memnun olmamıştı. yalnızdı ve bu yüzden doktorun teşhisini bilmiyordu. Ama Honor biliyordu ki, eğer Honor ayak direyip annesiyle kız kardeşini dışarıda bekletmeseydi, annesi doktoru azarlayacaktı ve hala muayene odasında olacaktı.

Annesi ve kız kardeşi Honor'ın kasvetli ve şok olmuş tavrını hemen anladılar ve ikisi de sandalyelerinden fırlayıp hemen etrafını sardılar.

"Bebeğim, sorun ne?" diye sordu annesi.

Honor titreyen elini kaldırdı. Tüm bekleme salonunun önünde olmamak için yapabildiği tek şey, sahip olduğu azıcık kontrolü kontrol altında tutmaktı.

"Lütfen, burada olmaz," diye fısıldadı. "Lütfen, sadece eve gidelim. Sana her şeyi orada anlatırım. Ama burada değil. Lütfen." Annesinin ağzı isyankâr bir çizgiye oturmuştu ama Mandie,

Honor'ın yıkılmaya ne kadar yakın olduğunu hissederek destekleyici bir kolla 'ın beline sarıldı ve klinikten çıkıp otoparka doğru yürümeye başladı.

"Sen sür anne," dedi Mandie kararlı bir şekilde. "Ben arkada Honor'la oturacağım."

Honor arka koltuğa geçerken Mandie'nin elini sıktı ve ona sessiz bir teşekkür sundu.

dökülmemiş gözyaşları olduğunu biliyordu.

Mandie geri çekildi ve sonra anneleri motoru çalıştırırken fısıldadı, "Her neyse, Honor, biz Arkandayım. Bunu birlikte atlatacağız. Merak etme. Artık evindesin ve bizden asla uzak kalmayacaksın. tekrar."

Honor kız kardeşine doğru eğildi ve rahatlama ihtiyacıyla onu şaşırttı. Honor tüm ailesine karşı mesafeli davranmış, onlara sadece ihtiyaç duydukları şefkati göstermiş ama asla kendisi için arıyor.

Mandie ona sıkıca sarıldı ve dikiz aynasında annesinin endişeli bakışlarıyla karşılaştı. Her zaman dikkatli bir sürücü olan Cynthia, kızını mümkün olduğunca çabuk eve götürmek için tüm trafik kurallarını çiğnedi.

Babası ve kardeşleri onu bekliyor olacaktı. Cynthia gitmelerini yasaklamış olsa da, döndüğünde hepsinin orada olacağını söylediklerinde kararlı davranmışlardı. Nasıl olur da

söylemek zorunda olduğu şeyle yüzleşmek mi? Onlara hiç söylemediği şeylerle. Şimdi, çilesinin her utanç verici yönünü bilmek zorunda kalacaklardı.

Arabayı arabanın önüne çektiler ve Honor kendini kız kardeşinin sert kollarından hızla kurtarıp aceleyle içeri girdi. Bildiği gibi, babası ve kardeşleri oturma odasında ve sabırsızlıklarını ve endişelerini gizlemek için çok az şey yapıyorlardı.

Mandie ve annesi arkasından içeri girdiler, babası ve erkek kardeşleri de beklentiyle ona baktılar. Bu çok fazlaydı.

Kardeşlerini dehşete düşürerek gözyaşlarına boğuldu, Özellikle de Brad'i. Sonra hızla geçip arka güvertenin kapısını açtı. Çocukluğunda her zaman rahat ettiği salıncağa geri döndü ve gözyaşları akmaya başladı.

"Sorun ne Cynthia?" Mike bakışlarını Honor'ın kaybolduğu yöne dikerek sordu.

Cynthia hayal kırıklığı içinde, "Bilmiyorum," dedi. "Hiçbir şey söylemedi. İçeri girdiğinde hayalet gibi görünüyordu.

Bekleme odasındaydı ve ona sorunun ne olduğunu sorduğumda "Burada olmaz" dedi. Orada konuşmamam için bana yalvardı. Eve gittiğimizde bize anlatacağını söyledi."

Brad alçak bir sesle, "Gidip onunla konuşayım," dedi.

Brad'in en küçük kız kardeşiyle her zaman yakın bir ilişkisi olmuştu. Çok küçük yaşlardan beri onun özel olduğunu biliyordu. Farklı. Şefkatli ve iyi kalpli. Asla kimse hakkında kötü bir şey söylemezdi ve ihtiyacı olan herkes için her şeyi yapardı.

Orta Doğu'ya gitmesine en çok karşı çıkan kişi oydu ama onun bu isteğini de anlıyordu. Ama onu orada istememişti. Onu burada istiyordu.

onu koruyabilirdi. Ona hiçbir zarar gelemezdi. Ve en çok korktuğu şey gerçekleşmişti.

Ama o yaşıyordu. O onların mucizesiydi. Ama şimdi acı çekiyordu ve hiçbir zaman dürüst ve açık olmadığı halde ailesinden bile uzaklaşmıştı. Yanlış olan her neyse, ona anlattıklarından daha kötüydü, Ve bu onu dehşete düşürdü. Onun yaşadıklarından daha kötü ne olabilirdi ki? Polislik mesleğinde korkunç durumlarla karşılaşmıştı ama korkunun onu ele geçirmesinden her zaman kurtulabilmişti. Ya şimdi? Korku onu kavradı, felç etti. Zorlukla nefes alana kadar onu boğdu.

Kimsenin itiraz etmesini beklemeden döndü ve Honor'ın arka verandaya giden yolunu takip etti ve dışarı adımını attığında onun kalbi yerinden çıkacakmış gibi hıçkırdığını duydu ve gördü.

Kırılan -zaten kırılmıştı- duygular boğazını düğümledi ve kendi gözyaşlarını uzak tutmak için mücadele etti. Çünkü Honor'ın onun gücüne ihtiyacı vardı. Şimdi her zamankinden daha fazla.

Onu ürkütmemek için sessizce yanındaki salıncağa oturdu ve narin bedenini kendi yanına yatırdı.

"Neyin var bebeğim?" diye sordu nazik bir ses tonuyla. "Benimle her şey hakkında konuşabileceğini biliyorsun. her neyse çözeceğiz."

"Bunu düzeltemem," dedi, sesinde yoğun bir keder vardı. "Kimse düzeltemez. Hamileyim Brad. Tanrım, hamileyim."

Nefesini içine çekti, yüz ifadesi donuklaştı, sonra da canileşti. "Bize söylemedin. Yani, bize pek bir şey anlatmadınız. Sadece acı ve işkence. Tecavüze uğradığınızı söylemedin."

Gözlerinde keder kaynıyordu ve eğilip onu kollarının arasına aldı, kucakladı ve ileri geri salladı, vücudu kederden titriyordu.

Onun kollarına gömüldü, gücünü ve sevgisini içine çekti. Her zaman onun ağabeyi ve koruyucusuydu.

"Tecavüze uğramadım," diye fısıldadı. "Bazıları denedi ama çocuğumun babası olan adam beni korudu. Bana tecavüz etmediklerinden emin oldu. Ama ihanet etti Bana. Ona güvenmiştim. Beni eve götüreceğini, güvende olacağımı ve yol boyunca yanımda olacağını söyledi. Ama sonra bana ilaç verdi ve beni Maksimov'a teslim etti ve nedenini anlamıyorum. Neden beni kandırdı? Neden beni önemseydiğini düşündürdü? Neden beni baştan çıkardı ve bana beni aileme geri götürüp sonra da uyuşturdu mu? Bana iki kez tecavüz etmeye çalışan bir adamın tutsağı olarak uyandım. Sonra da beni işkence yapan bir adama teslim etti. Beni şok etti.

Beni dövdü. Beni kırmak istedi ama ben zaten kırılmıştım. Bunu Hancock yaptı. Başka kimse yapmadı.

"O zamana kadar güçlüydüm. Pes etmeyi reddettim. Savaşım ve savaşmadan yenilmeyecektim. Ama bana ihanet ettiğinde pes ettim. Artık uğruna savaşacak bir şeyim yoktu. Umurumda bile değildi. Uğruna yaşayacak hiçbir şeyim yoktu ve ailemin beni bu kadar zayıf ve paramparça görmesini asla istemedim."

"Ah, tatlım," dedi ağabeyi, saçlarının boğduğu acılı bir sesle. "Yaşadığın her şey için çok üzgünüm. Hâlâ ediyor," diye . Başının üstünü öptü ve birkaç uzun dakika boyunca ona sarıldı.

Hıçkırıkları sessizlik çöktü. Arada bir salınacağı ayağıyla hafifçe itiyordu,

Onu yatıştırmak. İstediklerinden fazlasını söylemesi için ona baskı yapmıyordu. Onunla kendi zamanında konuşmasını bekliyordu. Yine de içten içe o lanet denizcinin izini sürmek istiyordu.

ve onu Hancock denen adam hakkında sorguya çekti. Özellikle de Brad'in onu nerede bulabileceğini. Ve sonra da onu kanun uygulayıcı kariyerinden sonsuza dek men edecek eski usul bir adalet sağlamak istiyordu.

Buna değer.

Onun sırtını okşarken iç çekti. "Bunun bir şok olduğunu biliyorum. Akla hayale gelmeyecek şeyler yaşadığını biliyorum. Ama seçeneklerin var, tatlım. Bu bebeğe sahip olmak sana acı veriyorsa, sürekli acı ve ihaneti hatırlatıyorsa, hamileliği sonlandırabilirsin. Evlatlık verebilirsiniz. Yapabilirsin. Sizin için en iyisi neyse. Bunu anlıyor musun? Bir kez olsun kendini düşün. Bunda bir suç yok. Özellikle de tüm bu yaşadıklarından sonra. Kimse seni suçlamaz. Kimse seni kınamaz."

"Hayır!" dedi şiddetle. "Bu çocuk masum. Bu bebek yanlış bir şey yapmadı ve acı dolu anıları geri getirdiği için onu doğurmayı reddedecek kadar bencil olmayı reddediyorum. Bu çocuk -benim çocuğum- yaşamayı hak ediyor ve ondan vazgeçmeyeceğim. Ben gidiyorum. Seni ve ailemin geri kalanını utandırmak istemiyorum. Hiçbiriniz bunu hak etmiyorsunuz."

Brad vahşice, "Cehenneme kadar yolun var," dedi. "Sana ihtiyacım var şimdi her zamankinden daha fazla aile ve eğer bir an için istemediğiniz için ayrılmanıza izin vereceğimizi düşünüyorsanız

Bizi utandırırsan, aklını kaçırmışsın demektir. Senden daha cesur, daha fedakâr bir kadın olmadı ve buna tek başına katlanırsan lanetleneceğim. Ailen her seninle olacak. Ben de her adımında yanında olacağım. Bizi utandırmak mı? Bir ailenin kızı ve kız kardeşiyle bizim kadar gurur için hiçbir sebep yoktur. Başkalarının ne düşündüğü ya da söylediği umurumda değil. Senin ve yeğenimin sonuna kadar arkasında duracağım ve bu konuda söyleyecek bir şeyi olan herkesin canı cehenneme."

"Ağabeyin haklı," dedi babası .

Honor döndü ve tüm ailenin Brad'i arka verandaya kadar takip ettiğini ve her lanet kelimeyi duyduğunu fark başını eğdi.

"Başını eğmeyeceksin.
bir şey değil," dedi annesi şiddetle. "Sen bir kurbandın. Bu
senin suçun değil. Bunu sen yapmadın.
Ve Tanrı'nın izniyle, yolun her adımında hepimiz yanınızda olacağız."

Honor bakışlarını kaldırdığında her aile üyesinin gözlerinde
aynı kararlılığı gördü. Ve yeniden gözyaşlarına boğuldu.

Mandie öne doğru yürüdü ve Honor'ın diğer tarafındaki tek
koltuğa oturdu, böylece Honor onunla Brad arasında sıkışmış
oldu.

"Bize şimdi anlatacak mısın, Honor? Bunu biliyorduk.
bir şey var. Bir şey seni çok incitti ama bundan bahsetmeyi
reddettin. Kırılmadan önce ancak bu kadar dayanabilirsin."

Honor kasvetli bir şekilde, "Ben zaten kırıldım," dedi.

Brad onun çenesini kavrayarak bakışlarını kendi çenesine
çevirmeye zorladı. "Kesinlikle . Sen tanıdığım en güçlü
kadınlardan birisin. Düşmüş olabilirsin ama çıkmadın. Hem de
hiç.

Ve eğer sana yardım etmemize izin verirsen, eğer bize güvenirsen,
yapabiliriz

sana yardım edeceğim. Bunu daha fazla içinde tutamazsın.
Bize yaslan, tatlım. Aile bunun için vardır. Sen de bizim için
aynısını yapardın ve bunu biliyorsun. Acı çektiğimizi bilseydin
asla sessiz kalmamızı kabul etmezdin.

kabul etmeye hazırım. Ben sana inanıyorum, Honor. Sen şu
anda kendine inanmasan bile."

Ona doğru eğildi, ona sarıldı, kendini tamamen onun
etrafına sardı, hayatı için tutundu. Kadın
Daha fazla gözyaşı yanaklarından aşağı sessizce süzülürken
gözlerini sıkarak kapattı. Boğuk bir şekilde söylediği "Seni
seviyorum" sözü karşılık buldu.
Brad tarafından hoyratça.

Ve sonra onlara atladığı her bir kısmı anlattı. Hancock'a aşık
olmasını ve onunla seviştikten sonra başka bir yol bulacağına
dair verdiği sözü. Daha iyisi için onu feda etmeyeceğini. Ve
Hancock'un

Yalan söyledi ve bu, ona yapılan başka bir şey değil, onu nasıl
yok etti.

İşini bitirdiğinde bitkin düşmüş ve midesi bulanmıştı. Ailesi öfkeliydi, öfkeleri gözlerinden, ifadelerinden ve sözlerinden .

Ama onu sevgileri ve koşulsuz destekleriyle kuşattılar. Planlar yapıldı. Doğum ziyaretleri, ailesinden birinin zaman yanında olması için bölündü. Babası hemen Honor'un yatak odasına bir ek planlamaya başladı, böylece bebeğin bir çocuk odası olacaktı ama her zaman Honor'ın bebeği duyabileceği kadar yakın.

Honor'un elleri karnının üzerinden aşağıya, hafifçe Oradaki şişliğin, kendini neredeyse aç bıraktıktan sonra ihtiyaç duyduğu kiloları geri almasının bir sonucu olduğunu düşünmüştü.

Doktora göre tam dört aylıkmış. Şimdiye kadar nasıl bilemedi?

Geriye dönüp baktığında, tüm işaretler ve semptomlar oradaydı. Aşırı yorgunluk, mide bulantısı, göğüslerinde hassasiyet ve aşırı duygusallık. Ama yaşadıklarından sonra, bunun bir serpintiden başka bir şey olabileceğini nasıl düşünebilirdi ki?

Garip bir şekilde, bu düşünciyi memnuniyetle karşıladı. Hancock'un çocuğuna sahip olmak. Onun bir parçası, aracılığıyla yaşayacaktı. İkisinin de en iyi parçası. Ve eğer erkek olursa, çocuğunu Hancock gibi bir adam olarak yetiştirecekti.

olmak istiyordu ama asla düşünüyordu. Hancock'un başkalarını koruma dürtüsüne, annesinin gücüne ve cesaretine sahip olacaktı.

Eğer bir olsaydı, Hancock'un iradesini ve adalet için kararlılığını aşılayan çelik ipliğe sahip olacaktı. Ve Honor ona asla kendini küçümsememeyi öğretecekti. Kalbinin ve hayallerinin peşinden gitmeyi ve daha az gidilen yollardan asla kaçınmamayı.

Bu çocuğu hediye olarak bağrına basacaktı. Tek üzüntüsü, Hancock'un çocuğunu asla tanıyamayacak, sevme ve koruma yeteneğine sahip olduğunu ve kendisine ait olanı asla incitmeyeceğini asla bilemeyecek olmasıydı.

Çocuğu onun kanıydı. Honor değildi. Honori görevi için feda edebilecek olsa da, kendi etini ve kanını asla feda etmeyeceğini biliyordu.

BÖLÜM 44

HONOR'UN annesi arka verandada belirdi, kaşları . "Burada sizi görmek isteyen bir adam var. Diyor ki önemli."

Honor başını kaldırıp baktı, korkusu omurgasına sıçradı. Ama hayır, korkması için bir neden yoktu. Ailesi buradaydı. Ona hiçbir şey olmayacaktı.

Honor alçak bir sesle, "Onu buraya geri getir," dedi. "Ve lütfen. Ne söyleyeceğini öğrenene kadar bizi yalnız bırakın."

Annesi tartışacakmış gibi görünüyordu ama kararlılık Honor'ın gözlerinde odaklanmıştı ve bu yüzden ağzı sıkı bir şekilde annesi başını salladı ve Honor'ı beklenmedik ziyaretçisini beklemek endişelenmek zorunda bırakarak ortadan kayboldu.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve bir an için başını kaldırıp bakmayı reddetti. Sonra yutkundü, uzun zamandır olduğu gibi korkak olmayı reddetti ve bakışlarını kaldırdı, şok ona bir şimşek gibi çarptı.

"Conrad?"

Acımasızca başını salladı.

"Hemen içeride olacağız," dedi annesi, Honor'dan çok Conrad'a. Bu açık bir uyarıydı ve Conrad'ın dudaklarına küçük bir gülümseme getirdi.

"Kızınızı incitmek gibi bir niyetim yok, Bayan. Cambridge," dedi Conrad nazikçe. "Ama onunla özel olarak konuşmak istiyorum."

Cynthia başını salladı ve isteksizce geri çekildi, ancak Honor tüm ailenin kapının hemen önünde toplanıp onları izlediğini biliyordu.

"görünüyorsun," dedi Honor'ın oturduğu salıncağın karşısındaki koltuğa otururken açık açık.

"Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim," dedi kuru bir sesle.

"Dokunaklı," dedi alaycı bir ifadeyle. "Ama beni endişelendiriyorsun, Honor. Hiç de iyi görünmüyorsun."

Tek kaşını kaldırdı. "Neden buradasın Conrad?"

"Birçok nedenden dolayı geldim," dedi. "Hayatımı kurtardığınız için size teşekkür etmeye geldim. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilemeye geldim. Ama Gelmemin en önemli nedeni Hancock'un size ihanet etmediğini söylemek, Honor."

Sertleştı, bakışları sertleştı ve nüfuz edilemez hale geldi. "Hancock hakkında konuşmak istemiyorum. Eğer konuşmaya geldiğiniz tek şey buysa, şimdi gidebilirsiniz."

Conrad'ın ifadesi de en az onunki kadar sert ve kararlı bir hal aldı. Öne doğru eğildi, yüz hatları vahşileşmişti.

"gerekenleri söyleyene kadar buradan ayrılmayacağım. Size anlatacaklarımın ne yapacağınız tamamen size kalmış, ancak size gerçekte ne olduğunu anlatacağım."

Keder onu yeniden tüketirken Honor gözlerini kapattı. Hancock'un çocuğuna hamile olduğunu öğrendiğinden beri geçen haftalarda, Hancock'u ve ihanetini geride bırakmak için çok çalışmıştı. Geriye değil, ileriye bakmak için. İçindeki, son nefesine kadar koruyacağı minik, masum hayata konsantre olmak için.

"Ne söyleyeceksen söyle o zaman," dedi kısık sesle. "O zaman çık dışarı."

"Planı değiştirdiğini biliyorsun. Bütün gece uyumayıp bir alternatif planladık. Sonra sana ilaç verdi ve bundan nefret etti. Yapması gerektiğini bildiği şey için kendinden nefret etti. yap. İki sebepten dolayı: Birincisi, Maksimov sana ilaç verip ve biz de bu maskaralığı yapmak zorunda kaldık. İkincisi, eğer bilincin yerinde olsaydı, Maksimov'un görmesini istediğimiz şeyi görmesine imkan yoktu. Çok dürüstsün, Honor.

Maksimov'un sana baktığında

Beklediği dehşete düşmüş, dövülmüş ve kırılmış tutsaktı.

Cesur, meydan okuyan bir kadın görürdü.

gözünü korkutmasına izin vermeden önce gözüne tükürürdü."

"Ki öyle de yaptı," diye Honor. "Ben buna iyi bir gece uykusunun boşa gitmesi derdim."

Conrad başını salladı. "Anlamıyorsunuz. Sana planı anlatamadı. Tanrım, istedi. Sen ona güvenmişken seni kandırma fikrinden nefret ediyordu.

Güvenine ihanet etmeyeceğine yemin ettiğinde. Ama bilmediğin çok şey vardı. Hiçbir şey yapmamalıydın. ya da tüm görevi tehlikeye atabilir ve hepimizin ölümüne neden olabilir. Ve Hancock tek önceliğin sen olduğunu açıkça belirtti. Bu, senin ölmene izin vermek anlamına gelse bile. Maksimov uzaklaş, ne olursa olsun korunacaktın."

Honor ona şaşkın bir bakış gönderdi çünkü hiçbir şey anlamamıştı.

"Bir tuzak planladık. Asıl plan, Maksimov'a ulaşmanın bir yolu olarak seni ona teslim etmektir. Yıllar sonra nihayet onun yakın çevresinin bir parçası olmak.

Bristow gibi araçlar vasıtasıyla çalışıyordu. Biz onun tüm operasyonunu sistematik bir şekilde içeriden çökertmeye çalışırken o da sizi ANE'ye teslim edecekti. Her oyuncuyu, her suç kaynağını. Tüm ağının yok edilmesini istiyorduk, sonra da onu ortadan kaldıracaktık. Ve bu zaman alacaktı. Hem de çok zaman. Biz Maksimov'un tüm organizasyonunu yok etmeyi tamamlamadan önce sen ANE'nin ellerinde ölmüş olacaktın.

"Ama Hancock buna karşı çıkmaya karar verdi. Takası Bristow ayarladı ve şartları Maksimov dikte etti ama biz bir pusu planladık. Sadece Maksimov'u indirecek kadar yaklaşacaktık ve sonra ne pahasına olursa olsun seni oradan çıkaracaktık. Bağlantıları umursamadı.

Maksimov'un imparatorluğunun dizginlerini başka birinin ele düşünüyordu. Tek istediği onun ortadan kaldırılması ve senin güvende olman, sonra da çekip gidecekti. Seninle birlikte. Ve Maksimov'un devasa imparatorluğunu yıkma görevini bir başkasının üstlenmesine izin verecekti."

"O zaman nasıl ?"

Kaşları çatıldı, hiçbir şey anlamamıştı. Bir kafeste uyanmıştı, Maksimov onunla alay ediyordu. Ona günlerce işkence etmişti. Ve sonra Hancock'un onu ANE'ye götürdüğü bir uçakta uyandı.

"Maksimov'un Bristow'un organizasyonuna birden fazla köstebek yerleştirdiği açık. Ortaya çıkarçıkardık. Ve sana tecavüz etmeye çalıştığında Hancock'un kendini kaybedip Bristow'u öldürdüğünü rapor ederdi. O yüzden tam tersi yerine bizi pusuya düşürdü. Mojo'yu kaybettik," dedi Conrad acı içinde. "Viper ve Cope'un ikisi de Ağır yaralandı ve Hancock iki kez vuruldu. Neredeyse ölüyordu ve o zaman bile Maksimov seni onun elinden almak zorunda kaldı. Hancock, çok fazla husumetin olduğu bir örgütten kendisine borçlu olunan her iyiliği istedi. Doğrudan düşman değiliz ama müttefik de değiliz. Hancock'un umurunda değildi. Söz konusu sen olduğunda hiç gururu yoktu. Seni bulup kurtarmaları için onlara yalvardı. Kendine durmadan işkence etti,

Maksimov'un elinde olduğunu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Kendini suçladı. Sana ihanet ettiğine inanıyor. Seni hayal kırıklığına uğrattığını. Her bir Onun hakkında inandığın her şeye o da inanıyor. Ama o sana ihanet etmedi, Honor. Görev oldu. Çok şey kaybettik ama o çaresizce geri çekilmedi.

lanet bir hastanede olması gerekiyordu."

Honor şaşkınlıkla başını salladı. "Ben anlıyorum." Söyleyebildiği tek şey bu gibi görünüyordu. Aylardır inandığı ve üzüldüğü şeyin saniyeler içinde değişmesini kabullenmek çok zordu.

Conrad nazikçe, "Seni seviyor, Honor," dedi. "Hancock hayatında koruyucu ailesi dışında hiç kimseyi sevmedi. Koruyucu ailesi dışında hiç kimse tarafından sevilmedi. Seilmeyi hak ettiğini hiç düşünmedi. Kendisinin bir canavar olduğuna inanıyor. Kendisinin bir canavardan daha kötü olduğuna inanıyor.

Maksimov. Her geçen gün ölüyor. Yas tutuyor, kendine eziyet ediyor, seni seviyor ve yine de olmadığını biliyor Sana layık olmadığını, seni hak etmediğini. Sana izin verdi.

Aşağı. Sana ihanet etti. Maksimov'un seni incitmesine izin verdi ve bunun için kendini asla affetmeyecek."

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?" diye fısıldadı.

"Çünkü senin de en az onun kadar acı inanıyorum. Onun seni sevdiği kadar senin de onu sevdiğine inanıyorum. İkinizin de ölmekte olduğuna ve pes ettiğinize inanıyorum. Ve onu kurtarabilecek tek kişinin sen olduğunu biliyorum. Kendini bile savunamayacağı bir şeye inanmana izin veremezdim, çünkü o her şeye inanıyor. Sana ihanet ettiğine. Seni hayal kırıklığına uğrattığına. Seni incittiğine. Seni manipüle ettiğine. Sana yalan söyledi. Ama Honor, bize görevin bittiğini söylediğinde onu görmedin. Değişti. Bize tek önceliğin siz olduğunuzu, güvenliğinizin her şeyden önce geldiğini söylerken gözlerindeki kararlılığı görmediniz. Görevi ya da başarılı olup olamayacağı umurunda bile değildi.

Maksimov vuruldu. Onurlu olanı yapmaya ve sizi korumaya çalıştı ama yine de binlerce masum hayata yönelik ciddi bir tehdidi ortadan kaldırdı. Ve sonuç olarak her şeyini kaybetti."

Honor'un yanaklarından yaşlar süzüldü ve salıncakta ileri geri sallanarak kendine sarıldı.

"Neden açıklamadı? Uçakta. Beni Maksimov'dan kurtardıktan sonra. Beni ANE'ye teslim ettiğine inanmama neden izin verdi? Neden en azından denemedi?"

"Çünkü sen buna inandın. Orada değildin, Honor. Milyonlarca kilometre uzaktaydınız ve söyleyeceği tek bir kelimeyi bile duyamazdınız. Ve onu suçladığınız her bir günahın suçlu olduğunuzu hissettiğinizde savunmak ya da açıklamak zordur. Kendini savunmadı çünkü size karşı işlediği suçlardan dolayı suçlu olduğunu biliyordu. Ve sizi kendisinden nefret ettiği kadar seviyor."

"Nerede o?" diye sordu.

Conrad gözlerini kapattı. "Bilmiyorum. Maksimov ve ANE alaşağı sonra ortadan kayboldu. Titan artık yok. Hepimiz çekip gittik. İşimiz bitti. O yalnız bir kurt, Honor.

Yavaş ve acılı bir şekilde ölmek için bir yerlere gitti.

Çünkü sana yaptıklarıyla yaşayamıyor. Ama biliyorum ki

Bu kadar. Vücudundaki her nefesle seni seviyor. On yılı aşkın bir süredir onunla çalıştım, onu takip ettim ve ona sadık kaldım. Ve senden önce, her bir özelliği ona atfedilenler doğruydı. İnsandan çok makineydi. Duyguları yoktu. Kendi kuralları vardı ve ona göre yaşırdı. Büyük iyilik. Ve bazen bu masumları feda etmek anlamına geliyordu. Bundan nefret ederdi ama bunun gerekli bir kötölük olduğunu bilirdi.

"Ama sen her şeyi değıştirdin. Onu değıştirdin. Birdenbire ona baktığında gördüğün adam olmak istedi. Daha iyi olmak istedi. Senin için. Ona nasıl sevilleceğini gösterdin. Nasıl hissedeceğini. Nasıl insan olunacağını. Ve bir daha asla . Seni sonsuza dek sevecek, tıpkı sana yaptıkları için kendisinden sonsuza dek nefret edeceği gibi."

"O zaman onu nasıl bulabilirim?" diye sordu hayal kırıklığı içinde. "Lanet Conrad, buraya gelip bana tüm bunları anlatıp sonra da bana bir şey vermeden çekip gidemezsin. Bunu kendine yapmasına izin vermeyeceğim. İzin vermeyeceğim. Onu seviyorum. Onu kullandığına inandığımda ne kadar acı çektiğimi biliyor musun? Bana ihanet ettiğini ve Maksimov'un bana işkence etmesine izin verdiğini mi?"

Conrad'ın gözleri periliydi. "Ben de seni hayal kırıklığına uğrattım, Honor. Sadece Hancock değil. Hepimiz seni hayal kırıklığına uğrattık."

"Saçmalık," dedi öfkeyle.

Hüzün gözlerini doldurdu. "Mojo için çok üzgünüm. O iyi bir adamdı. Benim yüzümden ölmeyi hak etmedi. Çünkü Hancock görevi değıştirdi. Viper ve Cope şimdi iyi mi?" diye sordu endişeyle.

Conrad nazikçe gülümsedi ve elini uzatıp hafifçe sıktı. "Her zaman başkaları için endişelenirsin. Sen olağanüstü bir kadınsın, Honor. Seni tanıdığım için hayatım daha güzel. Ve eğer Hancock'u kurtarabilirsen, sonsuz minnettarlığımı kazanacaksın. Evet, Mojo iyi bir adamdı ama öldü. huzur içinde. Ona kurtuluş verildi, hiçbirimizin hayal bile edemeyeceği bir şey. Viper ve Cope da iyi. Hancock'un nerede olduğunu bilmiyorum, yemin ederim. Ama bulabilirim.

Sizi onu tanıyan ya da en azından bulmanıza yardımcı olabilecek kişilere yönlendirebilirim."

Hevesle öne doğru eğildi. "Anlat bana."

"Seni oraya kendim götüreceğim," dedi. "Seni korumasız göndermeyeceğim. Ve hiç de uzak değil. Dover, Tennessee, Kentucky sınırının sadece birkaç mil güneyinde. Ne kadar çabuk hazır olabilirsin?"

Salıncaktan kalkmaya başlamıştı bile. "Bana beş dakika ver."

Conrad, onun gözleri bir amaç uğruna alev alev yanarak uzaklaşmasını izlerken kendi kendine gülümsedi. O donuk, cansız bakış ikinci bir deri buharlaşmış gibi ona yapışmıştı ve ilk tanıştığı Honor'a benziyordu. Mücadele ve ateşle doluydu. Cesaret ve yiğitlik.

Eğer Hancock'u kurtaracak biri , bu o olacaktı. Adama neredeyse acıyordu. Neredeyse. Çünkü Honor Cambridge onu yere serdiğinde başına ne geldiğini asla bilemeyecekti.

BÖLÜM 45

HONOR'UN ailesi, tanımadıkları bir adamla hiçbir yere gitmeyeceğini açıkça belirtmişti.

Conrad'la yalnız gidecekti. Brad ona eşlik etmekte ısrar etti, Conrad ve o da aynı şekilde yalnız gitmekte ısrarlıydılar.

Bir tartışma çıktı ve Honor'ın ailesinin her bir üyesi onun kendileri olmadan gitmesine izin vermeyi reddetti.

Honor sessizce, "Bu yapmam gereken bir şey," dedi.

Conrad sakın bir sesle, "Beni tanımadığının ve bana güvenmek için bir nedeniniz olmadığının farkındayım," dedi. "Ama Honor'ı hayatım pahasına koruyacağım. Size söz veriyorum. Ve gideceğimiz yerde onun için hiçbir tehlike yok. Etrafında her zaman koca bir ordu olacak. Bu kızınız için önemli. İyileşmeye ihtiyacı var ve ben de tam olarak bunun olmasını istiyorum. Eğer onu seviyorsan, ki sevdiğini biliyorum, ve eğer ona güveniyorsan, ki güvendiğini biliyorum, o zaman bunu yapmasına izin ver. Eğer geri dönecekse buna ihtiyacı var. bir bütündür."

"Fazla zamanım yok," dedi Honor sabırsızlıkla. "Ne yaptığımı bildiğim konusunda bana güvenin. İrtibatı koparmayacağım. Conrad seni bilgilendirecek. Ama bu işi yapmak istiyorsam bunu yapmak zorundayım. hayatta kalmak."

Ailesinin her birinin yüzünde şok olmuş ve endişeli ifadeler vardı, ama aynı zamanda boyun eğmişlik de vardı. Orta Doğu'ya gidip çaresizce yardıma muhtaç olanlara yardım etmeye bu kadar kararlı olduğu zamanlar olmuştu.

Hepsi etrafında toplanmış, ona sarılmış, onu öperken ve onu sevdiklerini söylerken gözyaşı dökmüşlerdi. Sonra Brad, Conrad'a sert bir bakış fırlattı.

"Sizin türünüzü tanıyorum. Adalet adına yaptığınız şeyleri biliyorum. Sizi yargılamıyorum. Ama kız kardeşimi koruyorsun.

Onu güvende tutacaksın ve işler kötüye giderse, onu dışarı çıkaracaksın. Ne istediği ya da söylediği umurumda değil. Onu ait olduğu yere, evine geri götür."

Conrad, kanun adamına duyduğu saygının bir işareti olarak hazır ola geçti.

"Onun için hayatımı verirdim," dedi dürüstçe. "O kurtardı Hayatım ve borçlarımı ödüyorum. Yemin ederim ki o benimle güvende ."

Honor ailesinin her bir ferdine son bir kez sarıldı ve ardından Conrad'ı evden dışarı çağırdı. yol.

"Ne kadar ? Araba mı kullanacağız yoksa uçacak mıyız?"

"Uçacağız. KGI'nın özel bir iniş pisti var. bileşik ve güvenli. Bu sadece en hızlı yol değil, aynı zamanda en güvenli yol."

Rahatlama onu sendeletti. Artık bildiğine göre, her dakika ıstırap çekiyordu. Hancock'tan ayrı kaldığı her an sonsuzluk gibiydi.

- - -

Onları iniş pistinde karşılayan ve "savaş odasına" götüren adamlardan biri giriş kodunu girip kapılar hızla açılırken HONOR endişeyle yutkundu göz kırpmasına neden olan bir hız.

Bilerek bol, büyük beden kıyafetler giymişti çünkü beş aya yaklaşan hamileliğinde köpeği sıkı bir top haline geldi. Ama tüm bu kilo kaybı ve Yaptığı açlık, gerçekte hamileliğini normal kilosuna ve bedenine kavuşmuş gibi gösteriyordu.

Ayrıca, Hancock'un onu istemesini istiyordu. Onun kendisini her şeyden bağımsız olarak sevmesini istiyordu. Ve biliyordu ki, onu sevsin ya da , isterse

istese de istemese de, çocuğuna hamile olsa bile onu asla geri çevirmezdi.

Kandırmak onun doğasında yoktu ama bunu reddetti. hamile olduğunu açıklayarak onu manipüle etmek ya da normalde vermeyeceği bir kararı vermeye zorlamak Hancock ile yaptığı görüşmenin sonucunu biliyordu.

Ana alana götürölür götürölmez, KGI'da çalışan herkesin aynı şekilde çalıştığını gördü. olay için ortaya çıktı. Hancock'u nasıl bulacağını söylemesi için sadece bir kişi yeterliydi. Kış tekmeleyen ajanlarla dolu bir oda değil.

Öfke aniden onu yakaladı. O olmaktan yorulmuştı Askerler, paralı askerler, teröristler, pislikler, her neyse, durmadan gözünü korkutuyordu. Eğer onu korkutmayı , hepsi kışını öpebilir.

Gözlerini kıştı ve Conrad'ın koruyucu pozisyonunun arkasından çıktı.

"Bakın, yirmi kadarınızın hepsi Hancock'un nerede olduğunu biliyor mu, yoksa sadece benimle taşak mı geçiyorsunuz?

Beni korkutmak mı? Çünkü elinizdeki tek şey buysa, devam edin." Geniş gülümsemeler ve bazı düpedüz kahkahalarla karşılandı, ve bir kadın sesinin "Hadi kızım" dediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

Adamlardan biri gülümseyerek bir adım öne çıktı. Çamurlu sarı saçları ve hayatında gördüğü en berrak mavi gözleri vardı. Adam elini uzattı ve kızın elini isteksizce tutmaktan başka çaresi yoktu.

"Bayan Cambridge, sizi tekrar görmek bir onur. Ben Sam Kelly."

Kadın şaşkınlıkla adama baktı ama sonra adamın kendisini kurtarmak için görevde olduğunu fark etti.

Maksimov. Bu da onu dışarı çıkardıklarında nasıl olduğunu gören insanlarla dolu bir odayla karşı karşıya olduğu anlamına geliyordu.

Sırtı yukarı kalktı. Bunun için utanç duymayı reddetti. Sahip olduğu şeyler yüzünden aşağılanmış hissetmeyi bırakacaktı. üzerinde hiçbir kontrolü yoktu ve bu kadar kolay korkutulmayı bırakıp ürkek bir fare gibi davranmayı bırakacaktı. Belki de KGI'nın iki kadın üyesinden ders alabilirdi. Kesinlikle korkmuş farelere benzemiyorlardı.

"Hancock'u nerede bulabileceğimi bana kim söyleyebilir?" diye sordu, en vahşi bakışını takınarak. Brad'in ona söylediği ilk kez tıslayan sevimli bir kedi yavrusu gibi görünmesini sağladı.

Öfkeyle saçlarını çekti, bir cevap bile beklemedi.

"İnsanların evrenle ilgili tüm cevapları bildiklerini düşünerek keyfi kararlar vermelerinin nesi var? Kendilerine işkence etmelerinin sebebi nedir? ihanet etmiş ya da birini incitmiş gibi görünse de adam bunu bilir ama açıklama zahmetine girmez çünkü kendisinin

Ona ihanet ettiği ve onu incittiği için suçlu. Bu yüzden devasa bir erkek öfkesine kapılıyor, kara kara düşünüyor, somurtuyor ve Tanrı bilir senin gibi erkekler başka neler yapıyor," dedi. küçümseyerek. "Ama Hancock'un ne yapmayacağını biliyorum ve eğer içinizden biri hemen bilgi vermezse, sonuçları hiç hoşunuza gitmeyecek."

Diğerleri şaşkınlık içinde ağzı onu izliyordu ama o tiradının sonuna geldiğinde, gözlerinden yaşlar gelene kadar gülmeye başladılar. Hayatı söz konusuken sırtlanlar gibi güldükleri için onlara çok kızmıştı. Onun geleceği. Çocuğunun geleceği. Ve Hancock'un.

Garrett hırıldadı. "Tanrım, bunu asla unutamayacak. O piç kurusuna hayatının sonuna kadar bunun için işkence edeceğim. Bu ne kadar paha biçilemez?"

Honor dişlerini sıktı ve iri adamın suratına doğru ilerledi. Neredeyse onu biçiyordu ve

Ama sırtı duvara çarparak onu hapsetti.

"Neyin var senin, bir zamanda gülüyorsun?
Tam bir pislik gibi davranıyorsun."

Garrett ona uysal bir bakış attı. "Özür dilerim hanımefendi. Saygısızlık etmek istememiştim." Hızla takım arkadaşlarına baktı ve yardım için yalvardı. Onlar daha da çok güldüler.

Honor ellerini havaya kaldırdı. "Bu çok anlamsız. Buraya gelerek bütün bir günümü boşa harcadım. İyi o zaman. Onu kendim bulacağım. Senin sayende değil."

Hepsinin yanından gitti, Conrad da arkasından kapıya yöneldi. Sam onu kolundan yakaladı ve nazikçe Gözleri hâlâ neşe doluydu ama ciddi ve samimi olmak için yoğun bir çaba sarf etti.

"Açıkçası Hancock'un nerede olduğunu bilmiyoruz ama yardım edebilecek birini tanıyor olabilirim. Bu aramayı yapmam için bana iki saniye verir misiniz?"

Bir an onu inceledi ve şimdi tamamen işle ilgili olduğunu gördü. Sonunda biraz mantıklı biri çıkmıştı. Başıyla onayladı.

Sam telefonu aldı ve bir rakam tuşladı, belli ki bir bağlantıydı.

"Eden, tatlım? Ben Sam. Mümkün olduğunca çabuk savaş odasına gelmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin? Bu çok önemli."

Kısa bir duraklama oldu ve Sam gülümsedi. "Teşekkürler Eden. Sen en iyisisin."

"Joe, dışarı çık ve Eden'la tanış, böylece savaş odasına gelirken kendini garip hissetmez," diye talimat verdi Sam.

Donovan otuzdan fazla alanı görüntüleyen güvenlik kameralarına baktı. Sırıttı. "Gerek yok. Swanny birlikte ve davete dahil edilmediği için pek memnun görünmüyor."

Joe tiksintiyle, "Tanrı bizi yeni evlilerden korusun," dedi. Odadaki herkes ona her yönden bilmiş sırıtışlar fırlattı.

Garrett, "Senin de zamanın geliyor, küçük kardeşim," dedi. Kendini beğenmiş bir şekilde. "Ve tahmin ediyorum ki sen, bütün bu

bir araya getirdik."

Joe herkesin kahkahaları arasında orta parmağını kaldırdı.

KGI'nın iki kadın üyesi P.J. ve Skylar, dayanışma amacıyla Honor'ın durduğu yere doğru ilerlemişlerdi.

Etrafında çok fazla testosteron olmadığı ya da sadece iyi davrandıkları için.

", Honor?" P.J. sessizce sordu. "Gerçekten mi?" Bu

kadının gözlerinde bir şey vardı ki

Honor korkunç şeyler görmüş ve bunlara katlanmıştı ve Honor'ın neler ve neler geçirdiğini biliyordu.

Gülümsedi ama daha çok yüzünü buruşturmuş gibiydi.

"Başlangıçta pek iyi değildi. Ama şimdi ... Umutluyum. Eğer kibirli bir erkeğin kafasını kışından çıkarmasını , her şey harika olacak."

Skylar kahkahalarla güldü ve erkek takım arkadaşlarının şüpheli bakışlarını üzerine çekti. Onlara, gözlerindeki gerginliği hiçbir şekilde azaltmayan masum bir gülümseme verdi.

P.J. hâlâ Honor'ı ciddiye alıyordu. "Nasıl giderse gitsin, ne olursa olsun, Hancock'un mantıklı düşünmesini sağlayabilsen de, o adam seni seviyor. Bu odadaki herkes onun seni ne kadar sevdiğini söyleyebilir. Hancock zor bir adam. Buradaki hiç kimse onun seni sevebileceğini düşünmezdi.

ama zaman içinde, bazı parçalarını görmeye başladık.

İnsanlık ve biz Hancock'un eğitiminin bir ürünü olduğunu fark ettik ve o ölümcül ama bir kalbi var. O iyi bir adam, Honor."

Honor gülümsedi. "Biliyorum. Ve teşekkür ederim." Diğer kadının eline dokundu. "Bu benim için çok şey ifade ediyordu. Ve dış görünüşün ardını gören tek kişi olmadığım için mutluyum."

Kapı açıldı ve kesinlikle çarpıcı, uzun boylu sarışın bir kadın zarif bir şekilde yürüdüğünde Honor'un kalbi yerinden fırladı İçeride, yanında kendisinden birkaç santim daha uzun, ağır yara izleri olan ve halihazırda yerleşkede bulunan erkeklerden herhangi biriyle yarışabilecek kaslı bir vücuda sahip bir adam vardı.

Eden tüm KGI'nın toplandığını görünce gözleri büyüdü ve Honor'un kocası olduğunu düşündüğü yanındaki adama korkuyla baktı. Adam onu yanına çekti ve şakağına bir öpücük kondurdu.

"Sorun yok tatlım," diye güvence verdi.

Sam yaklaştı ve Eden'a sıcak bir şekilde sarıldı. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederiz. Burada Hancock'u yere sermek isteyen biri var ve ona yardımcı olup olamayacağınızı merak ettik."

Eden'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı ama yardımına ihtiyacı olan "o" nun kaynağını bulmak için odayı taramadan önce Sam onu kenara çekti ve diğerlerine ulaşmayan alçak bir ses tonuyla onunla konuştu.

Eden önce donakalmış gibi baktı. Sonra gözyaşları alışılmadık renkteki gözlerinde ıslı ıslı parladı ve sonra gülümsedi, yüz ifadesindeki rahatlama o kadar belirgindi ki Honor, Sam'in ona ne söylediğini merak etti.

Sam Eden'ı Honor'ın hala durduğu yere götürmeye başladığında, Eden onun etrafından uçarak geçti ve sonra kollarını sersemlemiş Honor'a doladı. Eden ona şiddetle sarıldı ve

Honor'a sarılırken kadının vücudunu bir duygu ürpertisi kapladı.

Sonunda çekildiğinde, gözlerinde yaşlarla genişçe gülümsüyordu. Honor şaşkınlıkla ona bakarken Eden Honor'ın iki elini de tuttu ve neredeyse ona sarıldığı kadar sıkı sarıldı.

"Bugün için ne kadar uzun zamandır dua ettiğimi bilemezsiniz," dedi Eden, sesinde yoğun bir duygu vardı. "Guy küçük bir çocukken kendini çok kaybetmişti. Annem ve babam onu yanlarına aldılar. O da en az iki ağabeyim Raid ve Ryker kadar onların oğluydu. Benim ailem Guy'ın bildiği tek aile."

Dönüp KGI'nın geri kalanına baktı ve hepsi homurdandı. Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle Honor'a döndü.

"Sadece kızgınlar çünkü Guy benim ailem ve şimdi KGI benim ailem, bu da Guy ve KGI'yı aile yapıyor. Bir gerçek

İkisi de bu durumdan hoşnut değil. Ama bunu aşacaklardır," dedi neşeyle. "Özellikle de sen buradayken. Guy'ın hayatını değiştireceksin."

Conrad ilk kez konuşarak, "Çoktan değiştirdi," dedi.

KGI' diğer üyeleri, sanki Honor'a eşlik ettiğini yeni hatırlamış gibi Conrad'a kaşlarını çatarak baktılar. Honor da onlara aynı şiddetle kaşlarını çatı.

"Ona sakın öyle bakma. O benim ailem ve Guy da benim ailem olacak, bu da Eden ailesini ve vekaleten sen de. Dolayısıyla Conrad artık sizin de ailenizdir."

Conrad afallamış görünüyordu. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi komikti. KGI sadece kıkırdadı ve dünyayı yöneten kadınlar hakkında mırıldanmalar duydu.

"Aceleniz olduğunu biliyorum, bu yüzden sizi daha fazla geciktirmeyeceğim.

Daha uzun," dedi Eden Honor'a. "Guy iki erkek kardeşimle birlikte babamın evinde ve onlara göre geldiğinden beri o kadar kötü bir ruh hali içindeymiş ki onu uykusunda öldürmeye hazırlamış."

Honor yüreği gelerek Sam'e baktı ve Sam'in tüm bakışları yumuşadı.

"Beni ona götüreceksin mi?" diye sordu tereddütle.

Sam aralarındaki kısa mesafeyi kapattı ve onu kucakladı. "Elbette tatlım. Jet yakıtını alır almaz ve gitmeye hazır olur olmaz."

Sonra döndü ve kardeşlerine sırtıttı. "Peki kim insanlığın gelmiş geçmiş en büyük soygununa tanıklık etmek ister?"

Odada bir hooop, hooyah ve oorah korusu patladı ve Honor da büyük bir şaşkınlıkla Sam'e baktı. Hepsi çıldırmış mıydı?

Gülümsedi. "Bize aldırmayın. Çok uzun süre bekledik. Hancock'un insan olduğunu kanıtlama zamanı ."

Eden'a döndü. "Babanı ara tatlım ve ona Hancock'un üzerine oturmasını ve biz gelene kadar onu gözünün önünden ayırmamasını söyle.

oraya git."

Sonra da en fazla yarım saat içinde havada için bir dizi emir verdi.

- - -

BÜYÜK Eddie Sinclair telefonu kapattı ve oğulları Raid ve Ryker'a döndü.

"Arayan Eden'dı," dedi şaşkın bir sesle. "Hancock'un üzerine oturmamızı ve o buraya gelene kadar hiçbir yere gitmediğinden emin olmamızı istiyor. Onu rahatsız eden şeyin tedavisinin kendisinde olduğunu söylüyor."

Raid karanlık bir sesle, "Şükürler olsun ki birileri biliyor," dedi. "Bir erkeğin dayanabileceği kadar kendimden nefret ettim ve acıdım."

Ryker hararetli bir sesle, "Lanet olası erkekler," dedi.

BÖLÜM 46

EDEN ailesinin evinin ön kapısına giden yolu gösterdi. İyi ki alacakaranlık çökmüştü, çünkü Honor, Eden ve karısının yanından hiç ayrılmayan Swanny'nin peşinde yirmiden fazla belalı ajan varken dikkat çekmemelerine imkân yoktu.

Eden daha kapıyı çalamadan kapı açıldı ve Honor'ın babası olduğunu düşündüğü bir adam ve iki ağabeyi kapıda duruyordu. Guy'ın ailesi.

Üç adamın bakışları Swanny'den Eden'a kaydı ve sonunda Honor'a yerleşti, gözlerinde şok yansıması vardı.

Ağabey başını iki yana salladı. "Asla olmaz," diye mırıldandı.

"olmaz," diye onayladı küçük kardeşi.

Eden'in babası daha önce yüz hatları endişe ve kederle kazınmışken gülümsedi. Birden daha genç göründü, Honor'a bakarken yüzündeki derin çizgiler hafifledi.

"Vay canına," dedi şaşkın bir ses tonuyla. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Bu durum Honor'ı çok kızdırdı ve iki elini kalçalarına koyarak Eden'in ailesinin erkek üyelerine ters ters baktı.

"Sizin var? Guy'insan değilmiş ya da insanlıktan nasibini almamış gibi davranıyorsunuz. Hangisi daha kötü bilmiyorum. Kendisinin bir ruhu olmadığına inanması mı yoksa aile buna inanıyor."

Eden'in erkek kardeşleri kahkahalara boğuldu ama babasının tüm kırılmış yüzü yumuşadı. Honor'a doğru iki adım attı ve onu kemik kıran bir kucaklamanın içine çekti. Kendini tutuyordu. Hamileliğini iyi gizlemiş olabilir,

Ama o kadar sert bir sarılma, taşıdığı gergin bebek yumrusunu ortaya çıkaracaktı.

"Ailemize hoş geldin, canım. Hancock'un dünyasını değiştirecek senin gibi birini çok uzun zamandır bekliyorduk. baş aşağı. Benim adım Eddie ve bunlar da oğullarım Raid ve Ryker." Kimin kim olduğunu göstermek için işaret etti.

Ve sonra sanki iri yarı adamlar sürüsünü fark etmiş gibi Eden, Swanny ve Honor'un birkaç metre arkasında duran Eden'in babası kızına meraklı bir bakış attı.

"Eden? Ön bahçemdeki bu insanlar da kim?" "Guy'ın düşüşüne tanıklık etmek için buradalar," dedi Eden. neşeyle. "Karanlık olduğu için onları göremezsiniz ama onlar KGI." "Nathan? Joe?" Ryker arkadaşının önüne geçerken sordu

Eden ve Honor'a kimlerin eşlik ettiğini görmek için.

Damadının ekibinin geri kalanının Sinclair'leri selamlamak için öne çıktığını gören Eddie'nin yüzü aydınlandı.

Skylar, Eddie ve Ryker tarafından zorla kucaklanırken Zane de erkeklerle tokalaştı.

"Sizi görmek güzel, efendim," diye konuştu Joe. "Tüm KGI organizasyonunun neden burada olduğuna gelince? Hancock'un bir metreyi ancak geçen bir kadın tarafından dize getirilişine tanık olma fırsatını kaçırmamızın imkanı yoktu. Biz asla emin olmak niyetinde. Steele bile taşaklarına sahip olduğunda bu kadar eğlence sunmadı. karısı tarafından ona bir tabakta sunuldu."

Steele henüz çıkmadığı gölgelerin kabaca, "Siktir git," dedi.

"Alo?" Honor hırladı, sabırsızlığı ve hayal kırıklığı sesinde belirgindi. "Nerede o?"

Raid kendini beğenmiş bir tavırla, "Onu size kendim götürmekten büyük mutluluk duyacağım," dedi.

Eddie toplanan büyük gruba, "İçeri buyurun," dedi. "Sanırım eninde sonunda ikisini de göreceğiz. Oturma odasında çok daha rahat edeceğiz."

Raid diğerlerini bırakarak onu merdivenlerden yukarı çıkardı ve uzun bir koridordan geçerek en sondaki odaya götürdü. Durakladı ve

Sonra ona baktı, yüz ifadesi son derece ciddiye.

"Eğer onu bize geri getirebilirsen, sonsuza dek bana borçlu kalacaksın. O pes etti, Honor. Kesinlikle yaşama isteği yok ve o kadar acı çekiyor ki, ona bakmaya bile dayanamıyorum. öz kardeşim."

"Oh, geri gelecek," diye yemin etti. "Eğer onu bayıltmam, bağlamam ve eve sürüklemem gerekirse Onsuz buradan ayrılmak."

Raid kıkırdadı ve alnından öpmek için eğildi. "Biliyor musun? Sana inanıyorum, küçük kardeşim." Sonra ifadesi tekrar ciddileşti. "Önce benim girmemi ister misin?"

Gözlerini devirdi. "Adam bana asla zarar vermez. Ona zarar vereceğimden endişelenmelisin. Ama hayır. Burası özel bir yer. Ben ve ondan başka kimsenin girmesini istemiyorum."

Raid başını salladı ve koridorda geri dönmeye başladı. Guy'ın kapısına dönmeden önce onun gözden kaybolmasını bekledi. Elini kapı kolunun üzerinde gezdirdi, kapının kilitli olmasından ve Guy'ın onu içeri almayı reddetmesinden korkuyordu. Sonra başını iki yana salladı. Aşağıda kapıyı kolayca kırabilecek yirmiden fazla insan vardı. Öyle ya da böyle içeri giriyorum.

Topuzu sessizce çevirdiğinde kilidin açıldığını ve kapının bir parça açıldığını görünce rahatladı. Yine de tereddüt etti, çünkü tüm kabadayılığına ve kararlılığına rağmen, bile bakmayacağından korkuyordu. Onu kabul et. Onu dinleyin.

İçinden sinirli bir hırıltı geldi. "Beni rahat bırakın dedim. Siz ne karışıyorsunuz, göt herifler? Bunu anlıyor musun?"

Honor kapıyı iterek sonuna kadar açtı ve içeri girdi. elleri kalçalarında, yatak odasındaaydı. Hancock onu gördüğünde neredeyse yataktan düşecekti. Doğrulamak için çabaladı, yüzü şoktan çizilmişti. Ve sonra ilk şokunun yerini büyük bir keder, pişmanlık ve kendinden nefret aldı ve bu onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertti.

O an anladı ki, o kadın Güçlü biriydi. Gözlerinde geçmişteki acıların bir bile izin veremezdi, çünkü bu onu mahvederdi ve onu asla . Onu asla duymazdı. Sadece onu tekrar tekrar inciteceğine ikna olarak onu uzaklaştırırdı. En azından birinin aklı vardı ve şu anda bu o değildi.

Bu yüzden kendini onun kollarına atmak ve kaybettiği her şey için ağlamak yerine onu seviyorsa, biraz sert sevgi göstermesi gerekecekti.

"Ailenle böyle mi konuşuyorsun?" diye sordu, ayağını azarlaracasına yere vurarak.

"Onur mu?"

Sesi titriyordu, o kadar kısıktı ki kızın adı Gözleri keder ve acıdan harap olmuş, neredeyse anlaşılmaz bir haldeydi. O kadar acı çekiyordu ki boğazı tıkanı ve bir an için konuşamaz hale geldi. Sert sevgiyi ve kaltak olmayı tamamen unutmuştu.

Aralarındaki mesafeye daha fazla dayanamadı ve kendini onun bedenine doğru fırlattı. Onu yakalamaktan ya da onun tarafından alt edilmekten başka çaresi yoktu. Guy'ın gözlerindeki umut kıpırtılarına bakarken elleri yanaklarında durdu. Guy yutkundü ve sanki böyle bir duyguya kapılmayı bile reddediyormuş gibi gözlerini kaçırdı ama Guy buna izin vermedi. O da kendi kendine umudu reddetmişti ve yanılmıştı. Şimdi savaşımaya hazır olduğu gibi savaşmalıydı. Bu bir savaşı.

Kaybedemezdi yoksa bu onu mahvederdi. Kaybetmeyecekti.

Adamın yüzünü sıkıca kendi yüzüne çevirdi ve sonunda isteksizce gözlerini kaldırıp onunla buluşana kadar ona baktı Bakışları.

"Evet, benim," dedi boğuk bir sesle. "Ve sana söylemek zorundayım Guy Hancock, şu anda senden pek memnun değilim."

"Neden olasın ki?" diye sordu acı dolu bir sesle.

Öfkeli bir ses çıkardı. "Bana ihanet etmedin ve bunu ikimiz de biliyoruz. Ya da yapmalısın. Eğer kendini korkunç bir canavar olduğuna inandırmaya bu kadar kararlı olmasaydın, bana ihanet etmediğinin farkına varırdın."

"nasıl düşünebilirsin?" diye sordu kuşkuyla.

Gözlerini devirdi. "Elbette başlangıçta ben de düşünmüştüm. Ama biri zahmet edip beni ANE'ye vermek için uçurduğuna inandırdığında gerçekte neler olduğunu anlatsaydı -bu arada çok kızdığım başka bir şey daha var- ikimiz de son birkaç aydır acı çekiyor."

"Sana yalan söyledim. Sana ilaç verdim, bir daha asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şey. Ve seni hayal kırıklığına uğrattım, Honor. O piçin sana ulaşmasına izin verdim ve ben seni bulana kadar günlerce sana işkence etti."

"Bir kez olsun bana ne olduğunu söylemek aklına geldi mi? ve bana ihanet edip etmediğine karar verme lüksünü bana mı verdin? Bunun yerine, benim için yargıç ve jüri rolünü oynadın. Tam olarak bu şeyleri yaptığına o kadar ikna olmuştun ki benim için asla bilemeyeceğime karar verdin. Sana kızgın olduğum tek şey bu. Kızgın bile değilim ama incindim. Beni incittin Guy," dedi.

Acı içinde. "Beş uzun ay boyunca acı çektim. Uyuyamadım, yemek yiyemedim. Tanrı'nın gerçeği, ölmek istedim. Vazgeçtim. Sensiz yaşamak istemedim. Bunu anlayamıyor musun?"

Sesi yalvarır gibiydi. Yalvarmaya çok yakındı ama söz konusu bu adam olduğunda hiç gururu yoktu. Gerekirse sürünürdü. Onun kendisine geri dönmesi için her şeyi yapardı. Onu sevdiği kadar sevmesi için.

Perili ona bakıyordu ve nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Suçluluğundan o kadar emindi ki, hayır, ona yargılama seçeneği sunmak aklına gelmemiştir.

Sanki onun burada olduğuna gerçekten inanmıyormuş gibi ellerini yüzünde, dudaklarında, boynunda, omuzlarında tekrar tekrar gezdirdi.

"Benden nefret ediyorsun," diye fısıldadı acı dolu bir sesle. "Tanrım, kendimden nefret ediyorum."

"Bana bak Guy," dedi şefkatle. "Beni gör."

Bunu fark edene kadar sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca onun gözlerine baktı. Orada nefret yoktu. Korku da yoktu. İhanet ya da incinme duygusu yoktu. Sadece sevgi vardı. Şefkat, merhamet ve onu her zaman koruyacağına dair bir yemin. Onunla her zaman güvende olacağına dair. Kalbi her zaman onunla güvende olacaktı.

"Senden nefret etmiyorum. Seni seviyorum," diye fısıldadı şiddetle. "İ Seni seviyorum. Ve benim adıma karar veremezsin. Bana seni sevmediğimi söyleyemezsin. Seni sevmemem için yapabileceğin hiçbir şey yok."

İnce damlalar yanaklarından aşağı süzülüyordu. Burun delikleri her nefes alışında sanki kontrolünü tamamen kaybetmemek için amansız bir savaş veriyormuş gibi alevleniyordu.

Onun sevgili yüzünü avuçlarının arasına aldı ve doğrudan gözlerinin içine baktı.

"Şimdi beni dinle Guy, çünkü bu çok önemli. Bu her şey demek. Ben bitirene kadar sözümü kesme. Anladın mı?"

Adam salladı ve kadın ona sözünü kesmemesini söylemesinin gerekli olup olmadığını düşündü. O değildi. Şu anda bir şey söyleyebilecek durumda değildi. Kendini çok fazla kaptırmıştı.

"Şimdi, eğer beni istemediğin ve sevmediğin için benden uzaklaştıysan, bunu kabul etmek zorundayım."

Adam boğazından boğuk bir ses çıkardı ve kadın ona verdiği sözü hatırlatan uyarıcı bir bakış fırlattı. Ama adam hiç de mutlu görünmüyordu. Kızgın görünüyordu, gözlerinde ateş parlıyordu.

Güzel, diye düşündü vahşice. Onun öfkesini alacak ve Gözlerindeki ruhsuz bakışa karşı öfke duymayı haftanın her günü tercih ederim. "Ancak, eğer beni terk ettiysen senden nefret ettiğimi düşündün, çünkü gerçekten Bana ihanet ettin, bana yalan söyledin ve layık olmadığını hissettin, o zaman bunu kabul etmeyeceğim," dedi şiddetle. "Çünkü bu

Saçmalık. Hepsi saçmalık. Ve hayatımdaki en iyi şeyi bir kenara atmayacağım çünkü kendisini zaten affetmiş olan birine karşı affedilemez bir günah işlemiş olur."

"Bitirdin mi?" diye sordu. Kadın başını salladı.

"Güzel. Çünkü seni hayatımda başka hiçbir insanı sevmediğim kadar çok seviyorum. Sen sadece Dünya, Honor Cambridge. Sen benim . Tüm yaşama sebebim. Seni istemediğim ya da sevmediğim için mi senden uzaklaştım? Benden daha iyisini hak ettiğin için çekip gittim. Çünkü seni korumakta başarısız olmayacak bir adamı hak ediyorsun.

ve neredeyse tecavüze uğramanıza ve ardından işkence görmenize izin vereceğim. Ve ben o adam değilim," dedi vahşi bir sesle.

"Evet," dedi sakince. "Öylesin."

Umutsuzluk bir kez daha gözlerinin içine süzüldü.

"Benimle birlikte olsaydın nasıl bir hayat yaşamak zorunda hakkında hiçbir fikrin yok. Çünkü ben Yıllar boyunca alt etmek için çalıştığım canavarlardan daha fazla düşman biriktirmiş olsaydım, her zaman bir hedef olurdun. Sen benim en büyük zayıflığımsın ve lanet olası dünyadaki herkes bunu bilecek ve sana ulaşarak bana zarar vermeye çalışacak. Ve sana zarar verirler. Seni zaten incittiler," dedi acı dolu bir sesle. "Ve ben buna dayanamazdım, Honor. Seni kaybedersem kendimle yaşayamam."

"O zaman böyle belalı biri olmana sevindim," dedi hafifçe. "Kimsenin beni incitmesine asla ama asla izin vermeyeceksin."

Guy gözlerini kapadı, parmakları sıkı toplar halinde kenetlendi. "Bana olan güvenin beni şaşırtıyor. Sen bana güvendiğinde söyledğim ya da söz verdiğim hiçbir şeye güvenmek için bir nedeniniz yok. Ama, Honor, tehlike ... bu sadece bir parçası. Ben tam kontrol isteyen ve bekleyen bir adamım. Her açıdan. Kadınımla olarak, sana hükmedeceğim. Her hareketini bilirim. Bakkala bile gittiğinde beni kontrol etmeni beklerim."

Bir elini başının üzerinde düzensiz bir şekilde gezdirdi.

"Cinsel olarak talepkârım. Hayatımın hiçbir alanında kontrolü elden bırakmam bebeğim," dedi acılı bir sesle, sanki cinayeti itiraf ediyormuş gibi. "Yapamam. Kontrol hayatım boyunca içime işledi. Her durumun her yönünü her zaman kontrol etmek üzere eğitildim. Kendini boğulmuş hissetmenin ne kadar süreceğini düşünüyorsun? Seni dünyanın geri kalanından ayıran o şeyi öldürmem ne kadar sürer? Gülümsemeni, güneş ışığını, nezaketini ve cömertliğini. Seni boğardım, Honor. Ve sonunda seni yok ederdim."

Güldü, adamın acı verici itirafına verdiği tepki karşısındaki şaşkınlığını gülümsemesi genişledi.

Parmaklarını havaya kaldırdı ve her basamağa puanlarını işaretledi. "Bakalım, ilk olarak, cinsel olarak baskın mı? Düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Seninle zaten seksin tadına baktım, Hancock ve herhangi bir aptal senin ne kadar emredici, güçlü ve baskın olduğunu bilir. Seni temin , hakimiyetinin her anından zevk alacağım."

Bir parmağını daha bastırdı. "İkincisi. Her zaman nerede olduğumu bilmek istemen ve beni korumak için aşırıya kaçman. Uhm, duh? Ben aptal değilim Guy. Bu dünyanın sunabileceği en kötü şeyleri gördüm ve senin dünyanı da gördüm. Açıkçası, sensiz hiçbir yere gitmek istemiyorum ve dahası, bizi koruması için koca bir ordu kiralamak istiyorsan, ben varım."

Son parmağını kaldırdı. "Şimdi boğma, öldürme, boğma, yok etme zamanı. Buna fazla bir yanıt vermeyeceğim çünkü bunu hak etmiyor."

Eğildi ve yüzüne dokundu, dudaklarını hafifçe onunkilere bastırdı.

"Benim herhangi bir parçamı öldürmenin tek yolu Beni sev ve iste. Eğer benden tekrar uzaklaşırsan. Bu beni yok eder. Başka bir şey değil."

O onu öptü, güçlü, sıcak, kavurucu, sanki ona açmış gibi. Ve Tanrım, onun için açlık çekiyordu. Onun için

Son aylarını ruhunun diğer yarısı olmadan yaşamıştı. Buna bir daha asla katlanmak istemiyordu.

Sonra yataktan kayarak dizlerinin üzerine çöktü, doğru uzandı, önünde diz çökerken onu ayağa kaldırdı. Kollarını ona doladı, yüzünü göğüslerinin arasına gömdü. Sıcak gözyaşları teninin üzerinde kayıyor, her biri kalbine saplanan küçük hançerler gibi canını yakıyordu.

"Çok üzgünüm, Honor," diye boğuk bir sesle konuştu. "Çok üzgünüm. O günlerde çıldırdım, onun ellerinde olduğun her saat biraz daha ölüyordum. Tek düşünebildiğim buydu. Onun olduğunu bilmek

Sana işkence etmek ve seni ona vererek sana ihanet ettiğimi düşündüğünü bilmek. Geceleri uyuyamıyorum. Şimdi bile. Onun öldüğünü bilerek. ANE'nin gittiğini. Sana zarar veremeyeceklerini. Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum.

Düşündüğüm her saniye

Seni ne kadar incittiğimi ve seni her zaman hayal kırıklığına uğrattığımı. Lütfen beni affet" diye fısıldadı. "Lütfen bana seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağımı kanıtlama şansını ver. Hayatımı senin bir çizik bile almadığından emin olmak için harcayacağım. İstiyorum ki iyi bir adam ol. Senin için. Gurur bir adam olmak istiyorum."

"Ah, aşkım," diye fısıldadı. "Anlamıyor musun? Ben senin olduğun adamı seviyorum. Beni değiştiremezsin. İstedğim ve ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu düşünerek yarattığın bir adamı sevmeyeceğim. Sana ihtiyacım var."

Yanaklarındaki gözyaşlarını parmaklarıyla sildi, sonra eğilip onu öperken elleri yüzünü çevreledi.

"Ve ben seni çoktan affettim. Tekrar sormana gerek yok."

"Ben hiç istemeden verdin," dedi sessizce. "Dizlerimin üzerine çöküp beni affetmen için yalvarmalıyım. Ben de bunu sana verdim, çünkü cömert kalbin çoktan affetmiş olsa da hak ettiğin buydu. Ben."

Adam onu kendine doğru çekecekken, kadın direndi, şu anki açıyla adamın yanağını tam karşısına alacağını biliyordu.

yuvarlak göbeğinin üzerinde. Adam şaşkın ve biraz da kararsız şekilde ona baktı.

Gülümsedi ve yatağa geri oturdu, yatağın kenarındaki onun yanındaki boşluk. "Gel. Konuşmamız gereken son bir şey var."

Adam onun yanına uzandı ve kaşlarını çatı çünkü kadın aniden gerildi ve onun bunu fark ettiğini biliyordu. Elini onunkinin etrafına doladı ve parmaklarını birbirine geçirirken kalçasına yaslamak için kaldırdı.

"Ne oldu, Honor?"

"Her şeyden önce, seni kandırmıyordum, kandırmıyorum. Ben sadece ... bencilim," dedi yüzünü buruşturarak.

"Tanıdığım en az bencil insan sensin," diye hırladı.

Belli belirsiz gülümsedi. "Sadece bilmem gerekiyordu. Beni istediğini bilmek zorundaydım. Beni sevdiğini. Benimle mecburiyetten birlikte olmanı istemedim. Bu yüzden sana hemen söylemedim. Ama şimdi söylüyorum."

Gözleri şimdi endişeliydi. Kızgın ya da endişeli değil, sanki onun korkunç bir şey yaptığını düşünüyormuş gibi. Onun için endişeleniyordu ve bu yüzden onu daha da çok seviyordu.

"Hamileyim," dedi usulca. "Senin bebeğini doğuracağım, Guy. Neredeyse beş aylık hamileyim."

Şok içinde karnına baktı ve sonra yüzüne baktı, sanki ona söylediği şey basitçe hesaplanmamış gibi.

"Sıkıştırıcı kıyafetler giymediğim sürece gösteriş yapmam. Bu yüzden bu yolculuk için bol kıyafetler seçtim. Diğerleri bile bilmiyor. Sadece ailem ve kardeşlerim. O kadar çok kilo vermişim ve o kadar aç kalmışım ki eve döndüğümde kelimenin tam anlamıyla bir deri bir kemik kalmışım. Hamilelik sadece daha önce kaybettiklerimi yeniden kazanmışım gibi görünmemi sağladı."

"Göster bana," dedi, sesi çatlayarak. "Çocuğumuzu görmeme izin ver. Lütfen."

Büyük boy gömleğinin eteklerini kıvırdı ve yavaşça yukarı doğru çekti. Her iki eli de hafifçe bastırdı

Parmakları kızın teninde titriyordu. "İyi misin?" diye sordu endişeyle. "Çok incinmiştin ve dediğiniz gibi açlıktan ölüyorum. Bebek sahibi olmak senin için sağlıklı olamaz."

Onu rahatlatmak istercesine gülümsedi. "Kadın doğum uzmanım bana sıkı bir vitamin rejiminin yanı sıra annemin bir ordu generali gibi uyguladığı bir beslenme programı uyguluyor."

"Bundan memnun musun?" diye sordu, gözlerine kırılganlık çökmüştü.

Gülümserken sevincinin tüm gücünü görmesine izin verdi.

"Ah evet," diye nefes aldı. "Soru, sen mutlu musun?" "Mutlu musun?" diye sordu kısık sesle. "Mutlu olabileceğimi sanmıyorum."

Şu anki şaşkınlığını çok iyi anlatıyor. Tanrım, Honor, seni de çocuğumuzu da hak etmiyorum. Kaç tane düşmanım olduğunu biliyor musun? Benimle bir hayat isteyerek kendini ve çocuğumuzu nasıl bir tehlikeye attığının farkında mısın?"

Elleri daha da sert bir şekilde titriyordu ve avuçlarını yumuşak bir şekilde ellerinin damgalı olduğu yere, karnının kabarıklığına koydu.

"Tanrı beni unutmadı," dedi huşu içinde, gözyaşları parıldıyordu. Gözleri onunkilere kayarken ıslı ıslıydı. "Ben lanetlenmedim. Ruhlu olmayan, sonsuza dek lanetlenmiş bir adama böylesine değerli iki hediye verilemez."

Kalbi Guy'ın uzun zamandır çektiği acılar için sızlıyordu. Ne kadar uzun zamandır dünyada yapayalnızdı ve onu tutacak bir dayanağı yoktu.

"Hayır, sevgilim," dedi şefkatle. "Gerçekten de çok kutsanmışsın. İkimiz de öyle. Şimdi sana üçüncü bir şans verildi. Söyle bana. Bunu kullanacak mısın?"

"Evet," dedi şiddetle. "Kesinlikle evet."

Sıcak bir telaşa ağzını onunkiyle birleştirdi. Sertti, neredeyse hayvani, elleri kadının vücudunda bir aşağı bir yukarı sahiplenici bir şekilde geziniyor ama çocuklarının annesinin rahminde yuvalandığı yere doğru kaydıklarında anında yumuşuyordu. Sertçe soluyarak geri çekildi, gözleri bir avcınıninki gibi parlıyordu.

"Kendini bana vererek kaderini iki kez mühürledin," dedi hoyratça. "Bir kez gitmene izin verdim. Bunu bir daha asla yapmayacağım. O yüzden emin ol, Honor. İstedığının bu olduğundan ve istediğin ben olduğumdan çok emin ol. Çünkü bir kez bana bağlanırsan, bu sonsuza dek sürecek."

"Teşekkür Tanrım," dedi büyük bir rahatlama taklidi yaparak. "Yani, bugünlerde bir kızın ne yapması gerekiyor ki?"

"Bana beni sevdiğini söyle," dedi, sesi çatlayarak. Adamın gözlerinde güvensizlik parıldarken kalbi neredeyse kırılıyordu. Ve korku.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Hem de çok. Hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevemeyeceğim."

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye nefes aldı, onu kendine doğru çekti, canı pahasına ona . Gözyaşları gözlerini yakıyordu ama umurunda değildi. Hayatından ümidini kestiği anda kurtuluşu bulmuştu.

Güneşi tekrar görmek.

"Sen bir mucizesin," dedi kısık sesle. "Gün ışığım, Honor."

"Sonunda bunu fark etmene sevindim," dedi sırtarak.

EPILOG

HANCOCK elindeki tepsiyi dikkatle dengeleyerek mutfaktan Honor'un sekiz aylık Reece'i beslediği oturma odasına doğru ilerledi. Bu sabahki kahvaltıya özel bir özen göstermiş, ustalıkla -olabildiğince yaratıcı bir şekilde- hazırlamıştı; tabağın yanında uzun yivli bir vazoda tek bir sarı gül ve karısının en sevdiği elma suyundan uzun bir bardak vardı.

Bunca ay sonra bile, annesinin göğsüne sevgiyle yaslanmış oğullarını görünce durakladı, eli biberonu yerinde tutarken diğeri

Tüylü buklelerini şefkatle okşadı. Yüz ifadesi öyle O kadar güzeldi ki nefesini kesmekte asla başarısız olmadı.

Reece'e alçak sesle mırıldandı ve ona nasıl annesi ve babası tarafından çok sevildiğini söyledi. Ve o mutlak doğruyu söylüyordu. Güneş karısının ve çocuğunun ayaklarının dibinde doğup batıyordu. Her gün uyandığında, Honor kollarının . Her gece seviştikten sonra yatağına doyarak gitti.

Karısının uykulu "Seni seviyorum" ya da "Sana çok ihtiyacım var Guy" sözleri kulaklarını tırmalıyordu. Her seferinde bu onu mahvediyordu ve hayattan daha çok sevdiği kadınla bir şans daha bulduğu için şükran duaları fısıldıyordu.

Ondan uzak kaldığı birkaç seferde, olabildiğince çabuk ona dönme ihtiyacı tarafından kuşatılmıştı. Onları kaybetme korkusunun üstesinden gelebileceğinden emin değildi. eve gelip onları gitmiş bulmak. O, tüm insanlar arasında sıradan insanların arasında dolaşan kötülüğün çok farkındaydı.

ve yıllar boyunca sayılamayacak kadar çok düşman biriktirdi.

Bu yüzden, sadece tekneyle ya da deniz yoluyla ulaşılabilen bu uzak adada tek sakin olarak yaşıyorlardı.

Helikopter. Paralı asker olarak geçirdiği yıllar boyunca iyi bir savaş vererek çok para kazanmıştı. Hiç paralar. Kullanmak için bir nedeni yoktu. Harcayacak kimsesi yoktu.

Ama şimdi? Utanmadan şımartabileceği bir karısı ve bir oğlu vardı ve Honor'ın üzüntüsüne rağmen bunu düzenli olarak yapıyordu. bıkkınlığı ve her zaman söylediği söz karşısında sırtışını geri çağırmak zorunda kaldı. İsteyebileceği her şeye sahipti. Başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Ama bu ona dikkat ettiği anlamına geliyordu. Tüm masumiyetiyle bir şeyi beğendiğini ima ettiyse ya da bir şey gözüne çarptığında yüz ifadesini gördüyse, o şey onundu.

Şu anda bile, Reece gece için uyutulduğunda ve gittiği için sağlam bir pansumana katlandığında ona ilk yıldönümü hediyesini vermeyi neşeyle bekliyordu ona verdiği hediye denize attı. Onun her isteğini yerine çok seviyordu. Onu mutlu etmeyi seviyordu. Gülümsemesi hayatındaki her şeyi değerli kıldı.

Onun varlığını hisseden Honor, oğluya sevgi dolu, alçak ses tonuyla konuştuğu yerden başını kaldırdı ve gülümsedi, gözleri o kadar sevgi doluydu ki, kalbinde şiddetli bir sızı uyandırdı. Ona bir kez bile baksa ruhu neredeyse patlayacak kadar kabarırdı. Onun kendisine olan sevgisinden asla bıkmayacaktı. Tıpkı da her zaman aynı şekilde karşılık vereceği gibi. "Beni

bu kadar şımartmanı sevmediğimden değil, ama ne Bu mu?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

Tepsiyi kadının önündeki sehpa koydu ve sonra yanındaki kanepeye kayarak onu öpmek için eğildi, oğlunun başını büyük avucunun içine aldı.

"Sakin bana bugünün evlilik yıldönümümüz olduğunu unuttuğunu söyleme," dedi alaycı bir hiddetle.

Yaramazca sırttı. "Hayır. Benim de kendi hediyem var ama biraz beklemeniz gerekecek. Şu sıralar biraz meşgulüm.

an."

"Beni sevmen ihtiyacım olan tek hediye," dedi tüm içtenliğiyle.

"Şey, bu yeterince kolay. Seni seviyorum, Guy. Seni her zaman seveceğim. Bu asla değişmeyecek ve umarım sen de aynı şeyi hissediyorsundur. Ama bu hediye her gün verilir. Bugün mü? Benim var.

senin için ekstra özel bir şey."

"Bazen çok aptalca şeyler söylüyorsun, kadın," dedi, gözleri kısılmıştı ama en ufak bir kızgınlık belirtisi göstermediğini biliyordu. Honor'ın gözleri de onunkilere gülüyordu. "Sanki her zaman aynı şeyi hissetmeyecekmişim gibi," diye homurdandı. "Sen benim hayatımsın, Honor. Sensiz hiçbir şeyim yok. Sensiz yaşamak istemiyorum."

Birden boştaki elini yüzüne götürüp temiz traşlı çenesini okşayınca kendini tutamadı. Hâlâ beslenmekte olan kıymetli bebeğini düşünerek eğildi ve onu öptü, şefkatle ağzını keşfetti, tadını içine çekti, asla bir şey.

Sonunda çekildiğinde, yanakları kızarmış ve arzu yarı kapalı sıcak kahverengi gözlerine yansımıştı.

"Annesiyle işini uykuya dalmasına ne kadar kaldı ki, babası onu bir günlüğüne çalabilsin?

bir süre?" Hancock tahrikten kalınlaşmış bir sesle konuştu.

Diğer kısımları da en az onun kadar kalın, ağır ve ağırlıydı.

Güldü. "Daha yeni . Uyku vaktinden önce birkaç saati daha var."

Hancock lanetini ısırarak geri çekti. Eğer bu kadar paranoyak, aşırı korumacı bir piç olmasaydı, kendisinin ve Honor'ın ailelerinin Reece'i uzun bir yıldönümü hafta sonu için alıkoyma tekliflerini kabul ederdi ve Honor tamamen kendisine kalırdı.

Ama adadan nadiren ayrılırlardı. Zihninde kısa ve karanlık bir düşünce titreşti. Honor kendini bir mahkûm gibi mi hissediyordu? Asla dışarı çıkmasına izin verilmeyen ve istediği gibi girip çıkma özgürlüğüne sahip olmayan biri gibi mi? Hancock kontrolcü bir piçti. O

adadan hiç ayrılmadı. Onu adada hiç yalnız bırakmadı.

Çoğu kadın kendini boğulmuş hisseder ve bu tür kısıtlamalara içerlerdi ama Honor öyle değildi. Bu gerçek yine de bir gün ... diye endişelenmesini engellemedi. Karanlık düşüncelerden sıyrıldı. Oraya gitmeyecekti. Honor ona hayatlarını sevdiğine güvence vermişti. Onu sevdiğini.

"Gazını çıkardıktan sonra benim için onu zıpzıpına koyar mısın?"

Honor'ın tatlı dilli ricası Hancock'un sıkıntılı düşüncelerini dağıttı ve hemen harekete geçerek iri, beceriksiz ellerini Reece'in başının ve bezli poposunun altından geçirdi ve Reece'in sırtını sıvazlayabilmek için onu omzuna doğru kaldırdı. Birkaç dakika ve birkaç etkileyici geçirmeden sonra Hancock gülerek bebeği kumsala ve pırıl pırıl suya bakan zıpzıpın içine yatırdı.

Geri döndüğünde karısının gözleri neşeyle parıldadı ve ona en vahşi bakışını gönderdi. Bu Şu anda bile hala bebeği düşüreceğine ya da minik yavrusunu ezeceğine inanıyor olması onu çok eğlendiriyordu. Şimdiye kadar silah olarak kullanılan ellerle. Şiddet için, şefkat için değil. Acı vermek için, teselli etmek için değil.

Kendini kanepede yeniden konumlandırırken yanındaki boşluğu okşadı. Bu çok kötüydü, çünkü eski Bu poz ona daha da yuvarlaklaşmış olan göğüslerini çok iyi gösteriyordu. Bir tabağa uzandı ve ona uzattı, sonra diğerini aldı ve yan yana oturup Hancock'un hazırladığı kahvaltının tadını çıkardılar.

O yemek yerken, adam sadece onu izlemekten keyif alıyordu. Onu izlemek hiç eskimedi.

Tanrım, bu kadını seviyordu.

Honor kirpiklerinin altından Guy'ı inceledi. Onun ateşli bakışlarını hissedemese bile, onun onu izliyordu. Onu hep izlerdi. Başlangıçta, o

Kızarak kendini ele vermiş ve hatta ona neden sürekli kendisine baktığını sormuştu.

Çok ciddi bir şekilde, ona dünyasındaki en güzel şeyin o olduğunu ve onun kendisine ait olduğuna inanmakta hâlâ zorlandığını söylemişti. Ve kız mümkün olan her şekilde ona .

Onu sahipleniciliği konusunda uyarmıştı. Onun hakimiyeti. Hayatının her yönünü kontrol etme ihtiyacı, onların hayatını. Ve onu her zaman güvende tutmaya olan mutlak bağlılığı. Sanki kişiliğinin bu kısmı onu kaçıracaktı gibi. Bazen onun kendini hissedebiliyordu. Onu uzaklaştırma korkusu yüzünden kendini tuttuğunu hissedebiliyordu ama

hiçbirine sahip değildi ve bunu ona çok güçlü bir şekilde hissettirdi. Ya gerçek Guy'ı istiyordu ya da hiçbir şey.

Bu onun için büyük bir sabır gerektirmişti ve zaman zaman kusur olarak gördüğü şeylerin onun sadece sevdiği değil, aynı zamanda zevk şeyler olduğuna ikna edilmesi gerekiyordu. Onlara ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı. Tanrım, vücudundaki her nefesle ona nasıl ihtiyaç duyuyor ve onu nasıl seviyordu.

O, kızının mutluluğu için endişelenirken, kız da onun mutluluğu için endişeleniyordu. Hayatı son bir yılda tam 180 derece değişmişti. Artık her günü son günü olabileceğini bilerek yaşamıyordu ve kulağa ne kadar çılgınca gelse de, onun bundan zevk aldığını biliyordu. Adrenalin bağımlısı olduğu ya da bundan zevk aldığı için değil.

Ama gerçekten dünyada bir fark yaratmak istediği için. Masumları korumak, kötülükleri ortadan kaldırmak. Kendini kötü bir adam olarak görüyordu, oysa gerçek bundan daha farklı olamazdı.

Ve Titan'ı daha büyük bir iyilik için kuran insanlar ona ve takım arkadaşlarına sırt çevirmişti, Onları dışlanmışlar ve hainler olarak damgaladılar çünkü Guy ve adamları artık onlar için kirli işlerini yapmaya istekli değillerdi.

Bu yüzden onlardan nefret ediyordu. Guy'ın onurunu lekeledikleri ve niyetlerini sorgulamaya cüret ettikleri için. Onlar saf güdüler Onları koruyacak kimsesi olmayanları koruyan en iyi insanlardı. Sesleri olmayanlar için ayağa kalkmak ve

Ülkelerine ve temsil etmeye yemin ettikleri vatandaşlarına ihanet edenlere karşı isyan ettiler.

Boş tabağını sehpanın üzerine koymak için öne doğru eğildi ama Guy araya girerek tabağı ondan aldı, ahşap yüzeyin üzerine koydu ve sonra onu kollarına çekti, Onu omzunun altına ve kaslı gövdesine yasladı.

Onun karşısında erirken dudaklarından bir memnuniyet iç çekişi .

"Mutlu görünüyorsun," dedi memnun bir ses tonuyla. "Öyleyim," diye nefes aldı.

Başını onun sevgili yüz hatlarını görebileceği kadar yukarı kaldırdı. Şehvetli ağzı, gözlerindeki sıcaklık, sert çenesi ve belirgin elmacık kemikleri. Bir elini göğsünün üzerinde gezdirdi, kalbinin üzerine geldi ve avucuna değen sabit, güven verici ritmi hissetti.

"Düğünümüzü hatırlıyor musun?"

Ona aklını kaçırdığını düşündüren bir bakış attı. "Sanki resmen benim olduğun günü unutabilirmişim gibi? Her saniyesini hatırlıyorum. Bir anını bile unutmam mümkün değil. Ya da nasıl görüldüğünü. "Evet" deyişini. Ağzının tatlılığını tattığımda ve seni sonsuza dek öptüğümde ve hiç durmak istemediğimde orada başka birinin olduğunu nasıl unuttuğumu. Zamanın nasıl durduğunu ve o tek an için sadece sen ve ben olduğumuzu.

Birlikte. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmeye yemin ettik. O günün benim için ne anlama geldiğini bilemezsin, Honor. Her gece seninle seviştikten ve sen uykuya daldıktan sonra bunu düşünüyorum.

Kollarımda uyuyorsun ve ben sadece seni izliyorum, seni yakınımda tutuyorum ve düğünümüzü zihnimde yeniden canlandırıyorum."

"Vay canına," diye fısıldadı, yanaklarına sıcaklık doldu, aşk kalbini neredeyse patlayacak kadar doldurdu.

"Hayatımın geri kalanında her gün yanımda taşıyacağım bir gün," dedi büyük bir ciddiyetle. "Çünkü o gün bana çok değerli bir şey verdin, Honor. Bana kendini verdin ve ben bunu her zaman çok önemseyeceğim.

Ciddiyim. Ne bunu ne de seni ve çocuğumuzu asla hafife almayacağım."

"Seni seviyorum," dedi, adamın kaçırması mümkün olmayan duygularla acılı bir sesle.

Onu öptü, uzun ve kalıcı bir şekilde, Reece mutlu bir şekilde tekmelerken ve kollarını fedaisinde sallarken bile.

"Ve seni seviyorum, Honor Hancock. Her zaman. Sonsuza kadar."

Adamın kollarına daha fazla yerleşti, onun sıcaklığına ve gücüne sarıldı, parmakları göğsünün üzerinde rastgele bir deseni okşadı.

"Onları özlüyor musunuz? Ekibinizle birlikte kalmadığınız için hiç pişman oldunuz mu? Çekip gittiğin ve asla arkana bakmadığın için?"

Geri çekildi, kızın gözlerinin içine dikkatle bakarken yüzünde sert bir ifade vardı. "Hayır! Asla." Yer değiştirdi, dönerek

yüzünü ellerinin arasına aldı. "On yıldan fazla bir süre boyunca Titan benim tüm hayatımdı. Ailemdi. Onlar ve Sinclair'ler, gerçi onları pek sık görmedim. Ama Honor, sen benim

Artık ailem. Tüm dünyam. Sen ve oğlumuz. Yaşamak için tek nedenim. Bana bir amaç veriyorsunuz. Var olmak için bir sebep, gerçekten yaşamak için bir sebep. Daha önce buna hiç sahip değildim. Görevlerim sadece ezbere yapılan işlerdi. Kalbim ve ruhum asla onların içinde değildi. Varoluş nedenime boyun eğmiştim. Kendim için hiçbir şeyim olmadı. Bunu istemedim.

Sana kadar. O hayatı özlüyor muyum? Kesinlikle hayır. Sensiz ve çocuğumuzsuz bir hayat düşünemiyorum. Bunu hayal etmek bile istemiyorum, bu yüzden sizi korumak, ikinizin de zarar görmemesini sağlamak için elimden geleni yapacağım. Çünkü sensiz, ben

ve hiçbir şeyim yok. Sen benim her şeyimsin."

Kocasına şok içinde bakarken gözleri yaşlarla doldu. Guy lafını esirgemeyen bir adam değildi. Konuşması da şiirsel ya da yumuşak denebilecek türden değildi. Kaba, hatta zaman zaman sertti, ama kadın bunu asla kişisel olarak algılamazdı. Çoğu zaman sadece sessiz kalırdı. Onun ateşli ifadesi o kadar alışılmadık ve içtendi ki, kız her bir kelimeyi ruhunun en derin köşelerinde hissetti.

Verecek cevabı yoktu. Hayatında duyduğu en güzel, en etkili sözlere karşılık ne söyleyebilirdi ki? Ve hepsi onun içindi. Onu seviyordu.

Gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzüldü. Söyleyecek uygun kelimeleri bile boğazındaki düğümden dolayı asla konuşamayacaktı.

"Ağlama," dedi Guy umutsuzca, yüz ifadesi tam bir erkek paniğıydi.

Eğer o anın etkisinde olmasaydı gülerdi, çünkü Guy onu ağlarken görmeye dayanamazdı. Bir keresinde ona bunun kendisini tamamen çaresiz hissettirdiğini söylemişti ve Guy gibi bir adamın çaresiz hissettiğini itiraf etmesi ... bu çok büyük bir şeydi.

Konu değışikliğine şiddetle ihtiyaç duyduğunu ve yıldönümü hediyesini açıklayana kadar biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu hissederek, önüne çıkan ilk şeye sarıldı

aklına girdi. Guy'ın yaklaşan Orta Doğu seyahati. "Hâlâ iki hafta içinde gitmeyi planlıyor musun?" diye sordu.

hafifçe, boğazını şişiren duyguyu sıkı bir şekilde dizginleyerek.

Dudakları hemen aşağıya döndü. Honor ve Reece'i terk etmekten nefret ediyordu ama bunun alternatifi Honor'ın kendi başına gitmesiydi ve oraya bir daha asla dönmeyeceğini açıkça belirtmişti.

ANE'nin çoğunluğunun dağıtılmış ve güçsüz bırakılmış olmasına rağmen, Onur hâlâ birçok kişinin hedefindeydi. ANE'ye sempati duyuyor ya da bir kadının koca bir terörist grubu devirmeyi başarmasından rahatsız oluyorlardı. Hiçbir şey yapmamış olmasını boş verin. Titan ve KGI bir CIA ajanının yardımıyla bu operasyonu yönetmişti.

Amerika'da bile güvende değildi, çünkü ANE grubunun kalıntıları

ona suikast düzenlemek için. Ve diğer sempatizanlar, teröristler, onu ortadan kaldıran kişiler olmaktan mutluluk duyacaklardır. Bu bir ve kahramanlar olarak müjdeleneceklerdi.

Honor'ın savunduğu her şeye karşı çıkanlar. Onun cesareti. Meydan okuması. Çoğu kişi ölebilecekken hayatta kalan ve galip gelen bir kadın.

Honor, ANE'nin onu yardım çalışmalarını bırakmaya zorlamayacağına dair kendi kendine verdiği sözü tutmuştu. Hancock da onun bir daha bölgeye adım atmaması konusunda aynı derecede ısrarcıydı ve Titan tarafından tamamen destekleniyordu. Ya da ne eskiden Titan'dı. Conrad, Cope, Viper ve Henderson. Mojo'yu kaybetmenin üzüntüsü hâlâ yüreğini kavuruyordu. O Guy'ın adamlarından birinin bile onun yüzünden öldürülmüş olmasından nefret ediyordu.

Böylece bir uzlaşmaya varıldı ve bu, ilgili tüm taraflar için şaşırtıcı derecede iyi sonuç verdi. Honor bir şirket kurdu.

Yardıma muhtaç köylere, kimsenin girmeye cesaret edemediği yerlere yardım götüren bir hayır kurumu içine. Titan'ın eski üyeleri emekliliğin hiç de öyle sanıldığı gibi bir şey olmadığını anladılar ve Mojo ile Hancock'un yerine yeni üyeler alarak sayılarını artırdılar ama görev almadılar. Titan'ın geçmişte yaptığı gibi hareket etmediler. Tek amaçları Honor'un yardım merkezi ve çalışanları için koruma sağlamaktı.

Hatta saldırılara karşı savunmasız kalmamaları için köylerdeki yerel erkek ve kadınların eğitilmesine de yardımcı oldular. Bu, ilgili tüm taraflara uygun bir düzenlemeydi.

Ama Honor Guy'ı tanıyordu ve onun evde karısıyla oturmaktan başka bir şey yapmadan asla mutlu olamayacağını biliyordu ve çocuk günde yirmi dört saat, haftada yedi gün, yılda üç yüz altmış beş gün. Bu yüzden Honor'ın yardım merkezlerine yılda üç ya da dört kez giderek doktorların, hemşirelerin ve gönüllülerin ihtiyaç duydukları tüm gerekli ekipmana sahip olmalarını sağlamış olsa da Honor, on yılı aşkın bir süredir kendisine kardeş olan bu adamlarla yeniden bağlantı kurmak için zamana ihtiyacı olduğunu ve bunu istediğini biliyordu.

Sonra huzursuz olduğu zamanlar oldu ve Honor her zaman onun birkaç günlüğüne yalnız kurt olma zamanının geldiğini biliyordu. Ne o sordu ne de Honor gönüllü oldu.

Nereye giderse gitsin, hayatının çoğunu yalnız ve izole bir şekilde yaşamıştı ve ara sıra buna yeniden ihtiyaç duyuyordu. Hâlâ "normal" bir hayat yaşamaktan tamamen memnun değildi ve o da bunu anlıyor, kabulleniyordu. Ve bu yüzden onu daha da çok seviyordu.

Bu anlaşmadan o da yararlandı çünkü Guy hiçbir koşulda karısını ve oğlunu korumasız bırakmazdı, bu yüzden Guy yardım merkezindeki operasyonları denetlemek için ayrıldığında ya da bilinmeyen yerlere gittiğinde, onu her zaman Honor dışında en çok güvendiği kişinin yanına götürürdü. Maren Steele ve dolayısıyla Jackson Steele, her ne kadar karısı dışında kimse ona "Jackson" demese de, tıpkı Honor ve Eden dışında kimsenin Hancock'a "Guy" demediği gibi.

Sonuç olarak, Kelly klanına tamamen aşılanmıştı ve kendisine gülerek evlat edinilen en son Mama Kelly civcivi olduğu söyleniyordu. Aynı zamanda bu zamanlarda kendi ailesini de görebiliyordu. Sam Kelly, anne babasını ve kardeşlerini medyanın ve diğer dedikodu kaynaklarının meraklı gözlerinden uzakta, KGI yerleşkesine uçurdu ve Honor tüm ailesini ziyaret edebilmenin avantajlarından yararlandı.

Aile.

Eddie, Raid ve Ryker Sinclair fırsat buldukça geliyorlardı ama Reece doğduğundan beri Honor, Eddie'nin ilk torunu ne zaman ziyarete gelse Tennessee'de olacağını düşünüyordu.

Guy, Honor'ın sorusuna yanıt olarak, "Planımız bu," dedi. "Başka bir şey çıkmazsa tabii. En fazla bir hafta yokum. Sam sana ve Reece'e eşlik etmesi için Kelly jetlerinden birini ve KGI ekiplerinden birini gönderiyor.

Tennessee."

Honor gülümsememek için dudağını ısırды. "Başka bir şey ortaya sürece" Guy' dahil olduğu diğer yan girişimler için bir koddu. Gerçi kendisini öldürebilecek herhangi bir şeye şahsen bulaşmamaya dikkat ediyordu, böylece

Ailesi korumasızdı, pek çok insan için pek çok şeydi. Resnick'e istihbarat sağlıyordu, haydut bir CIA ajanıydı.

Muhtemelen Guy'ın kendisi kadar karanlıktı, herhangi bir sayıda devlet kurumu - sadece Amerikan hükümeti değil - ve hatta KGI, ancak muhtemelen onlara gerçekten yardım ettiğini itiraf etmeden önce dilini ısıırırdı.

Guy çok fazla danışmanlık işi yapardı. Yıllarca gölgeler içinde çalışmış ve yaşamıştı. Yasalara saygılı çoğu ajanın bilmediği şeyleri biliyordu. Organize suç lordlarının nasıl düşündüğünü ve çalıştığını biliyordu. İnsanlar hakkında engin bilgisi vardı.

kaçakçılığı ve bu tür operasyonlara öncülük edenler.

Honor, Guy'ın kalbini bilmeseydi, çılgık atarak diğer yöne kaçırdı, çünkü onun "kötü haber" yazıyordu yerinde. Yine de onurluydu. Bir kuralı vardı, katı bir kural. Her zaman uyduğu bir kural. Kendi başına bir yasaydı ve yine de bu gücü, bilgisini, becerilerini veya bağlantılarını kötüye kullanmadı.

O iyi adamlardan biriydi.

"Kaç çocuk istiyorsun?" diye kaçırdı.

Sonra da kurnazlık eksikliğine lanet okudu. Hay Allah. Hiç alakası olmayan bir konudan diğerine geçerek kamçı darbesinden .

Adam saniyenin onda biri kadar bir süre şaşkın şaşkın baktı ve sonra kaşlarını çattı. Uh-oh. Belki de bunu ona söylemek için bu geceyi, seviştikten sonra adamın doygun ve yumuşak olduğu zamanı beklemeliydi.

Döndü ve yüz yüze bakabilmek için iki elini kalçalarının iki yanına yerleştirdi. Guy ilk hamileliği sırasında biraz -tamam, çok- yoğun davranmıştı. Kadın doğum uzmanı olmamasına rağmen Honor'la çocuğunun doğumunu Maren'in yapması için ısrar etmişti. O bir pratisyen hekimdi. Ama Maren'den hoşlanıyordu ve Guy pek çok insandan hoşlanmazdı, ama bundan da öte Maren'e ve kesinlikle bir avuç insan dışında kimseye güvenmezdi.

Bu yüzden doğum tarihinden iki hafta önce Tennessee ve Guy, Honor doğum yapana ve Maren eve dönmesi için ona izin verene kadar burada kalacaklarını açıklamışlardı. Sadece kimseye nerede olduklarını söyleme zahmetine girmemişti.

"eve dönmek "ti. Bu sadece Guy ve Honorın bildiği, çok iyi korunan bir sırdı ve ailelerinin bile bilmemesi konusunda ısrar etmişti çünkü sahip olmadıkları bir bilgiyi vermeye zorlanamazlardı.

Honor yutkundü çünkü Guy ona doğru yaklaşıyordu, Daha fazla çocuktan bahsedilmesi onu fokur fokur kaynatıyor, tedirginliğini dalga dalga yayıyordu.

"Sana bunu bir daha asla yaşatmayacağım," dedi kaşları çatılırken sıkılmış dişlerinin arasından. Sonra tüm yüzü yumuşadı ve sevgi gözlerini ısıttı. "Bana bir oğul verdin, sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir şey. Bana gerçek bir aile verdin. Kendime ait bir şey. Benim kanım. Sen ve Reece benim için yeterli. Benim için her zaman yeterli olacaksın."

Güldü. Adam onun eğlenmesinden hiç hoşlanmasa da kadın kendini tutamadı. "Guy, benim teslimatım basit! Sorunsuz ve aksamadan . Sadece altı saat doğum sancısı çektim."

Yüzü solgunlaştı ve gözleri periliydi. Kalbi Onun bakışlarında çok belirgin olan çelişkili duyguları gördükçe iki büklüm oldu.

"Tanrım, Honor, çok acı çekiyordun," dedi acı dolu bir sesle. "Yeterince acı ve ıstırap çektin. Benim sebep olduğum acılar. Ben sebep oldum! Ve eğer sana daha fazla acı çektirirsem lanetleneceğim."

Tüm tavırları yumuşadı ve kalbi bu adama karşı büyük bir sevgiyle doldu. Onsuz hayatı nasıl olurdu? Elini adamın yüzüne doğru kaldırdı ve usulca yanağını okşadı.

"Tatlım, doğumda ağrı normaldir. Zamanın başlangıcından beri. Ama ödül . . . Oh, Guy, ödül her türlü acı ve ıstırap, sonuçta değerli bir erkek ya da kız bebek olduğu için."

Guy'ın elinden kurtularak koltuktan kalktı. Güzel oğlunun olduğu yere gitti.

Neredeyse fedainin tadını çıkarıyordu ve onu gördüğünde, üstte ve altta kısmen büyümüş iki ön dişi olan geniş bir sırtıyla onu ödüllendirdi. O

hemen tüm vücudunu tekmelemeye ve kıpırdatmaya başladı ve Honor', ya kırmadan ya da kendini dışarı fırlatmadan önce fedainin yakında gitmesi gerektiğini hatırlattı. Onu kucağına aldı ve ellerini yumuşak teninde nazikçe gezdirerek kucağına aldı. Sonra Guy'a baktı, hem kocasına hem de oğluna duyduğu tüm sevgi gözlerinde bir fener gibi parlıyordu.

"Kollarımda tuttuğum şey her türlü acıya değer. Bu konudaki fikrimi değiştiremezsin."

Adam başını salladı, inatçı bir bakışla gözlerine yansımalarıyla tanıştı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve dudakları ince bir çizgi halinde ona baktı.

"Reece bizim tek çocuğumuz olacak. Tüm bunları tekrar yaşamana izin vermeyeceğim."

Gözlerini devirdi ve sonra parmak uçlarında yükselirken gülümsedi, Reece vücutlarının arasına sokuldu ve Guy'ı öptü. "Seni seviyorum ama beni bir çocuktan daha mahrum etmek için artık çok geç.

Sadece sineye çekmeniz ve kaçınılmaz olanı kabullenmeniz gerekecek."

Tam bir şok içinde ona baktı, tamamen sersemlemişti. Uzun bir süre boyunca ağzını açıp kapadı, tamamen suskun kalmıştı. Sanki kafasına darbe almış gibi görünüyordu. kafasına balyozla vurdu.

"Yine mi hamilesin?" diye sordu kısık sesle. "Daha çok erken, Honor." Panik hızla sesini istila ediyordu ve tepeden tırnağa şiddetle titremeye başladı. "Daha ilk hamileliğini bile tam olarak atlatamadın!"

Korkmuş görünüyordu, gözleri kasvetliydi.

"Seni kaybedemem. Sen benim her şeyimsin. Tanrım, ben ne yaptım? Ne yaptım ben? Doğum kontrol hapı kullanıyordun. Bu . Ben ne yaptım?" diye üçüncü kez tekrarlardı, çaresizlik onu çıldırtıyordu. "Sana zarar vereceğim. Sana bunu tekrar yaşatamam. Özellikle de bu kadar erken."

Ellerini önce yüzüne, sonra da başının üzerine sürdü, çaresizlikten vücudu sarkmıştı. Onu hiç böyle görmemişti. Güçlü. Kırılmaz. Her zaman kontrollü.

İsteddiği zaman kapatabiliyordu. Ama şimdi, gözlerinin önünde paramparça olup dağılıyordu.

Yapamayacağı tek şey aynı şekilde karşılık vermektir. Durumu hafife almalı ve ona en ufak bir korku duymadığını göstermeliydi.

"Çok güçlü yüzücüleriniz olduğunu söyleyebilirim," diye alay etti. "Doğum kontrolünün kriptoniti var ve görünüşe göre o da sensin."

Onun mizah girişimine ters ters baktı.

"Böyle bir konuda nasıl şaka yaparsınız? Eğer Sana bir şey olursa Reece'in bir annesi olmayacak ve ben de sana sahip olamayacağım."

Tamam, mizahı . O zaman büyük silahları . Büyük, hüzünlü gözlerle ona baktı ve gerçekten de suratını astı, bunu yapmayı hiç hayal etmemişti. Ama işe yaradıysa, bir gram bile pişmanlık duymayacaktı. Elinde değildi çünkü kocası sis kadar yoğun ve ona karşı delicesine aşırı korumacıydı.

"Guy, evlenmeden önce geniş bir aile istediğimi biliyordun," dedi alçak ve titrek bir sesle, ağlamak üzereymiş gibi ya da değil. "Beni reddeder miydin Bunu mu? Tüm kalbim ve ruhumla istediğim bir şey olduğunu bilerek mi?"

Kaşlarını çattı ve sonra bir elini başının üzerinde gezdirdi, ensesini sıkmak için sırtından aşağı indirdi. Sonra gözlerini kapattı.

"Sana ne istersen vereceğimi çok iyi biliyorsun. Sana dünyayı verirdim. Ama lanet olsun, Honor. Seni kaybetmek istemiyorum!"

Reece'i göğsünde daha yükseğe kaydırды, böylece başı boynunun yan tarafına yaslandı ve gözlerini dikti ciddiyle kocasına baktı. Başka bir insanı sevmenin mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha fazla sevdiği adama.

"Ah, Guy, beni kaybetmeyeceksin," dedi bu adama karşı hissettiği her şeyi ifade eden şefkatli bir sesle. "Korkarım sonsuza dek benimle kalacaksın."

İki kolunu karısına ve çocuğuna doladı ve çenesini başının üst kısmına sürttü. "Çok doğru," diye mırıldandı. "Senden asla vazgeçmeyeceğim bebeğim. Bana zaten hayalini bile kurmama izin vermediğim bir şey verdin ve şimdi bana daha fazlasını veriyorsun."

Başını yeterince geriye eğdi, böylece onun gözlerinin içine bakabildi, böylece onun içindeki her şeyi görebildi. "Seviyorum Sen," dedi, sesi çığ ve duygusallıktan harap olmuştu.

"Sonsuza kadar. Talepkâr bir piç olduğumu biliyorum ve bir pislik olabilirim, ama Tanrı'ya her gün senin için şükrediyorum ve tam o andan daha iyi olamayacağını düşündüğümde, tam orada, bana gülümsüyorsun ve tüm dünyamı aydınlatıyorsun ve her şey daha da iyi oluyor. Her lanet gün bir öncekinden daha iyi. Seni hak etmiyorum ama gitmene asla izin vermeyeceğim."

Gözlerinde çok fazla kırılganlık parlıyordu ve neredeyse ortaya çıkar çıkmaz kaybolan bir nem parıltısı görünce şok oldu ve onu hayal edip etmediğini merak etmeye bıraktı. Reece'i kendi tarafına çekti, böylece Anne ve babasının arasında boğuldu ve sonra tekrar parmak uçlarında yükseldi ve Guy'ı uzun ve tatlı bir şekilde öptü. Guy da ona uzun ve tatlı bir şekilde karşılık vererek her zaman baskın ve talepkâr olmadığını kanıtladı.

Reece telaşlanmaya başlayınca isteksizce uzaklaştılar ve Guy onu Honor'ın kollarından aldı.

"Sanırım yakında Maren'i görmeye gitmemiz gerekiyor," dedi hayıflanarak. "Gelecek hafta gideceğiz," diye ilan etti, baskınlık ve güçlü bir şekilde geri istedi. Sonra ona sert bir bakış fırlattı. "Ve sen de ağırdan alıyorsun, Honor. Bir bebekle, hamileyken ve ilk kadar hastayken, parmağını bile kıpırdatmayacaksın ve hiçbir tartışma olmayacak.

"Ve" dedi, kadın konuşmak için ağzını açtığında parmağını kaldırarak, "bir ev dolusu çocuk sahibi olmakta kararlı olduğuna göre bana bir erkek çocuk daha vereceksin. Kızımızın onu koruyacak ağabeylere ihtiyacı olacak."

Güldü ve Reece'in Guy'ı işgal tarafına sarıldı. "Sizi memnun etmek için yaşıyorum, efendimiz ve lordumuz."

Bakışları şefkat doluydu, bir yanında oğlu, diğer yanında karısıyla birlikte ona bakıyordu.

"Beni memnun ediyorsun. Her sabah senin yanında uyanmak Sabah mı? Her gece kollarımda mı uyuyacaksın? Bana gülümsediğinde tüm dünyamı aydınlatıyorsun.

Beni seviyor musun? Hayatımda başka bir şey istemeyeceğim. Sen benim hayatımsın ve daha fazla değer verdiğim tek bir şey bile yok."

Yedi ay sonra, kocasını bir kez memnun ederek istediği oğluna sahip oldu.

**Daha fazlasını mı
arıyorsunuz?**

Bu yazar hakkında daha fazla bilgi ve kitaplarının tam listesi için Penguin.com adresini ziyaret edin.

[Bir sonraki harika keşfedin!](#)





İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.